

ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΣ

ΜΕΤΑ ΠΑΛΑΙΑΣ ΠΑΡΑΦΡΑΣΕΩΣ

ΕΞ ΙΔΙΟΧΕΙΡΟΥ

ΤΟΥ

ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΓΑΖΗ

ΝΥΝ ΠΡΩΤΟΝ ΤΥΠΟΙΣ ΕΚΔΟΘΕΙΣΗΣ

*Ἡ προστίθεται καὶ Βατραχομυομαχία σὺν τῇ
ιδίᾳ παραφράσει ἐκδιδομένη τὸ δεύτερον .*

ΠΑΡΑ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΘΗΣΕΩΣ

ΤΟΥ ΕΚ ΤΗΣ ΚΤΗΡΟΥ.

Τόμος Δ.

ΕΝ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑ,

ἐκ τῆς Τυπογραφίας Νικολάου Κάρλη

αωιβ.

1813

Τ Η Σ Ο Μ Η Ρ Ο Τ

ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ Υ.

- Ως οἱ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν θωρήσσοντο
 Ἀμφὶ σέ, Πηλέος υἱέ, μάχης ἀκέρητον Ἀχαιοί·
 Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωσμῶν πεδίοιο.
 Ζεὺς δὲ Θέμιστα κέλευσε θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι
 5 Κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου· ἡ δ' ἄρα πάντῃ
 Φοιτήσασα κέλευσε Διὸς πρὸς δῶμα νέεσθαι.
 Οὔτε τις οὔν ποταμῶν ἀπέην, νόσφ' Ὀκεανοῖο,
 Οὔτ' ἄρα Νυμφάων, ταί τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,
 Καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πίσεα ποίηντα.
 10 Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο,
 Ξεστῆς αἰθούσῃσιν ἐφίζανον, ἃς Διὶ πατρὶ
 Ἥφαιστος ποίησεν ἰδυίῃσι πρᾶπίδεςσιν.
 "Ὡς οἱ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγνέγερατ'· οὐδ' Ἐνοσίχθων
 Νηκούστησε θεᾶς, ἀλλ' ἐξ ἀλᾶς ἦλθε μετ' αὐτούς.

ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΔΙΑΣ Τ

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ.

Οὕτως οὗτοι μὲν παρὰ ταῖς ναυσὶ ταῖς καμπυλο-
πρύμναις καθωπλίζοντο περὶ σέ, ὦ υἱὲ τοῦ Πηλέως,
τὸν πολέμου ἄπληστον, οἱ Ἕλληνες· οἱ Τρῶες δὲ ἀφ'
ἐτέρου μέρους ἐπὶ τῷ ὑψηλῷ τόπῳ τῆς πεδιάδος, ἡ-
γουν ἐπὶ τῇ Καλλικολῳίῃ. ὁ Ζεὺς δὲ τὴν Θέμιστα
ἐκέλευσε συγκαλέσαι εἰς ἐκκλησίαν τοὺς θεοὺς ἀπὸ
τῆς κορυφῆς τοῦ πολλὰς ἀνακλίσεις ἔχοντος Ὀλύμ-
που. αὕτη δὲ πάντοσε πορευθεῖσα, ἐκέλευσε πορεύ-
εσθαι εἰς τὸ οἶκημα τοῦ Διὸς· οὔτε τις οὖν τῶν πο-
ταμῶν ἀπὴν ἔξω (ἄνευ) τοῦ Ὠκεανοῦ, οὔτε τις τῶν
Νυμφῶν, αἵτινες τὰ περικαλλῆ ἄλσῃ κατοικοῦσι, καὶ
τὰς πηγὰς τῶν ποταμῶν, καὶ τὰ ἔλη τὰ βοτανώδη.
Ἀφικόμενοι δὲ εἰς τὸ οἶκημα τοῦ Διὸς τοῦ τὰς νεφέλας
ἀθροίζοντος, ἐκάθισαν ἐπὶ τοῖς ἐξεσμένῳς κατεσκευ-
ασμένοις προσώοις, καὶ ὑφ' ἡλίου καταλαμπομένοις,
ἅπερ ὁ Ἥφαιστος τῷ Διὶ τῷ πατρὶ ἐποίησεν ἐπισαμέ-
ναις φρεσίν. Οὕτως οὗτοι μὲν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Διὸς συνη-
θροίσθησαν. οὐδὲ Ποσειδῶν ὁ σείων τὴν γῆν ἠπείθισε
τῇ θεᾷ, ἀλλὰ ἐκ τῆς θαλάσσης ἦλθε πρὸς αὐτοὺς,

- 15 Ἴζε δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλὴν.
 Τίπτ' αὖ, ἀργικέραυνε, θεοὺς ἀγορήνδ' ἐκάλεσσας;
 Ἥ τι περὶ Τρῳῶν καὶ Ἀχαιῶν μερμηρίζεις;
 Τῶν γὰρ νῶν ἄγχιστα μάχη πόλεμός τε δέδεγε.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
- 20 Ἐγὼ γ' ἔννεκα ξυνάγειρα, ἐμὴν ἐν στήθεσι βουλὴν·
 ὦν ἔνεκα ξυνάγειρα, μέλουσί μοι, ὀλλύμενοί περ.
 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μενέω πτυχὶ Οὐλύμποιο
 Ἡμενος, ἐνθ' ὁρώων φρένα τέρφομαι· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Ἐρχεσθ', ὅφρ' ἂν ἵκησθε μετὰ Τρῳᾶς καὶ Ἀχαιούς.
- 25 Ἀμφοτέροισι δ' ἀρήγεθ', ὅπη νόος ἐστὶν ἐκάστου.
 Εἰ γὰρ Ἀχιλλεὺς οἶος ἐπὶ Τρῳέεσσι μαχεῖται,
 Οὐδὲ μίνυνθ' ἔξουσι ποδώκεα Πηλεΐωνα,
 Καὶ δέ τέ μιν καὶ πρόσθεν ὑποτρομέεσκον ὄραῖντες·
 Νῦν δ', ὅτε δὴ καὶ θυμὸν ἐταίρου χάεται αἰνῶς,
- 30 Δεῖδω, μὴ καὶ τεῖχος ὑπὲρ μόρον ἐξαλαπάξῃ.
 Ὡς ἔφατο Κρονίδης, πόλεμον δ' ἀλίσστον ἔγειρε.
 Βὰν δ' ἵμεναι πόλεμόνδε θεοὶ, δίχα θυμὸν ἔχοντες·
 Ἦρη μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 Ἡδὲ Ποσειδάων γαιήοχος, ἠδ' ἐριούνης
- 35 Ἑρμείας, ὃς ἐπὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσι κέκαστο·
 Ἥφαιστος δ' ἅμα τοῖσι κίε, σθένει βλεμεαίνων,
 Χωλεύων, ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥῶοντο ἀραιαί.
 Ἐς δὲ Τρῳᾶς Ἄρης κορυθαίολος· αὐτὰρ ἅμ' αὐτῷ
 Φοῖβος ἄκερσεκόμης, ἠδ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα,
- 40 Λητῶ τε, Ξάνθος τε, φιλομμειδῆς τ' Ἀφροδίτη.
 Εἵως μὲν ῥ' ἀπάνευθε θεοὶ θνητῶν ἔσαν ἀνδρῶν,
 Τέως Ἀχαιοὶ μὲν μέγ' ἐκύδανον, οὐνεκ' Ἀχιλλεὺς

ἐκάθισε δὲ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, ἠρώτησε δὲ τὴν βουλὴν τῆς Διός· τίποτε δὴ, ὦ λαμπροκέραυνε, συνεκάλεσας εἰς ἐκκλησίαν τοὺς θεοὺς; ἢ φροντίζεις καὶ μεριμνᾷς τι περὶ τῶν Τρῶων καὶ τῶν Ἑλλήνων; τούτων γὰρ νῦν ἐγγύτατα μάχη, καὶ πόλεμος διακέκασται καὶ διεξηγερταί. Πρὸς τοῦτον δὲ ἀποκρινόμενος εἶπεν ὁ πᾶς νεφέλας ἀθροίζων Ζεὺς· Κατενόησας Πόσειδον, κινητὰ τῆς γῆς, τὴν ἐν τοῖς ἐμοῖς στήθεσι βουλὴν· οὗτοι ὦν χάριν συνήθρισα ὑμᾶς, διὰ φροντίδος εἰσὶν ἐμοὶ ἀναρούμενοι· ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἐνταυθοῖ παραμενῶ ἐν τῇ ἀποκλίσει τοῦ Ὀλύμπου καθήμενος, ἐντεῦθεν ὁρῶν κατὰ διάνοιαν χαρήσομαι· οἱ ἄλλοι δὲ πάντες πορεύεσθε, ἕως ἂν ἀφίκησθε πρὸς τοὺς Τρῶας καὶ τοὺς Ἕλληνας, ἀμφοτέροις δὲ βοηθεῖτε ὅπερ βούλησιν καὶ εὐνοία ἐκάς· ὑπάρχει· ἐὰν γὰρ Ἀχιλλεὺς μόνος ἐπὶ τοὺς Τρῶας πολεμήσῃ, οὐδ' ἐπ' ὀλίγον ἀνθέξουσιν τῷ ταχύποδι υἱῷ τοῦ Πηλέως· καὶ δὴ καὶ πρότερον αὐτὸν ὁρῶντες ὑπέτρεμον καὶ ἐπποῦντο· νυνὶ δὲ ὀπηνίκα δὴ καὶ ἡ (κατὰ) ψυχὴ(ν) αὐτοῦ σφόδρα ὀργίζεται ἔνεκα τοῦ φίλου, χαλεπῶς δέδοικα, μὴ καὶ τὸ τεῖχος ὑπερμόρως καὶ παρὰ τὸ εἰμαρμένον καθέλῃ, καὶ τὴν πόλιν ἐκπορθήσῃ. Οὕτως εἶπεν ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου· πόλεμον δὲ ἄφυκτον συνέστησεν, καὶ συνηύξησεν· ὥρμησαν δὲ πορεύεσθαι εἰς τὸν πόλεμον οἱ θεοί, διγρημένως ἔχοντες τὴν ψυχὴν καὶ μὴ ὁμονοοῦντες· Ἡ μὲν Ἥρα ἐπὶ τὸ ἄθροισμα τῶν νεῶν καὶ ἡ πολεμικὴ Ἀθηνᾶ, καὶ ὁ Ποσειδῶν ὁ συνέχων τὴν γῆν, καὶ ὁ πολυωφελὴς (ἐρευνητικὸς) Ἑρμῆς, ὃς διανοία συνετῇ ἐκεκόσμητο· ἅμα δὲ τούτοις καὶ ὁ Ἥφαιστος ἐπορεύετο δυνάμει ἐνθουσιῶν, σκάζων, αἱ ἀσθενεῖς δὲ κνῆμαι αὐτοῦ ἐρρώμενως ἐπειρῶντο βαδίζειν. Πρὸς τὰς Τρῶας δὲ Ἄρης ὁ συνεχῶς τὴν περικεφαλαίαν κινῶν, σὺν αὐτῷ δὲ καὶ Ἀπόλλων ὁ μὴ κειρόμενος τὴν κόμην, καὶ ἡ Ἀητῶ, καὶ ὁ Ξάνθος, καὶ ἡ φιλόγελως Ἀφροδίτη· Ἔως μὲν οὖν οἱ θεοὶ πόρρω ἦσαν τῶν θνητῶν ἀνδρῶν, τοτνικαῦτα οἱ μὲν Ἕλληνες μεγάλως ἐδοξάζοντο, διότι ὁ Ἀ-

- Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς·
 Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον,
 45 Δειδιότας, ὅθ' ὀρώντο ποδάκεα Πηλείωνα
 Τεύχεσι λαμπόμενον, βροτολοιγῶ ἴσον Ἄρῃ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ μεθ' ὀμίλον Ὀλύμπιοι ἤλυθον ἀνδρῶν,
 ὦρτο δ' Ἔρις κρατερὴ· λαοσσόος· αὖε δ' Ἀθήνη,
 Σταῖς' ὅτε μὲν παρὰ πάφρον ὀρυκτὴν, τείχεος ἐκτὸς,
 50 Ἄλλοτ' ἐπ' ἀκτάων ἐριδούπων μακρὸν αὔτει·
 Αὖε δ' Ἄρης ἐτέρωθεν, ἐρεμνῇ λαίλαπι ἴσος,
 Ὄξυ' κατ' ἀκροάτης πόλεως Τρώεσσι κελεύων,
 Ἄλλοτε παρ Σιμόεντι Θέων ἐπὶ Καλλικολώνῃ.
 Ὡς τοὺς ἀμφοτέρους μάκαρες θεοὶ ὀτρύνοντες,
 55 Σύμβαλον, ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα ρήγνυντο βαρεῖαν·
 Δεινὸν δ' ἐβρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Ὑψύθεν· αὐτὰρ ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξε
 Γαῖαν ἀπειρεσίην, ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
 Πάντες δ' ἐσσεύοντο πένδεις πολυπιδάκου Ἰδης,
 60 Καὶ χορυφαί, Τρώων τε πόλεις, καὶ ἱῆες Ἀχαιῶν.
 Ἐδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων, Ἀἰδωνεὺς,
 Δείσας δ' ἐκ θρόνου ἄλτο, καὶ ἴαχε· μή οἱ ὕπερθε
 Γαῖαν ἀναρρήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 Οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη
 65 Σμερδαλέ', εὐρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοὶ περ.
 Τόσσος ἄρα κτύπος ὦρτο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.
 Ἦτοι μὲν γὰρ ἔναντα Ποσειδάωνος ἄνακτος
 Ἰστατ' Ἀπόλλων Φοῖβος, ἔχων ἰὰ πτερόεντα·
 Ἄντα δ' Ἐνυαλίῳ θεᾷ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 70 Ἥρῃ δ' ἀντίστη χρυσηλάκατος, κελαδεῖνῃ,

χιλλεύς ἐπεφάνη, ἐπὶ πολὺ δὲ ἔληξε τοῦ χαλεποῦ καὶ
 σδυνηροῦ πολέμου· τοὺς Τρῶας δὲ τρόμος χαλεπὸς ἐπ-
 ἤλθε πάντας κατὰ τὰ μέλη φοβουμένους, ὅτε εἰδῶν τὸν
 ταχύποδα υἱὸν τοῦ Πηλέως τοῖς ὅπλοις περιλαμπόμε-
 νον, ὅμοιον τῷ ἀνθρωποκτόνῳ Ἄρει· ἐπειδὴ δὲ εἰς τὸ
 πλῆθος τῶν ἀνδρῶν ἦλθον οἱ οὐράνιοι, διηγέρθη ἡ κρα-
 ταῖα, καὶ ἰσχυρὰ Ἔρις ἡ τοὺς λαοὺς παρορμῶσα, ἐφώ-
 νει δὲ ἡ Ἀθηνᾶ, ποτὲ μὲν ἐστῶσα παρὰ τὴν ὀρωρυγ-
 μένην τάφρον, ἔξω τοῦ τείχους, ποτὲ δὲ ἐπὶ τῶν ἐπιηρ-
 μένων παραθαλασσίων τόπων μεγάλως ἐβόα· ἐφώ-
 νει δὲ ὁ Ἄρης ἀφ' ἐτέρου μέρους ὁμοῖος σκοτεινῇ κατα-
 γίδι, καὶ τῇ σὺν ὑετῷ συσροφῇ ἀνέμου, ὃς ἕως καὶ ἐξα-
 κούστως ἀπὸ τῆς ἀκρόπόλεως παρακελεύόμενος τοῖς
 Τρῶσι, ποτὲ δὲ παρὰ τὸν Σιμοῦντα ποταμὸν, τρέχων
 ἐπὶ τὸν ὑψηλὸν τόπον τοῦ πεδίου, ἣν Καλλικολωνην
 ὀνομάζουσιν· Οὕτω τούτους ἀμφοτέρους οἱ μακάριοι
 θεοὶ παροξύνοντες συνέβαλον, ἐν αὐτοῖς δὲ ἔριδα χα-
 λεπὴν συνετέλουν· φοβερῶς δὲ ἐβρόντησεν ὁ πατήρ τῶν
 ἐνθρώπων καὶ τῶν θεῶν ἄνωθεν ἐκ τοῦ ὕψους· κάτω-
 θεν δὲ ὁ Ποσειδῶν ἔσεισε τὴν ἀπέραντον γῆν, καὶ τῶν
 ὀρέων τὰς ὑψηλὰς κορυφάς· πᾶσαι δὲ αἱ προβάσεις καὶ
 αἱ ὑπάρειαι τῆς πολλὰς πηγὰς ἐχούσης Ἰδης ἐκινούν-
 το, καὶ αἱ ἀκράρειαι, καὶ ἡ πόλις τῶν Τρῶων, καὶ αἱ
 νῆες τῶν Ἑλλήνων· ἐφοβήθη δὲ ὑποκάτωθεν ὁ βασι-
 λεὺς τῶν ἀνδρῶν Ἄιδης, φοβηθεὶς δὲ ἐκ τοῦ θρόνου
 ἀνεπήδησε καὶ ἐβόησε, μὴ ἄνωθεν αὐτῷ τὴν γῆν
 ἀνάστατον ποιήσῃ Ποσειδῶν ὁ τὴν γῆν σείων, τὰ
 οἰκήματα δὲ τοῖς τε θνητοῖς ἀνθρώποις, καὶ τοῖς ἀθα-
 νάτοις θεοῖς φανερά γένοιντο, τὰ φοβερὰ καὶ σκοτεινὰ,
 ἅπερ δεδοίκασι καὶ οἱ θεοί· ποσοῦτος δὲ κτύπος διηγέρ-
 θη τῶν θεῶν συνερχομένων ἐριστικῶς καὶ φιλονείκας·
 Ἐναντίον μὲν γὰρ Ποσειδῶνος τοῦ βασιλέως ἔστι Ἄ-
 πόλλων ὁ καθαρὸς κατέχων τοὺς ἐπτερωμένους οἰσούς·
 ἐναντίον δὲ τοῦ Ἄρεος ἡ θεὰ ἡ εὐόφθαλμος Ἀθηνᾶ· τῇ
 Ἥρᾳ δὲ ἀντέστη ἡ καλλίτοξος ἠχνητικὴ καὶ πολὺνχος

- Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, κασιγνήτη Ἐκάτοιο·
 Λητοῖ δ' ἀντέστη σῶκος, ἐριούνιος Ἑρμῆς·
 Ἄντα δ' ἄρ' Ἠφαιστόιο μέγας ποταμὸς βαθυδίνης,
 Ὀν Ξάνθον καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.
 75 Ὡς οἱ μὲν θεοὶ ἅντα θεῶν ἴσαν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Ἐκτορος ἅντα μάλιστα λιλαίετο δῦναι ὄμιλον
 Πριαμίδεω· τοῦ γάρ ῥα μάλιστά γε θυμὸς ἀνώγει
 Αἵματος ἄσαι Ἄρνα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
 Αἰνείαν δ' ἰθὺς λαοσσόος ὤρσεν Ἀπόλλων
 80 Ἀντία Πηλείωνος, ἐνῆκε δέ οἱ μένος ἠΰ.
 Τίεϊ δὲ Πριάμοιο Λυκάοι εἴσατο φωνήν,
 Τῷ μιν εἰσάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Αἰνεία, Τρῶων βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαὶ
 Ἄς Τρῶων βασιλεῦσιν ὑπέσχεο οἶνοποτάζων,
 85 Πηλείδεω Ἀχιλῆος ἐναντίβιον πολεμίζειν;
 Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμειβόμενος προσέειπε·
 Πριαμίδη, τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κελεύεις,
 Ἀντία Πηλείωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι;
 Οὐ μὲν γὰρ νῦν πρῶτα ποδώκεος ἄντ' Ἀχιλῆος
 90 Στήσομαι, ἀλλ' ἤδη με καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησεν,
 Ἐξ Ἰδης, ὅτε βουσὶν ἐπήλυθεν ἡμετέρησιν·
 Πέρσε δὲ Λυρνησσὸν καὶ Πήδασον· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
 Εἰρύσαθ', ὅς μοι ἐπῶρσε μένος λαιψήρα τε γοῦνα.
 Ἥ κ' ἐδάμην ὑπὸ χερσὶν Ἀχιλλῆος καὶ Ἀθήνης,
 95 Ἥ οἱ πρόσθεν ἰοῦσα τίθει φάος, ἠδ' ἐκέλευεν
 Ἐγχεῖ χαλκίῳ Λέλεγας καὶ Τρῶας ἐναίρειν·
 Τῷ οὐκ ἔστ' Ἀχιλῆος ἐναντίον ἄνδρα μάχεσθαι·
 Αἰεὶ γὰρ πάρα εἷς γε θεῶν, ὅς λοιγὸν ἀμύνει.

Ἄρτεμις ἢ χαίρουσα τοῖς οὔστοις ἢ ἀδελφὴ τοῦ Ἀπόλλωνος· τῇ Διτοῖ δὲ ἀντέστη ὁ σωσίοικος καὶ πολυωφελὴς Ἑρμῆς. ἐναντίον δὲ τοῦ Ἡφαίστου ἔσται ὁ μέγας βαθύρρους ποταμὸς, ὃν οἱ θεοὶ ὀνομάζουσι Ξάνθον, οἱ ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον. Οὕτω μὲν οἱ θεοὶ ἐναντίον τῶν θεῶν ἔστησαν. Ὁ Ἀχιλλεὺς δὲ ἐναντίον τοῦ Ἑκτορος μάλιστα ἐπεθύμει εἰσελθεῖν εἰς τὸ πλῆθος τοῦ υἱοῦ τοῦ Πριάμου, τούτου γὰρ δὴ μάλιστα ἡ ψυχὴ προέτρεπε τοῦ αἵματος κορέσσαι τὸν ὑπομονητικὸν καὶ πολμηρὸν μαχητὴν Ἄρην. Τὸν Αἰνεΐαν δὲ διήγειρεν Ἀπόλλων ὁ πρὸς λαοὺς παρορμῶν εὐθὺς κατεναντίον τοῦ υἱοῦ τοῦ Πηλέως, ἐνέβαλε δὲ αὐτῷ προθυμίαν χρηστήν· ὁμοιώθη δὲ κατὰ τὴν φωνὴν τῷ Δυκάονι τῷ υἱῷ τοῦ Πριάμου· τούτῳ ὁμοιωθεὶς εἶπε πρὸς αὐτὸν Ἀπόλλων ὁ υἱὸς τοῦ Διός· ὦ Αἰνεΐα βουλευτὰ καὶ γνωμοδότα τῶν Τρώων, ποῦ σοι αἱ καυχήσεις καὶ διῖσχυρίσεις, ἅς τοῖς βασιλεῦσι (τοῖς ἄρχουσι) τῶν Τρώων ἐπηγγείλω πίνων καὶ εὐωχούμενος, ἐναντίον Ἀχιλλέως τοῦ υἱοῦ τοῦ Πηλέως μάχεσθαι βιαίως; Πρὸς τοῦτον δὲ ἀποκρινόμενος ὁ Αἰνεΐας εἶπεν· ὦ υἱὲ τοῦ Πριάμου, τί δή με ταῦτα καὶ μὴ βουλόμενον προτρέπεις πολεμεῖν ἐναντίον τοῦ μεγαλοψύχου υἱοῦ τοῦ Πηλέως; οὐ γὰρ νῦν πρῶτον ἐναντίον τοῦ ταχύποδος Ἀχιλλέως στήσομαι, ἀλλ' ἤδη με καὶ ἄλλοτε εἰς φυγὴν ἔτρεφε τῷ δόρατι ἐκ τῆς Ἰδης, ἡνίκα ἐπῆλθεν ταῖς ἡμετέραις βουσὶν, ἐξεπόρθησε δὲ τὸν Λυρνησσὸν, καὶ τὸν Πήδασον, ἐμὲ δὲ ὁ Ζεὺς ἔσωσεν, ὅς μοι παρώξυνε τὴν προθυμίαν, καὶ τὰ τάχέα γόνυατα. ὄντως ἀνθρώπων ἂν ὑπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ἥτις αὐτοῦ ἔμπροσθεν πορευομένη ἐποίει φῶς καὶ σωτηρίαν, καὶ ἐπέταξε δόρατι σιδηρῷ πρὸς Λέλεγας καὶ τοὺς Τρῶας ἀποκτείνειν. διὰ τοῦτο οὐκ ἔστι δυνατόν τινα ἀνδρα πολεμεῖν ἐναντίον τοῦ Ἀχιλλέως· αἰεὶ γὰρ πάρεστιν εἰς τῶν θεῶν, ὅς τὸν ὄλεθρον ἀποσοβεῖ· καὶ δὴ καὶ ἄλλως

Καὶ δ' ἄλλως τοῦ γ' ἰθὺ βέλος πέτετ', οὐδ' ἀπολήγει,
 100 Πρὶν χρόος ἀνδρομέοιο διελθέμεν· εἰ δὲ θεός περ
 Ἴσον τείνειεν πολέμου τέλος, οὗ με μάλα ρεῖα
 Νικήσει, οὐδ' εἰ παγχάλκεος εὐχεται εἶναι.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων·
 Ἥρωες, ἀλλὰ γε καὶ σὺ θεοῖς αἰειγενέτῃσιν
 105 Εὐχεο· καὶ δέ σε φασὶ Διὸς κούρης Ἀφροδίτης
 Ἐκγεγάμεν, κείνος δὲ χερείονος ἐκ θεοῦ ἐστίν.
 Ἥ μὲν γὰρ Διὸς ἐσθ', ἡ δ' ἐξ ἀλίοιο γέροντος.
 Ἀλλ' ἰθὺς φέρε χαλκὸν ἀτειρέα, μὴδὲ σε πάμπαν
 Λευγαλέοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ.

110 Ὡς εἰπὼν, ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν·
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ.
 Οὐδ' ἔλαθ' Ἀγχίσαιο πάϊς λευκώλενον Ἥρην,
 Ἀντία Πηλείωνος ἰὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν.
 Ἥ δ' ἄμυδις καλέσασα θεοὺς μετὰ μῦθον ἔειπε·

115 Φράζεσθον δὴ σφῶϊ, Ποσειδάον, καὶ Ἀθήνη,
 Ἐν φρεσὶν ὑμετέρῃσιν, ὅπως ἔσται τὰδε ἔργα.
 Αἰνείας ὃδ' ἔβη, κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ,
 Ἀντία Πηλείωνος· ἀνῆκε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς πέρ μιν ἀποτρωπῶμεν ὀπίσσω

120 Αὐτόθεν· ἢ τις ἔπειτα καὶ ἡμείων Ἀχιλῆϊ
 Παρσταίη, δοίη δὲ κράτος μέγα, μὴδὲ τι θυμῷ
 Δευέσθω· ἵνα εἰδῇ, ὅ μιν φιλέουσιν ἄριστοι
 Ἀθανάτων· οἳ δ' αὖτ' ἀνεμάλιοι, οἳ τὸ πάρος περ
 Τρωσὶν ἀμύνουσιν πόλεμον καὶ δνίοτῃτα.

125 Πάντες δ' Οὐλύμποιο κατήλθομεν ἀντίοωντες
 Τῆσδε μάχης, ἵνα μὴ τι μετὰ Τρώεσσι πάθῃσι

τούτου τε τὸ δόρυ εὐθὺ φέρεται, σὺδὲ ἀποπαύεται,
 πρὶν ἢ διὰ σώματος αἰθρικοῦ διελθεῖν· εἰ δέ γε θεὸς
 ὁμοίως στήσειε τὰ τοῦ πολέμου, μηδενὶ βοηθείας
 προσούσης· οὐ πάνυ ραδίως με τροπώσεται, οὐδ' εἰ
 καυχᾶται εἶναι ὅλος σιδηρεὺς· Πρὸς τοῦτον δὲ εἶπεν
 Ἀπόλλων ὁ βασιλεὺς ὁ υἱὸς τοῦ Διός· ὦ ἦρως, ἀλλ'
 ἄγε καὶ σὺ τοῖς αἰεὶ οὔσι θεοῖς εὐχου· καὶ δὴ καὶ
 σὲ λέγουσιν ἐκ τῆς Ἀφροδίτης τῆς θυγατρὸς τοῦ Διός
 τεχθῆναι· ἐκείνος δὲ ἐκ θεοῦ ἥττονος ὑπάρχει· ἡ μὲν
 γὰρ ἐστὶν ἐκ τοῦ Διός, ἡ δὲ ἐκ τοῦ θαλασσίου γέ-
 ροντος· ἀλλ' ἄφες κατ' εὐθείαν τὸν ἀκαταπόνητον σί-
 δηρον, μηδὲ παντελῶς σε ῥήμασι δεινοῖς ἀποκρούσω,
 καὶ τῇ ἀπὸ τοῦ Ἄρεος βλάβῃ· Οὕτως εἰπὼν ἐνέβαλε
 προθυμίαν μεγάλην τῷ βασιλεῖ τῶν λαῶν· ἐπορεύ-
 θη δὲ διὰ τῶν πρωταγωνιστῶν καθωπλισμένος σι-
 δῆρῳ λαμπρῷ· οὐδὲ ἔλαθεν ὁ υἱὸς τοῦ Ἀγχίσου τὴν
 λευκόπηνχυν Ἥραν, ἐναντίον τοῦ υἱοῦ τοῦ Πηλέως
 ἐπερχόμενος κατὰ τὴν τάξιν τῶν ἀνδρῶν· αὕτη δὲ
 ὁμοῦ συγκαλέσασα τοὺς θεοὺς εἶπεν ἐν αὐτοῖς λό-
 γον· Σκοπεῖτε νῦν ὑμεῖς, ὦ Πόσειδον, καὶ Ἀθηναῖ,
 ἐν τῇ ὑμετέρᾳ διανοίᾳ πῶς γενήσονται ταῦτα τὰ ἔρ-
 γα· ὁ Αἰνείας οὗτος ἐπορεύθη καθωπλισμένος σιδῆ-
 ρῳ λαμπρῷ ἐναντίον τοῦ υἱοῦ τοῦ Πηλέως, ἀνέπεισε
 δὲ καὶ παρῶρμησεν αὐτὸν Ἀπόλλων ὁ καθαρὸς· ἀλ-
 λ' ἄγετε ἡμεῖς γε ἀποτρέψωμεν αὐτὸν εἰς τοῦπίσω
 ἐκείθεν, ἢ τις δὴ καὶ ἡμῶν τῷ Ἀχιλλεῖ παραγέ-
 νοιτο, παράσχοι δὲ νίκην μεγάλην, μηδαμῶς δέ τινας
 κατὰ ψυχὴν προσδείσθω, ὅπως γινῶ ὅτι φιλοῦσιν αὐ-
 τὸν οἱ κράτιστοι τῶν θεῶν· οὗτοι δὲ ἄκαιροι καὶ μά-
 ταιοί· εἰσιν, οἳ πρότερόν γε τοῖς Τρῶσιν ἀποσοβοῦσι
 τὸν πόλεμον καὶ τὴν μάχην· πάντες δὲ ἐκ τοῦ Ὀ-
 λύμπου κατήλθομεν μεθέξοντες τοῦδε τοῦ πολέμου,
 ὅπως μηδὲν ἐν τοῖς Τρῶσι πάθῃ τήμερον· μετὰ ταῦτα

- Σήμερον· ὕστερον αὐτε τὰ πείσεται ἄσσα οἱ αἶσα
 Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ·
 Εἰ δ' Ἀχιλεὺς οὐ ταῦτα θεῶν ἐκπεύσεται ὁμφῆς,
 130 Δείσεται ἔπειθ', ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ
 Ἐν πολέμῳ· χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς·
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 Ἦρῃ, μὴ χαλέπαινε παρὲκ νόον· οὐδέ τί σε χρὴ·
 Οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι θεοὺς ἔριδι ξυνελάσαι
 135 Ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἔπειν' πολὺ φέρτεροι ἤμεν·
 Ἄλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθεζώμεσθα κίοντες
 Ἐκ πάτου ἐς σκοπὴν, πόλεμος δ' ἀνδρεσσι μελήσει.
 Εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχῃσι μάχης, ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων
 Ἢ Ἀχιλῆ' ἴσχωσι, καὶ οὐκ εἰῶσι μάχεσθαι,
 140 Αὐτίκ' ἔπειτα, καὶ ἄμμι παρ' αὐτόφιν νεῖκος ὀρεῖται
 Φυλόπιδος· μάλα δ' ὦκα διακρινθέντας οἶω
 Ἄψ' ἵμεν Οὐλύμπόνδε, θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων,
 Ἡμετέρης ὑπὸ χερσὶν ἀνάγκῃ ἴφι δαμέντας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο Κυανοχαίτης
 145 Τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος θείοιο,
 Ὑψηλὸν, τὸ ρά οἱ Τρῶες καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 Ποίεον, ὅφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγῶν ἀλέαιτο,
 Ὅπποτε μιν σεύαιτο ἀπ' ἠϊόνοιο πεδίονδε·
 Ἐνθα Ποσειδάων κατ' ἄρ' ἔζετο, καὶ θεοὶ ἄλλοι,
 150 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄρρηκτον νεφέλην ὥμοισιν ἔσαντο·
 Οἱ δ' ἐτέρωσε κάθιζον ἐπ' ὄφρυσιν Καλλικολώνης,
 Ἀμφὶ σὲ, ἥϊε Φοῖβε, καὶ Ἄρνα πτολίπορθον.
 Ὡς οἱ μὲν ῥ' ἐκάτερθε καθεῖατο μπιτιόωντες
 Βουλὰς· ἀρχέμεναι δὲ δυσηλεγέος πολέμοιο

δὲ πείσεται, ἅπερ αὐτῷ ἡ μοῖρα τικτομένῳ ἐπέκλω-
 σε τῷ λίνῳ, ἡνίκα αὐτὸν ἔτεκεν ἡ μήτηρ· εἰ δὲ
 ὁ Ἀχιλλεύς ταῦτα οὐκ ἀκούσεται ἐκ τῆς φωνῆς
 τῶν θεῶν, φοβηθήσεται δῆπου, ὅταν τις θεὸς κατὰ
 βιαίαν ἐναντίωσιν ἐπέλθῃ κατὰ τὴν μάχην, χαλε-
 πῶς δὲ καὶ δυσκόλως ἔχει ὁρᾶσθαι τοὺς θεοὺς φα-
 νερώς. Πρὸς ταύτην δὲ ἀπεκρίνετο μετὰ ταῦτα Πο-
 σειδῶν ὁ σείων τὴν γῆν· ὦ Ἥρα, μὴ ὀργίζου πα-
 ραλογως, οὐδαμῶς γάρ σε δεῖ· οὐκ ἔγωγε βουλοί-
 μην ἂν τοὺς θεοὺς συνωθῆσαι καὶ συνάψαι ἐριστικῶς
 καὶ φιλονεικῶς ἡμᾶς γε τοὺς ἄλλους, ἐπεὶ δὴ πολλῶν
 κρείττους ἐσμέν· ἀλλ' ἡμεῖς μὲν καθίσωμεν πορευ-
 θέντες ἐκ τῆς ὁδοῦ εἰς τὴν περιοπὴν, ἡ μάχη δὲ τοῖς
 ἀνδράσιν ἔσται διὰ φροντίδος· ἐὰν δὲ ὁ Ἄρης ἄρ-
 χηται πολέμου, ἢ Ἀπόλλων ὁ καθαρὸς, ἢ τῷ Ἀ-
 χιλλεῖ ἐμποδῶν γίνωνται, καὶ οὐκ ἕωςι πολεμεῖν,
 εὐθέως δὴ καὶ ἡμῖν παρ' αὐτῷ φιλονεικία καὶ μάχη
 διαναστήσεται πολέμου, πάνυ δὲ ταχέως διαχωρι-
 σθέντας οἶομαι ὀπίσω πορευθῆναι εἰς τὸν Ὀλυμπον,
 εἰς τὸν σύλλογον τῶν ἄλλων θεῶν ὑπὸ τῶν ἡμετέ-
 ρων χειρῶν, ἐν ἐπικρατείᾳ ἰσχυρῶς καταπονηθέντας.
 Οὕτω δὴ εἰπὼν προεπορεύθη ὁ Ποσειδῶν εἰς τὸ πε-
 ρικεχυμένον τεῖχος τοῦ θείου Ἡρακλέους, τὸ ὑψηλόν,
 ὃ δὴ αὐτῷ οἱ Τρῶες, καὶ ἡ πολεμικὴ Ἀθηνᾶ κατε-
 σκεύαζον, ὅπως τὸ κῆτος ἐκκλίνας διαφύγοι καὶ σω-
 θεῖη, ὅταν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ ἐπιδιώκοι εἰς τὸ
 πεδίον. ἐκεῖ ὁ Ποσειδῶν ἐκάθισε, καὶ οἱ ἄλλοι θε-
 οὶ, νεφελὴν δὲ ἰσχυράν καὶ ἄθραυστον τοῖς ὤμοις
 περιεβάλλοντο· οὗτοι δὲ κατὰ τὸ ἕτερον μέρος ἐκά-
 θισαν ἐν τοῖς ἐπηρμένοις μέρεσιν τῆς Καλλικολώνης,
 περὶ σὲ, ὦ Ἀπολλὼν τοξότα, καὶ τὸν πᾶς πόλεις
 ἐκπορθοῦντα Ἄρην· Οὕτως οὗτοι μὲν οὖν ἐκατέρωθεν
 ἐκάθηντο βουλευόμενοι βουλᾶς, ἄρχειν δὲ τοῦ χαλε-
 ποῦ καὶ ὀδυνηροῦ πολέμου ἀνεβάλλοντο ἀμφοτέροι·

- 155 Ὠκνεον ἀμφοτέροισι, Ζεὺς δ', ἥμενος ὕψι, κέλευε.
 Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον, καὶ ἐλάμπετο χαλκῷ
 Ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων· κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν
 Ὀρνυμένων ἄμυδις· δύο δ' ἄνδρες ἔζοχ' ἄριστοι
 Ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι,
- 160 Αἰνεΐας τ' Ἀγχισιιάδης, καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.
 Αἰνεΐας δὲ πρῶτος ἀπειλήσας ἐπεβήκει,
 Νευστάζων κόρυθι βριαρῇ· ἀτὰρ ἀσπίδα θοῦριν
 Πρόσθεν ἔχε στέρνοιο, τίνασσε δὲ χάλκεον ἔγχος,
 Πηλείδης δ' ἐτέρωθεν ἐναντίον ὤρτο, λέων ὧς
- 165 Σίντης, ὃν τε καὶ ἄνδρες ἀποκτάμεναι μεμάασιν,
 Ἀγρόμενοι, πᾶς δῆμος· ὁ δὲ, πρῶτον μὲν ἀτίζων
 Ἔρχεται, ἀλλ' ὅτε κέν τις ἀρηϊθῶων αἰζηῶν
 Δουρὶ βάλλῃ, ἐάλῃ τε χανῶν, περί τ' ἀφρὸς ὀδόντας
 Γίγνεται, ἐν δὲ τέ οἱ κραδίῃ στένει ἄλκιμον ἦτορ,
- 170 Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν
 Μαστίεται, ἔε δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι·
 Γλαυκίῳ δ' ἰθὺς φέρεται μένει, ἦντινα πέφνη
 Ἀνδρῶν, ἣ αὐτὸς φθίεται πρῶτῳ ἐν ὀμίλῳ·
 Ὡς Ἀχιλῆ' ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ
- 175 Ἀντίον ἐλθέμεναι μεγαλήτορος Αἰνεΐας
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Αἰνεΐα, τί σὺ, τόσσον ὀμίλου πολλὸν ἐπελθὼν,
 Ἔσθης; ἢ σέ γε θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,
- 180 Ἐλπόμενον Τρώεσσιν ἀνάξειν ἵπποδάμοισιν
 Τιμῆς τῆς Πριάμου; ἀτὰρ εἶκεν ἔμ' ἐξεναρίξῃς,
 Οὔτοι τοῦνεκά γε Πρίαμος γέρας ἐν χερὶ θήσει·

. . . . . τούτων δὲ πᾶσα ἡ πεδιάς ἐπληρώθη
 καὶ περιελάμπετο σιδήρῳ τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν ἵπ-
 πων, ἐκινεῖτο δὲ ἡ γῆ τοῖς ποσὶ διεγειρομένων καὶ
 ἐφορμώντων ὁμοῦ· δύο δὲ ἄνδρες ἐξόχως κράτιστοι
 εἰς τὸ μέσον ἀμφοτέρων συνῆλθον προθυμούμενοι πο-
 λεμεῖν, ὃ τε Αἰνείας ὁ υἱὸς τοῦ Ἀγχίσου, καὶ ὁ ἐν-
 δοξότατος Ἀχιλλεύς· ὁ Αἰνείας οὖν πρῶτος καυχήσα-
 μενος καὶ διατεινόμενος ὥρμησεν, ἐπινεύων τῇ βαρείᾳ
 περικεφαλαία, τὴν ἀσπίδα δὲ τὴν μεγάλην (πολεμι-
 κήν) κατεῖχεν ἔμπροσθεν τοῦ στέρνου, ἔσειε δὲ τὸ
 σιδηροῦν δόρυ· ὁ υἱὸς δὲ τοῦ Πηλεΐως ἀπὸ τοῦ ἐτέρου
 μέρους ἐξεναντίας ἐφώρμησεν ὥσπερ λέων βλαβερός,
 ὃν οἱ μὲν ἄνδρες ἀποκτεῖναι προθυμοῦνται συναθροί-
 ζόμενοι ἅπας ὁ δῆμος· οὗτος δὲ πρῶτον ἀτιμάζων καὶ
 περιφρονῶν ἐπέρχεται· ἀλλ' ὅταν τις τῶν ἐν πολέμῳ
 εὐκινήτων νέων τρώσῃ τῷ δόρατι, συνεστραφῇ τε κε-
 χηνῶς, καὶ περὶ τοὺς ὀδόντας ἀφρός γίνεται, ἐν τῇ
 καρδίᾳ δὲ αὐτοῦ στενάζει ἡ ἰσχυρά ψυχὴ, τῇ οὐρᾷ
 δὲ κατὰ τὰς πλευράς, καὶ τὰ κοῖλα τῶν γλουτῶν ἀφ'
 ἑκατέρου μέρους μαστίζεται, αὐτὸς δὲ ἑαυτὸν διερεθί-
 ζει πρὸς μάχην, πυρῶδες δὲ καὶ φοβερόν βλέπων
 εὐθὺ ὄρμῃ, καὶ παραμένει ὅπως τινὰ ἀποκτείνει ἄν-
 δρα, ἢ αὐτὸς ἀναιρεθῇ ἐν τῇ πρώτῃ συστροφῇ τῆς μά-
 χης· οὕτως τῷ Ἀχιλλεῖ παρωξύνετο ἡ ἰσχύς καὶ ἡ
 ἀνδρεία ψυχὴ ἐπελθεῖν ἐναντίον τοῦ μεγαλοψύχου
 Αἰνείου· οὗτοι δὲ ἤνικα δὴ πλησίον ἐγένοντο ἐπ' αλ-
 λήλους ἐρχόμενοι, πρὸς τοῦτον πρότερον εἶπεν ὁ τα-
 χύπους ἐνδοξότατος Ἀχιλλεύς· ὦ Αἰνεία, τί δὴ σύ
 γε τοσοῦτον πολὺ ἐφορμήσας διὰ τῆς συστροφῆς τοῦ
 πλήθους ἔστης; ἢ σέ γε προτρέπει ἡ ψυχὴ πολεμῆ-
 σαι ἐμοὶ, ἐλπίζοντα βασιλεύσειν τῶν ἱππικῶν Τρώ-
 ων μετὰ τιμῆς τοῦ Πριάμου (ἀντὶ τῆς βασιλείας τοῦ
 Πριάμου); ἐὰν δὲ ἐμὲ ἀποκτείνης, οὐ σοι τούτου ἔνε-
 κα ὁ Πρίαμος ἐμβαλεῖ εἰς τὰς χεῖρας τὴν τιμὴν, καὶ
 πρὸ ἄθλον τοῦτο· εἰσὶ γὰρ αὐτῷ παῖδες, οὗτος δὲ

- Εἰσὶν γάρ οἱ παῖδες· ὁ δὲ ἔμπεδος, οὐδ' αἰεσίφρων.
 Ἦ νύ τί τοι Τρῶες τέμενος τάμον, ἔξοχον ἄλλων,
 185 Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμμαι,
 Αἴκεν ἐμὲ κτείνης; χαλεπῶς δέ σ' ἔολπα τὸ ρέξειν.
 Ἦδη μὲν σέ γε, φημί, καὶ ἄλλοτε δουρὶ φοβῆσαι.
 Ἦ οὐ μέμνη, ὅτε πέρ σε, βοῶν ἄπο μοῦνον ἐόντα,
 Σεῦα κατ' Ἰδαίων ὀρέων ταχέεσσι πόδεσσι
 190 Καρπαλίμως; τότε δ' οὔτι μετατροπαλίζεο φεύγων.
 Ἔνθεν δ' ἐς Λυρνησσὸν ὑπέκφυγες· αὐτὰρ ἐγὼ τὴν
 Πέρσα, μεθορμηθεὶς σὺν Ἀθήνῃ καὶ Διὶ πατρί·
 Ληϊάδας δὲ γυναῖκας, ἐλεύθερον ἡμάρ ἀπούρας,
 Ἦγον· ἀτάρ σε Ζεὺς ἐρρύσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 195 Ἀλλ' οὐ νῦν σ' ἐρύεσθαι ὀίομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ
 Βάλλεαι· ἀλλὰ σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω
 Ἐς πληθὺν ἵεναι, μὴδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο,
 Πρίν τι κακὸν παθείην· ρέχθην δέ τε νήπιος ἔγνω.
 Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
 200 Πηλεΐδη, μὴ δὴ μ' ἐπέεσσὶ γε, νηπύτιον ὥς,
 Ἐλπεο δειδίξεσθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς,
 Ἦμὲν κερτομίας, ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι·
 Ἰδμεν δ' ἀλλήλων γενεὴν, ἴδμεν δὲ τοκῆας,
 Πρόκλυτ' ἀκούοντες ἔπεα θνητῶν ἀνθρώπων·
 205 Ὅφει δ' οὔτ' ἄρ πω σὺ ἐμοὺς ἴδες, οὔτ' ἄρ' ἐγὼ σούς.
 Φασί σε μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι,
 Μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος, καλλιπλοκάμου Ἀλοσύδνης·
 Αὐτὰρ ἐγὼν υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαιο
 Εὖχομαι ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ μοι ἔστ' Ἀφροδίτη.
 210 Τῶν δὴ νῦν ἕτεροί γε φίλον παῖδα κλαύουσιναι

εὐσταθῆς καὶ νουεχῆς, οὐδέ τις κοῦφος καὶ ἀσύνητός ἐστιν· ἢ δὴ σοι οἱ Τρῶες ἀγρόν τινα ἀπένειμαν διαφερόντως τῶν ἄλλων περικαλλῆ, φυτοπέδου, καὶ σιτοπέδου, ἵν' αὐτὸν καρποῖ, εἰάν ἀποκτείνῃς ἐμέ; δυσκόλως δέ σε τοῦτο πράξειν ἐλπίζω· ἦδη γάρ σε γε οἶμαι καὶ ἄλλοτε τρέφαι εἰς φυγὴν τῷ δόρατι· ἢ οὐ μνημονεύεις ἡνίκα σε ἀπὸ τῶν βοῶν μόνον ὄντα ἐδίωξα· ἐκ τῶν τῆς Ἰδης ὀρέων ταχέσι ποσὶ, πάνυ εὐκινήτως, τότε δὲ οὐδαμῶς μετεστρέφου φεύγων· ἐκεῖθεν δὲ εἰς τὸν Λυρνησσὸν κατέφυγες, ἐγὼ δὲ τὴν πόλιν αὐτὴν ἐξεπόρθησα ἐφορμήσας σὺν τῇ Ἀθηνᾷ, καὶ τῷ Διὶ τῷ πατρί· αἰχμαλώτους δὲ τὰς γυναῖκας, τὴν ἐλευθέραν ζωὴν ἀφελόμενος, ἀπῆγον, σὲ δὲ ὁ Ζεὺς ἡλευθέρωσε καὶ ἔσωσε, καὶ οἱ ἄλλοι θεοί· ἀλλ' οὐ νῦν σε σώσειν ὑπολαμβάνω, ὥσπερ εἰς λογισμὸν σὺ ἐμβάλλεις καὶ διαλογίζῃ· ἀλλ' ἔγωγε ἀναχωρήσαστά σε κελεύω πορεύεσθαι εἰς τὸ πλῆθος, μηδὲ ἴσασο ἐναντίον ἐμοῦ, πρὸ τοῦ παθεῖν τι δεινὸν, πραχθὲν δὲ καὶ γενόμενον τὸ κακὸν καὶ ὁ μωρὸς κατενόησε· Πρὸς τοῦτον δὲ ἀπεκρίνατο ὁ Αἰνείας, καὶ εἶπεν· ὦ υἱέ τοῦ Πηλέως, μηδαμῶς με ρήμασιν ὥσπερ νῆπιον καὶ ἄφρονα ἔλπιζε ἐκφοβήσῃν, ἐπειδὴ φανερῶς ἐπίσταμαι καὶ ἐγὼ καὶ λοιδορίας, καὶ τὰς παρὰ τὸ καθῆκον ἀπειλὰς εἰπεῖν· οἶδαμεν δὲ τὸ γένος ἐκατέρου ἡμῶν, οἶδαμεν δὲ τοὺς γονέας, προηκουσμένους καὶ προεγνωσμένους λόγους ἀκούοντες τῶν φθαρτῶν ἀνθρώπων· τοῖς ὀφθαλμοῖς δὲ οὔτε σὺ τοὺς ἐμούς ἐθεάσω, οὔτ' ἐγὼ τοὺς σούς· λέγουσι σὲ μὲν τοῦ ἀμωμήτου Πηλέως υἱὸν εἶναι, καὶ ἐκ μητρὸς Θέτιδος τῆς καλλικόμου θαλασσίας· ἐγὼ δὲ υἱὸς τοῦ μεγαλοφύχου Ἀγχίσου διίσχυρίζομαι εἶναι (γεννηθῆναι), μήτηρ δέ μοι ἐστὶν ἡ Ἀφροδίτη· τούτων οὖν νῦν οἱ ἕτεροι τὸν ἀγαπητὸν υἱὸν θρηνήσουσι σήμερον· οὐ

- Σήμερον· οὐ γάρ φημ' ἐπέεσσ' ἵ γε νηπυτίοισιν
 ὦδε διακρινθέντε, μάχης ἐξαπονέεσθαι.
 Εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, ὄφρ' εὖ εἰδῆς
 Ἡμετέρην γενεὴν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασι,
 215 Δάρδανον αὖ πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Κτίσσε δὲ Δαρδανίην, ἐπεὶ οὐ πῶ Ἴλιος ἱρή
 Ἐν πεδίῳ πεπόλιστο, πόλις μερόπων ἀνθρώπων·
 Ἄλλ' ἔθ' ὑπωρείας ᾤκεον πολυπιδάκου Ἰδης.
 Δάρδανος αὖ τέκεθ' υἱὸν Ἐριχθόνιον βασιλῆα,
 220 Ὃς δὴ ἀφνειότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
 Τοῦ τρὶς χίλιαι ἵπποι ἔλος κατὰ βουκολέοντο
 ὀήλεια, πῶλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῆσι·
 Τάων καὶ Βορέης ἠράσσατο βοσκομενάων,
 Ἴππῳ δ' εἰσάμενος παρελέξατο κυανοχαίτη·
 225 Αἰ δ' ὑποκυσσάμεναι ἔτεκον δυοκαίδεκα πῶλους·
 Αἰ δ' ὅτε μὲν σκιρτῶεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν,
 Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν Θέον, οὐδὲ κατέκλων·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ σκιρτῶεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
 Ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἀλὸς πολιοῖο θέεσκον·
 230 Τρῳά δ' Ἐριχθόνιος τέκετο Τρώεσσιν ἄνακτα·
 Τρῳῆς δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
 Ἴλός τ', Ἀσσάρακός τε καὶ ἀντίθεος Γανυμήδης,
 Ὄς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
 Τὸν καὶ ἀνηρεΐψαντο θεοὶ Διὶ οἶνοχοεύειν,
 235 Κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν' ἀθανάτοισι μετεῖν·
 Ἴλος δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Λαομέδοντα·
 Λαομέδων δ' ἄρα Τιθωνὸν τέκετο, Πριάμὸν τε,
 Λάμπον τε, Κλυτίον θ', Ἰκετάονά τ', ὅζον Ἄρην·

γὰρ οἶομαι ρήμασι μωροῖς καὶ ματαίοις οὕτως (ἐν-
θάδε) διαχωρισθέντες ἀναχωρῆσαι τῆς μάχης· εἰ δὲ
βούλει καὶ ταῦτα μαθεῖν, ὅπως καλῶς γνῶς τὸ ἡ-
μέτερον γένος, πολλοὶ δὲ ἄνδρες αὐτὸ οἶδασι. Δάρ-
δανον δὴ τὰ πρῶτα ἐγέννησεν ὁ πᾶς νεφέλας ἀθροί-
ζων Ζεὺς, ἔκτισε δὲ τὴν Δαρδανίαν, ἐπεὶ οὐ πω
ἡ ἱερά Ἴλιος ἐν τῇ πεδιάδι φκοδόμητο καὶ ᾤκιστο,
πόλις τῶν μεμερισμένην ἐχόντων τὴν φωνὴν ἀνθρώ-
πων, ἀλλ' ἔτι πᾶς προβάτεις, καὶ πᾶς πέζας κατ-
ώκουν τῆς πολλὰς πηγᾶς ἐχούσης Ἰδης. ὁ Δάρδα-
νος δὲ ἐγέννησεν υἱὸν τὸν βασιλέα Ἐριχθόνιον, ὃς
δὴ πλουσιώτατος ἐγένετο πάντων τῶν φθαρτῶν ἀν-
θρώπων· τούτου ἵπποι τρισχίλια κατὰ τὸ ἔλος ἐβό-
σκοντο, φορβάδες, πῶλοις τερπόμεναι νεογενέσιν (νε-
ογναῖς). τούτων καὶ ὁ Βορέας ἠράσθη βοσκομένων·
ἵππῳ δὲ ὁμοιωθεὶς μελανότριχι ἐμίγη αὐταῖς, αὐ-
ταὶ δὲ ἐγκυμονήσασαι ἔτεκον δώδεκα πῶλους· αὐταὶ
δὲ ἡνίκα μὲν ἐσκίρτων κατὰ τὴν γῆν τὴν πρὸς
τὸ ζῆν θωρουμένην, κατὰ τὸ ἄκρον τοῦ καρποῦ τῶν
ἀσταχύων διέτρεχον (ἐν τοῖς σάχυσι λεπτῶν ἀνθέρων),
οὐδέ τι κατέθραυον· ἀλλ' ὅτε δὴ ἐσκίρτων κατὰ τὰ
πλατέα νῶτα καὶ τὴν μεγάλην ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσ-
σης ἄνω κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς λευκῆς θαλάσσης
διέτρεχον· Ἐριχθόνιος δὲ ἐγέννησε τοῖς Τρωσὶ βα-
σιλέα τὸν Τρῶα, ἐκ τοῦ Τρωδὸς δὲ τοῦ ἀμωμήτου
τρεῖς υἱοὶ ἐγεννήθησαν, ὅ τε Ἴλος, καὶ ὁ Ἀσσάρακος,
καὶ ὁ ἰσὺθεὸς Γανυμήδης, ὃς δὴ ἐγένετο ὠραιότατος
πάντων τῶν θνητῶν ἀνθρώπων· τοῦτον καὶ ἀνῆρπα-
σαν οἱ θεοὶ οἰνοχοεῖν τῷ Διὶ, ἵνα ἐν τοῖς ἀθανά-
τοις εἴη ἕνεκα τοῦ ἑαυτοῦ κάλλους. ὁ Ἴλος δὲ ἐγέν-
νησεν υἱὸν τὸν ἀμώμητον Λαομέδοντα· ὁ Λαομέδων
δὲ ἐγέννησε τὸν Τιθωνὸν, καὶ τὸν Πρίαμον, καὶ
τὸν Λάμπον, καὶ τὸν Κλυτίον, καὶ τὸν τοῦ Ἄρεος
κλάδον Ἰκετάονα· Ἀσσάρακος δὲ τὸν Κάπυν, οὗτος

- Ἀσδάρακος δὲ Κάπυρ· ὁ δ' ἄρ' Ἀγχίσην τέκε παῖδα.
 240 Αὐτὰρ ἔμ' Ἀγχίσης, Πρίαμος δ' ἔτεχ' Ἑκτορα δῖον.
 Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὖ χομαι εἶναι·
 Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἀνδρεσσιν ὀφέλλει τε, μινύθει τε,
 Ὅπως κεν ἐθέλῃσιν· ὁ γὰρ κάρτιστος ἀπάντων.
 Ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, νηπύτιοι ὦς,
 245 Ἔσταότ' ἐν μέσση ὕσμίνῃ δηϊοτῆτος.
 Ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὀνείδεα μυθήσασθαι
 Πολλὰ μάλ'· οὐδ' ἀννῆς ἐκατόνζυγος ἄχθος ἄροιο.
 Στρεπτή δὲ γλῶσσ' ἐστὶ βροτῶν, πολέες δ' ἐνὶ μῦθῳ,
 Παντοῖοι· ἐπίων δὲ πολὺ νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα.
 250 Ὅπποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις,
 Ἀλλὰ τίη ἔριδας καὶ νείκεα νῶϊν ἀνάγκη
 Νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, ὥστε γυναικας,
 Αἶτε χολωσάμεναι ἔριδος πέρι θυμοβόροιο
 Νεικεῦσ' ἀλλήλῃσι μέσσην ἐς ἀγυιὰν ἰοῦσαι,
 255 Πόλλ' ἔτεά τε καὶ οὐκί· χόλος δέ τε καὶ τὰ κελεύει.
 Ἀлкῆς δ' οὐ μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις μεμαῶτα,
 Πρὶν χαλκῷ μαχέσασθαι ἐναντίον· ἀλλ' ἄγε, θᾶσσον
 Γευσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείρῃσιν.
 Ἦ ῥα, καὶ ἐν δεινῷ σάκει ἦλασε χάλκεον ἔγχος,
 260 Σμερδαλέῳ, μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μύκε δουρὸς ἀκωκή·
 Πηλεΐδης δὲ σάκος μὲν ἀπὸ ἑο χειρὶ παχείῃ
 Ἔσχετο ταρβήσας· φάτο γὰρ δολιχόσκιον ἔγχος
 Ῥεῖα δ' ἐλεύσεσθαι μεγαλήτορος Αἰνεΐαιο·
 Νήπιος, οὐδ' ἐνόησε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 265 Ὡς οὐ ρήϊδί ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα
 Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, οὐδ' ὑποείκειν·

δὲ ἐγέννησεν υἱὸν τὸν Ἀγχίσην, ἐμὲ δὲ ὁ Ἀγχίσης, ὁ Πρίαμος δὲ ἐγέννησε τὸν ἐνδοξότατον Ἑκτορα. τούτου δὴ τοῦ γένους καὶ τοῦ αἵματος διίσχυρίζομαι ὑπάρχειν. ὁ Ζεὺς δὲ τοῖς ἀνδράσι καὶ αὖξει καὶ ἐλαττοῖ τὴν ἀρετὴν, ὅπως ἂν βούληται, οὗτος γὰρ ἐστὶν ἰσχυρότατος πάντων. ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα διαλεγώμεθα, καθάπερ νήπιοι καὶ ἄφροιες, ἐστῶτες ἐν τῷ μέσῳ τῆς μάχης τοῦ πολέμου, ἐστὶ γὰρ ἀμφοτέροις οὐεῖδη καὶ λοιδορίας εἰπεῖν πάνυ πολλὰ, οὐδ' ἂν ναῦς πολυκάθεδρος τὸ βάρος ἀνέλοιτο καὶ βαστάξειεν, εὐμετάθετος δὲ καὶ εὐκίνητός ἐστιν ἡ γλῶσσα τῶν ἀνθρώπων, πολλοὶ δὲ ἐνεισι λόγοι παντοδαποί, ῥημάτων δὲ πολλὴ περιαγωγὴ καὶ διαγομὴ τῇδε κακεῖσε· οἷον ἂν λόγον εἴπῃς, τοιοῦτον ἂν ἀντακούσῃς. ἀλλὰ τί δὴ ἔριδας καὶ φιλονεικίας ἡμῖν ἀνάγκη φιλονεικεῖν καὶ ἐρίζειν ἐναντίον ἀλλήλοις, ὥσπερ γυναῖκες, αἵτινες περὶ ἔριδος ψυχοφθόρου εἰς χόλον ἀχθεῖσαι, φιλονεικοῦσιν ἀλλήλαις εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ παρελθούσαι, πολλὰ ἀληθῆ τε καὶ μὴ, ἡ ὀργὴ δὲ (γὰρ) καὶ ταῦτα λέγειν προτρέπει. τῆς εὐτόλμου δὲ ἰσχύος οὐδέποτε με λόγοις ἀποτρέψεις, καὶ ἀποστήσεις προθυμούμενον, πρὶν ἢ πολεμῆσαι κατεναντίον σιδήρῳ· ἀλλ' ἄγε τάχιον ἀφώμεθα ἀλλήλων τοῖς σιδήρῳ ἐστομωμένοις δόρασιν. Εἶπε δὴ καὶ ἐν τῇ φοβερᾷ ἀσπίδι ἔπηξε τὸ ἰσχυρὸν δόρυ τῇ καταπληκτικῇ, μέγας δὲ περιήχησεν ἡ ἀσπίς τῇ ἐπιδορατίδι τοῦ ἀκοντίου. Ὁ υἱὸς δὲ τοῦ Πηλέως τὴν μὲν ἀσπίδα ἀποθεν ἑαυτοῦ τῇ παχείᾳ χειρὶ κατέσχε φοβηθεὶς, ᾤθη γὰρ τὸ μακρὸν δόρυ ραδίως περάσσειν τοῦ μεγαλοψύχου Αἰνείου· ὁ εὐήθης, οὐδὲ ἐνόησε κατὰ λόγον τε καὶ κατὰ διάνοιαν, ὅτι οὐκ εἰςὶ ράδια τὰ ὑπερένδοξα δῶρα τῶν θεῶν καταπονηθῆναι ὑπὸ φθαρτῶν ἀνδρῶν, οὐδὲ ὑπέεικιν καὶ ἐνδιδόναι καὶ παραλύεσθαι. οὐ γὰρ τότε τὸ ἰσχυρὸν δόρυ τοῦ

- Οὐδὲ τότε Αἰνείας δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
 ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
 Ἀλλὰ δύο μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας, αἰδ' ἄρ' ἔτι τρεῖς
 270 Ἦσαν· ἐπεὶ πέντε πτύχας ἦλασε Κυλλοποδίων,
 Τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέριοι,
 Τὴν δὲ μίαν, χρυσῆν· τῇ ῥ' ἔσχετο μείλινον ἔγχος·
 Δεύτερος αὖτ' Ἀχιλεὺς προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλεν Αἰνείας κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσθη,
 275 Ἄντυγ' ὑπὸ πρῶτην, ἣ λεπτότατος θέε χαλκός·
 Λεπτοτάτη δ' ἐπένν ρίνος βοός· ἡ δὲ διὰ πρὸ
 Πηλίας ἦϊξεν μελίη, λάκε δ' ἀσπὶς ὑπ' αὐτῆς,
 Αἰνείας δ' ἐάλη, καὶ ἀπὸ ἔθεν ἀσπίδ' ἀνέσχε
 Δείσας· ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
 280 Ἔστη ἰεμένη, διὰ δ' ἀμφοτέρους ἔλε κύκλους
 Ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ὁ δ' ἀλευάμενος δόρυ μακρόν,
 Ἔστη, καδδ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσι,
 Ταρβήσας, ὃ οἱ ἄγχι πάγη βέλος· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Ἐμμεμαῶς ἐπόρουσεν, ἐρυσσάμενος ξίφος ὄξυ,
 285 Σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ
 Αἰνείας, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν,
 Οἷοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὁ δὲ μιν ρέα πάλλε καὶ οἶος·
 Ἐνθα κεν Αἰνείας μὲν ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ,
 Ἦ κέρυθ', ἠὲ σάκος, τό οἱ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον·
 290 Τὸν δὲ κε Πηλείδης σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπνύφα,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι θεοῖς μετὰ μῦθον εἷπεν·
 ὦ πόποι, ἦ μοι ἄχος μεγαλήτορος Αἰνείας,
 Ὅς τάχα Πηλείωνι δαμεῖς αἰδῶσδε κάτεισι,

συνετοῦ Αἰνείου διέρρηξε καὶ διέκοψε πᾶσαν τὴν ἀσπί-
 δα· ὁ χρυσὸς γὰρ διεκώλυσε, καὶ ἐπέσχε τὰ δῶρα
 τοῦ θεοῦ· ἀλλὰ τὰς δύο μὲν ἐπιδιπλώσεις διήλθε
 καὶ διέκοψεν, ἔτι δ' αἱ τρεῖς ὑπῆρχον, ἐπεὶ πέντε
 διπλώσεις ἐφήπλωσεν Ἡφαιστος ὁ χαλκός, τὰς δύο
 χαλκᾶς, καὶ τὰς εἶδοθεν δύο κασσιτερίνας, τὴν ἐν
 τῷ μέσῳ δὲ μίαν, χρυσῆν, ἐν ταύτῃ δὲ ἐνεσχέθη
 τὸ ἐκ μελίας δόρυ, καὶ τῆς εἰς τὸ πρόσω ὀρμῆς διε-
 κωλύθη· Δεύτερος δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς ἀφῆκε τὸ μακρὸν
 δόρυ, καὶ ἔβαλε κατὰ τὴν τοῦ Αἰνείου ἀσπίδα τὴν
 πάντοθεν ἴσην καὶ κυκλοτερῆ, ὑπὸ τὴν πρώτην περι-
 φέρειαν, ἔνθα λεπτότατος ὁ χαλκὸς διέτρεχε, καὶ
 περιέκειτο, λεπτότατον δὲ τὸ δέρμα τοῦ βοὸς ἐπῆν,
 αὕτη δὲ εἰς τὸ πρόσω διήλθεν ἢ ἐκ τοῦ Πηλίου ὄ-
 ρους μελία, διεκόπη δὲ ἡ ἀσπίς ὑπ' αὐτῆς· ὁ Αἰ-
 νείας δὲ συνειλῆθη, καὶ ἀπὸ ἑαυτοῦ ἀνέσχε τὴν ἀσπί-
 δα φθιβθεῖς, τὸ δόρυ δὲ ὑπεράνωθεν τοῦ νώτου εἰς
 τὴν γῆν ἐνεπάγη ἐφορμῶν, διεῖλε δὲ καὶ διέκοψεν
 ἀμφοτέρους τοὺς κύκλους τὸν βύρσινον, καὶ τὸν χαλ-
 κοῦν τῆς ἀσπίδος τῆς περιεχούσης τὸ σῶμα, οὗτος
 ἐκκλίνας καὶ φυλαξάμενος τὸ μέγα δόρυ ἔστη, λύπη
 δὲ μεγίστη περιεχύθη τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, φοβηθεὶς,
 ὅτι ἐγγὺς αὐτοῦ ἐνεπάγη τὸ δόρυ· ὁ Ἀχιλλεὺς δὲ μά-
 λα προθυμούμενος ἐφώρμησε σπασάμενος τὸ ὄξυ καὶ
 τμητικὸν ξίφος καταπληκτικῶς βοῶν, οὗτος δὲ λίθον
 χειροπληθεῖ ἔλαβε τῇ χειρὶ ὁ Αἰνείας μέγα ἄχθος (σῶ-
 μα), ὅπερ οὐκ ἂν φέροιεν ἄνδρες δύο οἷοι νῦν ἀνθρωποί
 εἰσιν· οὗτος δὲ ῥαδίως αὐτὸ ἐκίνει καὶ μόνος· τότε ἂν
 Αἰνείας μὲν ἐφορμῶντα ἐπληξε τῷ λίθῳ ἢ κατὰ τὸ
 κράνος, ἢ κατὰ τὴν ἀσπίδα, ἥτις ἀπεσόβησεν ἂν αὐτῷ
 τὸν χαλεπὸν θάνατον, τοῦτον δὲ ὁ υἱὸς τοῦ Πηλέως ἐκ
 τοῦ σύνεγγυς ξίφει τὴν ψυχὴν ἀφείλετο ἂν, εἰ μὴ τα-
 χέως δὴ θεάσαστο Ποσειδῶν ὁ σείων τὴν γῆν, παραχρῆ-
 μα δὲ ἐν τοῖς ἀθανάτοις θεοῖς λόγον εἶπε· Φεῦ φεῦ, ὄν-
 πως μοι λύπη ἐστὶν ἕνεκα τοῦ μεγαλοψύχου Αἰνείου, ὅς
 ταχέως ἀναιρεθεὶς ὑπὸ τῷ υἱῷ Πηλέως εἰς ἄδω κατελευ-

- 295 Πειθόμενος μύθοισιν Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο·
 Νήπιος· οὐδέ τί οἱ χραισμήσει λυγρὸν ὄλεθρον.
 Ἀλλὰ τίη νῦν οὗτος ἀναίτιος ἄλγεα πάσχει,
 Μὰ ὦ ἐνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων, κεχαρισμένα δ' αἰεὶ
 Δῶρα θεοῖσι δίδωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρύν ἔχουσιν;
 300 Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς πέρ μιν ὑπ' ἐκ θανάτου ἀγάγωμεν,
 Μήπως καὶ Κρονίδης κεχολώσεται, αἴ κεν Ἀχιλλεὺς
 Τόνδε κατακτεῖνη· μόριμον δέ οἱ ἔστ' ἀλέασθαι,
 Ὅφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὄληται
 Δαρδάνου, ὃν Κρονίδης περὶ πάντων φίλατο παίδων,
 305 Οἳ ἔθεν ἐξεγένοντο, γυναικῶν τε θνητῶν.
 Ἦδη γὰρ Πριάμου γενεὴν ἥχθηρε Κρονίων·
 Νῦν δὲ δὴ Αἰνείας βίη Τρώεσσιν ἀνάξει,
 Καὶ παῖδες παίδων, τοί κεν μετόπισθε γένωνται.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 310 Ἐννοσίγαι, αὐτὸς σὺ μετὰ φρεσὶ σῆσι νόησον
 Αἰνείαν, ἥ κέν μιν ἐρύσσειαι, ἥ κεν ἐάσῃς·
 Ἦτοι μὲν γὰρ νῶϊ πολεῖς ὠμόσσαμεν ὄρκους
 Πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 Μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσαιν κακὸν ἡμαρ,
 315 Μνηδ' ὁπότ' ἂν Τροίη μαλερῶ πυρὶ πᾶσα δάηται
 Δαιομένη, δαίωσι δ' ἀρήϊοι υἱες Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 Βῆ ῥ' ἴμεν ἅν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχεαίων,
 Ἴξε δ', ὅθ' Αἰνείας, ἠδ' ὁ κλυτὸς ἦεν Ἀχιλλεὺς.
 320 Αὐτίκα τῷ μὲν ἔπειτα κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλὺν,
 Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ. ὁ δὲ μελίνην εὐχαλκον
 Ἀσπίδος ἐξέρυσεν μεγαλήτορος Αἰνείας·

σεται πεισθεῖς τοῖς λόγοις τοῦ μακροβόλου Ἀπόλλωνος, ὁ εὐήθης· οὐ γάρ τι αὐτῷ ἀποσοβήσει τὸν χαλεπὸν θάνατον. ἀλλὰ τί δὴ οὗτος νῦν ἀθῶος λύπας καὶ ὀδύνας πάσχει ματαίως ἔνεκα θλίψεων ἀλλοτρίων, χαρίεντα δὲ αἰεὶ δῶρα πῶς θεοῖς ἀπαφέρει, οἳ τὸν πλατὺν καὶ μέγαν οὐρανὸν κατοικοῦσιν; ἀλλ' ἄγετε ἡμεῖς γε αὐτὸν ἀπὸ τοῦ θανάτου ρυσώμεθα, μήπως καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου ὀργισθῇ, εἰάν ὁ Ἀχιλλεὺς αὐτὸν ἀποκτείνῃ, εἰμαρμένον γάρ ἐστιν αὐτῷ ἔκφυγεῖν, ὅπως μὴ ἄγονος καὶ ἀφανὴς διαφθαρεῖν ἡ γενεὰ τοῦ Δαρδάνου, ὃν ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου μᾶλλον τῶν ἄλλων ἀπάντων υἱῶν ἐφίλησεν, οἳ ἐξ ἑαυτοῦ ἐγεννήθησαν, καὶ γυναικῶν φθαρτῶν· ἦδη γὰρ τὴν γενεάν τοῦ Πριάμου ἐμίσησεν ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου. νῦν δὲ δὴ ἡ τοῦ Αἰνείου ἰσχὺς βασιλεύσει τῶν Τρώων, καὶ οἱ υἱοὶ τῶν υἱῶν, οἳ ἂν καὶ γεννηθῶσι μετὰ ταῦτα. Πρὸς τοῦτον δὲ ἀπεκρίνετο μετὰ ταῦτα ἡ εὐόφθαλμος σεβαστὴ Ἥρα· ὦ κινητὰ γῆς, σὺ αὐτὸς ἐν τῇ σῇ διανοίᾳ νόησον, ὅπως ἢ σώσῃς τὸν Αἰνείαν, ἢ καταλίπῃς· ἡμεῖς μὲν γὰρ πολλοὺς ὄρκους ὠμόσαμεν ἐν πᾶσι τοῖς ἀθανάτοις θεοῖς, ἐγὼ καὶ ἡ πολεμικὴ Ἀθηνᾶ, μὴδέποτε τοῖς Τρῶσιν ἀποσοβήσειν τὴν κακὴν ἡμέραν βοηθοῦσαι αὐτοῖς, μὴδὲ ὅταν ἡ Τροία κατακαίηται πᾶσα, πυρὶ καυστικῷ καὶ ἀναλωτικῷ καιομένη, καίωσι δὲ αὐτὴν οἱ πολεμικοὶ υἱοὶ τῶν Ἑλλήνων. Ἐπειδὴ δὲ τοῦτο ἤκουσε Ποσειδῶν ὁ σείων τὴν γῆν, ὥρμησε πορεύεσθαι εἰς τὸν πόλεμον, καὶ εἰς τὴν ταραχὴν τῶν δοράτων· ἀφίκετο δὲ ὅπου ὁ Αἰνείας καὶ ὁ ἑνδοξος ἦν Ἀχιλλεὺς, καὶ παραχρῆμα τούτῳ μὲν κατέχεεν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὁμίχλην τῷ Ἀχιλλεὶ τῷ υἱῷ τοῦ Πηλέως· αὐτὸς δὲ τὴν καλὸν σίδηρον ἔχουσαν μελίαν ἐξείλκυσε ἐκ τῆς ἀσπίδος τοῦ μεγαλοφύχου Αἰνείου· καὶ ταύτην μὲν ἔθηκεν ἔμπρο-

- Καὶ τὴν μὲν προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἔθηκεν,
 Αἰνεΐαν δ' ἔσσευεν ἀπὸ χθονὸς ὑψὸς αἰέρας·
- 325 Πολλὰς δὲ στίχας ἡρώων, πολλὰς δὲ καὶ ἱππων
 Αἰνεΐας ὑπεράλτο, θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ἐρούσας·
 Ἴξε δ' ἐπ' ἐσχατιὴν πολυαΐκος πολέμοιο·
 Ἔνθα δὲ Καύκωνες πόλεμον μέτα θωρήσσοντο·
 Τῷ δὲ μάλ' ἐγγύθεν ἦλθε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
- 330 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἰνεΐα, τίς σ' ὦδε θεῶν ἀτέοντα κελεύει
 Ἀντία Πηλείωνος ὑπερβύμοιο μάχεσθαι,
 Ὃς σευ ἅμα κρείσσων, καὶ φίλτερος ἀθανάτοισιν,
 Ἀλλ' ἀναχωρῆσαι, ὅτε κεν συμβλήσεται αὐτῷ,
- 335 Μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον αἴδος εἰσαφίκηαι·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' Ἀχιλεὺς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
 Θαρσύνσας δὴ ἔπειτα, μετὰ πρῶτοισι μάχεσθαι·
 Οὐ μὲν γάρ τίς σ' ἄλλος Ἀχαιῶν ἐξεναρίξει.
 Ὡς εἰπὼν, λίπεν αὐτόθ', ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα·
- 340 Αἶψα δ' ἔπειτ' Ἀχιλῆος ἀπ' ὀφθαλμῶν σκέδασ' ἀχλὺν
 Θεσπεσίην· ὁ δ' ἔπειτα μέγ' ἐξίδεν ὀφθαλμοῖσιν·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δὴν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶμαι·
 Ἐγὼ μὲν τόδε κεῖται ἐπὶ χθονὸς, οὐδέ τι φῶτα
- 345 Λεύσσω, τῷ ἐφένκα, κατακτάμεναι μενεαίνων·
 Ἦ ῥα καὶ Αἰνεΐας φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Ἦεν· ἀτάρ μιν ἔφην μάψ' αὐτως εὐχετάσθαι·
 Ἐρρέτω· οὐ οἱ θυμὸς ἐμεῦ ἔτι πειρηθῆναι
 Ἔσσεται, ὃς καὶ νῦν φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο·
- 350 Ἀλλ' ἄγε δὴ, Δαναοῖσι φιλοπτολέμοισι κελεύσας,

σθεν τῶν ποδῶν τοῦ Ἀχιλλέως· τὸν Αἰνεΐαν δὲ ἔφε-
 ρεν ἀπὸ τῆς γῆς εἰς ὕψος ἄρας καὶ κουφίσας· πολλὰς
 δὲ τάξεις ἡρώων, πολλὰς δὲ καὶ ἵππων ὁ Αἰνεΐας
 ὑπερεπήδησε καὶ ὑπερέβη ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ θεοῦ
 ὀρμήσας· ἀφίκετο δὲ εἰς τὸ ἔσχατον μέρος τοῦ πο-
 λυορμήτου πολέμου, ἔνθα δὴ οἱ Καυκῶνες εἰς τὸν
 πόλεμον καθωπλίζοντο· τούτῳ δὲ παρεγένετο πάνυ
 ἐγγυὺς Ποσειδῶν ὁ σείων τὴν γῆν, καὶ φωνήσας, λό-
 γους ταχεῖς ἔλεγε πρὸς αὐτόν· ὦ Αἰνεΐα, τίς δὴ
 σε τῶν θεῶν οὕτως ἀφραίνοντα (ἀφροντιστοῦντα) προ-
 τρέπει ἐναντίον τοῦ μεγαλοφύχου υἱοῦ τοῦ Πηλέως
 πολεμεῖν, ὅστις ἅμα κρείττων (ἰσχυρότερος) σοῦ καὶ
 φίλτερος τοῖς ἀθανάτοις θεοῖς ὑπάρχει· ἀλλ' ἀνα-
 χώρησον, ὅταν αὐτῷ ἀπροοράτως συμβάλης, μήπως
 καὶ παρὰ τὸ εἰμαρμένον ἀπέλθῃς εἰς τὸν οἶκον τοῦ
 Ἰδίου· ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν θάνατον καὶ τὸν
 μόρον ἐπιδέξεται, θαρρήσας δὴ μετὰ ταῦτα ἐν τοῖς
 πρωταγωνισταῖς μάχου, οὐδεὶς γάρ σε ἄλλος τῶν
 Ἑλλήνων ἀποκτενεῖ· οὕτως εἰπὼν κατέλιπεν αὐτὸν
 αὐτόθι, ἐπεὶ δὴ πάντα ἐδήλωσε· ταχέως δὲ μετέπ-
 ειτα ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Ἀχιλλέως διέλυσε
 καὶ ἠφάνισε τὴν ὁμίχλην τὴν θαυμαστήν, οὗτος δὲ
 μετὰ ταῦτα μέγαλως κατεῖδε τοῖς ὀφθαλμοῖς, στε-
 νάξας δ' ἄρα εἶπε πρὸς τὴν ἑαυτοῦ μεγαλόφρονα ψυ-
 χήν· Φεῦ φεῦ ὄντως μέγα θαῦμα τοῦτο θεῶμαι
 τοῖς ὀφθαλμοῖς, τὸ μὲν δόρυ τοῦτο κεῖται ἐπὶ τῆς
 γῆς, οὐδαμῶς δὲ τὸν ἄνδρα ὀρῶ, ὥτινι ἐφῆκα, ἀ-
 ποκτεῖναι προθυμούμενος· ὄντως δὴ καὶ ὁ Αἰνεΐας φί-
 λος τοῖς ἀθανάτοις θεοῖς ἦν, ἐγὼ δὲ αὐτὸν ᾤκηθην
 μάτην οὕτως καυχᾶσθαι· ἀπὶ τῷ μετὰ φθορᾶς, οὐκ
 αὐτῷ προθυμία τοῦ λοιποῦ πειραθῆναι ἐμοῦ ἔσται,
 ὅστις καὶ νῦν ἀσμένως καὶ ἠδέως ἔφυγεν ἐκ τοῦ θα-
 νάτου· ἀλλ' ἄγε δὴ τοῖς πολεμικοῖς Ἑλλήσι πα-
 ρακελευσάμενος τῶν ἄλλων Τρώων πειράσωμαι ἐξ-

Τῶν ἄλλων Τρῳῶν πειρήσομαι ἀντίος ἐλθῶν.

Ἦ, καὶ ἐπὶ στίχας ἄλτο· κέλευε δὲ φωτὶ ἐκάστῳ·

Μηκέτι νῦν Τρῳῶν ἐκὰς ἔστατε, δῖοι Ἀχαιοί,

Ἄλλ' ἄγ', ἀνὴρ ἅντ' ἀνδρὸς ἵτω, μεμάτω δὲ μάχεσθαι,

355 Ἀργαλέον δέ μοι ἐστὶ, καὶ ἰφθίμῳ περ ἐόντι,

Τοσσούσδ' ἀνθρώπους ἐφέπειν, καὶ πᾶσι μάχεσθαι·

Οὐδέ κ' Ἀρης, ὅσπερ θεὸς ἄμβροτος, οὐδέ κ' Ἀθήνη,

Τοσσῆσδ' ὑσμίνης ἐφέποι στόμα, καὶ ποτέοιτο·

Ἄλλ' ὅσπον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε, ποσίν τε,

360 Καὶ σθένει, οὐ μ' ἔτι φημὶ μεθυσέμεν οὐδ' ἠβαιόν·

Ἄλλὰ μάλα στίχῳ εἶμι διαμπερές, οὐδέ τιν' οἶω

Τρῳῶν χαιρήσειν, ὅστις σχεδὸν ἔγχεος ἔλθῃ.

Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· Τρῳέεσσι δὲ φαίδιμος Ἐκτωρ

Κέκλεθ' ὁμοκλήσας, φάτο δ' ἵμεναι ἅντ' Ἀχιλλῆος·

365 Τρῳῆες ὑπέρθυμοι, μὴ δείδετε Πηλεΐωνα·

Καὶ κεν ἐγὼν ἐπέεσσι καὶ ἀθανάτοισι μαχοίμην,

Ἐγχεῖ δ' ἀργαλέον, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν·

Οὐδ' Ἀχιλεὺς πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει,

Ἄλλὰ τὸ μὲν τελείει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούει.

370 Τῷ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,

Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἶθωνι σιδήρῳ.

Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' ἀντίοι ἔγχε' ἄειραν

Τρῳῆες· τῶν δ' ἄμυδις μίχθη μένος, ὥρτο δ' αὐτή·

Καὶ τότε ἄρ' Ἐκτορα εἶπε παραστάς Φοῖβος Ἀπόλλων·

375 Ἐκτορ, μηκέτι πάμπαν Ἀχιλλῆϊ προμάχιζε,

Ἄλλὰ κατὰ πληθύν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο,

Μήπως σ' ἠὲ βάλη, ἠὲ σχεδὸν ἄορι τύψῃ.

Ὡς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' αὖτις ἐδύσατο οὐλαμὸν ἀνδρῶν,

ἐναντίας ἐπελθών. Εἶπε, καὶ ἐπὶ τὰς τάξεις ἐπή-
 δησε, παρεκελεύετο δὲ ἐκάστω ἀνδρὶ· Μικέτι νῦν
 πέρρῳ τῶν Τρῶων ἴστασθε, ὧς ἔνδοξοι Ἕλληνες, ἀλ-
 λ' ἄγε ἀνὴρ κατ' ἀνδρὸς ἐπελθέτω, προθυμείσθω δὲ
 πολεμεῖν· χαλεπὸν δὲ μοί ἐστι καί περ ἰσχυρῶ ὄντι
 τοσούτους ἀνθρώπους διώκειν, καὶ πᾶσι πολεμεῖν,
 οὐδ' ἂν Ἄρης, ὅστις ἐστὶ θεὸς ἀφθαρτος, οὐδ' ἂν ἡ
 Ἀθηνᾶ κατεπεῖγοι σῶμα τοσαύτης μάχης, καὶ μά-
 χοιτο· ἀλλ' ὅσον μὲν ἐγὼ δύναμαι καὶ χερσὶ καὶ πο-
 σὶ, καὶ δυνάμει, οὐκ οἶομαι τοῦ λοιποῦ ἀμελήσειν,
 οὐδ' ἐπ' ὀλίγον, ἀλλὰ πάνυ διὰ τῆς τάξεως ὀρμήσω
 διόλου, οὐδέ τινα οἶομαι τῶν Τρῶων εὐφρανθήσεσθαι,
 ὅστις ἂν ἐγγὺς τοῦ δόρατος παραγένοιτο. Οὕτως εἶ-
 πε παρορμῶν· τοῖς Τρῶσι δὲ ὁ λαμπρὸς Ἕκτωρ παρ-
 εκελεύετο ἀπειλήσας (βοήσας), εἶπε δὲ χωρεῖν ἐν-
 ἀντίον τοῦ Ἀχιλλέως· ὦ Τρῶες μεγαλόψυχοι καὶ
 γενναῖοι, μὴ φοβείσθε τὸν υἱὸν τοῦ Πηλέως· καὶ ἐγὼ
 λόγοις καὶ τοῖς ἀθανάτοις θεοῖς πολεμοῖν ἂν, τῷ
 δόρατι δὲ χαλεπὸν ἐστίν, ἐπεὶ πολλῶ ἰσχυρότεροι
 ὑπάρχουσιν, οὐδὲ ὁ Ἀχιλλεὺς ἅπασιν τοῖς λόγοις ἐπι-
 θήσει τέλος, ἀλλὰ τὸ μὲν τελέσει, τὸ δὲ καὶ μεταξὺ
 |^ω κηλύσει· τούτῳ δ' ἐγὼ κατεναντίον ἐπελεύσομαι, καὶ
 εἰ τῷ πυρὶ κατὰ δύναμιν ὁμοίός ἐστι, καὶ εἰ τῷ πυρὶ
 κατὰ δύναμιν ὁμοῖος, κατὰ τὴν προθυμίαν δὲ τῷ λαμ-
 πρῷ σιδήρῳ. Οὕτως εἶπε παρορμῶν· οὗτοι δὲ κατεναν-
 τίον τὰ δόρατα ἦσαν οἱ Τρῶες, τούτων δὲ ὁμοῦ συνέ-
 μιξεν ἡ ἰσχύς τε καὶ εὐτολμία, διηγέρθη δὲ βοή·
 καὶ τότε δὴ παραγενόμενος Ἀπόλλων ὁ καθαρὸς, εἶπε
 πρὸς τὸν Ἕκτορα· ὦ Ἕκτορ μικέτι (μυδαμῶς) πάνυ
 τῷ Ἀχιλλεῖ προμάχει καὶ πρὸ τῶν ἄλλων πολέ-
 μει, ἀλλὰ κατὰ τὸ πλῆθος, καὶ σὺν τοῖς ἄλλοις,
 καὶ ἔξω τοῦ κλόνου καὶ τῆς συστροφῆς αὐτὸν ἐκδέχου,
 μήπως σὲ ἢ πόρρῳθεν τρώσῃ τῷ δόρατι, ἢ ἐκ τοῦ σύν-
 εγγυς πληῖξῃ τῷ ξίφει· Οὕτως εἶπεν· ὁ Ἕκτωρ δὲ αὐ-
 θὺς εἰσῆλθεν εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀνδρῶν φοβηθεὶς, ἡνί-

- Ταρβήσας, ὅτ' ἄκουσε Θεοῦ ὅπα φωνήσαντος.
 380 Ἐν δ' Ἀχιλεὺς Τρώεσσι θόρε, φρεσὶν εἰμένος ἀλκὴν,
 Σμερδαλέα ἰάχων· πρῶτον δ' ἔλεν Ἰριτίωνα
 Ἑσθλόν, Ὀτρυντείδην, πολέων ἡγήτορα λαῶν,
 Ὃν νύμφη τέκε Νηΐς Ὀτρυντῆϊ πτολιπόρῳ,
 Τμῶλῳ ὑπὸ νιφόντι, ὧλῃς ἐν πίονι δήμῳ.
 385 Τὸν ῥ' ἰδυὺς μεμαῶτα βάλ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεὺς,
 Μέσσην κακκεφαλὴν· ἡ δ' ἀνδιχα πᾶσα κεάσθη·
 Δούπησε δὲ πεσῶν· ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεὺς·
 Κεῖσαι, Ὀτρυντείδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν,
 Ἐνθάδε τοι θάνατος· γενεὴ δέ τοι ἔστ' ἐπὶ λίμνῃ
 390 Γυγαίῃ, ὅθι τοι τέμενος πατρῴϊόν ἐστιν,
 Ὕλλῳ ἐπ' ἰχθυόεντι, καὶ Ἑρμῷ δινήεντι.
 ὧς ἔφατ' ἐυχόμενος· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε·
 Τὸν μὲν Ἀχαιῶν ἵπποι ἐπισσώτροις δατέοντο
 Πρώτῃ ἐν ὕσμίνῃ· ὁ δ' ἐπ' αὐτῷ Δημολέοντα,
 395 Ἑσθλόν ἀλεξητῆρα μάχης, Ἀντήνορος υἱόν,
 Νύξε κατὰ κρόταφον, κυνέης διὰ χαλκοπαρήου·
 Οὐδ' ἄρα χαλκείῃ κόρυς ἔσχεθεν, ἀλλὰ δὶ αὐτῆς
 Αἰχμὴ ἰεμένη ρῆξ' ὅστέον, ἐγκέφαλος δὲ
 Ἐνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα·
 400 Ἴπποδάμαντα δ' ἔπειτα καθ' ἵππων αἰῖξαντα,
 Πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μετάφρενον οὔτασε δουρί·
 Αὐτὰρ ὁ θυμὸν αἴσθε, καὶ ἥρυγεν, ὥς ὅτε ταῦρος
 ἥρυγεν ἐλκόμενος Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα,
 Κούρων ἐλκόντων· γάνυται δέ τε τῷς Ἐνοσίχθων·
 405 ὧς ἄρα τὸν γ' ἐρυγόντα λίπ' ὅστέα θυμὸς ἀγῆνωρ·
 Αὐτὰρ ὁ βῆ σὺν δουρὶ μετ' ἀντίθεον Πολυδῶρον

κα ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ θεοῦ φθεγγαμένου . ὁ Ἀχιλλεύς δὲ τοῖς Τρωσὶν ἐφώρμησε κατὰ διάνοιαν ἐνδεδυμένος ἰσχὺν καταπληκτικῶς βοῶν , πρῶτως δὲ ἀνεῖλεν Ἰριτιάνα , τὸν ἀνδρεῖον υἱὸν Ὀτρυντέως , πολλῶν λαῶν ἡγεμόνα , ὃν ἔτεκεν ἡ Ναῖς ἡ νύμφη τῷ Ὀτρυντεῖ τῷ τὰς πόλεις πορθοῦντι , ὑπὸ τῷ χιονοβλήτῳ Τρωάλῳ ὅρει τῆς Λυδίας , ἐν τῷ λιπαρῷ καὶ πλουσίῳ δήμῳ τῆς Τληχίης . τοῦτον εὐθύ προθύμως ὁρμῶντα ἔβαλε δόρατι ὁ ἐνδοξότατος Ἀχιλλεύς κατὰ τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς αὐτῇ δὲ εἰς δύο πᾶσα ἐσχίσθη , ἐφόφησε δὲ καταπεσών· οὗτος δὲ ἐπεκαυχήσατο ὁ ἐνδοξότατος Ἀχιλλεύς· Τέθνηκας , ὃ υἱὲ τοῦ Ὀτρυντιέως φοβερώτατε πάντων τῶν ἀνδρῶν , ἐνταῦθα σοὶ μὲν ὁ Θάνατος , τὸ γένος δὲ σοὶ ἐς παρατῇ λίμνῃ τῇ Γυγαίᾳ , ὅπερ σοὶ ἀγρὸς πατρικός ἐστι παρὰ τῷ ποταμῷ Ἰλῳ τὸ πληθὺς ἰχθύων ἔχοντι , καὶ τῷ Ἑρμῷ τῷ συστροφᾷς ρευμάτων ποιῶντι . Οὕτως εἶπεν ἐπικαυχώμενος , τοῦτον δὲ σκότος κατ' ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε· τοῦτον μὲν οὖν οἱ τῶν Ἑλλήνων ἵπποι τοῖς τροχοῖς διέκοπτον ἐν τῇ πρώτῃ μάχῃ· οὗτος δὲ ἐπ' αὐτῷ Δημολέοντα ἀγαθὸν βοηθὸν τῷ πολέμῳ , υἱὸν τοῦ Ἀντήνορος , ἔτρωσε κατὰ τὸν μῆνιγκα , διὰ τοῦ κράνους τοῦ καλύμματος σιδηροῦ τῶν παρειῶν ἔχοντος , οὐδ' ἄρα τὸ σιδηροῦν κράνος ἐπέσχευεν , ἀλλὰ δι' αὐτοῦ ἡ ἐπιδορατὶς ἐφορμῶσα συνέτριψε τὸ ὅσπου , ὁ ἐγκέφαλος δὲ ἅπας ἐντὸς ἐμολύνθη τῷ αἵματι , ἀπέκτεινε δὲ αὐτὸν προθυμούμενον . Τὸν ἵπποδάμαντα δὲ μετὰ ταῦτα ἐκ τῶν ἵππων ὁρμήσαντα , ἔμπροσθεν ἑαυτοῦ φεύγοντα ἔτρωσε τῷ δόρατι κατὰ τὸ μετάφρενον , οὗτος δὲ τὴν ψυχὴν ἠφίει καὶ ἐξέπνει , καὶ ἐμυκάτο ὥσπερ ὅτε ταῦρος ἐμυκάτο ἐλκόμενος περὶ τὸν Ἑλικώνιον βασιλέα , ἥγουν τὸν Ποσειδῶνα τὸν ἐν Ἑλικῶνι τῷ ὅρει , ἢ ἐν Ἑλίῃ τιμώμενον τῇ νήσῳ , τῶν νέων ἐλκόντων , τέρπεται δὲ τούτοις ὁ σείων τὴν γῆν . οὕτω δὲ τοῦτον μυκώμενον κατέλιπε κατὰ τὰ ὅσα ἡ ἀνδρεία ψυχὴ· οὗτος δὲ ὥρμησε σὺν

- Πριαμίδην· τὸν δ' οὔτι πατὴρ εἶασκε μάχεσθαι,
 Οὐνεκά οἱ μετὰ παισὶ νεώτατος ἔσκε γόνοιο,
 Καὶ οἱ φίλτατος ἔσκε, πόδεσσι δὲ πάντας ἐνῖκα.
- 410 Δὴ τότε νηπιέῃσι ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων,
 Θῦνε διὰ προμάχων, εἴως φίλον ὤλεσε θυμόν.
 Τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι ποδάρχῃς δῖος Ἀχιλλεύς,
 Νῶτα παραΐσσοντος, ὅθι ζωστήρος ὀχῆες
 Χρῦσειοι σύνεχον, καὶ διπλὸς ἦν τετο θῶρηξ·
- 415 Ἀντικρὺ δὲ διέσχε παρ' ὀμφαλὸν ἔγχεος αἰχμῇ·
 Γυῖξ δ' ἔριπ' οἰμῶξας· νεφέλη δέ μιν ἀμφεκάλυψε
 Κυανέη, προτὶ οἱ δ' ἔλαβ' ἔντερα χερσὶ λιασθεῖς.
 "Εκτῶρ δ', ὡς ἐνόησε κασίγνητον Πολύδωρον,
 "Εντερα χερσὶν ἔχοντα, λιαζόμενον προτὶ γαίῃ,
- 420 Κάρ' ῥα οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
 Διηρὸν ἐκὰς στρωφᾶσθ', ἀλλ' ἀντίος ἦλθ' Ἀχιλλῆϊ,
 Ὅξ' ὀδὺν κραδάων, φλογὶ εἵκελος· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς·
 Ὡς εἶδ', ὡς ἀνέπαλτο, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
 Ἐγγὺς ἀνὴρ, ὃς ἐμόν γε μάλιστ' ἐσεμάσσατο θυμόν,
- 425 Ὅς μοι ἐταῖρον ἔπεφνε τετιμένον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Ἀλλήλους πτώσσοιμεν ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας·
 Ἦ, καὶ ὑπόδρα ἰδὼν προσεφώνεεν Ἐκτορα δῖον.
 Ἄσσον ἴθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι.
 Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κορυθαίολος Ἐκτῶρ·
- 430 Πηλείδῃ, μὴ δὴ μ' ἐπέεσσίν γε, νηπύτιον ὥς,
 "Ελπεο δειδίξεθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς
 Ἥμιν κερτομίας, ἡδ' αἴσυλα μυθήσασθαι·
 Οἶδα δ', ὅτι σὺ μὲν ἐσθλός, ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χεীরων.
 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,

τῷ δόρατι ἐπὶ τὸν ἰσόθεον Πολύδωρον τὸν υἱὸν τοῦ Πριάμου, τοῦτον δὲ οἱ δαμῶς ἀφίη ὁ πατὴρ πολεμεῖν, διότι ἐν τοῖς υἱοῖς νεατάτος ἦν αὐτῷ τῇ γενέσει, καὶ φιλότατος αὐτῷ ἦν, πῶς ποσὶ δὲ ἅπαντας ἐνέκα. τότε τοῖνυν μωρία καὶ ἀνοησία τὴν τῶν ποδῶν ἀρετὴν ἐπιδεικνύμενος, ἔτρεχε διὰ τῶν προταγωνισῶν, ἕως ἀπάλεσε τὴν ἀγαπητὴν ψυχὴν τοῦτον ἔτρωγε κατὰ τὸ μέσον δόρατι ὁ ταχύπους ἐνδοξότατος Ἀχιλλεὺς τὰ νῶτα παρακλίνοντα, ὅπου οἱ τῆς θωρακίτιδος ζώνης ὀχεῖς (συνεκτικοὶ ἱμάντες, κρίκοι) οἱ χρυσοὶ συεῖχον, καὶ ὁ θώραξ συνήρχετο, καὶ συνεκάλυπτε διπλοῦς ἀπαικτικῷ δὲ παρὰ τὸν ὀμφαλὸν διήλθεν ἢ ἐπιδορατὶς τοῦ ἀκοντίου, ἔπεσε δὲ ἐπὶ τὰ γόνατα μεγάλως σενάξας, νεφέλη δὲ αὐτὸν περιεκάλυψε μέλαινα, πρὸς ἑαυτὸν δὲ ἀποκλιθεὶς ἔλαβε τὰ ἔντερα ταῖς χερσίν. Ὁ Ἐκτωρ δὲ ἐπειδὴ ἐθεάσατο τὸν ἀδελφὸν Πολυδωρον τὰ ἔντερα κρατοῦντα ταῖς χερσίν, ἐξηπλωμένον (ἀσπαίροντα) ἐπὶ τῆς γῆς, κατὰ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ἐπεχύθη ὁμίχλη, οὐδὲ ὑπέμεινεν ἐπὶ πόλῳ πόρρῳ που ἀνασρέφεισθαι, ἀλλὰ κατεναντίον ἦλθε τοῦ Ἀχιλλέως, τὸ τμητικὸν δόρυ σείων, ὁμοίος φλογί· ὁ Ἀχιλλεὺς δὲ ὅτε ἐθεάσατο, εὐθέως ἀνεπήδησε, καὶ καυχώμενος λόγον ἔλεγε. Πηισίον ἐστὶν ὁ ἀνὴρ ὃς μάλιστα τῇ(ῆς) ἐμῇ(ῆς) γε ψυχῇ(ῆς) ἐκηλίδωσεν (ἐλύπησεν, καθήφατο), ὃς μοι τὸν ἀγαπητὸν καὶ τιμημένον φίλον ἀπέκτεινεν· οὐδὲ τοῦ λοιποῦ ἐπὶ πολὺ φοβηθείημεν ἂν ἀλλήλους κατὰ τὰς διαστάσεις τοῦ πολέμου (τὰ διασέματα τὰ μεταξὺ τῶν στάσεων). Εἶπε· καὶ δεινῶς ὑποβλεψάμενος ἔλεγε πρὸς τὸν ἐνδοξότατον Ἐκτορα· Πηισίον ἐλθέ, ὅπως ἂν τάχιον καταλάβῃς τὰ πέρατα τοῦ θανάτου. Πρὸς τοῦτον δὲ οὐ φοβηθεὶς εἶπεν ὁ συνεχῶς τὴν περικεφαλαίαν κινῶν Ἐκτωρ· Ὡς υἱὲ τοῦ Πηλέως, μή με δὴ ῥήμασιν ὥσπερ νήπιον καὶ ἄφρονα ἔλπιζε ἐκφοβήσῃν, ἐπειδὴ φανερώς ἐπίσταμαι καὶ ἐγὼ καὶ λοιδορίας, καὶ τὰς παρὰ τὸ πρέπον ἀπειλὰς εἰπεῖν· ἐπίσταμαι δὲ ὅτι σὺ μὲν ἀνδρεῖος

- 335 Ἀἴκε σε, χειρότερός περ ἐὼν, ἀπὸ θυμὸν ἔλωμαι,
 Δουρὶ βαλὼν· ἐπεὶ καὶ ἐμὸν βέλος ὀξὺ πάροισεν.
 Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δόρυ, καὶ τό γ' Ἀθήνη
 Προΐῃ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε κυδαλίμοιο,
 Ἦκα μάλα ψύξασα· τὸ δ' ἄψ' ἵκεθ' Ἑκτορα δῖον,
 440 Αὐτοῦ δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Ἑμμεμαῶς ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων,
 Σμερδαλέα ἰάχων· τὸν δ' ἐξήρπαξεν Ἀπόλλων
 ῥεῖα μάλ', ὥστε θεός, ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ·
 Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε ποδάρχης δῖος Ἀχιλλεὺς
 445 Ἐγχεὶ χαλκείῳ, τρὶς δ' ἠέρα τύψε βαθεῖαν
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο δαίμονι ἴσος,
 Δεινὰ δ' ὁμοκλήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον· ἦ τέ τοι ἄγχι
 Ἦλθε κακὸν· νῦν αὐτέ σ' ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 450 Ὡς μέλλεις εὐχεσθαι, ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων·
 Ἦ θὴν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
 Εἴπου τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάρροθός ἐστι·
 Νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὃν κε κιχέω·
 "Ὡς εἰπὼν, Δρύοπ' οὕτα κατ' αὐχένα μέσσον ἄκοντι
 455 Ἦριπε δὲ προπάροιθε ποδῶν· ὁ δὲ τὸν μὲν ἔασσε,
 Δημοῦχον δὲ Φιλητορίδην ἠὺν τε μέγαν τε
 Καγγόνου δουρὶ βαλὼν ἠρύκακε· τὸν μὲν ἔπειτα
 Οὐτάζων ξίφει μέγῳ, ἐξάινυτο θυμὸν.
 Αὐτὰρ ὁ Λαόγοιον καὶ Δάρδανον, υἱε Βίαντος,
 460 Ἀμφω ἐφορμηθεὶς ἐξ ἵππων ὥσε χαμαῖζε,
 Τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας·
 Τρῶα δ' Ἀλαστορίδην· ὁ μὲν ἀντίος ἦλυθε, γούνων,

Ἄλκιμος

εἶ, ἐγὼ δὲ πολλῶ ἥττων σου· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐν τοῖς γόνασι (τῇ δυνάμει) τῶν θεῶν κεῖνται, ἐάν σε καίπερ ἥττων ὑπάρχων, ὅμως ἀφέλωμαι τὴν ψυχὴν τρώσας τῷ δόρατι· ἐπεὶ δὴ καὶ τὸ ἐμὸν βέλος ὅξυ καὶ τμητικὸν ἐστὶν ἔμπροσθεν. Εἶπε δὴ, καὶ ἀνασείσας ἀφῆκε τὸ δόρυ, καὶ τοῦτό γε ἡ Ἀθηνᾶ πνοῇ καὶ ὀρυμνῇ ἀέρος, ἐπὶ τὸ ἕτερον μέρος τοῦ ἐνδόξου Ἀχιλλέως ἐτρεψεν, ὃ ἐστὶ τὸ ἐναντίον, ἡσύχως ἡρέμα κουφὸν ποιήσασα (ἐξανέμισασα)· τοῦτο δὲ εἰς τοῦπίσω ἠνέχθη πρὸς τὸ ἐνδοξότατον Ἑκτορα, ἔπεσε δὲ ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν αὐτοῦ· Ἀχιλλεὺς δὲ ἐρρωμένος καὶ προθυμούμενος ἐφώρμησεν ἀποκτεῖναι ἐφίεμενος, καταπληκτικῶς βοῶν· τοῦτον δὲ ἀφείλετο ὁ Ἀπολλων πάνυ ῥαδίως καθάπερ θεὸς, συνεκάλιψε δὲ αἰερί πολλῶ, καὶ οὐμίχλῃ ὥς μὴ ὁρᾶσθαι. Τρεῖς μὲν οὖν ἐφώρμησεν ὁ ταχύπους εἰδοξότατος Ἀχιλλεὺς σὺν τῷ σιδηρῷ δόρατι, τρεῖς δὲ ἔτυψε τὸν βαθὺν αἶερα· ἀλλ' ὀπνίκα δὴ τὸ τέταρτον ἐφώρμησεν ὁμοίως θεῷ, φοβερῶς βοησας, λόγους ταχεῖς ἔλεγεν· Ἐξέφυγες νῦν πάλιν τὸν θάνατον, ὦ κύον, ὄντως που ἐγγὺς παρεγένετό σοι τὸ δεινόν, νῦν δὲ σε ἔσωσεν ὁ λαμπρὸς Ἀπόλλων, ὥτινι ἔοικας εὐχεσθαι ἐρχόμενος εἰς τὸν κτύπον τῶν δοράτων, ἡγρουν εἰς τὸν πόλεμον· ὄντως που κατεργάσομαί σε, καὶ μετὰ ταῦτα συναντήσας, εἴ τις που τῶν θεῶν καί μοι ἐστὶ βοηθός· νῦν δὲ τοὺς ἄλλους ἐπιδιώξομαι, ὃν ἂν καταλάβω· Οὕτως εἰπὼν τὸν Δρύοπα ἔτρωσε κατὰ τὸ μέσον τοῦ αὐχένος δόρατι, κατέπεσε δὲ ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν· οὗτος δὲ τοῦτον μὲν κατέλιπε, Δημοῦχον δὲ τὸν υἱὸν τοῦ Φιλητορος τὸν εὐμεγέθη τε καὶ γενναῖον τρώσας τῷ δόρατι κατὰ τὸ γόνα διεκάλυσε καὶ κατέσχε· Τοῦτον μὲν οὖν πλήττων ξίφει μεγάλῳ ἀφηρεῖτο τὴν ψυχὴν· οὗτος δὲ Λαόγονον καὶ Δάρδαρον τοὺς υἱοὺς τοῦ Βίαντος ἀμφοτέρους ἐφορμήσας, ἐκ τῶν ἱππῶν ὠθήσας ἔρριψεν ἐπὶ τὴν γῆν, τὸν μὲν τρώσας τῷ δόρατι, τὸν δὲ πλήξας ἐκ τοῦ σύνεγγυς τῷ ξίφει· τὸν Τρῶα δὲ τὸν υἱὸν τοῦ Ἀλάτορος, ὃ μὲν

Εἴπως εὖ πεφίδοιτο, λαβὼν, καὶ ζῶν ἀφείη,
Μηδὲ κατακτείνειεν ὀμιλικίην ἐλεήσας·

- 465 Νήπιος, οὐδὲ τὸ ῥῆθ, ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν.
Οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων,
Ἄλλὰ μάλ' ἐμμεμαώς· ὁ μὲν ἦπτετο χεῖρεσι γούνων,
Ἰέμενος λίσσεσθ', ὁ δὲ φασγάνῳ οὔτα καθ' ἦπαρ·
Ἐκ δὲ οἱ ἦπαρ ὄλισθεν, ἀτὰρ μέλαν αἷμα κατ' αὐτοῦ
- 470 Κόλπον ἐνέπλησεν, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε,
Θυμοῦ δευόμενον· ὁ δὲ Μούλιον οὔτα παραστάς
Δουρὶ κατ' οὖς· εἴθαρ δὲ δι' οὔατος ἦλθ' ἐτέροισι
Αἰχμὴ χαλκείη· ὁ δ' Ἀγήνορος υἱὸν Ἐχεκλον
Μέσσην κακκεφαλὴν ξίφει ἤλασε κωπήεντι.
- 475 Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὄσσε
Ἐλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
Δευκαλίωνα δ' ἔπειθ', ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες
Ἀγκῶνος, τῇ τὸν γε φίλης διὰ χειρὸς ἔπειρεν
Αἰχμὴ χαλκείη· ὁ δέ μιν μένε χεῖρα βαρυνθεὶς,
- 480 Πρόσθ' ὀρώων θάνατον· ὁ δὲ φασγάνῳ αὐχένα θείνας,
Τῇλ' αὐτῇ πύληκι κάρη βάλε, μυελὸς αὐτῆς
Σφονδυλίων ἔκπαλθ'· ὁ δ' ἐπὶ χθονὶ κεῖτο τανυσθεὶς·
Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἵεναι μετ' ἀμύμονα Πείρεω υἱὸν,
Ῥίγμον, ὃς ἐκ Θρήκης ἐριβώλακος εἰληλούθει·
- 485 Τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι, πάγν' δ' ἐν πνέυμονι χαλκός·
Ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων· ὁ δ' Ἀρνίθοον θεράποντα,
Ἄψ' ἵππους στρέψαντα, μετάφρενον ὀξείῃ δουρὶ
Νύξ', ἀπὸ δ' ἄρματος ὥσε· κυκλήθησαν δὲ οἱ ἵπποι.
Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθὲ ἄγχεα θεσπιδαῆς πῦρ
- 490 Οὔρεος ἀζαλέοιο, βαθεῖα δὲ καίεται ὦλη,

ἐναντίον παρεγένετο, τῶν γονάτων, εἴπως αὐτοῦ φεί-
 σαιτο, εἰληφώς, καὶ ζῶντα ἐάσειε, μηδὲ ἀποκτείνειεν
 τὴν ὁμοίαν ἡλικίαν οἰκτείρας. ὁ μωρὸς καὶ ἀνόητος, οὐ-
 δὲ τοῦτο ἠπίσατο, ὅτι οὐκ ἤμελλε πείθεσθαι, οὐ γάρ
 τι ἦν ἀνὴρ προσηνής τε (ἀνειμένος τῇ ψυχῇ) καὶ εὐκο-
 λος, οὐδὲ πρᾶος, ἀλλὰ πάνυ ἐνθουσιῶν (ιταμὸς). ὁ μὲν
 γὰρ ἤπτετο ταῖς χερσὶ τῶν γονάτων, ἐφίεμενος ἰκετεῦ-
 σαι, οὗτος δὲ τῷ ξίφει ἔπληξε κατὰ τὸ ἦπαρ, ἐξέ-
 πεσε δὲ τὸ ἦπαρ αὐτοῦ, αἷμα δὲ μέλαν τὸν ἑαυτοῦ
 κόλπον κατενέπλησε, τοῦτον δὲ σκότος κατ' ὀφθαλμοὺς
 περιεκάλυψε ψυχῆς σερισκόμενον. οὗτος δὲ τὸν Μόλιον
 ἔτρωσε παραγιόμενος δόρατι κατὰ τὸ οὖς, εὐθέως δὲ
 διὰ τοῦ ὠτός διῆλθε τοῦ ἐτέρου ἢ σιδηρὰ ἐπιδορατὶς.
 αὐτὸς δὲ Ἐχεκλον τὸν υἱὸν τῷ Ἀγήορος ἔπληξε τῷ ξί-
 φει..... κατὰ τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς, πᾶν δὲ τὸ ξίφος
 λιαρὸν γέγονε τῷ αἵματι, τοῦτον δὲ κατ' ὀφθαλμοὺς
 ἔλαβεν ὁ μέλας θάνατος, καὶ ἡ ἰσχυρὰ μοῖρα. τὸν
 Δευκαλίωνα δὲ μετὰ ταῦτα, ὅπου συνδούσιν αἱ ἀπο-
 νευράσεις τῶν μυῶν τοῦ ἀγκῶνος, ἐνταῦθα αὐτὸν διὰ
 τῆς ἀγαπητῆς χειρὸς διωβέλισεν ἢ σιδηρὰ ἐπιδορατὶς,
 οὗτος δὲ παρέμενεν αὐτὸν βεβαρυμένος τὴν χεῖρα, ἔμ-
 προσθεν ὀρῶν τὸν θάνατον. ὁ δὲ ξίφει τὸν τραχηλὸν πλή-
 ξας, πόρρω σὺν τῇ περικεφαλαίᾳ τὴν κεφαλὴν ἔρριψεν,
 ὁ μυελὸς δὲ τῶν σφονδύλων ἐνέπεσεν, οὗτος δὲ κατὰ
 γῆς ἔκειτο ἐκτεταμένος. Αὐτὸς δὲ ὥρμησε πορεύεσθαι
 ἐπὶ τὸν ἀμώμπτου υἱὸν τοῦ Πείρου τὸν Ρίγμον, ὅστις
 ἐκ τῆς Θράκης τῆς εὐγείου ἀφίκετο, τοῦτον ἔτρωσε κα-
 τὰ τὸ μέσον τῷ δόρατι, ἐνεπάγη δὲ εἰς τὸν πνεύμονα
 ὁ σίδηρος, κατέπεσε δὲ ἐκ τοῦ ὀχήματος. οὗτος δὲ Ἀ-
 ρήθειον τὸν θεράποντα στρέψατα εἰς τοῦ πίσω τοὺς ἵπ-
 πους κατὰ τὸ μετάφρενον δόρατι ὀξεῖ ἔτρωσε, κατέρρι-
 ψε δὲ ἀπὸ τοῦ δίφρου, ἐταράχθησαν δὲ οἱ ἵπποι. ὥσ-
 περ δὲ ἐνθουσιᾷ τὸ θεσπεσίως καίομενον πῦρ κατὰ τὰ
 βαθέα κοῖλα τοῦ καταξήρου ὄρους, τὰ μεγάλα δὲ καὶ
 πυκνὰ δένδρα καίονται, καὶ πάντοσε ταρασσῶν ὁ ἀνε-

Πάντη τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει·
 Ὡς ὅγε πάντη θῦνε σὺν ἔγχεϊ, δαίμονι ἴσος,
 Κτεινομένους ἐφέπων, ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
 Ὡς δ' ὅτε τις ζεύξῃ βόας ἄρσενας εὐρυμετώπους,
 495 Τριβέμεναι κρῖ λευκὸν εὐτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ,
 Ῥίμφα τε λέπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων·
 Ὡς ὑπ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου μῶ' ἵπποι
 Στεῖβον ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄξων
 Νέρθεν ἅπας πεπάλαντο, καὶ ἄντυγες αἰ περὶ δίφρον,
 Ἄς ἄρ' ἀφ' ἱππείων ὀπλέων ῥαθάμιγγες ἔβαλλον,
 Αἴτ' ἀπ' ἐπισσώτρων· ὃ δὲ ἴετο κῦδος ἀρέσθαι
 Πηλείδης, λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.

μος τὴν φλόγα ἐλαύνει. οὕτως αὐτὸς πάντοσε ὦρμα
 ἐνθουσιῶδῶς σὺν τῷ δόρατι, ὁμοίος θεῷ, τοὺς ἀναι-
 ρουμένους ἐπιδιώκων, περιερρέϊτο δὲ αἵματι ἢ μέ-
 λαινα γῇ. ὥσπερ δὲ ὅταν τις συνδιάσῃ βοῦς ἄρρε-
 νας πλατέα τὰ μέτωπα ἔχοντας τρίβειν κριθὴν λευ-
 κὴν ἐν τῇ εὐκύκλῳ ἄλφῃ, ῥαδίως (ταχέως) λεπτὰ ἐ-
 γέγοντο ὑπὸ τῶν ποδῶν τῶν μεγαλοφώνων βοῶν. οὕ-
 τως ὑπὸ τοῦ μεγαλοφύχου Ἀχιλλέως οἱ μονώνυχες
 ἵπποι ἐπάτουν ὁμοῦ τοὺς τε νεκροὺς καὶ τὰς ἀσπί-
 δας, αἵματι δὲ τὸ διὰ τῶν τροχῶν διήκον ξύλον κά-
 τωθεν ἅπαν ἐμολύνθη, καὶ αἱ περὶ τὸν δίφρον περι-
 φέρεται, ἃς δὴ αἱ ἐκ τῶν ὀνύχων τῶν ἵππων στα-
 γόνες ἔρραινον, καὶ αἱ ἀπὸ τῶν ἐπικειμένων τοῖς τρο-
 χοῖς σιδήρων. οὗτος δὲ ἐφίετο δόξαν λαβεῖν ὁ υἱὸς
 τοῦ Πηλέως, αἵματι δὲ ἐφυγμένῳ ἐμολύνετο τὰς φε-
 βερὰς καὶ ἀπροσπελάστους χεῖρας.

Τ Η Σ Ο Μ Η Ρ Ο Τ

ΙΛΙΑΔΟΣ

Ρ Α Ψ Ω Δ Ι Α Φ.

Αλλ' ὅτε δὴ πόρον ἶξον εὐρρέϊος ποταμοῖο
 Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
 ἔνθα διατμήξας, τοὺς μὲν πεδίονδ' ἐδίωκε
 Πρὸς πόλιν, ἥ περ οἱ ἄλλοι αὐτοζόμενοι φοβέοντο,
 5 Ἥματι τῷ προτέρῳ, ὅτ' ἐμαίνετο φαίδιμος Ἑκτώρ·
 Τῇ ῥ' οἱ γε προχέοντο πεφυζότες· ἥερα δ' Ἥρη
 Πίτνα πρόσθε βαθεῖαν, ἐρυκέμεν· ἡμίσεες δὲ
 Ἔς ποταμὸν εἰλεῦντο βαθύρροον, ἀργυροδίνην·
 Ἐν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ· βράχεδ' αἰπὰ ρέεθρα,
 10 Ὅχθαι δ' ἀμφὶ περὶ μεγάλ' ἵαχον· οἱ δ' ἀλαλητῶ
 Ἐννεον ἔνθα καὶ ἔνθα, ἐλίσσόμενοι κατὰ δίνας·
 Ὡς δ' ὄθ' ὑπαὶ ρίπῃς πυρὸς ἀκρίδες ἠερέθονται
 Φευγέμεναι ποταμόνδε, τὸ δὲ φλέγει ἀκάματοι πῦρ
 Ὅρμενεν ἐξαίφνης, ταὶ δὲ πτώσσουσι καθ' ὕδωρ·

ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΔΙΑΣ Φ

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ.

Αλλ' όπηνίκα δὴ ἀφίκοντο εἰς τὸν πόρον τοῦ καλῶς
 ῥέοντος ποταμοῦ Ξάνθου τοῦ περιφερῆ ρεύματα ἔχον-
 τος, ὃν ἐγέννησεν ὁ ἀθάνατος Ζεὺς, ἐνταῦθα διελὼν
 τοὺς μὲν εἰς τὸ πεδίον ἐδίωκε πρὸς τὴν πόλιν, ὅπου
 (ἔνθα) οἱ ἄλλοι ταραττόμενοι ἔφευγον τῇ προτέρᾳ ἡ-
 μέρᾳ, ἡνίκα ἐνθουσιωδῶς ἐμάχετο ὁ λαμπρὸς Ἑκτωρ.
 ἐνταῦθα (ἐκεῖσε) δὴ οὗτοί γε δειλιῶντες ἀλλεπάλλη-
 λοι ἔφευγον, αἶρα δὲ ἡ Ἥρα ἐξέτεινεν καὶ κατέχεεν
 ἔμπροσθεν βαθὺν, ὥστε διακωλύειν καὶ κατέχειν αὐ-
 τοὺς· οἱ ἡμίσεις δὲ εἰς τὸν βαθέα ρεύματα ἔχοντα
 ποταμὸν συιωθοῦντο τὸν λευκὰς συστροφὰς ποιοῦντα,
 ἐνέπεσον δὲ εἰς αὐτὸν σὺν μεγάλῳ φόβῳ, ἥχουν δὲ
 τὰ μεγάλα ρεύματα, τὰ πέριξ δὲ κρημνῶδη τοῦ ποτα-
 μοῦ μεγάλως περιεφόρου, οὗτοι δὲ σὺν θορύβῳ ὥρ-
 μων τῇδε κακεῖσε συστρεφόμενοι κατὰ τὰ ρεύματα.
 ὥσπερ δὲ ὅτε ὑπὸ πυρὸς ὁρμῆς αἱ ἀκρίδες ἐρεθίζον-
 ται φεύγειν εἰς τὸν ποταμὸν, τοῦτο δὲ καίει τὸ ἀκα-
 ταπόννητον πῦρ, ἐγειρόμενον αἰφνιδίως, αἱ δὲ φοβού-
 μεναι φεύγουσιν εἰς τὸ ὕδωρ· οὕτως ὑπὸ τοῦ Ἀχιλ-

- 15 Ὡς ὑπ' Ἀχιλλῆος Ξάνθου βαθυδιήεντος
 Πλήτο ρόος κελάδων ἐπιμῖξ' ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν·
 Αὐτὰρ ὁ Διογενὴς δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐπ' ὄχθῃ,
 Κεκλιμένον μυρίκῃσιν· ὁ δ' ἔσθορε, δαίμονι ἴσος,
 Φάσγανον οἶον ἔχων, κακὰ δὲ φρεσὶ μῆδετο ἔργα·
 20 Τύπτε δ' ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' αἰεὶ κῆς
 Ἕσθ' ἰσχυρομένων, ἐρυθαίνετο δ' αἵματι ὕδωρ·
 Ὡς δ' ὑπὸ δελφῖνος μεγακῆτεος ἰχθύες ἄλλοι
 Φεύγοντες, πιμπλᾷσι μυχοὺς λιμένους εὐόρμου,
 Δειδιότες· μάλα γάρ τε κατεσθίει, ὅν κε λάβῃσιν·
 25 Ὡς Τρῶες ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο ρέεθρα
 Πτώσσον ὑπὸ κρημνούς· ὁ δ' ἐπεὶ κάμει χεῖρας ἐναίρων,
 Ζωοὺς ἐκ ποταμοῖο δυνάδεα λέξατο κούρους,
 Ποινὴν Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο θανόντος·
 Τοὺς ἐξῆγε θύραζε τεθηπότας, ἢ τε νεβρούς·
 30 Δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας εὐτμήτοισιν ἱμάσι,
 Τοὺς αὐτοὶ φορέεσκον ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσι·
 Δῶκε δ' ἐταίροισιν, κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας·
 Αὐτὰρ ὁ ἄψ' ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων,
 Ἕνθ' υἱεὶ Πριάμοιο συνήντετο Δαρδανίδαο,
 35 Ἐκ ποταμοῦ φεύγοντι, Λυκάονι· τὸν ῥά ποτ' αὐτὸς
 Ἦγε, λαβὼν ἐκ πατρὸς ἀλφῆς οὐκ ἐθέλοντα,
 Ἕννυχιος προμολών· ὁ δ' ἐριννεδὸν ὀξέϊ χαλκῷ
 Τάμνε νέους ὄρπηκας, ἵν' ἄρματός ἀντυγες εἶεν·
 Τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊστον κακὸν ἤλυθε δῖος Ἀχιλλεύς·
 40 Καὶ τότε μὲν μιν Λῆμνον εὐκτιμένην ἐπέρασσε,
 Νηυσὶν ἄγων· ἀτὰρ υἱὸς Ἰήσονος ὦνον ἔδωκε·
 Κεῖθεν δὲ ξεινὸς μιν ἐλύτατο, πολλὰ δ' ἔδωκεν,

λέως ὁ τοῦ Ξάνθου πῦ βαθέα ρεύματα ἔχοντος ροῦς ἐπληρώθη ὁ πολὺνχος, ἀναμῖξ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων. οὗτος δὲ ὁ ἐκ τοῦ Διὸς καταγόμενος τὸ μὲν δόρυ κατέλιπεν αὐτόθι παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ, ἀνακεκλιμένον καὶ προσερηρισμένον ταῖς μυρίναις, αὐτὸς δὲ εἰσεπήδησεν ὁμοίως θεῷ τὸ ξίφος μόνον κατέχων, δεινὰ δὲ ἔργα κατὰ διάνοιαν ἐβουλεύετο, ἔπληττε δὲ συεστράμμένως μηδένα τόπον παραλιμπάνων, τούτων δὲ δεινὸς καὶ χαλεπὸς στεναγμὸς ἠγείρετο τυπτομένων καὶ ἀναιρουμένων τῷ ξίφει, ἐρυθρὸν δὲ ἀπετελεῖτο τὸ ὕδωρ ὑπὸ τοῦ αἵματος. ὥσπερ δὲ ὑπὸ δελφίνου μεγάλου οἱ ἄλλοι ἰχθύες φεύγοντες πληροῦσι τὰς καταδύσεις τοῦ ἐπικαίρου λιμένος φοβούμενοι, πάνυ γὰρ κατατρώγει ὃν ἂν λάβῃ. οὕτως οἱ Τρῶες κατὰ τὰ ρεύματα τοῦ φοβεροῦ (μεγάλου θαυμαστοῦ) ποταμοῦ περίφοβοι ἐγίνοντο ὑπὸ τὰς ἐπικρεμαμένας ὀχθας τῆς ὕδασι· οὗτος δὲ ἐπεὶ δὴ ἠδυνάτησε τὰς χεῖρας ἀποκτείνων, δώδεκα νέους ζῶντας ἐκ τοῦ ποταμοῦ ἐπελέξατο τιμωρίαν καὶ αἰτέκτισιν Πατρόκλου τοῦ υἱοῦ τοῦ Μενoitίου ἀποθανόντος· τούτους ἐξήγαγεν ἔξω ἐπτοημέιους καθαπερ γεννήματα ἐλάφων, ἔδησε δὲ εἰς τοῦπίσω τὰς χεῖρας λωροῖς καλῶς κεκομμένοις, οὓς αὐτοὶ γε ἔφερον ἐν τοῖς ἀλυσιδώτοις χιτῶσιν, ἔδωκε δὲ τοῖς φίλοις κατὰγειν ἐπὶ τὰς βαθείας ναῦς· οὗτος δὲ αὐθις ἐφάρμυσεν ἀποκτεῖναι προθυμούμενος· τινικαῦτα συνήτησε τῷ υἱῷ τοῦ Πριάμου τοῦ ἐκ τοῦ Δαρδάνου καταγομένου φεύγοντι ἐκ τοῦ ποταμοῦ, τῷ Λυκάονι, ὃν δήποτε αὐτὸς λαβὼν ἦγεν ἐκ τῆς δευδροφόρου γῆς τοῦ πατρὸς, μὴ βουλόμενον, νύκτωρ ἐπελθὼν, οὗτος δὲ σιδήρῳ ὀξεῖ συκῆς ἀγρίας κλάδους νέους ἐκοπτεν, ἵνα ὥσι περιφέρειαι τοῦ ἄρματος· τούτῳ δ' ἄρα ἀρεπιλόγιστον δεινὸν ἐπῆλθεν ὁ ἐνδοξότατος Ἀχιλλεὺς, καὶ τότε μὲν αὐτὸν ἐπέρασεν εἰς τὴν καλῶς οἰκκμένην Λῆμον, ἄγων ἐν ταῖς ναυσὶν· ὁ υἱὸς δὲ τοῦ Ἰάσονος τιμὴν καὶ λύτρον αὐτοῦ ἔδωκεν, ἐκεῖθεν δὲ ὁ ξένος αὐτὸν ἠλευθέρωσε, πολλὰ δὲ ἔδωκεν

- "Ιμβριος Ἡετίων, πέμψεν δ' ἐς δῖαν Ἀρίσβην·
 "Ενθεν ὑπεκπροφυγών, πατρῷον ἴκετο δῶμα.
 45 "Ενδεκα δ' ἡματα θυμὸν ἐτέρπετο οἷσι φίλοισιν,
 Ἐλθὼν ἐκ Λήμνοιο· δυωδεκάτῃ δέ μιν αὖτις
 Χερσὶν Ἀχιλλῆος θεὸς ἔμβαλεν, ὅς μιν ἔμελλε
 Πέμψειν εἰς Αἴδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς
 50 Γυμνὸν ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος, οὐδ' ἔχεν ἔγχος,
 Ἀλλὰ τὰ μὲν ῥ' ἀπὸ πάντα χαμαὶ βάλε· τείρε γὰρ ἰδρῶς
 Φεύγοντ' ἐκ ποταμοῦ, κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν·
 "ὦ πόποι, ἡ μέγα θαῦμα τόδ' ὄφθαλμοῖσιν ὀρῶμαι·
 55 Ἡ μάλα δὴ Τρῶες μεγαλήτορες, οὗσπερ ἔπεφνον,
 Αὖτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἡέροεντος·
 Οἶον δὴ καὶ ὄδ' ἦλθε, φυγὼν ὑπὸ νηλεῆς ἡμαρ,
 Λῆμνον ἐς ἡγαθέην πεπερημένος· οὐδέ μιν ἔσχε
 Πόντος ἀλὸς πολιῆς, ὃ πολεῖς ἀέκοντας ἐρύκει.
 60 Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ δουρὸς ἀκωκῆς ἡμετέροιο
 Γεύσεται, ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσὶν, ἡδὲ δαείω,
 Ἡ ἄρ' ὁμῶς καὶ κεῖθεν ἐλεύσεται, ἡ μιν ἐρύξει
 Γῆ φυσίζοος, ἥτε κατὰ κρατερόν περ ἐρύκει.
 "Ὡς ὥρμαινε μένων· ὁ δὲ οἱ σχεδὸν ἦλθε τεθνηπῶς,
 65 Γούνων ἄψασθαι μεμαώς· περὶ δ' ἤθελε θυμῷ
 Ἐκφυγῆειν θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα μέλαιναν·
 Ἥτοι ὁ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεύς,
 Οὐτάμεναι μεμαώς· ὁ δ' ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων
 Κύψας· ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
 70 Ἔστι, ἰεμένη χροὸς ἄμμεναι ἀνδρομέοιο·

ὁ ἐκ τῆς Ἰμβρου Ἡτίων, ἔπεμψε δὲ εἰς τὴν ἐνδοξοτάτην Ἀρίσβην· ἐκεῖθεν ἐκφυγὼν ἀφίκετο εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον, ἔνδεκα δὲ ἡμέρας εὐφραίνεται κατὰ ψυχὴν, τοῖς ἑαυτοῦ φίλοις καὶ οἰκείοις, παραγενόμενος ἐκ τῆς Λήμνου, τῇ δωδεκάτῃ δὲ αὐτὸν πάλιν ὁ θεὸς ἐνέβαλεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ἀχιλλέως, ὅστις αὐτὸν ἔμελλε πέμψειν εἰς Αἶδου καὶ μὴ βουλόμενον πορεύεσθαι. τοῦτον δ' οὖν ὡς ἐθεάσατο ὁ ταχύπους ἐνδοξότατος Ἀχιλλεὺς ἄοπλον ἄνευ κράνους τε καὶ ἀσπίδος, οὐδ' εἶχε δόρυ, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἅπαντα ἀπέβαλετο κατὰ γῆς, κατεπόνει γὰρ αὐτὸν ὁ ἰδρῶς φεύγοντα ἐκ τοῦ ποταμοῦ, ὁ κόπος δὲ τὰ γόνατα ἐδάμαζεν, ἀγανακτήσας δὲ εἶπε πρὸς τὴν ἑαυτοῦ μεγαλόφρονα ψυχὴν· Φεῦ φεῦ, ὄντως μέγα θαῦμα τοῦτο θεῶμαι τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὄντως δὴ πάνυ οἱ μεγαλόψυχοι Τρῶες, οὓς γε ἀπέκτεινα, αὐθις ἐγερθήσονται ἐκ τοῦ σκοτεινοῦ ζόφου τοῦ ᾧδου, καθάπερ δὴ καὶ οὗτος ἀφίκετο ἐκφυγὼν τὴν ἀνηλεῆ καὶ χαλεπὴν ἡμέραν ἀπαχθεὶς εἰς τὴν Λῆμνον τὴν ἄγαν θείαν, οὐδὲ διεκώλυσε καὶ κατέσχευεν αὐτὸν ὁ πόντος τῆς λευκῆς θαλάσσης, ὃς πολλοὺς ἄκοντας κατέχει· ἀλλὰ δὴ καὶ τῆς τοῦ ἡμετέρου δόρατος ὀξύτητος γεύσεται, ὅπως θεάσωμαι κατὰ διάνοιαν καὶ μάθω, ἥ δὴ ὁμοίως κἀκεῖθεν ἀφίξεται, ἥ κωλύσει καὶ καθέξει αὐτὸν ἢ τὰ πρὸς ζωὴν φύουσα γῆ, ἥ γε καὶ τὸν κραταῖον τε καὶ ἰσχυρὸν κωλύει τε καὶ κατέχει. Οὕτω διελογίζετο μένων· οὗτος δὲ ἐγγὺς παρεγένετο αὐτοῦ ἐκπεπληγμένος ἄφασθαι τῶν γονάτων αὐτοῦ προθυμούμενος, πάνυ δὲ ἐβούλετο κατὰ ψυχὴν ἐκφυγεῖν τὸν τε χαλεπὸν θάνατον, καὶ τὴν σκοτεινὴν μοῖραν· ὁ μὲν οὖν τὸ μακρὸν δόρυ ἀνέσχευεν ὁ ἐνδοξότατος Ἀχιλλεὺς τρῶσαι προθυμούμενος, οὗτος δὲ ὑπέδραμε καὶ ἐλάβετο τῶν γονάτων κλιθεὶς, τὸ δόρυ δὲ ὑπεράνω τῶν νώτων ἐνεχθὲν εἰς τὴν γῆν ἐνεπάγη ἐφ' ἑαυτὸν γεύσασθαι σώματος ἀνδρικοῦ· οὗτος δὲ τῇ ἐτέρᾳ

Αὐτὰρ ὁ τῇ ἐτέρῃ μὲν ἐλὼν ἐλλίσσεται γούνων,
 Τῇ δ' ἐτέρῃ ἔχεν ἔγχος ἀκαχμένον, οὐδὲ μεθίει·
 Καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Γυνῆμαί σ', Ἀχιλεῦ· σὺ δὲ μ' αἶδεο, καὶ μ' ἐλέησον·
 75 Ἀντί τοι εἴμ' ἰκέταο, διοτρεφές, αἰδοίοιο.

Πὰρ γάρ σοι πρώτῳ πασάμην Δημήτερος ἀκτὴν,
 Ἥματι τῷ, ὅτε μ' εἶλες εὐκτιμένην ἐν ἀλῶνι,
 Καί μ' ἐπέρασσας, ἀνευθεν ἄγων πατρός τε φίλων τε,
 Λῆμνον ἐς ἠγαθήν· ἐκατόμβοιον δέ τοι ἤλφον·

80 Νῦν δὲ λύμην τρίς τόσσα πορῶν· ἡὼς δέ μοι ἐστὶν
 Ἦδε δυωδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα,
 Πολλὰ παθὼν· νῦν αὖ με τεῆς ἐν χερσὶν ἔθηκε
 Μοῖρ' ὁλοή· μέλλω που ἀπέχθασθαι Διὶ πατρί,
 Ὃς με σοὶ αὖτις ἔδωκε· μινυθαδίων δέ με μήτηρ

85 Γείνατο Λαοθόη, Θυγάτηρ Ἄλταο γέροντος,
 Ἄλτew, ὃς Λελέγεσσι φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει,
 Πήδασον αἰπήεσσαν ἔχων, ὑπὸ Σατνιόεντι·
 Τοῦ δ' ἔχε Θυγατέρα Πρίαμος, πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας
 Τῆσδε δῦα γενόμεσθα, σὺ δ' ἄμφω δειροτομήσεις·

90 Ἦτοι τὸν πρώτοισι μετὰ πρυλέεσσι δάμασσας,
 Ἀντίθεον Πολύδωρον, ἐπεὶ βάλες ὀξείῳ δουρί·
 Νῦν δὲ δὴ ἐνθάδε μοι κακὸν ἔσσεται οὐ γὰρ ὅτῳ
 Σὰς χεῖρας φεύξεσθαι, ἐπεὶ ῥ' ἐπέλασσε γε daίμων·
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' εἰλ' φρεσὶ βάλλεο σῆσι·

95 Μὴ με κτεῖν', ἐπεὶ οὐχ ὁμογᾶστριος Ἕκτορός εἰμι,
 Ὃς τοι ἐταῖρον ἔπεφνεν ἐνὶ ἑῷ, κρατερόν τε.

Ὡς ἄρα μιν Πρίαμοιο προσηύδα φαίδιμος υἱός,
 Λισσόμενος ἐπέεσσιν· ἀμείλικτον δ' ἐπ' ἄκουσε·

χειρὶ . . . . .
κατείχε τὸ ἠκονημένον δόρυ, οὐδὲ ἀφίη, καὶ ἱκετεύων
αὐτὸν λόγους ταχεῖς ἔλεγε· Δέομαί σου, ὦ Ἀχιλ-
λεῦ, σὺ δέ με αἰδοῦ, καὶ με οἴκτειρον, ἴσος ἱκέτη
αἰδοῦς ἀξίῳ ὑπάρχω σοι, ὦ ἐνδοξότατα τεθραμμέ-
νε, παρὰ σοὶ γὰρ πρώτῳ ἔφαγον τὸν τῆς Δήμητρος
ἄρτον τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἡνίκα με ἔλαβες ἐν τῇ κα-
λῶς οἰκουμένῃ δενδροφόρῳ γῇ, καὶ με ἐπέρασας ἀπά-
γων πέρρῳ τοῦ τε πατρὸς καὶ τῶν συγγενῶν καὶ
φίλων, εἰς τὴν Λῆμνον τὴν ἄγαν θείαν, ἑκατὸν δέ
σοι νομίσματα εὗρον, νῦν δ' ἂν λυθείην τρεῖς τοσαῦ-
τα διδούς· ἡμέρα δέ μοι ὑπάρχει ἥδε δωδεκάτη, ἀφ'
οὗ εἰς τὸ Ἴλιον ἀφικόμην πολλὰ δεινὰ πεπονθῶς, νῦν
δέ με ἐν ταῖς σαῖς χερσὶν ἔθηκεν ἡ ὀλεθρία μοῖρα,
ἔοικα δῆπου μισητὸς εἶναι τῷ Διὶ τῷ πατρὶ, ὅστις
με πάλιν σοὶ παρέδωκεν, ὀλιγοχρόνιον δέ με ἡ μή-
τηρ ἔτεκεν Λαοθόῃ ἡ θυγάτηρ τοῦ γέροντος Ἄλτου,
τοῦ Ἄλτου, ὃς τῶν φιλοπολέμων Λελέγων βασιλεῦει,
τὴν ὑψηλὴν Πήδασον οἰκῶν παρὰ τὸν Σατνιόνετα
ποταμὸν. τούτου δὴ τὴν θυγατέρα ἔσχεν ὁ Πρίαμος,
πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας, ἐκ ταύτης δὲ δύο ἐγενόμεθα,
σὺ δ' ἀμφοτέρους ἀπαυχενίσεις καὶ ἀποκτενεῖς· τὸν
μὲν γὰρ ἐν τοῖς πρώτοις πεζοῖς ἀνεῖλες τὸν ἰσόθεον
Πολύδωρον, ἐπειδὴ ἔτρωσας δόρατι ὄξει· νυνὶ δὲ ἐν-
ταῦθα ἐμοὶ τὸ δεινὸν ἔσται, οὐ γὰρ ὑπολαμβάνω
δυνήσεσθαι φυγεῖν πὰς σὰς χεῖρας, ἐπειδὴ προσεπή-
γαγεν ὁ θεός· ἄλλο δέ σοι λέξω, σὺ δὲ ἔμβαλε αὐ-
τὸ ἐν τῇ σῇ διανοίᾳ· μὴ με ἀποκτείνῃς, ἐπειδὴ οὐκ
εἰμὶ ὁμομήτριος τοῦ Ἑκτορος, ὅστις σοὶ τὸν φίλον
ἀπέκτεινε τὸν προσηνῆ τε καὶ ἰσχυρόν. Οὕτω δὴ ἔ-
λεγε πρὸς αὐτὸν ὁ λαμπρὸς υἱὸς τοῦ Πριάμου ἱκε-
τεύων λόγους· σκληρὰν δὲ καὶ ἀπηνῆ φωνὴν ἀντήκου-
σεν· ὦ μωρὲ καὶ ἀνόητε, μὴ μοι λύτρα σήμαινε,

- Νήπιε, μή μοι ἄποινα πιφαύσκεις, μηδ' ἀγ-όρευε·
 100 Πρὶν μὲν γάρ Πάτροκλον ἐπισπεῖν αἷσημον ἡμαρ,
 Τόφρα τί μοι περιδέσθαι εἰὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν
 Τρώων, καὶ πολλοὺς ζωὺς ἔλον, ἠδ' ἐπέρασσα·
 Νῦν δ' οὐκ ἔσθ', ὅστις θάνατον φύγη, ὃν κε θεὸς γε
 Ἰλίου προπάροιθεν ἐμῆς ἐν χερσὶ βάλῃσι·
 105 Συμπάντων Τρώων, περὶ δ' αὖ Πριάμοιο γε παίδων.
 Ἄλλὰ, φίλος, θάνε καὶ σύ· τίν' ὀλοφύρεαι αὐτως;
 Κάτθανε καὶ Πάτροκλος, ἔπερ σέο πολλὸν ἀμείνων·
 Οὐχ ὀράας, οἷος καὶ γὰρ, καλὸς τε, μέγας τε,
 Πατὴρ δ' εἰμ' ἀγαθοῖο, θεὰ δέ με γείνατο μήτηρ·
 110 Ἄλλ' ἐπί τοι καί μοι θάνατος καὶ μοῖρα κραταῖα
 Ἔσsetαι, ἢ ἡώς, ἢ δαίτη, ἢ μέσον ἡμαρ·
 Ὅπποτε τις καὶ ἐμεῖο ἄρῃ ἐκ θυμὸν ἔλῃται,
 Ἥ ὄγε δουρὶ βαλὼν, ἢ ἀπὸ νευρῆφιν οἴστῃ·
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ·
 115 Ἔγχος μὲν ῥ' ἀφένκεν, ὃ δ' ἔζετο χεῖρε πετάσσας
 Ἀμφοτέρως· Ἀχιλεὺς δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ὅζυ
 Τύφε κατὰ κληῖδα παρ' αὐχένα· πᾶν δέ οἱ εἶσα
 Δῦ ξίφος ἄμφω· ὃ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
 Κεῖτο ταθείς· ἐκ δ' αἶμα μέλαν ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν·
 120 Τὸν δ' Ἀχιλεὺς ποταμόϊδε, λαβὼν ποδός, ἦκε φέρεσθαι,
 Καὶ οἱ ἐπευχόμενος ἔπεα πτεροεντ' ἀγέρουεν·
 Ἐνταυθοῖ νῦν κείσο μετ' ἰχθύσιν, οἳ σ' ὠτειλῆς
 Αἶμα ἀπολιχμήσονται ἀκιδέες· οὐδέ σε μήτηρ
 Ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται· ἀλλὰ Σκάμανδρος
 125 Οἷσσι δινῆεις εἶσω αἰλὸς εὐρέα κόλπον·
 Θρώσκων τις κατὰ κύμα μέλαιναν φρεῖχ' ὑπαίξει

μηδὲ λέγε, πρὶν μὲν γὰρ τὸν Πάτροκλον καταλα-
βεῖν (πληρῶσαι) τὴν εἰμαρμένην ἡμέραν, τότε μοι φι-
λικώτερόν τι ἦν ἐν τῇ διανοίᾳ φεῖδεσθαι τῶν Τρώων,
καὶ πολλοὺς ζῶντας ἔλαβον καὶ ἐπέρασα. νυνὶ δὲ
οὐκ ἔστιν ὃς ἂν τὸν θάνατον ἐκφύγοι, ὃν ἂν ὁ θεὸς
ἔμπροσθεν τοῦ Ἰλίου ἐμβάλῃ εἰς τὰς ἐμὰς χεῖρας
ἀπὸ πάντων τῶν Τρώων, μάλιστα δὲ ἀπὸ τῶν υἱῶν
τοῦ Πριάμου. Ἀλλ', ὦ φίλε, ἀπόθανε καὶ σύ· τί
δὴ οὕτως ὀδύρῃ; ἀπέθανε καὶ ὁ Πάτροκλος, ὃς γε
σοῦ κρείστων κατὰ πολὺ· οὐχ ὀρᾷς οἷος καὶ ἐγὼ
εὐείδης τε καὶ εὐμεγέθης, πατρὸς δὲ εἰμὶ ἀγαθοῦ,
μήτηρ δὲ με θεὰ ἔτεκεν· ἀλλ' ἔπεστι (ἐπὶ σοί) κά-
μοι θάνατος καὶ μοῖρα ἰσχυρά· ἔσται ἢ πρῶτ', ἢ
δειλὴ ὀφία, ἢ μέσον ἡμέρας, ἢ νύκτα τις καὶ ἐμοῦ
τὴν ψυχὴν ἀφέλῃται βλάβῃ, ἢ δόρατι τρώσας οὗτος,
ἢ βέλει ἀπὸ νευρᾶς. Οὕτως εἶπε. τούτου δὲ αὐτόθι
διελύθησαν τὰ γόνατα, καὶ ἡ ἀγαπητὴ ψυχὴ· τὸ
δόρυ μὲν οὖν ἀφῆκεν, αὐτὸς δὲ ἐκάθισε τὰς χεῖρας
ἄρας ἀμφοτέρας· ὁ Ἀχιλλεὺς δὲ σπασάμενος τὸ ὄξυ
ξίφος, ἐπληξεν κατὰ τὴν κατακλιῖδα παρὰ τὸν τρά-
χηλον, πᾶν δὲ αὐτοῦ ἐντὸς εἰσῆλθε τὸ δίστομον ξί-
φος· οὗτος δὲ κατὰ πρόσωπον ἐπὶ τῇ γῇ πεσὼν ἔ-
κειτο ἐκτεταμένος, ἐξεχεῖτο δὲ τὸ μέλαν αἷμα, διέ-
βρεχε δὲ τὴν γῆν, τούτον δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς ἔρριψεν
ἀπὸ τοῦ ποδὸς εἰς τὸν ποταμὸν ὥστε φέρεσθαι, καὶ
καυχόμενος ἐπ' αὐτῷ λόγους ταχεῖς ἔλεγε· Κεῖσο
νῦν ἐνταῦθα ἐν τοῖς ἰχθύσιν, οἳ σου τὸ τῆς πληγῆς
αἷμα ἀπολείξουσιν μηδενὸς κηδόμενοι, οὐδέ σε ἡ μή-
τηρ θεμένη ἐν τῇ στρωμνῇ κλαύσεται, ἀλλὰ ὁ Σκά-
μανδρος ὁ συστροφᾶς ρευμάτων ποικῶν ἀποίσει εἰς τὸν
πλατὺν κόλπον τῆς θαλάσσης, καὶ τις ἐφαλλόμενος
ὑπὸ τὴν θάλασσαν (κολυμβῶν ὑπὸ τὸ κύμα), ὑψω-
μήσει ἐπὶ τὴν μέλαιναν φρίκα, ἥτοι τὸ ἐπανεστηκὸς
τῆς θαλάσσης, ἐπιπολῆς, ἰχθύς, ὃς ἂν φάγῃ τὸ τοῦ

- Ἴχθυς, ὃς κε φάγησι Λυκάονος ἀργέτα δημόν.
 Φθείρεσθ', εἰσόκεν ἄστυ κιχέομεν Ἴλιου ἱρῆς,
 Ὑμεῖς μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δ' ὄπιθεν κεραίῳ.
 130 Οὐδ' ὑμῖν ποταμός περ ἐϋρῆος ἀργυροδίνης
 Ἀρκέσει, ᾧ δὴ δητὰ πολεῖς ἱερεύετε ταύρους,
 Ζωὺς δ' ἐν δίνῃσι καθίετε μώνυχας ἵππους.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ὀλέεσθε κακὸν μῶρον, εἰσόκε πάντες
 Τίσετε Πατρόκλοιο φόνον, καὶ λοιγὸν Ἀχαιῶν,
 135 Οὗς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέφνετε, νόσφιν ἐμεῖο.
 Ὡς ἄρ' ἔφη. Ποταμός δὲ χολώσατο κηρόθι μᾶλλον.
 Ὠρμηνεν δ' ἀνὰ θυμόν, ὅπως παύσειε πόνοιο
 Δῖον Ἀχιλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.
 Τόφρα δὲ Πηλέος υἱός, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος,
 140 Ἀστεροπαῖω ἐπᾶλτο, κατακτάμεναι μενεαίνων,
 Τίε' Πηλεγόνος· τὸν δ' Ἀξῖος εὐρυρέεθρος
 Γείνατο, καὶ Περίβοια, Ἀχεσσαιμινοῖο-θυγατρῶν
 Πρεσβυτάτη· τῇ γάρ ῥα μίγῃ Ποταμός βαθυδίνης.
 Τῷ ῥ' Ἀχιλεὺς ἐπόρουσεν· δ' ἀντίος ἐκ ποταμοῖο
 145 Ἔστη, ἔχων δύο δοῦρε· μένος δέ οἱ ἐν φρεσὶ θῆκε
 Ξάνθος, ἐπεὶ κεχόλωτο δαϊκταμένων αἰζηῶν,
 Τοὺς Ἀχιλεὺς ἐδάϊζε κατὰ ρόον, οὐδ' ἐλέαιρεν,
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 150 Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, ὃ μευ ἔτλης ἀντίος ἐλθεῖν;
 Δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντίῳσι.
 Τὸν δ' αὖ Πηλεγόνος προσεφώνεε φαίδιμος υἱός·
 Πηλεΐδη μεγάθυμε, τίη γενεὴν ἐρεείνεις;
 Εἴμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλου, τηλόθ' εἰούσης,

Λυκάονος λευκὸν λίπος. Φθείρεσθε καὶ ἀφανίζεσθε, ἕως ἂν τὴν πόλιν καταλάβωμεν τῆς ἱερᾶς Ἰλίου, ὑμεῖς μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δὲ ὀπισθεν διχοτομῶν καὶ ἀποκτείνων· οὐδὲ ὑμῖν ποταμός γε ὁ καλλίρρους καὶ διειδὴς βοηθήσει, ὥτινι δὴ συνεχῶς πολλοὺς ταύρους θύετε, ζῶντας δὲ ἵππους μονώνυχας βαπτίζετε ἐν τοῖς ρεύμασιν, ἀλλὰ καὶ οὕτως ἀπολεῖσθε θανάτῳ κακῷ, ἕως ἅπαντες ἀποδῶτε τὸν τοῦ Πατρόκλη φόνον, καὶ τὸν ὀλεθρον τῶν Ἑλλήνων, οὓς παρὰ ταῖς ταχείαις ναυσὶν ἀπεκτείνατε χωρὶς ἐμοῦ· Οὕτω δὴ εἶπεν· ὁ ποταμός δὲ ὠργίσθη κατὰ ψυχὴν μᾶλλον, διελλογίστατο δὲ κατὰ ψυχὴν, ὅπως ἀποσήσειε τῷ φόνῳ τὸν ἐνδοξότατον Ἀχιλλέα, τοῖς Τρῶσι δὲ ἀποσοβήσειε τὸν ὀλεθρον· τότε δὲ ὁ τῷ Πηλέως υἱὸς τὸ μακρὸν δόρυ κατέχων ἐπεπήδησε τῷ Ἀσεροπαίῳ, προθυμούμενος ἀποκτεῖναι, τῷ υἱῷ τῷ Πηλεγόνο· τῷ δὲ Ἀξίος ὁ πλατέα ρεύματα ἔχων ποταμός ἐγέννησε καὶ ἡ Περίβοια ἡ τῶν τοῦ Ἀεσσαμενοῦ θυγατρῶν πρεσβυτέρα, ταύτῃ γὰρ ἐμίγη ὁ βαθύρρους ποταμός· τούτῳ δὴ ὁ Ἀχιλλεὺς ἐφώρμησεν, οὗτος δὲ ἐναντίον ἐκ τοῦ ποταμοῦ ἀντίστη κατέχων δόρατα δύο, εὐθαρσίαν δὲ αὐτῷ κατὰ διάνοιαν ἔθηκεν ὁ Ξάνθος, ἐπεὶ δὴ ὠργίσθη ἕνεκα τῶν ἀναιρεθέντων νέων, οὓς ὁ Ἀχιλλεὺς ἀνῆρει κατὰ τὸ ρεῦμα, οὐδὲ ἡλέει· οὗτοι δὲ ὅτε δὴ ἦσαν ἐγγυὲς ἐπ' ἀλλήλους ὀρμῶντες, πρὸς τοῦτον πρότερον εἶπεν ὁ ταχύπους ἐνδοξότατος Ἀχιλλεύς· Τίς ἀνὴρ εἴ, καὶ πόθεν, ὃς ὑπέμεινας ἐπελθεῖν ἐναντίον ἐμοῦ; ἀθλίων δὲ υἱοὶ τῇ ἐμῇ εὐτολμία ἀπαντῶσιν· Πρὸς τοῦτον δὲ ἔλεγεν ὁ τοῦ Πηλεγόνο λαμπρὸς υἱός· Ὁ μεγαλόψυχε υἱὲ τοῦ Πηλέως, τί δὴ ἐρωτᾷς τὸ γένος; ἐκ τῆς Παιονίας εἰμὶ τῆς εὐγείου τῆς πόρρω οὐσης, ἄγων ἄνδρας Παίονας μακροῖς δόρασιν χρωμέ-

- 155 Παίονας ἄνδρας ἄγων δολιχεγχεάς· ἦδε δέ μοι νῦν
 Ἡὼς ἑνδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα·
 Αὐτὰρ ἐμὴ γενεὴ ἐξ Ἀξίου εὐρὺ ρέοντος,
 Ἀξίου, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἴησι,
 Ὅς τέκε Πηλεγόνα κλυτὸν ἔγχεϊ· τόνδε μὲ φασὶ
 160 Γείνασθαι· νῦν αὖτε μαχώμεθα, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ.
 Ὡς φάτ' ἀπειλήσας· ὁ δ' ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεὺς
 Πηλιάδα μελίν· ὁ δ' ἀμαρτῇ δούρασιν ἀμφίς
 Ἡρώς Ἀστεροπαῖος, ἐπεὶ περιδέξιος ἦε·
 Καὶ ῥ' ἐτέρῳ μὲν δουρὶ σάκος βάλεν, οὐδὲ διὰ πρό
 165 Ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖα·
 Τῷ δ' ἐτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρὸς
 Δεξιτερῆς, σύτο δ' αἶμα κελαινεφές· ἢ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ
 Γαίῃ ἐνεστήρικτο, λιλαιομένη χροῶς ἄσαι.
 Δεύτερος αὖτ' Ἀχιλεὺς μελίν ἰθυπτίωνα
 170 Ἀστεροπαίῳ ἐφῆκε, κατακτάμεναι μενεαίνων·
 Καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρτεν· ὁ δ' ὑψηλὴν βάλεν ὄχθην,
 Μεσσοπαλὲς δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μείλινον ἔγχος·
 Πηλείδης δ' ἄορ ὅξυ ἐρύσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 Ἄλτ' ἐπὶ οἱ μεμαώς· ὁ δ' ἄρα μελίν Ἀχιλῆος
 175 Οὐ δύνατ' ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσαι χειρὶ παχείῃ·
 Τρὶς μὲν μιν πελέμιξεν, ἐρύσσασθαι μενεαίνων,
 Τρὶς δὲ μεθῆκε βίῃ· τὸ δὲ τέτρατον, ἠθελε θυμῷ
 Ἀξαι ἐπιγνάμψας δόρυ μείλινον Ἀιακίδαο,
 Ἀλλὰ πρὶν Ἀχιλεὺς σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηνύρα·
 180 Γαστέρα γὰρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
 Χύντο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυφεν
 Ἀσθμαίνοντ'· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐνὶ στήθεσσιν ὀρούσας,

νους· ἡ παρούσα δέ μοι νῦν ἡμέρα ἑνδεκάτη ἀφ' οὗ
 εἰς τὸ Ἴλιον ἀφικόμην· ἡ ἐμὴ δὲ γένεσις ἐκ τοῦ Ἀ-
 ξίου τοῦ εὐρέως ῥέοντος ποταμοῦ ἐστίν· Ἀξίου, ὃς
 κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ τὴν γῆν προχεῖ, ὃς ἐγέννησε
 Πηλεγόνα τὸν εἰδοξον τῶ δόρατι, τοῦτον δέ με φασὶ
 γεννῆσαι· νῦν δὲ πολεμῶμεν, ὧ λαμπρότατε Ἀχιλ-
 λεῦ· οὕτως εἶπεν ἀλαζονευσάμενος· Ἀχιλλεὺς δὲ ὁ
 ἐνδοξότατος ἀνέσχε τὴν ἐκ τοῦ Πηλίου ὄρους μελίαν·
 ὁδὲ ὁμοῦ τοῖς δόρασιν ἀμφοτέρωθεν ὁ ἥρως Ἀστερο-
 παῖος, ἐπεὶ δὴ ἀμφιδέξιος ἦν, καὶ δὴ τῶ ἐτέρῳ μὲν
 δόρατι ἔτυφε τὴν ἀσπίδα, οὐδὲ εἰς τὸ πρόσω διέρ-
 ρηξε τὴν ἀσπίδα, διεκώλυσε γὰρ καὶ κατέσχευεν ὁ
 χρυσός, τὰ δῶρα τοῦ θεοῦ· τῶ ἐτέρῳ δὲ ἔτρωσεν αὐ-
 τὸν ἐπιξεστικῶς κατὰ τὸν πῆχυν τῆς χειρὸς τῆς δε-
 ξιάς, ἔχειτο δὲ αἷμα μέλαν, ὑπεράνω δὲ αὐτοῦ ἐ-
 νεχθεν τῇ γῇ προσερίρειστο, ἐπιθυμοῦν ἐμπλησθῆ-
 ναι σώματος· δεύτερος δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς τὸ κατ' εὐθὺ
 πετόμενον δόρυ ἐπαφῆκε τῷ Ἀστεροπαίῳ, ἀποκτεῖναι
 προθυμούμενος, καὶ τούτου μὲν ἀπέτυχεν, αὐτὸς δὲ
 τὸ εἰς ὕψος διανεσθηκὸς κρημνῶδες τοῦ ποταμοῦ ἔτυ-
 φε, μέχρι δὲ τοῦ μέσου καταπεπηγὸς ἐποίησε κα-
 τὰ τὴν ὁχθὴν τὸ ἐκ μελίας δόρυ· ὁ υἱὸς δὲ τοῦ
 Πηλέως τὸ ὄξυ ξίφος σπασάμενος παρὰ τοῦ μηροῦ
 ἐπήδησεν ἐπ' αὐτὸν προθυμούμενος· οὗτος δὲ τὸ δόρυ
 τοῦ Ἀχιλλέως οὐκ ἐδύνατο ἐκ τοῦ κρημνοῦ αποσπά-
 σαι τῇ παχείᾳ καὶ ἰσχυρᾷ χειρί· Τρεῖς μὲν οὖν αὐ-
 τὸ παρέσεισεν ἐξελκῦσαι προθυμούμενος, τρεῖς δὲ
 ἀφῆκεν αὐτὸ τῶ μὴ περιεῖναι μείζονα ἰσχύ· τὸ τέ-
 ταρτον δὲ ἐβουλήθη κατὰ ψυχὴν συντρίψαι ἐπικάμ-
 φας τὸ ἐκ μελίας δόρυ τοῦ ἐγγόνου τοῦ Αἰάκου· ἀλ-
 λά πρότερον ὁ Ἀχιλλεὺς ἐγγύθεν ξίφει ἀφείλετο τὴν
 ψυχὴν· ἔπληξε γὰρ αὐτὸν εἰς τὴν γαστέρα παρὰ
 τὸν ὀμφαλὸν, πάντα δ' ἄρα ἐξεχύθησαν ἐπὶ τὴν γῆν
 τὰ ἔντερα, τοῦτον δὲ σκότος ἐκάλυψε κατ' ὀφθαλμούς
 πνευστιῶντα· ὁ Ἀχιλλεὺς δὲ ὀρμήσας ἐκ τοῦ στήθους

- Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα·
 Κεῖσ' οὕτω· χαλεπὸν τοι ἐρισθενέος Κρονίῳνος
 185 Παισὶν ἐρίζεσθαι, Ποταμοῖό περ ἐκγεγαῶτι.
 Φῆσθα σὺ μὲν Ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρὺ ρέοντος·
 Αὐτὰρ ἐγὼ γεγενῆν μεγάλου Διὸς εὐχομαι εἶναι·
 Τίκτε μ' ἀνὴρ, πολλοῖσιν ἀνάσσειν Μυρμιδόνεσσι,
 Πηλεὺς Αἰακίδης· ὁ δ' ἄρ' Αἰακὸς ἐκ Διὸς ἦεν·
 190 Τῷ κρείσσων μὲν Ζεὺς Ποταμῶν ἀλιμυρήντων·
 Κρείσσων δ' αὐτὲ Διὸς γεγενῆ Ποταμοῖο τέτυκται.
 Καὶ γάρ σοι ποταμός γε πάρα μέγας, εἰ δύναται τι
 Χραιομεῖν· ἀλλ' οὐκ ἔστι Διὶ Κρονίῳνι μάχεσθαι·
 Τῷ οὐδὲ κρείων Ἀχελῷος ἰσοφαρίζει,
 195 Οὐδὲ βαθυρρείταιο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο,
 Ἐξ οὐ περ πάντες ποταμοὶ, καὶ πᾶσα θάλασσα,
 Καὶ πᾶσαι κρῆναι, καὶ φρεῖατα μακρὰ νάουσιν·
 Ἀλλὰ καὶ ὃς δαῖδοικε Διὸς μέγαλοιο κεραυνὸν,
 Δεινὴν τε βροντὴν· ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγῆσῃ.
 200 Ἥ ῥα, καὶ ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσαιτο χάλκεον ἔγχος·
 Τὸν δὲ κατ' αὐτόθι λεῖπεν, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπνύρα,
 Κείμενον ἐν ψαμάθοισι, δαίαινε δέ μιν μέλαν ὕδωρ·
 Τὸν μὲν ἄρ' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες ἀμφεπένοντο,
 Δημὸν ἐρεπτόμενοι ἐπινεφρίδιον κείροντες·
 205 Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἵέναι μετὰ Παίονας ἱπποκορυστάς,
 Οἳ ῥ' ἔτι παρ ποταμὸν πεφοβήατο δινήεντα,
 Ὡς εἶδον τὸν ἄριστον ἐνὶ κρατερῇ ὕσμίνῃ
 Χέρσ' ὑπὸ Πηλεΐδαο καὶ ἄορι ἴφι δαμέντα.
 Ἐνθ' ἔλε Θερσίλοχόν τε, Μύδωνά τε, Ἀστύπυλόν τε,
 210 Μνηϊσὸν τε, Θράσιόν τε, καὶ Αἴκιον, ἡδ' Ὀφελέστην·

τὰ ὄπλα τε ἀφείλετο, καὶ καυχώμενος ἔπος ἔλεγε·
 Κεῖσο οὕτω, δύσκολόν σοι ἐστὶ τοῖς τοῦ μεγαλοδυ-
 νάμου υἱοῦ τοῦ Κρόνου υἱοῖς μάχεσθαι, καί περ ἐκ
 τοῦ Ποταμοῦ γεννηθέντι· ἔφης σὺ μὲν ποταμοῦ εἶναι
 κατὰ τὸ γένος, τοῦ εὐρέως ρέοντος, ἐγὼ δὲ κατὰ τὴν
 γενεάν τοῦ μεγάλου Διὸς εἶναι καυχῶμαι. ἐγέννη-
 σέ με αἰὴρ βασιλεύων τῶν πολλῶν Μυρμιδόνων,
 Πηλεὺς ὁ τοῦ Αἰακοῦ, οὗτος δὲ ὁ Αἰακὸς ἐκ τοῦ Διὸς
 ἦν· δι' ὃ κρείσσω μὲν ἐστὶν ὁ Ζεὺς τῶν ποταμῶν
 τῶν ἐκβαλλόντων εἰς τὴν θάλασσαν, κρείσσω δὲ ἡ
 γενεὰ τοῦ Διὸς τῆς τοῦ ποταμοῦ ὑπάρχει, καὶ γάρ
 σοι ποταμὸς γε πάρεστι μέγας, εἰ δύναται τι βοη-
 θεῖν, ἀλλ' οὐκ ἐστὶ δυνατόν μαχεσθαι τῷ Διὶ τῷ
 υἱῷ τοῦ Κρόνου, ὥτινι οὐδὲ ὁ βασιλεὺς Ἀχελῷος ἐξι-
 σσῶνται, οὐδὲ ἡ τὰ βαθέα ρεύματα ἔχοντος Ὠκεανοῦ
 δύναμις, ἐξ οὗ γε πάντες οἱ ποταμοὶ καὶ πᾶσα ἡ θά-
 λασσα, καὶ πᾶσαι αἱ πηγαί, καὶ τὰ βαθέα φρέα-
 τα βλύζουσι καὶ ρέουσιν, ἀλλὰ καὶ οὗτος φοβεῖ-
 ται τὸν κεραυνὸν τοῦ μεγάλου Διὸς, καὶ τὴν φοβεράν
 βροντὴν, ὅτε ἀπὸ τῆς ἕραν ἡχίσει καὶ φοβήσεται. Εἶπε
 δὲ, καὶ ἐκ τοῦ κρημνῆς εἴλκυσε τὸ σιδηροῦν δόρυ, τοῦτον
 δὲ αὐτόθι κατέλιπεν, ἐπειδὴ ἀφείλετο τὴν προσφιλε-
 ψυχὴν, κείμενον ἐν τῇ ἄμμῳ, διέβρεχε δὲ αὐτὸν τὸ μέ-
 λαν ὕδωρ· τοῦτον μὲν οὖν αἱ ἐγχέλυες καὶ οἱ ἰχθύες
 κατέτρωγον, τὴν τῶν νεφρῶν πιμελὴν ἐσθίοντες καὶ κα-
 ταβράχοντες. οὗτος δὲ ὥρμησε πορεύεσθαι ἐπὶ Παί-
 ονας τοὺς ἐπίππους ὀπλίτας, οἳ δὲ ἔτι μᾶλλον πα-
 ρὰ τὸν ποταμὸν ἔφευγον τὸν συστροφᾶς ὑδάτων ποι-
 οῦντα, ἐπειδὴ ἐθεάσσωτο τὸν κράτιστον ἐν τῇ ἰσχυρᾷ
 μάχῃ ἀναιρεθέντα ἐπικρατῶς ὑπὸ τῶν χειρῶν, καὶ
 τοῦ ξίφους τοῦ υἱοῦ τοῦ Πηλέως. τότε ἀπέκτεινε τὸν
 Θερσίλοχον, καὶ τὸν Μυδῶνα, καὶ τὸν Ἀστύπυλον,
 καὶ τὸν Μνηῆσον, καὶ τὸν Θράσιον, καὶ τὸν Αἴνιον,
 καὶ τὸν Ὀφελέσην· καὶ δὴ ἂν ἔτι πλείονας ἀπέκτεινε

Καί νύ κ' ἔτι πλέονας κτάνε Παίοιας ὠκύς Ἀχιλλεύς,
 Εἰ μὴ χωσάμενος προσέφη Ποταμὸς βαθυδίνης,
 Ἄνερ ἐισάμενος, βαθέης δ' ἐφθέγγατο δίνης·

᾽Ω Ἀχιλεῦ, περὶ μὲν κρατέεις, περὶ δ' αἵσυλα ρέζεις
 215 Ἀνδρῶν· αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνουσι θεοὶ αὐτοί·

Εἴ τοι Τρῶας ἔδωκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσαι
 Ἐξ ἐμέθεν γ' ἐλάσας πεδίον κάτα, μέρμερα ρέζε·

Πλήθει γάρ δὴ μοι νεκύων ἐραττεῖν ἄρεθρα,

• Οὐδέ τι πῇ δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἄλλα δῖαν,
 220 Στεινόμενος νεκύεσσι· σὺ δὲ κτείνεις αἰδήλως·

Ἄλλ', ἄγε θὴ καὶ ἕασον· ἄγῃ μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς,
 Ἔσται ταῦτα, Σκάμανδρε Διοτρεφές, ὥς σὺ κελεύεις·

Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρίζων,

225 Πρὶν ἔλσαι κατὰ ἄστρῳ, καὶ Ἑκτορι πειρηθῆναι
 Αἰτιβίην, ἥ κέν με δαμάσσεται, ἥ κεν ἐγὼ τόν·

Ὡς εἰπὼν, Τρώεσσιν ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος·

Καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη Ποταμὸς βαθυδίνης·

᾽Ω πόποι, Ἀργυρότοξε, Διὸς τέκος, οὐ σύ γε βουλαῖς
 230 Εἰρύσας Κρονίωνος, ὃ τοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλε

Τρῶσιν παριστάμεναι καὶ ἀμύνειν, εἰσόκεν ἔλθῃ
 Δείελος ὀφρὶ δύνων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν·

Ἦ, καὶ Ἀχιλλεύς μὲν δουρικλυτὸς ἐνθόρε μέσσω,
 Κρημνοῦ ἀπαΐζας· ὁ δ' ἐπέσσυτο, οἶδματι θύων·

235 Πάντα δ' ὄρινε ρέεθρα κυκώμενος· ὥς δὲ νεκροῦς
 Πολλὰς, οἳ ῥα κατ' αὐτὸν ἄλγισ' ἔσαν, ἕς κτάν' Ἀχιλλεύς
 Τοὺς ἐκβαλλε θύραζε, μεμυκῶς ἥντε ταῦρος,
 Χέρσονδε· ζωοὺς δὲ σάω κατὰ καλὰ ρέεθρα,

Παίονας ὁ ταχύπους Ἀχιλλεύς, εἰ μὴ μεγάλως ὀργισθεὶς εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ βαθύρρους ποταμός, ἀνδρὶ ὁμοιωθεὶς, ἐκ τῆς βαθείας δὲ συστροφῆς τοῦ ὕδατος ἐλάλησεν. ὦ Ἀχιλλεῦ, πάνυ μὲν νικᾷς, πάνυ δὲ ἄδικα ποιεῖς, ... εἴ σοι ὁ τοῦ Κρόνου υἱὸς ἔδωκε πάντας τοὺς Τρῶας ἀπολέσαι, ἀπ' ἐμοῦ ἐξελάσας κατὰ τὸ πεδῖον τὰ δεινὰ πράττε, πεπληρωμένα γὰρ εἰσι νεκρῶν τὰ ἐπέραστά μου ρεύματα, οὐδέ τι που δύναμαι προχεῖν τὸν ῥοῦν εἰς τὴν ἐνδοξοτάτην θάλασσαν στενοχωρούμενος τοῖς νεκροῖς, σὺ δὲ ἄρδην ἀποκτείνεις· ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ κορέσθητι, μίασμά με κατέχει, ἀρχηγὲ τοῦ λαοῦ. Πρὸς τοῦτον δὲ ἀποκρινόμενος εἶπεν ὁ κατὰ πόδας ταχύς Ἀχιλλεύς. Ἔσονται ταῦτα Σκάμανδρε ἐκ Διὸς τεθραμμένε, καθάπερ ἐπιτάττεις (λέγεις), τοὺς Τρῶας δὲ τοὺς ὕβριστας οὐ πρότερον παύσομαι ἀποκτείνων, πρὶν συναλᾶσαι αὐτοὺς εἰς τὴν πόλιν, καὶ τῷ Ἑκτορι ..... κατὰ βιαίαν ἐναντίωσιν, ὅπως ἢ ἀποκτείνῃ με, ἢ ἐγὼ αὐτόν. Οὕτως εἰπὼν, ἐφώρμησε τοῖς Τρῶσιν ὁμοιος θεῷ. Καὶ τηνικαῦτα δὴ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα εἶπεν ὁ βαθύρρους ποταμός. Φεῦ φεῦ, ὦ ἀργυρόποξε, υἱὲ τοῦ Διὸς, οὐ σύ γε τὰς βουλὰς, καὶ ἐπιταγὰς ἐφύλαξας τοῦ υἱοῦ τοῦ Κρόνου, ὅς σοι πάνυ πολλὰ ἐπέταττε παρίστασθαι καὶ βοηθεῖν τοῖς Τρῶσιν, ἔως ἂν παραγένηται ἡ δείλη ἢ ὁψὲ δύνουσα, συσκιάσῃ δὲ τὴν μεγαλόβωλον γῆν. Εἶπε· καὶ Ἀχιλλεύς μὲν ὁ κατὰ πόλεμον ἐνδοξος κατεπῆδησεν εἰς τὸ μέσον, ὀρμήσας ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ καὶ τῆς ὄχθης, οὗτος δὲ ἐφώρμησε τῷ κύματι ἐνθουσιῶν, πάντα δὲ διήγειρε τὰ ρεύματα ταραττόμενος, ἀπεωθήσατο δὲ τοὺς νεκροὺς τοὺς πολλοὺς, οἳ δὴ κατ' αὐτὸν ἦσαν ἱκανῶς, οὓς ἀπέκτεινεν ὁ Ἀχιλλεύς. τούτους ἐξεβαλεν εἰς τὸ ἔξω, βοῶν καθάπερ ταῦρος, ἐπὶ τὴν χερσον· τὰς ζῶντας δὲ ἔσωζε κατὰ τὰ περικαλλῇ ρεύματα,

Κρύπτων ἐν δίνῃσιν βαθείῃσιν μέγਾਲσι .

- 240 Δεινὸν δ' ἄμφ' Ἀχιλλῆα κυκώμενον ἴστατο κῦμα,
 "Ωθει δ' ἐν σάκει πίπτων ρόος, οὐδὲ πόδεσσιν
 Εἶχε στηρίξασθαι· ὁδὲ πτελέην ἔλε χερσὶν
 Εὐφυέα, μεγάλην· ἥ δ' ἐκ ρίζῶν ἐριποῦσα
 Κρημνὸν ἅπαντα διῶσεν, ἐπέσχε δὲ καλὰ ρέεθρα
 245 "Οῖοισι πυκινόισι· γεφύρωσεν δέ μιν αὐτὸν,
 Εἶσω πᾶς ἐριποῦς· ὁ δ' ἄρ' ἐκ δίνης ἀνορούσας,
 "Ηἷξεν πεδίοιο ποσὶ κραιπνοῖσι πέτεσθαι,
 Δείσας· οὐδ' ἔτ' ἔλῃγε θεὸς μέγας, ὥρτο δ' ἐπ' αὐτῷ
 Ἀκροκελαινιόων, ἵνα μιν παύσειε πόνοιο
 250 Δῖον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.
 Πηλείδης δ' ἀπόρουσεν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρῶν,
 Αἰετοῦ οἶματ' ἔχων μέλανος τοῦ Θηρητῆρος,
 "Ὅς θ' ἅμα κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος πετεηνῶν.
 Τῷ εἰκῶς ἦἵξεν· ἐπὶ στήθεσσι δὲ χαλκός
 255 Σμερδαλέον κονάβιζεν· ὕπαιθα δὲ τοῖο λιασθεῖς
 Φεῦγ', ὃ δ' ὀπισθε ρέων ἔπετο μέγालω ὀρυμαγδῷ.
 "Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
 Ἀμφυτὰ καὶ κήπους ὕδατος ρόον ἡγεμονεύη,
 Χερσὶ μάκελλαν ἔχον, ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων·
 260 Τοῦ μὲν τε προρέοντος· ὑπὸ ψηφίδες ἅπασαι
 Ὀχλεῦνται, τὸ δέ τ' ὤκα κατειβόμενον κελαρύζει
 Χάρῳ ἐνὶ προαλεῖ, φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα·
 "Ὡς αἰεὶ Ἀχιλλῆα κιχήσατο κῦμα ρόοιο,
 Καὶ λαιψηρόν ἐόντα· θεοὶ δέ τε φέρτεροι ἀνδρῶν.
 265 Ὅσσάκι δ' ὀρμήσειε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς
 Στῆναι ἐναντίβιον, καὶ γινώμεναι, εἴ μιν ἅπαντες

κρύπτων αὐτοὺς ἐν ταῖς βαθείαις καὶ μεγάλαις
 συστροφαῖς τοῦ ὕδατος, δεινῶς δὲ καὶ φοβερῶς τα-
 ραττόμενον τὸ κῦμα ἴστατο περὶ τὸν Ἀχιλλέα,
 ἀπεωθεῖτο δ' αὐτὸν ὁ ροῦς ἐμπίπτων τῇ ἀσπίδι, οὐ-
 δὲ τοῖς ποσὶν ἐδύνατο ἐδρασθῆναι. Οὗτος δὲ πτελέ-
 αν ἐκράτησε ταῖς χερσὶ μεγάλως ἐμπεφυκυῖαν, αὐ-
 τη δὲ πρόρριζος καταπεσοῦσα πᾶσαν τὴν ὄχθην κατ-
 ἔβαλε, διεκάλυσε δὲ τὰ περικαλλῇ ρεῖθρα κλάδοις
 πυκνοῖς, ἐγεφύρωσε δὲ καὶ ἐζευξεν αὐτὸν, ἐντὸς πᾶ-
 σα καταπεσοῦσα. οὗτος δὲ ἐκ τῆς συστροφῆς τοῦ
 ὕδατος ἀνορμήσας, ἐπέθετο τρέχειν διὰ τοῦ πεδίου
 ταχέσι ποσὶ φοβηθεῖς, οὐδὲ ἀπεπαύετο ὁ μέγας
 θεός, ὥρμησε δὲ κατ' αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν
 μελαινόμενος, ὅπως αὐτὸν ἀποστήσειε τῆς μάχης τὸν
 ἐνδοξότατον Ἀχιλλέα, τοῖς Τρωσὶ δὲ ἀποσοβήσειε
 τὸν ὄλεθρον. Ὁ υἱὸς δὲ τοῦ Πηλέως ἀνεχώρησεν ὅσον
 ἐπιβολὴν δόρατος, αἰετοῦ ὀρμήματα ποιούμενος μέλα-
 νος τοῦ πρὸς θήραν ἐπιτηδείου, ὅστις ὁμοῦ καὶ ἰσχυ-
 ρότατος καὶ ταχιστός ἐστι πάντων τῶν ὀρνέων. τούτῳ
 ὁμοιος ὥρμησεν, ἐν τῷ στήθει δὲ τὰ ὅπλα κατα-
 πληκτικῶς ἤχησαν. ἐκπλαγίου (εἰς τὸ ἐμπροσθεν) δὲ
 τούτου ἀποχωρισθεὶς ἔφευγεν, οὕτως δὲ ρέων ὀπισθεν
 ἐδίωκε σὺν μεγάλῃ βοῇ. ὥσπερ δὲ ὅταν ἀνὴρ ὕδρα-
 γωγὸς ἀπὸ πηγῆς μέλαν ὕδωρ ἐχούσης ἐπὶ τὰ δέν-
 δρα καὶ τοὺς κήπους ρύσιν τῷ ὕδατι προπαρασκευά-
 ζῃ, ταῖς χερσὶ σκαλίδα κατέχων, τῆς ὑδροχόνος τὰ
 ἐμπόδια ἐκβάλλων, τούτου δὲ προχεομένου πάντες
 οἱ μικροὶ λίθοι ὑποκινουῦνται, τοῦτο δὲ ταχέως κα-
 τάρρεον ἡχεῖ ἐν τόπῳ κατάντει, φθάνει δὲ καὶ αὐτὸν
 τὸν ὀδηγούντα. Οὕτως αἰὶ τὸν Ἀχιλλέα κατελάμβα-
 νε τὸ κῦμα τοῦ ροῦ, καὶ λίαν ταχὺν ὑπάρχοντα,
 οἱ γὰρ θεοὶ κρείττονές εἰσι τῶν ἀνδρῶν. ὅσάκις δὲ
 διενοεῖτο ὁ ταχύπους ἐνδοξότατος Ἀχιλλεὺς στῆναι
 ἐναντίον, καὶ γινῶναι, εἰ πάντες αὐτὸν οἱ θεοὶ διώ-

Ἀθάνατοι φοβέουσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
 Τοσσάκι μιν μέγα κῦμα Διῖ πετέος ποταμοῖο
 Πλάζ' ὤμους καθύπερθεν· ὁ δ' ὑψόσε ποσσὶν ἐπὶ ἥδα,
 270 Θυμῷ ἀνιάζων· ποταμὸς δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα
 Λάβρος, ὕπαιθα ῥέων, κονίην δ' ὑπέρεπτε ποδοῖ'·
 Πηλείδης δ' ὄμωξεν, ἰδὼν ἐς οὐρανὸν εὐρύν·

Ζεῦ πάτερ, ὥς οὔτις με θεῶν ἐλεεινὸν ὑπέστη
 Ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι· ἔπειτα δὲ καὶ τι πάθοιμι.
 275 Ἄλλος δ' οὔτις μοι τόσον αἷτιος οὐρανώων,
 Ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἥ με ψεύδεσσιν ἔθελγεν,
 Ἥ μ' ἔφατο Τρώων ὑπὸ τείχεϊ θωρηκτάων
 Λαιψιροῖς ὀλέεσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσιν.
 Ὡς μ' ὄφελ' Ἐκτῶρ κτεῖναι, ὅς ἐνθάδε τέτραφ' ἄριστος,
 280 Τῷ κ' ἀγαθὸς μὲν ἔπεφν', ἀγαθὸν δέ κεν ἐξενάριξε·
 Νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἴμαρτο ἀλῶναι,
 Ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ, ὥς παῖδα συφορβόν,
 Ὅν ρά τ' ἔναυλος ἀποέρση χειμῶνι περῶντα.

Ὡς φάτο· τῷ δὲ μάλ' ὦκα Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη
 285 Στήτην ἐγγυὲς ἰόντε, δέμας δ' ἀνδρεσσιν εἵκτην·
 Χεῖρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστάσαντ' ἐπέεσσι·
 Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·

Πηλείδη, μήτ' ἄρ τι λῖν τρέε, μήτε τι τάρβει·
 Τοίῳ γάρ τοι νῶϊ θεῶν ἐπιταρρόθω εἰμὲν,
 290 Ζηνὸς ἐπαινήσαντος· ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·
 Ὡς οὐ τοι ποταμῷ γε δαμήμεναι αἰσιμόν ἐστιν·
 Ἀλλ' ὅδε μὲν τάχα λαφύσει, σὺ δὲ εἴσεαι αὐτός·
 Αὐτάρ τοι πυκινῶς ὑποθησόμεθ', αἵ κε πίθῃαι,
 Μὴ πρὶν παύειν χεῖρας ὁμοίου πτολέμοιο,

κουσιν, οἱ τὸν πλατὺν καὶ μέγαν οὐρανὸν κατοικοῦν-
 τες, τοσάκις αὐτὸν τὸ μέγα κῦμα τοῦ ἐκ Διὸς γεν-
 νηθέντος ποταμοῦ ἐστροφοδίνει, καὶ ἐπέκλυζε κατὰ
 τοὺς ὤμους ὑπεράνωθεν, οὗτος δὲ εἰς ὕψος ανεπήδα
 τοῖς ποσὶ λυπούμενος ἐν τῇ ψυχῇ, ὁ ποταμὸς δὲ τὰ
 γόνατα ἐδάμαζε καὶ κατεπόνει σφοδρῶς ὑπὸ (ἐμπρο-
 σθεν) πόδα ῥέων, τὴν κόνιν δὲ ὑπέσυρεν τοῖς ποσὶν
 (ἐκ τῶν ποδῶν). ὁ υἱὸς δὲ τοῦ Πηλέως λυπούμενος
 ἐβόησεν ἀναβλέψας εἰς τὸν μέγαν οὐρανὸν λέγων.
 ὦ Ζεῦ πάτερ, πάνυ γε οὐδεὶς με τὸν ἄθλιον θεὸς
 ὑπέσχετο σῶσαι ἐκ τοῦ ποταμοῦ, μετὰ ταῦτα δὲ καί
 τι παθεῖν εἶσαι. οὐδεὶς δὲ ἄλλος τῶν οὐρανίων θεῶν
 τοσοῦτόν μοι αἴτιος· ἀλλὰ ἡ ἀγαπητὴ μήτηρ, ἥτις
 μὲ ψεύσασιν ἐξηπάτα, ἥτις με εἶπεν ὑπὸ τὸ τεῖ-
 χος τῶν ὀπλιτῶν Τρῶων ἀναιρεθήσεσθαι τοῖς ταχέ-
 σι βέλεσι τοῦ Ἀπόλλωνος. εἴθε ὦφλεν ὁ Ἑκτωρ ἀ-
 ποκτεῖναί με, ὅστις ἐνταῦθα ἐτράφη κράτιστος· οὐ-
 τω γὰρ ἂν γενναῖος μὲν ἀπέκτεινε, γενναῖον δὲ ἂν
 ἀνείλε· νυνὶ δὲ θανάτῳ δειρῶ καὶ ὀλεθρίῳ κατεργα-
 σθῆναί με πεπρωμένον ἐστὶ κρατηθέντα καὶ συσχε-
 θέντα ἐν τῷ μεγάλῳ ποταμῷ, ὥσπερ παῖδα χοιρο-
 βοσκὸν, ὃν δὴ χειμάρρους ἀποπνίξῃ ἐν χειμῶνι δια-
 βαίνοντα. Οὕτως εἶπε· τούτῳ δὲ πάνυ ταχέως ὁ τε
 Ποσειδῶν καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἔστησαν ἐγγὺς παραγενόμε-
 νοι, ἀνδράσι δὲ ὁμοιώθησαν κατὰ τὸ σῶμα· τῇ χειρὶ
 δὲ τὴν χεῖρα κρατήσαντες ἐβεβαίωσαν λόγοις· ἐν τῷ
 τοῖς δὲ λόγων ἤρξατο Ποσειδῶν ὁ σείων τὴν γῆν. ὦ
 υἱὲ τοῦ Πηλέως, μήτε τι φοβοῦ μήτε τι ὑποχώρει,
 τοιοῦτοι γὰρ ἡμεῖς ἀπὸ τῶν θεῶν βοηθοί σοι ὑπάρ-
 χομεν τοῦ Διὸς ἐπινεύσαντος, ἐγώ τε καὶ ἡ πολε-
 μική Ἀθηνᾶ· διότι οὐκ ἔστι σοι πεπρωμένον ἀπολέ-
 σθαι ὑπὸ ποταμοῦ, ἀλλ' οὗτος μὲν ταχέως λήξει,
 . . . . . σοὶ δὲ πυκνῶς καὶ συνετῶς παραινέσομεν
 ἐὰν πείθῃ, μὴ πρότερον ἀποπαύσειν τὰς χεῖρας τοῦ
 χαλεποῦ πολέμου, πρὶν συνελάσθαι εἰς τὰ . . . . . τεῖχιν

- 295 Πρὶν κατὰ Ἰλίοφιν κλυτὰ τεῖχεα λαὸν ἐέλσαι
 Τρωϊκὸν, ὅς κε φύγησι· σὺ δ' Ἔκτορι θυμὸν ἀπούρας
 Ἄψ' ἐπὶ νῆας ἵμεν· δίδομεν δέ τοι εὖχος ἀρέσθαι.
 Τῷ μὲν ἄρ' ὧς εἰπόντε μετ' ἀθανάτους ἀπεβήτην·
 Αὐτὰρ ὁ βῆ, μέγα γάρ ῥα θεῶν ὥτρυνεν ἐφετμή,
 300 Ἐς πεδίον· τὸ δὲ πᾶν πληθ' ὕδατος ἐκχυμένοιο·
 Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ δαϊκταμένων αἰζιῶν
 Πλῶον, καὶ νέκυες· τοῦ δ' ὑφόσε γούνατ' ἐπήδα
 Πρὸς ῥόον αἴσσοντος ἀν' ἰθύν· οὐδέ μιν ἔσχεν
 Εὐρὺ ῥέων ποταμός· μέγα γὰρ σθένος ἔμβαλ' Ἀθήνη·
 305 Οὐδὲ Σκάμανδρος ἔλγηε τὸ ὄν μένος, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
 Χώετο Πηλείωνι, κόρυσε δὲ κῦμα ῥόοιο,
 Ὑψὸς ἀειρόμενος· Σιμόεντι δὲ κέκλετ' αὖσας·
 Φίλε κασίγνητε, σθένος ἀνέρος ἀμφοτέροί περ
 Σχῶμεν, ἐπεὶ τάχα ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἀνακτος·
 310 Ἐκπέρσει, Τρῶες δὲ κατὰ μόθον οὐ μενέουσιν·
 Ἄλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, καὶ ἐμπίπληθε ῥέεθρα
 Ὑδατος ἐκ πηγέων, πάντας δ' ὀρόθουρον ἐναύλους·
 Ἦστι δὲ μέγα κῦμα· πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε
 Φιτρῶν καὶ λάων, ἵνα παύσομεν ἄγριον ἄνδρα,
 315 Ὅς δὴ νῦν κρατέει, μέμονεν δ' ὅγε ἴσα θεοῖσιν·
 Φημί γὰρ οὔτε βίην χραισμησέμεν, οὔτε τι εἶδος,
 Οὔτε τὰ τεύχεα καλὰ, τὰ που μάλα νεόθι λίμνης
 Κεῖσεθ' ὑπ' ἰλῦος κεκαλυμμένα· καθδέ μιν αὐτὸν
 Εἰλύσω ψαμάθοισιν, ἄλις χεράδος περιχεύας
 320 Μυρίον, οὐδέ οἱ ὅστέ' ἐπιστήσονται Ἀχαιοὶ
 Ἀλλέξαι· τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω·
 Αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα τετεύξεται, οὐδέ τι μὲν χρεῶ

τοῦ Ἰλίου τὸν λαὸν τὸν Τρωϊκόν, ὃς ἂν καὶ ἐκφύγῃ,
 σὺ δὲ τῷ(οῦ) Ἑκτορι(ος) ἀφελόμενος τὴν ψυχὴν εἰς
 τοῦπίσω ἐπὶ τὰς ναῦς πορεύου, διδόμενός σοι καύ-
 χημα λαβεῖν. Οἱ μὲν οὕτω δὴ εἰπόντες ἀπῆλθον
 πρὸς τοὺς ἄλλους θεοὺς. οὗτος δὲ ὥρμησε, μεγάλως
 γὰρ αὐτὸν παρώξυνεν ἡ τῶν θεῶν ἐντολή, εἰς τὸ πε-
 δῖον· τοῦτο δ' ἅπαν πληρὲς ἦν ὕδατος ἐκκεχυμένου,
 πολλὰ δὲ ὄπλα καλὰ τῶν ἀναιρεθέντων νέων ἔπλεον,
 καὶ νεκροὶ, τούτου δὲ τὰ γόνατα εἰς ὕψος ἐπήδων
 πρὸς τὸν ῥοῦν ὀρμῶντος κατὰ τὴν ευθυφορίαν τοῦ ὕ-
 δατος, οὐδ' ἐπέσχε καὶ διεκώλυσεν αὐτὸν ὁ εὐρέως
 ῥέων ποταμὸς, μεγάλην γὰρ δύναμιν ἐνέβαλεν αὐτῷ
 ἡ Ἀθηνᾶ. οὐδὲ Σκαμανδρὸς ἀπεπαύετο τῆς ἑαυτοῦ
 εὐθαρσίας, ἀλλ' ἔτι μαλλὸν ὠργίζετο τῷ ὑἱῷ τοῦ
 Πηλέως, ὕψωσε (ὥπλισε) δὲ τὸ κύμα τοῦ ῥοῦ εἰς
 ὕψος ἐπαιρόμενος, τῷ Σιμόεντι δὲ παρεκελεύσατο φω-
 νήσας· ὦ ἀγαπητὲ ἀδελφε, δύναμιν ἀνδρὸς ἀμφοτέ-
 ροι γοῦν διακωλύσωμεν, ἐπεὶ δὴ ταχέως τὴν μεγάλην
 πόλιν τοῦ βασιλέως Πριάμου ἐκπορθήσῃ, οἱ Τρῶες
 γὰρ κατὰ τὴν μάχην οὐ παραμεινοῦσιν, ἀλλὰ βοή-
 θησον ὅτι τάχος, καὶ πλήρωσον τὰ ρεῖθρα ὕδατος ἐκ
 τῶν πηγῶν, πάσας δὲ τὰς στενάς διώρυχας παρόρ-
 μησον, ἀνίστη δὲ μέγα κύμα, πολλὴν δὲ βοήν διέ-
 χειρον κορμῶν καὶ λίθων, ὅπως ἀποπαύσωμεν τὸν
 σκληρὸν καὶ ἀπηνῆ ἄνδρα, ὃς δὴ νῦν νικᾷ, ἐνθουσιᾷ
 δὲ αὐτὸς ὁμοίως τοῖς θεοῖς· οἶμαι γὰρ οὐκέτι τὴν
 ἰσχὺν αὐτῷ βοηθήσῃ οὔτε τι τὸ εἶδος (κάλλος), οὔ-
 τε τὰ περικαλλῆ ὄπλα, ἃ δὴ πού ἐν τῷ ἐσχάτῳ τῆς
 θαλάσσης κείσονται περικεκαλυμμένα ὑπὸ τοῦ πῆ-
 λου, καὶ τῆς ὑποστάθμης· πρὸς δὲ καὶ αὐτὸν κατα-
 κρύψω καὶ συγχώσω διὰ τῆς ἄμμου (ἐν τῇ ἄμμῳ),
 περιχέας καὶ ἐποσωρεύσας ποταμίου λιθάδος (ποτα-
 μίων λίθων) ἱκανὸν πλῆθος, οὐδὲ τὰ ὀστέα αὐτοῦ εἴ-
 σονται οἱ Ἕλληνες συλλέξαι, τόσον(ην) αὐτῷ συρφετὸν
 (δεῖσιν) ἄνθρωπον περιθήσω, αὐτόθι αὐτῷ καὶ τὸ μνήμα

Ἔσται τυμβοχοῆς, ὅτε μιν θάπτουσιν Ἀχαιοί.

- Ἦ, καὶ ἐπῶρτ' Ἀχιλλῆϊ κυκώμενος, ὑψόσε θύων,
 325 Μορμύρων ἀφρῶ τε, καὶ αἵματι, καὶ νεκύεσσι.
 Πορφύρεον δ' ἔρα κῦμα Διῖπετέος ποταμοῖο
 Ἰστατ' αἰερόμενον, κατὰ δ' ἦρεε Πηλείωνα.
 Ἦρη δὲ μέγ' αὔσε, περιδδείσασ' Ἀχιλλῆϊ,
 Μή μιν ἀποίρσειε μέγας ποταμὸς βαθυδίνης.
 330 Αὐτίκα δ' Ἦφαιστον προσεφώνεεν ὃν φίλον υἷόν.

Ὅρσεο, Κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος· ἄντα σέθεν γὰρ
 Ξάνθον δινήεντα μάχῃ ἤϊσκομεν εἶναι.

- Ἄλλ' ἐπάμυνε τέχιστα, πιφαύσκεο δὲ φλόγα πολλήν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροιο καὶ ἀργέσταο Νότοιο,
 335 Εἴσομαι ἐξ ἀλόθεν χαλεπὴν ὄρσουσα θύελλαν,
 Ἦ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κῆαι,
 Φλέγμα κακὸν φορέουσα· σὺ δὲ Ξάνθοιο παρ' ὄχθας
 Δένδρεα καὶ, ἐν δ' αὐτὸν ἔει πυρί· μηδὲ σε πάμπαν
 Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ.

- 340 Μηδὲ πρὶν ἀπόπαυε τεδὸν μένος· ἀλλ' ὁπόταν δὴ
 Φθέγξομ' ἐγὼν ἰάχουσα, τότε σχεῖν ἀκάματον πῦρ.

Ὦς ἔφαθ'· Ἦφαιστος δὲ τιτύσκετο θεσπιδαῆς πῦρ.

- Πρῶτα μὲν ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο, καῖε δὲ νεκροῦς
 Πολλὰς, οἳ ῥα κατ' αὐτὸν ἄλῃς ἔσαν, ἕς κτάν' Ἀχιλλεύς.
 345 Πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον, σχέτο δ' ἀγλαὸν ὕδωρ.

Ὦς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδέ' αἰλῶν

Αἶψ' ἂν ξηράνῃ, χαίρει δέ, μιν ὅστις ἐθείρῃ.

Ὦς ἐξηράνθη πεδίον πᾶν, κάδδ' ἄρα νεκροῦς
 Κῆεν, ὁ δ' ἐς ποταμὸν τρέψε φλόβα παμφανέωσαν.

- 350 Καίοντο πετέλαι τε, καὶ ἰτέαι, ἠδὲ μυρῖκαι,

γενήσεται, οὐδέ τις αὐτῷ χρεῖα ἔσαι τάφου χαισῶ, ἡνίκα αὐτὸν θάπτουσιν οἱ Ἕλληνες. Εἶπε· καὶ ἐπαέστη τῷ Ἀχιλλεῖ ταραττόμενος, εἰς ὕψος ἑμμανῶς ὀρμῶν, ἀναβράσσω (θηριούμενος) ἀφρῶ τε καὶ αἵματι, καὶ νεκροῖς· πορφυροῦν δὲ κύμα τοῦ ἐκ τοῦ Διὸς γεννηθέντος ποταμοῦ ἵστατο ἐπαιρόμενον, καθήρει δὲ τὸν υἱὸν τοῦ Πηλέως· ἡ Ἥρα δὲ μεγάλως ἐβόησε, περίφοβος γενομένη ἕνεκα τοῦ Ἀχιλλέως, μήπως αὐτὸν ἀποπνίξειεν ὁ μέγας βαθύρρους ποταμός· παραχρῆμα δὲ πρὸς τὸν Ἥφαιστον ἔλεγε τὸν ἑαυτῆς ἀγαπητὸν υἱόν· Διεγέρθητι, ὦ τέκνον ἐμὸν, βεβλαμμένον τοὺς πόδας, σοῦ γὰρ ἐναντίον εἶναι τὸν συστροφῆς ποιοῦντα Ξάνθον ἐν τῇ μάχῃ οἴομεθα, ἀλλὰ βοήθησον ὅτι τάχος, ἐνδείκνυε δὲ καὶ ἐξύφαπτε πολλὴν φλόγα· ἐγὼ δὲ σὴν τοῦ Ζεφύρου καὶ Νότου τοῦ τὰς νεφέλας λευκαίνοντος δεινὴν καταγίδα καὶ συστροφὴν πορεύσομαι παρορμησούσα καὶ διεγερούσα ἐκ τῆς θαλάσσης, ἥτις ἂν τὰς κεφαλὰς τῶν Τρώων καὶ τὰ ὅπλα κατακαύσειε, φλόγα κακὴν φέρουσα· σὺ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ξάνθου καὶ τὰ δένδρα, καὶ αὐτὸν ἔμβαλλε εἰς τὸ πῦρ, μὴδὲ τι σε λόγοις προσηνέσιν ἀποπαυέτω, ἡ ἀπειλῇ, μὴδὲ πρότερον καταστόρει τὴν σὴν εὐθαρσίαν καὶ ἰσχύν· ἀλλ' ὅταν δὴ ἐγὼ λαλήσω βοῶσα, τότε ἐπίσχες τὸ ἀκατάπαυστον (ἀκαταπόνητον) πῦρ· Οὕτως εἶπεν· ὁ Ἥφαιστος δὲ παρσκευάζει τὸ θεσπεσίως καίόμενον πῦρ· πρῶτον μὲν οὖν ἐν τῇ πεδιάδι ἐκάετο τὸ πῦρ, ἔκαιε δὲ τοὺς νεκροὺς τοὺς πολλοὺς, οἳ δὴ κατ' αὐτὸν ἦσαν ἱκανῶς, οὓς ἀπέκτεινεν ὁ Ἀχιλλεύς· πᾶσα δὲ ἡ πεδιάς ἐξηράνθη, ἐπεσχέθη δὲ καὶ ἡφανίσθη τὸ λαμπρὸν ὕδωρ· ὥσπερ δὲ ὅταν ὁ κατὰ τὴν ὀπώραν πνέων Βορέας (οἱ ετησίαι) νεωστὶ ἀρδευθέντα κῆπον ταχέως ἀναξηράνη, χαίρῃ δὲ ὃς ἂν αὐτοῦ ἐπιμελῇται· οὕτως ἐξηράνθη πᾶσα ἡ πεδιάς, τοὺς νεκροὺς δ' ἄρα κατέκαυσεν, οὗτος δὲ ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἔτρεφε τὴν λαμπροτάτην φλόγα· ἐκαίοντο δὲ αἱ πτελέαι

- Καίετο δὲ λωτὸς τ', ἠδὲ Θρύον, ἠδὲ κύπειρον,
 Τὰ περὶ καλὰ ῥέεθρα ἄλῃς ποταμοῖο πεφύκει·
 Τείροντ' ἐγγέλυές τε, καὶ ἰχθύες, οἱ κατὰ δίνας,
 Οἳ κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα,
- 355 Πρὸιγ' τειρόμενοι πολυμήτιος Ἡφαίστοιο.
 Καίετο δ' ἰς Ποταμοῖο, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν.
 "Ἡφαιστ', οὔτις σοί γε Θεῶν δύνατ' ἰσοφαρίζειν,
 Οὐδ' ἂν ἐγὼ σοί γ' ὥδε πυρὶ φλεγέθοντι μαχρίμην
 Λῆγ' ἔριδος· Τρῶας δὲ καὶ αὐτίκα διὸς Ἀχιλλεὺς
- 360 Ἄστεος ἐξελάσσει· τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς;
 Φῆ πυρὶ καϊόμενος· ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα.
 Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ,
 Κνίσσῃ μελδόμενος ἀπαλοτρεφῆος σιάλοιο,
 Πάντοθεν ἀμβολάδην, ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κεῖται·
- 365 Ὡς τοῦ καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο, ζέε δ' ὕδωρ·
 Οὐδ' ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο· τεῖρε δ' αὐτμῆ,
 Ἡφαίστοιο βίῃφι πολύφρονος· αὐτὰρ ὅγ' Ἥρην,
 Πολλὰ λισσόμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 "Ἥρη, τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόνον ἔχραε κηδεῖν
- 370 Ἐξ ἄλλων; οἳ μὲν τοι ἐγὼ τόσον αἰτιός εἰμι,
 Ὅσσον οἱ ἄλλοι πάντες, ὅσοι Τρῶεσσιν ἀρωγοί.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι, εἰ σὺ κελεύεις·
 Παυέσθω δὲ καὶ οὗτος ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὀμοῦμαι,
 Μηποτ' ἐπὶ Τρῶεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἡμάρ,
- 375 Μῆδ' ὁπότεν Τροίην μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται
 Δαιομένη, καίωσι δ' ἀρήϊοι υἱεὺς Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Αὐτίκ' ἄρ' Ἡφαιστον προσεφώνεεν ὃν φίλον υἷόν·

καὶ αἱ ἰτέαι, καὶ αἱ μυρίναι, ἐκαίετο δὲ τὸ (ἡ) γλυκύ-
ρίζον(ος), καὶ τὸ θρύον, καὶ τὸ κύπειρον, ἃ περὶ τὰ
εὐεῖδῃ ρεῖθρα τοῦ ποταμοῦ ἱκανῶς . . . . . κατε-
πονοῦντο αἱ ἐγχέλυές τε καὶ οἱ ἰχθύες, οἱ κατὰ τὰς
συστροφάς τοῦ ὕδατος, οἱ κατὰ τὰ περικαλλῇ ρεῖ-
θρα ἀναπαλλόμενοι κατεδύοντο τῇ δὲ κάκεισε, κατα-
πονούμενοι ὑπὸ τῆς πνοῆς τοῦ πολυβούλου καὶ πο-
λυμηχάνου Ἡφαίστου, ἐκαίετο δὲ ἡ τοῦ ποταμοῦ δύ-
ναμις, καὶ λόγον εἶπε, καὶ ἐξ ὀνόματος ἐκάλει· ὦ
Ἡφαιστε, οὐδεὶς τῶν θεῶν δύναται ἐξισοῦσθαί σοί γε
οὐδ' ἂν ἐγὼ σοί γε οὕτω πυρὶ κατακαίοντι πολεμοῖν.
παύου τῆς μάχης, τοὺς Τρῶας δὲ καὶ νῦν ἂν ὁ ἐνδοξό-
τατος Ἀχιλλεὺς ἐκ τῇ πόλεως ἀποδιώξειεν· τί μοι
ὄφελος τῆς μάχης καὶ τῆς ἐπικουρίας; Εἶπε φλεγό-
μενος ὑπὸ τοῦ πυρός, ἀνέξει δὲ τὰ περικαλλῇ ρεῖθρα.
ὥσπερ δὲ λέβης ζεῖ καὶ παφλάζει ἐντός, ἀναγκαζόμε-
μενος ὑπὸ πολλοῦ πυρός, τῷ λίπει λιπαινόμενος τοῦ
εὐτραφοῦς χοίρου, πανταχόθεν ἀναβάλλων καὶ ἀναζέ-
ων, ξύλα δὲ κατὰ ξηρα ὑπόκεινται· οὕτως αὐτοῦ τὰ
περικαλλῇ ρεῖθρα κατεφλέγοντο πυρὶ, ἔξει δὲ τὸ ὕ-
δωρ, οὐδὲ ἤθελε ρεῖν, ἀλλὰ κατείχετο, κατεπόνει δὲ
αὐτὸ ἡ πυρώδης πνοή, τῇ τοῦ πολύνου καὶ πολυμη-
χάνου Ἡφαίστου ἰσχυρί· οὗτος δὲ τὴν Ἥραν πολλὰ
ἱκετεύων λόγους ταχεῖς ἔλεγεν· ὦ Ἥρα τί δήποτε
ὁ σὸς υἱὸς ἐπέθετο καίειν τὸν ἐμὸν ροῦν, ἐκ πάντων
τῶν ἄλλων; οὐ γὰρ ἐγὼ σοι τοσοῦτον ὑπάρχω αἵ-
τιος, ὅσον πάντες οἱ ἄλλοι, ὅσοι εἰσὶ τοῖς Τρῶσι
βοηθοί· ἀλλ' ἐγὼ μὲν λήξω, εἰ σὺ ἐπιτάττεις, λη-
ξά(γέ)τω δὲ καὶ οὗτος· ἐγὼ δ' ἐπὶ τούτοις καὶ τοῦτο
ὄρκω πιστώσομαι, μηδέποτε τοῖς Τρῶσιν ἀποσοβή-
σειν τὴν χαλεπὴν ἡμέραν, μηδὲ ἦν ἡ Τροία πυρὶ θερ-
μῷ πᾶσα κατακαίηται καιομένη, καίωσι δ' αὐτὴν οἱ
πολεμικοὶ υἱοὶ τῶν Ἑλλήνων· Ἐπεὶ δὲ τοῦτο ἤκουσεν
ἡ θεὰ ἡ λευκοβραχίῳ Ἥρα, παραχρῆμα δὴ πρὸς τὸν

- "Ηφαιστε, σχέο, τέκνον ἀγακλεές· οὐ γὰρ ἴοικε
 380 Ἀθάνατον θεὸν ᾧδε βροτῶν ἔνεκα στυφελίζειν.
 "Ὡς ἔφαθ'· "Ηφαιστος δὲ κατέσβεσε θεσπιδαῆς πῦρ·
 Ἀφ' ὀρόν δ' ἄρα κῦμα κατέσσυτο καλὰ ρέεθρα·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Ξάνθοιο δάμη μένος, οἳ μὲν ἔπειτα
 Παισάσθην· Ἥρη γὰρ ἐρύκακε χωομένη περ.
 385 Ἐν δ' ἄλλοισι θεοῖσιν ἔρις πέσε βεβριθυῖα,
 Ἀργαλέη, δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο·
 Σὺν δ' ἔπεσον μεγάλῳ ὀμάδῳ, βράχε δ' εὐρεῖα χθών·
 Ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός· ἅϊε δὲ Ζεὺς
 "Ημενος Οὐλύμπῳ, ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ
 390 Γηθοσύνη, ὅθ' ἐράτο θεοὺς ἔριδι ξυνιόντας.
 Ἐνθ' οἳ γ' οὔτι δηρὸν ἀφέστασαν· ἦρχε γὰρ Ἄρης
 Ῥινοτόρος, καὶ πρῶτος Ἀθηναίῃ ἐπόρουσε,
 Χάλκεον ἔγχος ἔχων· καὶ ὀνείδειον φάτο μῦθον·
 Τίπτ' αὖ, ᾧ κυνόμυια, θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις,
 395 Θάρσος ἄητον ἔχουσα; μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν,
 Ἥ οὐ μέμνη, ὅτε Τυδεΐδην Διομῆδ' ἀνῆκας
 Οὐτάμεναι; αὐτὴ δὲ πανόφιον ἔγχος ἐλοῦσα,
 Ἰθὺς ἐμεῦ ᾤσας, διὰ δὲ χρῶα καλὸν ἔδαψας·
 Τῷ σ' αὖ νῦν οὔω ἀποτισέμεν, ὅσσα μ' ἔοργας.
 400 Ὡς εἰπὼν, οὔτησε κατ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
 Σμερδαλέην, ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνὸς,
 Τῇ μιν Ἄρης οὔτησε μαιφόνος ἔγχρ' μακρῷ·
 Ἥ δ' ἀναχασσαμένη λίθον εἴλετο χειρὶ παχείῃ,
 Κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε, μέγαν τε,
 405 Τὸν ῥ' ἀνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὔρον ἀρούρης·
 Τῷ βάλε θυῶρον Ἄρηα κατ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα·

Ἦφαιστον ἔλεγε τὸν ἑαυτῆς ἀγαπητὸν υἱόν· Ὡς Ἦφαιστε, παῦσαι, ὦ τέκνον ὑπερένδοξον, οὐ γὰρ προσήκει θεὸν ἀθάνατον οὕτω σκληρῶς τύπτειν καὶ βλάπτειν ἔνεκα ἀνθρώπων. Οὕτως εἶπεν· Ἦφαιστος δὲ κατέσβεσε τὸ θεσπεσίως καίόμενον πῦρ, ὁπισθόρμητον δὲ τὸ κύμα ἐπαλινόστησεν ἐπὶ τὰ περικαλλῆ ρεῖθρα. Ἐπειδὴ δὲ ἡ τοῦ Ξάνθου εὐθαρσία καὶ ἰσχύς ἠττήθη καὶ κατείργασται, οὗτοι μὲν οὖν ἐπαΐσαντο, ἡ Ἦρα γὰρ διεκώλυσε καὶ ἐπέσχεν αὐτοὺς καίπερ λίαν ὀργιζομένη· τοῖς ἄλλοις δὲ θεοῖς ἐνέπεσε φιλονεικία καὶ μάχη βαρεῖα καὶ ἰσχυρά, δεινὴ τε καὶ χαλεπὴ, διηρημένως δὲ ἐν ταῖς διανοαῖς αὐτῶν ἡ ψυχὴ διανίστατο, συνέπεσον δὲ καὶ συνέβαλον σὺν μεγάλῳ θορύβῳ, ἤχησε δὲ ἡ πλατεῖα γῆ, περιήχησε δὲ ὁ μέγας οὐρανός, ἦσθάνετο δὲ ὁ Ζεὺς καθήμενος ἐν τῷ Ὀλύμπῳ, ἐχάρη δὲ καὶ διεχύθη ἡ ἀγαπητὴ αὐτοῦ ψυχὴ εὐφροσύνῃ, ἡνίκα ἑώρα τοὺς θεοὺς φιλονεικίᾳ καὶ μάχῃ συνερχομένους· τότε οὗτοι οὐκέτ' ἐπὶ πολὺ ἀπείχοντο ἀλλήλων, ἦρχετο δὲ Ἄρης ὁ τιτρώσκων καὶ διακόπτων τὰς ἀσπίδας (τὰ τῶν ἀνθρώπων δέρματα), καὶ πρῶτος τῇ Ἀθηνᾷ ἐφώρμησε σιδηροῦν δέρυ κατέχων, καὶ ὀνειδιστικὸν λόγον εἶπε· Τί δήποτε, ὦ ἀναιδестаτῆ, συνάγεις φιλονεικίᾳ καὶ μάχῃ τοὺς θεοὺς, εὐθαρσίαν ἔχουσα ἀκαταπόνητον, μεγάλη δέ σε προθυμία ἀνέπεισεν; ἢ οὐ μέμνησαι, ἡνίκα τὸν υἱὸν τοῦ Τυδέως Διομήδην ἀνέπεισας ἀκοντίσαι καὶ τραῦσαι; σὺ δὲ λαβῆσα τὸ δόρυ ὑπὸ πάντων ὀρώμενον (ὀλόλαμπρον, τὸ τελευταῖον), εὐθὺ ἐμοῦ ἐπήνεγκας, τὸ περικαλλές δὲ σῶμα διέκοψας, καὶ ἔτρωσας; διὰ τοῦτό σε νῦν ὑπολαμβάνω ἀποδώσειν, ὅσα με εἵργασαι. Οὕτως εἰπὼν ἐπληξεν κατὰ τὴν αἰγίδα τὴν κροσσούς ἔχουσαν, τὴν φοβερὰν καὶ καταπληκτικὴν, ἣν ἂν οὐδὲ ὁ κεραυνὸς τοῦ Διὸς κατεργάζεται· ἐνταῦθα ὁ Ἄρης ἐπληξεν ὁ μεμιασμένος τῷ φῶνι δόρατι μακρῷ· αὕτη δὲ ὑποχωρήσασα λίθον ἔλαβε τῇ παχείᾳ καὶ ἰσχυρᾷ χειρὶ, κείμενον ἐν

- Ἐπτά δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών, ἐκόνισσε δὲ χαίτας
 Τεύχεά τ' ἄμφαράβησε· γέλασσε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
 Καὶ οἱ ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
- 410 Νηπύτι, οὐδέ νύ πώ περ ἐπεφράσω, ὅσπον ἀρείων
 Εὐχομ' ἐγὼν ἔμεναι, ὅτι μοι μένος ἰσοφαρίζεις;
 Οὐτῶ κεν τῆς μητρὸς ἐριννύας ἔξαποτίνοις,
 Ἥ τοι χωρμένη κακὰ μῆδεται, οὐνεκ' Ἀχαιούς
 Κάλλιπες, αὐτὰρ Τρῶσιν ὑπερφιάλοισιν ἀρήγεις·
- 415 Ὡς ἄρα φωνήσασα, πάλιν τράπεν ὅσσε φαινώ·
 Τὸν δ' ἄγε χειρὸς ἐλοῦσα φιλομηδῆς Ἀφροδίτη,
 Πυκνὰ μάλα στενάχοντα· μέγισ δ' ἔσαγείρατο θυμόν·
 Τὴν δ' ὥς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
- 420 ὦ πόποι, αἰγιοόχοιο Διὸς τέκος, ἀτρυτώνη·
 Καὶ δ' αὖθ' ἡ κυνέμυια ἄγει βροτολοιογόν' Ἀρηὰ
 Διήϊου ἐκ πολέμοιο κατὰ κλόνον· ἀλλὰ μέτελθε·
 Ὡς φάτ'· Ἀθηναίη δὲ μετέσσυτο, χαῖρε δὲ θυμῷ·
 Καί ρ' ἐπεισαμένη, πρὸς στήθεα χειρὶ παχείῃ
- 425 ἤλασε, τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ·
 Τῷ μὲν ἄρ' ἄμφω κεῖντο ποτὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
 Ἥ δ' ἄρ' ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τοιοῦτοι νῦν πάντες, ὅσοι Τρώεσσιν ἀρωγοί,
 Εἶεν, ὅτ' Ἀργείοισι μαχοίετο θωρηκτῆσιν,
- 430 Ὡδέ τε θαρσαλέοι καὶ τλήμονες, ὥς Ἀφροδίτη
 ἦλθεν Ἀρεὶ ἐπίκουρος, ἐμῷ μένει ἀντιώσα·
 Τῷ κεν δὴ πάλαι ἄμμες ἐπαυσάμεθα πτολέμοιο,
 Ἰλίου ἐκπέρσαντες εὐκτίμενον πτολίεθρον·
 Αὐτὰρ Ἀπόλλωνα προσέφη κρείων Ἐννοσίχθων·

τῇ πεδιάδι, μέλανα, τραχύν τε καὶ μέγαν, ὃν δὴ ἄνδρες
 προγενέστεροι ἔθνηκαν εἶναι ὄρον τῆς χώρας· τούτῳ ἔ-
 πληξε τὸν ὀρμητίαν καὶ πολεμικὸν Ἄρεα, παρέλυσεν
 δὲ καὶ ἐνέκρωσε τὰ μέλη αὐτοῦ· πεσὼν δὲ περιεκάλυψεν
 ἐπὶ τὰ πλέθρα, ἐκονιόρτασε δὲ τὴν κόμην, καὶ τὰ ὄπλα
 ἤχισαν· ἐγέλασε δὲ ἡ πολεμικὴ Ἀθηνᾶ, καὶ καυχώ-
 μεν ἔπ' αὐτῷ λόγους ταχεῖς ἔλεγεν· ὦ μωρὲ καὶ
 ἀνόητε, οὐπω γε ἐνόησας ὅσον κρείσσων καὶ ἰσχυροτέ-
 ρα εἶναι καυχῶμαι ἐγὼ, διότι (ἦτινι) μοι κατ' ἰσχὺν
 ἐξ ἴσου προσφέρῃ· οὕτως ἂν τὰς τῆς μητρὸς κατάρας
 ἀποδοίης, ἣτις λίαν ὀργιζομένη σοι δεινὰ βουλεύεται,
 διότι τοὺς Ἕλληνας κατέλιπες, τοῖς Τρᾶσι δὲ τοῖς ὑ-
 βρισταῖς καὶ ἀνόμοις ἐπικουρεῖς· Οὕτω δὴ εἰπούσα
 ἔτρεψεν εἰς τοῦπίσω τοὺς λαμπροὺς ὀφθαλμοὺς, τοῦ-
 πιν δὲ ἤγε λαβοῦσα ἀπὸ τῆς χειρὸς ἡ φιλόγελως Ἀ-
 φροδίτη, συνεχῶς πάνυ στενάζοντα, μόλις δὲ συνῆξε
 τὸ ζωτικὸν πνεῦμα· ταύτην δὲ ἐπειδὴ ἑθεάσατο ἡ θεὰ
 ἡ λευκοβραχίῳ Ἥρα, παραχρῆμα πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν
 ἔλεγε λόγους ταχεῖς· Φεῦ φεῦ, ὦ τέκνον ἀδάμαστον
 καὶ ἀκαταπόνητον τοῦ τὴν αἰγίδα φοροῦντος Διός, καὶ
 μέντοι ἡ ἀναιδεστάτη ἄγει τὸν ἀνθρωποκτόνον Ἄρεα ἐκ
 τοῦ ἀφηνιστικοῦ πολέμου καθ' ὃ κλονοῦνται οἱ μαχό-
 μενοι, ἀλλὰ δίδωξον· Οὕτως εἶπεν· ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ἐφώρ-
 μισεν, ἡγάλλετο δὲ ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ δῆτ' ἐπιδραμοῦ-
 σα παρὰ τὸ στήθος τῇ παχείᾳ καὶ ἰσχυρᾷ χειρὶ ἐπλη-
 ξε· ταύτης δὲ τὰ γόνατα παρελύθη αὐτόθι, καὶ ἡ ἀ-
 γαπητὴ ψυχὴ· οὗτοι μὲν οὖν ἀμφοτέροι κατέκειντο ἐπὶ
 γῆς τῆς πολλὰ τρεφούσης, αὕτη δὲ ἐπικαυχωμένη λό-
 γους ταχεῖς ἔλεγε· Τοιοῦτοι νυνὶ ἅπαντες ὅσοι τῶν
 Τρῶων εἰσὶ βοηθοὶ εἴησαν, ἐπειδὴ τοῖς Ἕλλησι μά-
 χονται τοῖς ἐνόπλοις καὶ πολεμικοῖς, καὶ οὕτως εὐπλο-
 μοὶ καὶ καρτερικοὶ, ὥσπερ ἡ Ἀφροδίτη παρεγένετο τῷ
 Ἄρει βοηθὸς τῇ ἐμῇ εὐτόλμῳ ἰσχυρῇ ἅπαντῶσα· οὕτω
 γὰρ πάλαι ἂν ἡμεῖς ἐλήξαμεν τῆς μάχης ἐντορθίσαντες
 τὴν κηλῶς οἰκυμένην πόλιν τῆς Ἰλίου· Πρὸς τὸν Ἀπόλ-
 λω δὲ εἶπεν ὁ βασιλεὺς Ποσειδῶν ὁ σείων τὴν γῆν·

- 435 Φοῖβε, τίη δὴ νῶϊ διέσταμεν; οὐδὲ ἔοικεν,
 Ἀρξάντων ἐτέρων· τὸ μὲν αἰσχιον, αἶκ' ἀμαχητὶ
 Ἴομεν Οὐλυμπόνδε, Διὸς προτὶ χαλκοβατὸς δῶ.
 Ἄρχε· σὺ γὰρ γενεῇφι νεώτερος· οὐ γὰρ ἔμοιγε
 Καλὸν, ἐπεὶ πρότερος γενόμεν, καὶ πλείονα οἶδα·
- 440 Νηπύτι· ὥς ἄνοον κραδίην ἔχες, οὐδέ νυ τῶν περ
 Μένηται, ὅσα δὴ πάθομεν κακὰ Ἴλιον ἀμφί,
 Μοῦνοι νῶϊ θεῶν, ὅτ' ἀγήνορι Λαομέδοντι
 Παρ Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτὸν,
 Μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ, ὁ δὲ σημαίνων ἐπέτελλεν;
- 445 Ἦτοι ἐγὼ Τρώεσσι πόλιν περὶ τείχος ἔδειμα
 Εὐρύ τε καὶ μάλα καλὸν, Ἴν' ἄρρηκτος πόλις εἴη·
 Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας ἔλικας βοῦς βουκολέεσκες
 Ἰδης ἐν κνημοῖσι πολυπτύχου ὕλησσης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθῆες ὦραι
- 450 Ἐξέφερον, τότε νῶϊ βιήσατο μισθὸν ἅπαντα
 Λαομέδων ἔκπαγλος, ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπε·
 Σὺν μὲν ὃγ' ἠπείλησε πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθε
 Δήσειν, καὶ περάαν νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων·
 Στεῦτο δ' ὃγ' ἀμφοτέρων ἀποκόψειν οὐατα χαλκῷ·
- 455 Νῶϊ δέ τ' ἄφορροι κίομεν, κεκοιμήτοι θυμῷ,
 Μισθοῦ χῶόμενοι, τὸν ὑποστάς οὐκ ἐτέλεσσε.
 Τοῦ δὴ νῦν λαοῖσι φέρεις χάριν; εἰδὲ μεθ' ἡμέων
 Πειρᾶ, ὥς κεν Τρῶες ὑπερφίαλοι ἀπέλωνται
 Πρόχῃ κακῶς, σὺν παισὶ καὶ αἰδοίῃς ἀλόχοισι;
- 460 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 Ἐννοσίγαι', οὐκ ἄν με σάοφρονα μυθήσαιο
 Ἐμμεναι, εἰ δὴ σοὶ γε βροτῶν ἔνεκα πτολεμίζω,

ὦ Φοῖβε, τί δὴ ἡμεῖς ἀπεχόμεθα ἀλλήλων; οὐ γὰρ προσήκει, τῶν λοιπῶν ἀρχὴν ποιησαμένων· αἰσχρὸν τυττό γε, εἰάν ἄνευ μάχης ἐπανελθωμεν εἰς τὸν Ὀλύμπου, παρὰ τὸ πῦ Διὸς οἴκημα τὸ ἰσχυρῶς βεβηκός· ποιεῖ ἀρχὴν, σὺ γὰρ εἰ ἡλικία νεώτερος, οὐ γὰρ ἔμοιγε εὐπρεπές, ἐπειδὴ πρότερον ἐγεννήθην καὶ πλείω ἐπίσταμαι. Μῶρὲ καὶ ἀνόητε· πάνυ ἄνουν καρδίας ἔχεις, οὐδὲ δὴ τούτων γε μέμνησαι, ὅποσα δὴ χαλεπὰ πεπόνθαμεν περὶ τὸ Ἴλιον ἡμεῖς μόνοι τῶν θεῶν, ἡνίκα τῷ ὑπερηφάνῳ Λαομέδοντι παρὰ τοῦ Διὸς ἀφικόμενοι ἐδουλεύσαμεν εἰς ἐνιαυτὸν (ἐπὶ ἔτος ἐν) ἐπὶ ὠρίσμένῳ μισθῷ, οὗτος δὲ ἄρχων ἐπέταττε· καὶ γὰρ μὲν τοῖς Τρωσὶ τείχος περὶ τὴν πόλιν ἔκτισα πλατύ τε, καὶ πάνυ καλόν, ὅπως ἡ πόλις ἀνάλωτος εἴη. σὺ δὲ, ὦ Φοῖβε, τὰς κατὰ τὴν πορείαν συστρεφούσας τὰς πόδας, καὶ τὰ κέρατα ἐλικοειδεῖς, βῆς ἔβροσκες ἐν τοῖς τραχέσι τόποις τῆς πολλὰ ἀποκλίματα ἐχούσης ὑλώδους καὶ δασείας Ἰδης· ἀλλ' ὀπνίνα δὴ τὸ τέλος τοῦ μισθοῦ οἱ πολλῆς χαρᾶς αἵτιοι καιροὶ ἐμήνουν καὶ ἐφάνερον, τηνικαῦτα ἡμᾶς ἐβιάσατο τὸν μισθὸν ἅπαντα ὁ καταπληκτικὸς Λαομέδων, ὀργισθεῖς δὲ ἀπέπεμψε· συνδήσειν μὲν αὐτὸς διετείνατο τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας ἄνωθεν, καὶ περάσειν ἐπὶ νήσους πόρρω τῆς Τροίας οὕσας, διεβεβαιούτο δ' οὗτος γε ἀποκόψειν σιδήρῳ τὰ ὦτα ἀμφοτέρων· ἡμεῖς δὲ ὀπισθόρμητοι ἐπορευόμεθα ὀργιζόμενοι ἕνεκα τοῦ μισθοῦ, ὃν ὑποσχόμενος οὐκ ἀπέδωκε· τῷ λαῷ δὴ τούτου νῦν χάριν παρέχεις; οὐδὲ μεθ' ἡμῶν μηχανᾶ, ὅπως ἂν οἱ ὑβρισταὶ καὶ ἀνομοὶ Τρῶες ἀφανισθῶσι, παντάπασιν κακῶς μετὰ παίδων καὶ τῶν σεμνῶν καὶ αἰδοῦς ἀξίων γυναικῶν; Πρὸς τοῦτον δὲ εἶπεν ὁ πόρρωθεν ἐνεργῶν βασιλεὺς Ἀπόλλων· ὦ κινητὰ γῆς, οὐκ ἂν με σώφρατα καὶ νουνεχῇ εἴποις εἶναι, εἰ σοὶ γε μάχομαι ἕνεκα τῶν ἀνθρώπων τῶν ἀθλίων καὶ ἀσθενῶν, οἳ φύλῳις

- Δακρυόεσσα δ' ἔπειτα θεὰ φύγεν, ὥστε πέλεα,
 Ἥ ρά θ' ὑπ' Ἴρηνος κοίλῃν εἰσέπτατο πέτρην,
 Χιραμόν· οὐδ' ἄρα τῇ γε ἀλώμεναι αἰσιμον ἦεν.
 Ὡς ἡ δακρυόεσσα φύγεν, λίπε δ' αὐτοθι τόξα.
 495 Λητῶ δὲ προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 Λητοῖ, ἐγὼ δέ τοι οὔτι μαχήσομαι· ἀργαλέον γάρ
 Πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι Διὸς νεφεληγερέταο.
 Ἀλλὰ μάλα πρόφρασσα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Εὐχεσθαι ἐμὲ νικῆσαι κρατερῇφι βίῃφιν.
 500 Ὡς ἄρ' ἔφη· Λητῶ δὲ συναίνυτο καμπύλα τόξα,
 Πεπτεῶτ' ἄλλυδις ἄλλα μετὰ στροφάλιγγι κονίης·
 Ἥ μὲν τόξα λαβοῦσα πάλιν κίε θυγατέρος ἥς·
 Ἥ δ' ἄρ' Ὀλυμπον ἵκανε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ,
 Δακρυόεσσα δὲ πατὴρ ἐφέζετο γούνασι κούρη,
 505 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἐαιὸς τρέμε· τὴν δὲ προτὶ οἷ
 Εἶλε πατὴρ Κρονίδης, καὶ ἀνείρετο, ἠδὲ γελάσσας·
 Τίς νύ σε τοιαῦδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, οὐρανιῶν;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν εὐστέφανος Κελαδαινὴ·
 Σὴ μ' ἄλοχος στυφέλιξε, πάτερ, λευκώλενος Ἥρη,
 510 Ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νείκος ἐφῆπται,
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Αὐτὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐδύσσετο Ἴλιον ἱρὴν·
 Μέμβλετο γάρ οἱ τεῖχος εὐδμήτοιο πόλῃος,
 Μὴ Δαῖοι πέρσειαν ὑπὲρ μόρον ἡματι κείνῳ.
 515 Οἱ δ' ἄλλοι πρὸς Ὀλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
 Οἱ μὲν χαόμενοι, οἱ δὲ μέγα κυδίσκοντες·
 Καδ' ἴζον παρὰ πατρί κελαϊνεφεῖ· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Τρῶας ὁμῶς αὐτοῦς τ' ὄλεκεν καὶ μῶνυχας ἵππους.

παῦτα ἔφυγεν ἡ θεὰ καθάπερ περιστέρα, ἢ δὴ ὑπὸ
 ἱέρακος εἰσέπτη καὶ κατέφυγεν εἰς πέτρην κοίλῃν
 διαγωγὰς καὶ διαχωρήσεις ἔχουσαν, οὐδ' ἄρα ταύτη
 γε εἴμαρτο κρατηθῆναι· οὕτω δακρύουσα ἔφυγε, κατ-
 ἔλιπε δὲ τὸ τόξον αὐτόθι. Πρὸς τὴν Λητώ δ' εἶπεν
 ὁ τῶν θεῶν ἀγγελος Ἑρμῆς ὁ καθαρὸς φόνου· ὦ Λη-
 τοῖ, ἐγὼ δέ σσι οὐδαμῶς πολεμήσω, χαλεπὸν γάρ
 ἔστι μάχεσθαι ταῖς γαμεταῖς τοῦ πᾶς νεφέλας ἀθροί-
 ζοντος Διός· ἀλλὰ πάνυ προθύμως ἐν τοῖς ἀθαιάτοις
 θεοῖς καυχῶ (εἰ βούλει) νικῆσαι ἐμὲ καρτερὰ καὶ
 ἰσχυρὰ δυνάμει. Οὕτω δὴ εἶπεν· ἡ Λητώ δὲ συνῆξε
 τὸ ἐπικαμπές τόξον καὶ τὰ βέλη πεσόντα ἄλλοθι ἄλλα
 ἐν τῇ συστροφῇ τοῦ χώματος· αὕτη μὲν οὖν λαβοῦσα
 τὸ τόξον τῆς ἑαυτῆς θυγατρὸς εἰς τουπισω ἐπορεύετο·
 ἡ δὲ παρὰ τὸν Ὀλυμπον ἀφίκετο εἰς τὸ ἰσχυρῶς βε-
 βηκὸς οἶκημα τοῦ Διός, δακρύουσα δὲ ἐκάθισε πρὸς
 τοῖς γόνασι τοῦ πατρὸς ἢ κόρη, περιέτρεμε δὲ ὁ
 θεῖος αὐτῆς πέπλος· ταύτην δὲ πρὸς ἑαυτὸν ἔλαβεν
 ὁ πατὴρ ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου, καὶ ἠρώτησεν ἠδέως γε-
 λάσας· Τίς δὴ σε τῶν οὐρανίων θεῶν τοιαῦτα εἰργά-
 σατο, ὦ προσφιλέστατον τέκνον; Πρὸς τοῦτον δὲ εἶ-
 πεν ἡ καλλιστίφανος Ἀρτεμις ἡ ἠχιτική· Ἡ σὴ με
 γαμετὴ ἐπαταξεν, ὦ πάτερ, ἡ λευκοβραχίων Ἥρα,
 ἐξ ἧς τοῖς ἀθανάτοις θεοῖς συνδέδεται καὶ ἠύξνται
 φιλονεικία καὶ μάχη· Οὕτως οὗτοι μὲν τοιαῦτα πρὸς
 ἀλλήλους ἔλεγον· Απόλλων δὲ ὁ λαμπρὸς εἰσῆλθεν
 εἰς τὴν ἱεράν Ἴλιον, διὰ φροντίδος γὰρ ἦν αὐτῷ τὸ
 τεῖχος τῆς καλῶς ᾠκοδομημένης πόλεως, μήποτε οἱ
 Ἕλληνες ἐκπορθήσειαν παρὰ τὸ εἴμαρμένον τῇ ἡμέρᾳ
 ἐκείνῃ. Οἱ ἄλλοι δὲ θεοὶ εἰς τὸν Ὀλυμπον ἐπορεύθη-
 σαν οἱ αἰεῖ ὄντες, οἱ μὲν λίαν ὀργιζόμενοι, οἱ δὲ με-
 γάλως ἐπαιρόμενοι καὶ σεμνυνόμενοι, ἐκάθισαν δὲ
 παρὰ τῷ πατρὶ τῷ τῶν σκοτεινῶν νεφῶν αἰτίῳ· Ἀ-
 χιλλεὺς δὲ τοὺς Τρῶας, αὐτοὺς τε ὁμοίως καὶ τοὺς
 μονώνυχας ἵππους ἀνῆρει· ὥσπερ δὲ ὅτε καπρὸς ἀνὰ

- Ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν ἰκάνει,
 520 Ἄσπερος αἰθομένοιο, θεῶν δέ εἰ μῆνις ἀνῆκε,
 Πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κῆδ' ἐφῆκεν.
 Ὡς Ἀχιλεὺς Τρώεσσι φόνον καὶ κῆδ' ἐθηκεν.
 Εἰστήκει δ' ὁ γέρων Πρίαμος θείου ἐπὶ πύργου,
 Ἐς δ' ἐνόησ' Ἀχιλλῆα πελώριον· αὐτὰρ ὑπ' αὐτοῦ
 525 Τρῶες ἄφαρ κλονέοντο πεφυζότες· οὐδέ τις ἀλκὴ
 Γίνεθ'· ὁ δ' οἰμῳξας ἀπὸ πύργου βαῖνε χαμᾶζε,
 Ὅτρυνέων παρὰ τεῖχος ἀγακλειστὸς πυλαωρούς·
 Πεπταμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχει, εἰσόκε λαοὶ
 Ἐλθωσι προτὶ ἄστυ πεφυζότες· ἦ γὰρ Ἀχιλλεύς
 530 Ἐγγὺς ὁδε κλονέων· νῦν οἷω λοίγ' ἔσσεσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἐς τεῖχος ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες,
 Αὐτίς ἐπ' ἄψ θέμεναι σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας·
 Δείδια γάρ, μὴ οὐλος ἀνὴρ ἐς τεῖχος ἄλῃται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνυσάν τε πύλας, καὶ ἀπαῶσαν ὀχῆας·
 535 Αἱ δὲ πετασθεῖσαι τεῦξαν φόος· αὐτὰρ Ἀπόλλων
 Ἀντίος ἐξέειπε, Τρῶων ἵνα λοιγὸν ἀλάλκοι.
 Οἱ δ' ἰδυὺς πόλιος καὶ τείχεος ὑψηλοῖο,
 Δίψῃ καρχαλέοι, κεκονιμένοι, ἐκ πεδίοιο
 Φεῦγον· ὁ δὲ σφεδανὸν ἔφεπ' ἔγχρ'· λύσσα δὲ οἱ κῆρ
 540 Αἶεν ἔχε κρατερὴν, μενέαινε δὲ κῦδος ἀρέσθαι.
 Ἐνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἔλον υἱεὺς Ἀχαιῶν·
 Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος Ἀγήνορα δῖον ἀνῆκε,
 Φῶτ', Ἀντήνορος υἱὸν, ἀμύμονά τε, κρατερόν τε.
 Ἐν μὲν οἱ κραδίη θάρσος βάλε, παρ δὲ οἱ αὐτὸς
 545 Ἔστη, ὅπως Θανάτοιο βαρείας χεῖρας ἀλάλκοι,
 Φηγῶ κεκλιμένος· κεκάλυπτο δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ.

φερόμενος καταλαμβάνει εἰς τὸν μέγαν οὐρανὸν, πό-
 λεως καιομένης, ὀργὴ δὲ τῶν θεῶν ἐπὶνέγκεν αὐτὸν,
 πᾶσι δὲ ἐποίησε κακοπάθειαν, πολλοῖς δὲ θλίψεις
 καὶ οὔνας ἐπέθηκεν. Οὕτως ὁ Ἀχιλλεὺς τοῖς Τρωσὶ
 φόρον καὶ λύπας ἐπὶνέγκεν. Ἰστατο δὲ ὁ γέρον Πρία-
 μος ἐπὶ τοῦ θεοῦ πύργου, ἐδεάσατο δὲ τὸν μέγιστον
 Ἀχιλλέα, ὑπὲρ αὐτοῦ δὲ οἱ Τρᾶες εὐθέως ἐκλονοῦντο
 καὶ ἐταράσσοντο φευγοῖτες, οὐδέ τις δύναμις αὐτοῦ
 ἐγίνετο· οὗτος δὲ περιπαθῶς βοήσας, κατέβη ἀπὸ
 τοῦ πύργου ἐπὶ τὴν γῆν, προτρέπων παρὰ τὸ τεῖ-
 χος τοὺς ὑπερειδόξους φύλακας τῶν πυλῶν, καὶ λέ-
 γων· Κατέχετε ἐν ταῖς χερσὶν ἀνεωγμένας τὰς πύλας,
 ἕως ἂν οἱ λαοὶ ἔλθωσιν εἰς τὴν πόλιν φεύγοντες· ὄν-
 τως γὰρ ὁ Ἀχιλλεὺς πλησίον οὕτως ταράσσων νυνὶ
 ὑπολαμβάνω ὀλέθρια ἔσθαι· ἐπειδὰν δὲ εἰς τὸ τεῖ-
 χος συναθροισθέντες, ἀναπνοῆς τύχωσι καὶ ἀνέσεως,
 αὐθις ἐπίθετε τὰς πυκνὰς καὶ ἀσφαλῶς συνηρμοσμέ-
 τας σανίδας, δέδοικα γὰρ μὴ ὁ ὀλέθριος ἀνὴρ εἰσπι-
 δήσῃ εἰς τὸ (εἰπὸς τοῦ) τεῖχος(ους). Οὕτως εἶπεν· οὗτοι
 δὲ ἀπώσαντο, καὶ ἀπεκρούσαντο τοὺς μοχλοῦς, καὶ
 ἀπέλυσαν τὰς πύλας· αὐταὶ δὲ ἀνεωγυῖαι ἐποίησαν
 φῶς· Ἀπόλλων δὲ ἐναντίον τοῦ Ἀχιλλέως ἐξώρμησεν,
 ὅπως ἀποσοβήσῃε τὸν ὄλεθρον τῶν Τρώων· οὗτοι δὲ
 εὐθὺ τῆς πόλεως καὶ τοῦ ὑψηλοῦ τείχεος ὑπὸ δίφους
 κατάξηροι, κονιορτοῦ πλήρεις, ἐκ τοῦ πεδίου ἔφευγον·
 οὗτος δὲ σφεδαῶς καὶ μετ' ἐπιτάσεως καὶ βίας ἐδίωκε
 τῷ δόρατι, μανία δὲ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ κατεῖχεν αἰεὶ
 ἰσχυρὰ, ὥρμα δ' ἐνθουσιῶν δόξαν λαβεῖν· τότε ἂν
 τὴν ὑψηλὰς πύλας ἔχουσιν Τροίαν . . . . . οἱ
 υἱοὶ τῶν Ἑλλήνων, εἰ μὴ ὁ Ἀπόλλων ὁ καθαρὸς ἀνέ-
 πεισε τὸν ἐνδοξότατον Ἀγήνορα, ἄνδρα, υἱὸν τοῦ Ἀντή-
 νορος, ἀμώμυτον τε καὶ ἰσχυρόν· Ἐνέβαλε μὲν οὖν εἰς
 τὴν καρδίαν αὐτοῦ εὐθαρσίαν, παρ' αὐτῷ δὲ καὶ αὐτὸς
 ἔστη, ὅπως τὰς βαρείας καὶ χαλεπὰς χεῖρας τοῦ Θα-
 νάτου ἀποσοβήσῃεν, ὑποκρυπτόμενος τῇ δρυὶ, κεκα-
 λυμμένος δὲ ἦν αἶρι καὶ ἀχλύϊ πολλῇ· Ἐπεὶ δὲ

- Αὐτὰρ ὅγ', ὡς ἐνόησεν Ἀχιλλῆα πολίπορθον,
 Ἔσθῃ, πολλὰ δέ οἱ κραδίη πόρφυρε μένοντι·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγαλήτορα θυμόν·
 550 ὦ μοι ἐγὼν, εἰ μὲν κεν ὑπὸ κρατεροῦ Ἀχιλλῆος
 Φεύγω, τῇ περ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέονται,
 Αἰρήσει με καὶ ὥς, καὶ ἀνάλκιδα δειροτομήσει.
 Εἰ δ' ἂν ἐγὼ τούτους μὲν ὑποκλονέεσθαι ἔασω
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῆϊ, ποσὴν δ' ἀπὸ τείχεος ἄλλη
 555 Φεύγω πρὸς πεδίον Ἰλῆϊον, ὅφρ' ἂν ἵκωμαι
 Ἰδης τε κνημοὺς, κατὰ τε ῥωπήϊα δύω,
 Ἐσπέριος δ' ἂν ἔπειτα λοεσσάμενος ποταμοῖο,
 Ἰδρῶ ἀποψυχθεῖς, ποτὶ Ἴλιον ἀπονεοίμην·
 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 560 Μὴ μ' ἀπαιρόμενον πόλιος πεδίοις νοήσῃ,
 Καί με μετὰ ἴξας μάρψῃ ταχέεσσι πόδεσσιν·
 Οὐκ ἔτ' ἔπειτ' ἔσται θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξαι.
 Δίην γὰρ κρατερός περὶ πάντων ἔστ' ἀνθρώπων.
 Εἰ δέ κέν οἱ προπάροιθε πόλιος κατεναντίον ἔλθω.
 565 Καὶ γάρ θην τούτῳ τρωτὸς χρώς ὀξείῃ χαλκῷ,
 Ἐν δὲ ἴα ψυχῇ, θνητὸν δέ ἐ φάσ' ἀνθρώποι
 Ἕμμεναι· αὐτὰρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάξει.
 ὦς εἰπὼν, Ἀχιλλῆα ἀλεις μένεν· ἐν δέ οἱ ἦτορ
 Ἄλκιμον ὥρματο πτολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 570 Ἦύτε πέρδαις εἴσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
 Ἀνδρὸς θηρητῆρος ἐναντίον, οὐδέ τι θυμῷ
 Ταρβεῖ, οὐδέ φοβεῖται, ἐπεὶ κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ·
 Εἴ περ γὰρ φθάμενός μιν ἢ οὐτάσῃ, ἢ ἐβάλῃσιν,
 Ἀλλὰ τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη οὐκ ἀπολήγῃ

οὗτος ἐθέασατο τὸν πᾶς πόλεις πορθοῦντα Ἀχιλλέα, ἔμεινε κατὰ χώραν, πάνυ δὲ ἡ καρδία αὐτῷ ἐστῶτι ἐταράττετο καὶ ἐμερίμνα· στενάξας δὲ εἶπε πρὸς τὴν ἑαυτοῦ μεγαλόφρονα ψυχὴν· Οἴ μοι ἐγὼ, ἂν μὲν ὑπὸ τοῦ ἰσχυροῦ Ἀχιλλέως φεύγω, οὐ περ οἱ ἄλλοι ταρραττόμενοι φεύγουσι, φθάσει καὶ κρατήσῃ με, καὶ ὡς ἀσθενή καὶ ἄνδρον ἀποκτενεῖ· εἰ δὲ ἐγὼ τούτους μὲν καταλίπω ταράττεσθαι ὑπὸ Ἀχιλλέως τοῦ υἱοῦ τοῦ Πηλέως, τοῖς ποσὶ δὲ ἀπὸ τοῦ τείχους ἄλλοσε φεύγω ἐπὶ τὸ πεδίον τὸ ὑποκείμενον τῇ Ἰδῇ (τὸ πρὸς τῷ τάφῳ τοῦ Ἴλου), ἕως ἂν ἀφίκωμαι παρὰ τοὺς δασεῖς καὶ δυσβάτους τόπους, καὶ ὑπεισέλθω πᾶ ἐν οἷς οἱ ῥῶπες φύονται καὶ σύμφυτα μέρη, ἐσπέρας (ὅφρ' ἢ τῆς ἡμέρας) θ' ἂν μετὰ ταῦτα λουσάμενος ἐν τῷ ποταμῷ, τὸν ἰδρῶτα πνεύμασι ξηράνας, πρὸς τὸ Ἴλιον ὑποσρέψαιμι. Ἀλλὰ τί δή μοι ταῦτα διελέξατο ἡ ἀγαππητὴ ψυχὴ, μή πως με ἀποχωροῦντα τῆς πόλεως ἐπὶ τὸ πεδίον θεάσσηται, καὶ κατόπιν ἐφορμήσας καταλάβῃ με τοῖς ταχέσι ποσὶν, οὐκέτι μετὰ ταῦτα ἔσται δυνατόν ἐκφυγεῖν τὸν θάνατον καὶ τὴν ἀπαίσιον φθοράν, πάνυ γὰρ ἰσχυρὸς ἐστὶν ὑπὲρ πάντας τοὺς ἀνθρώπους. εἰ δὲ ἔμπροσθεν τῆς πόλεως ἐναντίον αὐτοῦ παραγένωμαι, καὶ γὰρ δῆπου καὶ τούτῳ τρωτόν ἐστι σῶμα σιδήρῳ ὀξεῖ καὶ τμητικῷ, μία δὲ ψυχὴ ἔνεστι, φθαρτὸν δὲ αὐτὸν λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι εἶναι, Ζεὺς δὲ ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου παρέχει αὐτῷ δόξαν καὶ νίκην. Οὕτως εἰπὼν, συστραφεῖς παρέμενε τὸν Ἀχιλλέα, ἐν αὐτῷ δὲ ἡ ψυχὴ ἡ ἀνδρεία προετρέπετο πολεμίζειν καὶ μάχεσθαι· καθάπερ πόρδαλις ὄρμα ἔκ βαθέος καὶ πυκνοῦ δρυμοῦ ἐναντίον ἀνδρὸς κυνηγοῦ, οὐδέ τι ἐν τῇ καρδίᾳ δέδοικεν οὐδὲ πτοεῖται, ἐπεὶ δ' ἂν ἀκούσῃ τὸν ὑλαγμὸν τῶν κυνῶν, εἰ γὰρ καὶ φθάσας ἢ τρώσῃ ἔγγυθεν αὐτήν, ἢ βάλλῃ πόρρωθεν, ἀλλὰ γε καὶ δόρατι πεπερονημένη καὶ καθηλωμένη οὐκ ἀποπαύεται

- 575 Ἀλκῆς, πρίν γ' ἢ ἐξυμβλήμεναι, ἢ ἐδαμῆναι·
 Ὡς Ἀντήνορος υἱὸς ἀγαυοῦ, δῖος Ἀγήνωρ,
 Οὐκ ἔθελεν φεύγειν, πρίν πειρήσαιο Ἀχιλλῆος.
 Ἀλλ' ὁ γ' ἄρ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσε ἴσην,
 Ἐγχείῃ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο, καὶ μέγ' αὔτει·
- 580 Ἡ δὴ πού μάλ' ἔολπας ἐνὶ φρεσὶ, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 Ἡματι τῷδε πόλιν πέρσειν Τρώων ἀγερώχων·
 Νηπύτι, ἦ τ' ἔτι πολλὰ τετεύχεται ἄλγέ ἐπ' αὐτῇ·
 Ἐν γάρ ῥ' οἱ πολέες τοι καὶ ἄλκιμοι ἀνέρες εἰμὲν,
 Οἳ κε πρόσθε φίλων τοκέων, ἀλόχων τε, καὶ υἱῶν,
- 585 Ἴλιον εἰρυόμεσθα· σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἐφέφεας,
 Ὡδ' ἔκπαγλος ἐὼν καὶ θαρσαλέος πολεμιστής.
 Ἡ ῥα, καὶ ὅζυν ἄκοντα παχείης χειρὸς ἀφῆκε·
 Καὶ ῥ' ἔβαλε κνήμην ὑπὸ γούνατος, οὐδ' ἀφάμαρτεν·
 Ἀμφὶ δέ μιν κνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέρουιο
- 590 Σμερδαλέον κονάβησε· πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσε
 Βλημένου, οὐδ' ἐπέρησε· θεοῦ δ' ἠρύκακε δῶρα.
 Πηλείδης δ' ὠρμήσατ' Ἀγήνορος ἀντιθέοιο
 Δεύτερος· οὐδέ τ' ἔασεν Ἀπόλλων κῦδος ἀρέσθαι,
 Ἀλλὰ μιν ἐξήρπαξε, κάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,
- 595 Ἡσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἔκπεμπε νέεσθαι·
 Αὐτὰρ ὁ Πηλείωνα δόλῳ ἀποέργαθε λαοῦ·
 Αὐτῷ γάρ ῥ' Ἐκάεργος Ἀγήνορι πάντα εἰοικῶς,
 Ἔστη πρόσθε ποδῶν, ὁ δ' ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν·
 Ἔως ὅ τὸν πεδίῳ διώκετο πυροφόροιο,
- 600 Στρέφας πὰρ ποταμὸν βαθυδιήεντα Σκάμανδρον,
 Τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα· δόλῳ δ' ἄρ' ἔθελγεν Ἀπόλλων·
 Ὡς αἰεὶ ἔλποιο κιχήσεσθαι ποσσὶν οἷσι·

τῆς εὐτόλμου ἰσχύος, πρὶν γε ἢ συμβαλεῖν, ἢ ἀ-
 ναيرهθῆναι· οὕτως ὁ υἱὸς τοῦ λαμπροῦ Ἀντήνορος ὁ
 ἐνδοξότατος Ἀγένορ, οὐκ ἤθελεν φεύγειν, πρὶν πει-
 ραθῆναι τοῦ Ἀχιλλεύως· ἀλλ' οὗτος δὴ τὴν μὲν ἀ-
 σπίδα ἔμπροσθεν κατέσχε τὴν πάντοθεν ἴσιν καὶ κυ-
 κλοτερῇ, τῷ δόρατι δὲ αὐτοῦ κατεστοχάζετο, καὶ
 μέγας εἰσέειπε· Ὅντως δὴ πᾶν ἐλπίσεις ἐν τῇ
 διανοίᾳ, λαμπρότατε Ἀχιλλεῦ, τῇ παρούσῃ ἡμέρᾳ ἐκ-
 πορθήσεις τὴν πόλιν τῶν ὑπερενδόξων Τρώων· μὲν γάρ
 καὶ αἰόητε, ὄντως ἔτι πολλὰὶ θλίψεις καὶ λῦπαι
 γενήσονται δι' αὐτὴν, ἐν αὐτῇ γάρ πολλοὶ δὴ σοὶ
 καὶ γενναῖοι ἄνδρες ἐσμέν, οἳ ἂν ἔμπροσθεν τῶν ἀ-
 γαπητῶν γονέων καὶ γυναικῶν καὶ παίδων φυλάσ-
 σομεν καὶ σώζομεν τὸ Ἴλιον, σὺ δὲ εἰταῦθα θάνα-
 τον καταλήψῃ, οὕτω προπετής καὶ θρασύς ὢν, καὶ
 εὐτόλμος μαχητής· εἶπε δὴ καὶ τὸ ὄξυ δόρυ ἀπώ-
 σατο ἐκ τῆς παχείας καὶ ἰσχυρᾶς χειρὸς, καὶ ἔπλη-
 ξε τὴν κνήμην ὑποκάτω τοῦ γόνατος, οὐδὲ ἤμαρτε,
 περὶ αὐτὴν δὲ ἡ κνήμῃς τοῦ νεωστὶ κατεσκευασμέ-
 νου κασσιτέρου καταπληκτικῶς περιήχησεν, εἰς τοῦ-
 πίσω δὲ ἀπνέχθη ὁ σίδηρος τυφθέντος, οὐδὲ ἐπέρα-
 σε, διεκάλυψε γὰρ καὶ ἐπέσχε τὰ τοῦ θεοῦ δῶρα·
 ὁ υἱὸς δὲ τοῦ Πηλέως ὥρμησε κατὰ τοῦ ἰσοθέου Ἀ-
 γήνορος ὕστερος, οὐδὲ ἀφῆκεν ὁ Ἀπόλλων λαβεῖν
 εὐδοξίαν, ἀλλὰ ἐξήρπασεν αὐτὸν, περιεκάλυψε δὲ
 αἶρι, καὶ ἀχλύϊ πολλῇ, λάθρα δὲ καὶ ἄνευ θορύβου
 ἐξέπεμψεν αὐτὸν ἐκ τοῦ πολέμου πορευεσθαι· οὗτος
 δὲ τὸν υἱὸν τοῦ Πηλέως ἐπιβουλῇ καὶ ἀπάτῃ ἀπεχώ-
 ρισε καὶ ἀπήγαγε τοῦ λαοῦ, αὐτῷ γὰρ δὴ τῷ Ἀ-
 γήνορι κατὰ πάντα ὅμοιος ὁ πόρρωθεν ἐνεργῶν Ἀπόλ-
 λων ἔστι ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν, οὗτος δὲ ἐφάρμησε
 τοῖς ποσὶ διώκειν· ἐν ὧν δὲ οὗτος ἐδίωκεν αὐτὸν
 διὰ τοῦ σιτοφόρου πεδίου, τρέφας παρὰ τὸν βαθύρ-
 ρουν ποταμὸν τὸν Σκάμανδρον μετρία ταχυτῇ προ-
 τρέχοντα· ἀπάτη γὰρ ἐπήγετο αὐτὸν ὁ Ἀπόλλων,
 ἵν' αἰεὶ ἐλπίζοι καταλήφασθαι τοῖς ἑαυτοῦ ποσίν· ἐν

Τόφρ' ἄλλοι Τρῶες πεφοβημένοι ἦλθον ὁμίλῳ
'Ασπασίοι προτὶ ἄστυ· πόλις δ' ἔμπλητο ἀλέντων.
605 Οὐδ' ἄρα τοί γ' ἔτλαν πόλεως καὶ τείχεος ἐκτὸς
Μεῖναι ἔτ' ἀλλήλους, καὶ γινώμεναι, ὃς τε πεφεύγοι,
Ὅς τ' ἔθαν' ἐν πολέμῳ· ἀλλ' ἀσπασίως ἐσέχυντο
Ἐς πόλιν, ὅτινα τῶν γε πόδες καὶ γούνα σάωσαν.

πρῶτῳ οἱ ἄλλοι Τρῶες φεύγοντες εἰσῆλθον συνηθροισμένοι ἀγαπητῶς εἰς τὴν πόλιν, πᾶσα δ' ἡ πόλις ἐπληρώθη ἀθροισθέντων, οὐδ' ἄρα οὗτοί γε ὑπέμειναν ἔξω τῆς πόλεως καὶ τοῦ τείχους παραμεῖναι ἔτι ἀλλήλους καὶ γινῶναι ὅς ἂν φεύγοι, καὶ ὅς ἀπέθανεν ἐν τῷ πολέμῳ, ἀλλ' ἀγαπητῶς εἰσέτρεχον εἰς τὴν πόλιν, ὅντινα αὐτῶν οἱ πόδες καὶ τὰ γόνατα ἔσωσαν.

Τ Η Σ Ο Μ Η Ρ Ο Τ

ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ Χ.

Ως οἱ μὲν κατὰ ἄστῳ πεφυζότες, ἥτε νεβροί,
 Ἴδρῳ ἀπεψύχοντο, πῖον τ', ἀκίοντό τε δίψαν,
 Κεκλιμένοι καλῆσιν ἐπάλξεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Τείχεος ἄσπον ἴσαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες.
 5 Ἐκτορα δ' αὐτοῦ μεῖναι ὅλοη Μοῖρ' ἐπέδνησεν,
 Ἴλίου προπάροιθε, πυλάων τε Σκαιάων.
 Αὐτὰρ Πηλείωνα προσνύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Τίπτε με, Πηλῆος υἱέ, ποσὶν ταχέεσσι διώκεις,
 Αὐτὸς θνητὸς ἑὼν, θεὸν ἄμβροτον; οὐδέ νῦ πῶ με
 10 Ἔγνωνς ὥς θεὸς εἰμι, σὺ δ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις;
 Ἥ νύ τοι οὔτι μέλει Τρώων πόνος, οὗς ἐφόβησας,
 Οἷ δὴ τοι εἰς ἄστῳ ἄλεν, σὺ δὲ δευρ' ἐλιάσθης;
 Οὐ μὲν με κτανέεις, ἐπεὶ οὔτοι μὀρσιμός εἰμι.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΦΩΔΙΑΣ Χ

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ.

Οὕτως οὗτοι μὲν εἰς(έν) τήν(ῃ) πόλιν(ει) καταφυγόν-
 τες (δειλιῶντες) καθάπερ γεννήματα ἐλάφων, τὸν ἰδρῶ-
 τα κατέφυχον καὶ ἐξήραινον ἀνέμῳ, ἑπὶόν τε καὶ τὸ
 δίψος ἐθεράπευον περικεκλεισμένοι καὶ περιεχόμενοι
 τοῖς καλοῖς προμαχώσιν, ἥγουν τῷ τείχει παντί. οἱ
 Ἕλληνες δὲ πλησίον τοῦ τείχους ἐπορεύοντο, τὰς ἀ-
 σπίδας ἐπικλίναντες, καὶ τὴν ἄνω περιφέρειαν αὐτῶν
 ἐπιθέντες τοῖς ὤμοις. Τὸν Ἑκτορα δὲ αὐτόθι παρα-
 μεῖναι ἐδέσμευσεν ἡ ἀφανιστικὴ Μοῖρα ἔμπροσθεν τοῦ
 Ἰλίου, καὶ τῶν Σκαιῶν πυλῶν. Πρὸς τὸν υἱὸν δὲ τοῦ
 Πηλέως ἔλεγεν ὁ λαμπρὸς Ἀπόλλων. Τί δήποτε με
 υἱὲ τοῦ Πηλέως διώκεις ποσὶ ταχέσι, σὺ φθαρτὸς ὢν,
 θεὸν ἄφθαρτον καὶ ἀθάνατον; οὐδὲ δήπω με ἐνόησας
 ὅτι θεὸς εἰμι, σὺ δὲ ἀδιαλείπτως προθυμῇ; ἢ δὴ
 σοι οὐδὲν μέλει ἢ τῶν Τρώων κακοπάθεια, οὓς ἔτρε-
 ψας εἰς φυγὴν, οἳ δὴ σοι εἰς τὴν πόλιν συνεστράφη-
 σαν, σὺ δὲ ἐνθάδε ἀπεχωρίσθης; οὐδαμῶς με ἀποκτα-
 νεῖς, ἐπεὶδὴ οὐχ ὑπόκειμαι μοίρᾳ. Πρὸς τοῦτον δὲ
 μεγάλως στενάζας εἶπεν ὁ ταχύπους Ἀχιλλεύς·

- 15 Ἐβλαψάς μ', Ἐκάεργε, θεῶν ὀλωτάτε πάντων,
 Ἐνθάδε νῦν τρέφας ἀπὸ τείχεος· ἦ κ' ἔτι πολλοὶ
 Γαῖῳ ὁδᾶζ εἶλον, πρὶν Ἴλιον εἰσαφικέσθαι.
 Νῦν δ' ἐμέ μὲν μέγα κῦδος ἀφείλεο, τοὺς δ' ἐσάσας
 Ῥηϊδίῳ, ἐπεὶ οὔτι τίσιν γ' ἔδδειςας ὀπίσσω.
- 20 Ἦ σ' ἂν τισαίμην, εἴ μοι δύνάμεις γε παρείη.
 Ὡς εἰπὼν, προτὶ ἄστυ μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
 Σευάμενος, ὥς θ' ἵππος ἀεθλοφόρος σὺν ὄχεσφιν,
 Ὅς ρά τε ρεῖα θέρσι τιταινόμενος πεδίῳ.
 Ὡς Ἀχιλεὺς λαίψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα.
- 25 Τὸν δ' ὁ γέρων Πρίαμος πρῶτος ἶδεν ὀφθαλμοῖσι,
 Παμφαίνονθ', ὥστ' ἀστέρ', ἐπεσσύμενον πεδίῳ,
 Ὅς ρά τ' ὀπάρης εἰσιν· ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαὶ
 Φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῶ.
 Ὅν τε Κῦν' Ὠρίωνος ἐπὶ κλησιν καλέουσι.
- 30 Λαμπρότατος μὲν ὃδ' ἐστὶ, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται,
 Καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν.
 Ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θρόντος.
 Ὡμιῶξεν δ' ὁ γέρων, κεφαλὴν δ' ὄγε κόψατο χερσὶν,
 Ὑψόσ' ἀνασχόμενος, μέγα δ' οἰμῶξας ἐγεγώνει,
- 35 Λισσόμενος φίλον υἱόν· ὁ δὲ προπαροίθε πυλάων
 Εἰστήκει, ἄμοτον μεμαῶς Ἀχιλῆϊ μάχεσθαι.
 Τὸν δ' ὁ γέρων ἐλεεινὰ προσνυδα, χεῖρας ὀρεγνύς·
 Ἔκτορ, μή μοι μίμνε, φίλον τέκος, ἀνέρα τοῦτον
 Οἶος, ἀνευθ' ἄλλων· ἵνα μὴ τάχα πότμον ἐπίσπης,
- 40 Πηλεΐωνι δαμείς· ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἐστίν.
 Σχέτλιος, αἶθε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο,
 Ὅσσον ἐμοί· τάχα κέν ἐ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται

Ἔβλαψάς με, ὦ Ἀπολλον ὀλεθριώτατε πάντων τῶν θεῶν, δεῦρο νῦν ἀπαγαγὼν ἐκ τοῦ τείχους ὄντως ἂν ἔτι πολλοὶ τοῖς ὀδοῦσιν ἐλάβοντο τῆς γῆς, πρὶν εἰς τὸ Ἴλιον ἀφικέσθαι. νυνὶ δὲ ἐμὲ μὲν μεγάλην δοξῶν ἀφείλου, τούτους δὲ ἔσωσας ῥαδίως, ἐπεὶ οὐδαμῶς ἐφοβήθης ἀντέκτισιν καὶ τιμωρίαν ἐσομένην ὄντως ἐτιμωρησάμην ἂν σε, εἴ μοι δύναμις γε παρήν. Οὕτως εἰπὼν ἐπὶ τὴν πόλιν μεγαλοφρονῶν καὶ ἐπαυρόμενος ἐπορεύθη ὁρμήσας, ὥσπερ ἵππος νικητῆς σὺν ὀχήματι, ὃς δὴ ῥαδίως τρέχει ἐκτεινόμενος διὰ τῆς πεδιάδος· οὕτως ὁ Ἀχιλλεὺς ταχέως ἐκίνει τοὺς πόδας καὶ τὰ γόνατα. Τοῦτον δὲ ὁ γέρων Πρίαμος ἐθεάσατο τοῖς ὀφθαλμοῖς περιλάμποντα καθάπερ ἄστέρη, ἐφορμῶντα διὰ τοῦ πεδίου, ὃς δὴ κατὰ τὸν τοῦ φθινοπώρου καιρὸν ἀνατέλλει, λαμπραὶ δὲ καὶ διάδηλοι αἱ λαμπηδόνες αὐτοῦ ὀρῶνται ἐν τοῖς πολλοῖς ἀστράσιν ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός, ὃν καλοῦσι κατ' ἐπωνυμίαν Κύναν τοῦ Ὠρίωνος, τηλαυγέστατος μὲν οὗτος ὑπάρχει, χαλεπὸν δὲ σημεῖόν ἐστι, καὶ γὰρ ἐπιφέρει τοῖς ἀθλίοις ἀνθρώποις πολὺν πυρετόν. Οὕτως ἔλαμπεν ὁ σίδηρος περὶ τὰ στήθη αὐτοῦ τρέχοντος· κλαίων δ' ἐβόησεν ὁ γέρων, τὴν κεφαλὴν δ' αὐτὸς ἔπληξε ταῖς χερσὶν, ἄρας εἰς τὸ ὕψος, μεγάλως δὲ θρηνήσας ἐβόησε παρακαλῶν τὸν ἀγαπητὸν υἱόν· οὗτος δὲ ἔμπροσθεν τῶν πυλῶν ἵστατο ἀπαύσως προθυμούμενος πολεμεῖν τῷ Ἀχιλλεῖ. πρὸς τοῦτον δὲ ὁ γέρων οἰκτρά ἔλεγε τὰς χεῖρας ἐκτεινῶν· ὦ Ἔκτορ μὴ μοι παράμενε, ἀγαπητὸν τέκνον, τὸν ἄνδρα τοῦτον μόνος ἀνευ τῶν ἄλλων, ἵνα μὴ ταχέως τὸν θάνατον ἐπισπάσῃ ἀναιρεθεὶς ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Πηλέως, ἐπεὶ πολλῶν κρείσσων ὑπάρχει· ὁ χαλεπὸς καὶ ἄδικος, εἴθε γένοιτο φίλος τοσοῦτον τοῖς θεοῖς, ὅσον ἐμοί, ταχέως ἂν αὐτὸν οἱ κύνες καὶ οἱ γῦπες ἔφαγον

- Κείμενον· ἥ κέ μοι αἶνόν ἀπὸ πρᾶπίδων ἄχος ἔλθοι.
 "Ὅς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν· εὖνιν ἔθηκε,
 45 Κτείνων, καὶ περναῖς νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων.
 Καὶ γὰρ νῦν δύο παῖδε Λυκάονα καὶ Πολύδωρον
 Οὐ δύναμαι ἰδέειν, Τρῳῶν εἰς ἄστυ ἀλέντων,
 Τούς μοι Λαοθόη τέκετο, κρείουσα γυναικῶν.
 'Αλλ' εἰ μὲν ζώουσι μετὰ στρατῷ, ἦτ' ἂν ἔπεπα
 50 Χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθ'· ἔστι γὰρ ἔνδον·
 Πολλὰ γὰρ ὥπασε παιδί γέρων ὄνομά κλυτος "Αλτης
 Εἰ δ' ἤδη τεθνῆσσι, καὶ εἴν' Αἶδαο δόμοισιν,
 'Αλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι, τοῖ τεκόμεσθα.
 Λαοῖσιν δ' ἄλλοισι μινυνθαδιώτερον ἄλγος
 55 "Εσσεται, ἦν μὴ καὶ σὺ θάιης, 'Αχιλλῆϊ δαμασθείς.
 'Αλλ' εἰσέρχεο τεῖχος, ἐμὸν τέκος, ὄφρα σαώσῃς
 Τρῳᾶς καὶ Τρῳαῖς, μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξῃς
 Πηλεΐδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερβῆς.
 Πρὸς δ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέησον,
 60 Δύσμορον, ὃν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῶ
 Αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα,
 Υἱᾶς τ' ὀλλυμένους, ἐλκυθείσας τε θυγάτρας,
 Καὶ θαλάμους κεραϊζομένους, καὶ νήπια τέκνα
 Βαλλόμενα προτὶ γαίῃ, ἐν αἰνῇ διήϊοτῃτι,
 65 'Ελκομένας τε νουὺς ὀλοῆς ὑπὸ χερσὶν 'Αχαιῶν·
 Αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κύνες πρώτῃσι θύρῃσι
 'Ωμῆσταὶ ἐρύουσι, ἐπεὶ κέ τις ὀξεῖ χαλκῷ
 Τύψας, ἢ βαλὼν ρεθέων ἐκ θυμὸν ἔλῃται,
 Οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι, τραπεζῆας πυλαωρούς,
 70 Οἳ κ' ἐμὸν αἶμα πίνοντες, ἀλύσσοντές περὶ θυμῷ

ἔρριμμένον· ὄντως ἂν μοι ἡ χαλεπὴ λύπη ἐξέλιπεθ
 ἀπὸ τῆς διανοίας, ὅς με ἐποίησεν ἔρημον πολλῶν τε
 καὶ ἀγαθῶν υἱῶν, ἀναιρῶν, καὶ πωλλῶν ἐπὶ τὰς
 πόρρῳ κειμένας νήσους. καὶ γὰρ νῦν τοὺς δύο μοι
 παῖδας τὸν Λυκάονα καὶ τὸν Πολύδωρον οὐ δύναμαι
 θεάσασθαι, τῶν Τρῶων σιτραφέντων καὶ ἀθροισθέντων
 εἰς τὴν πόλιν, οὓς μοι ἡ Λαοθόη ἔτεκεν ἡ βασιλι-
 κατὰ τῶν γυναικῶν· ἀλλ' εἰ μὲν ζῶσιν ἐν τῷ στρα-
 τῷ, ὄντως ἂν μετὰ ταῦτα χαλκὸν δόντες καὶ χρυσὸν
 ἐλευθερώσομεν, πάρεστι γάρ, πολλὰ γὰρ ἐπέδωκε
 τῇ ἑαυτοῦ θυγατρὶ ὁ περιβόητος γέρον Πηλεΐδης. εἰ δὲ
 ἤδη ἀπέθανον, καὶ ἐν τοῖς οἴκοις τοῦ Ἄιδου εἰσὶ, λυ-
 πῇ τῇ ἑμαυτοῦ ψυχῇ καὶ τῇ μητρὶ, οἳ ἐγεννήσαμεν
 αὐτούς, ὑπάρχει· ποῖς ἄλλοις δὲ λαοῖς ὀλιγοχροσιώ-
 τερος λύπη ἔσται, ἂν μὴ σὺ ἀποθάνῃς ἀναιρεθεὶς
 ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Ἀλλ' εἴσελθε εἰς τὴν πόλιν, ὧ
 τέκνον ἐμὸν, ὅπως σώσῃς τοὺς Τρῶας καὶ τὰς Τρωά-
 δας, μηδὲ μεγάλην δόξαν παράσχῃς τῷ υἱῷ τοῦ Πη-
 λέως, αὐτὸς (σὺ) δὲ τῆς ἀγαπητῆς ζωῆς στερηθῇς.
 πρὸς τούτοις δὲ ἐμὲ ἄθλιον καὶ ταλαίπωρον ἔτι σω-
 φρονοῦντα οἴκτειρον, δυστυχῇ καὶ κακοδαίμονα, ὃν δὴ
 ὁ πατὴρ ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου ἐπὶ τῷ τέλει καὶ τῇ ἐξ-
 ὅδῳ τοῦ βίου φθερεῖ καὶ ἀφανίσει ἐν μοίρᾳ ὀδυνηρᾷ
 πολλὰ χαλεπὰ θεασάμενον· τοὺς τε υἱοὺς ἀναιρουμέ-
 νους, καὶ τὰς θυγατέρας ἐλκομένας καὶ ὕβριζομένας,
 καὶ τὰ δώματα διαφθειρόμενα, καὶ μικρὰ παιδίᾳ
 ῥίπτουμένα ἐπὶ τὴν γῆν ἐν τῇ χαλεπῇ μάχῃ, καὶ τὰς
 τῶν υἱῶν γυναῖκας ἐπισυρομένας ὑπὸ τῶν.... χειρῶν
 τῶν Ἑλλήνων· ἐμὲ δὲ τελευταῖον αὐτῶν οἱ κύνες ἐν ταῖς
 πρώταις θύραις καὶ ποῖς προαυλίοις οἱ ὠμοβύροι ἐλ-
 κύσουσι, καὶ σπαράξουσιν, ἐπειδὴν τις σιδήρῳ ὀξεῖ
 τρώσας ἔγγυθεν, ἢ πλήξας πόρρῳθεν, ἀφέληται τὴν
 ψυχὴν ἀπὸ τῶν μελῶν, οὓς ἔτρεφον ἐν τοῖς οἴκοις παρ-
 εσώτας τῇ τραπέζῃ καὶ τὰς πύλας φυλάσσοντας, οἳ δὴ
 τοῦ μὸν αἵμα πιόντες, δυσφορῶντες ὑπὸ πλησμονῆς κα-

- Κεῖσονται ἐν προθύροισι· νέω δέ τε πάντ' ἐπέοικεν
 Ἄρῃ καταμένῳ, δεδαῖγμένῳ ὅξείῃ χαλκῷ,
 Κεῖσθαι· πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ, ὅττι φανείη·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πολίον τε κάρη, πολίον τε γένειον,
 75 Αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύτες καταμένοιο γέροντος,
 Τοῦτο δὴ οἴκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
 Ἦ ῥ' ὁ γέρων, πολιὰς δ' ἄρ' ἀνὰ τρίχας ἔλκετο χερσὶ,
 Τίλλων ἐκ κεφαλῆς· οὐδ' ἔκτορι θυμὸν ἔπειθε.
 Μήτηρ δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο δακρυχέουσα,
 80 Κόλπον ἀνιεμένη, ἐτέρῃφι δὲ μαζὸν ἀνέσχε,
 Καί μιν δακρυχέουσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἐκτορ, τέκνον ἐμὸν, τάδε τ' αἶδεο, καί μ' ἐλέησον
 Αὐτήν, εἴ ποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον,
 Τῶν μνησai, φίλε τέκνον· ἄμυνε δὲ δῆϊον ἄνδρα
 85 Τείχεος ἐντὸς ἰών· μῆδὲ πρόμος ἴστασο τούτῳ·
 Σχέτλιος· εἴπερ γάρ σε κατακτάνῃ, οὐ σέ τ' ἔγωγε
 Κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι, φίλον τέκος, ὃν τέκον αὐτῇ,
 Οὐδ' ἄλοχος πολύδαρος, ἄνευθε δέ σε μέγα νῶϊν
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ κύνες ταχέες κατέδονται.
 90 Ὡς τῶ γε κλαίοντε προσαυδήτην φίλον υἱόν,
 Πολλὰ λισσομένῳ· οὐδ' ἔκτορι θυμὸν ἔπειθον·
 Ἄλλ' ὅγε μίμν' Ἀχιλῆα πελώριον ἄσπον ἴοντα.
 Ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειρὶ ὀρέστερος ἄνδρα μένησι,
 Βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ', ἔδυ δέ τέ μιν χόλος αἰνός,
 95 Σμερδαλέον δὲ δέδορκεν, ἐλίσσόμενος περὶ χειρὶ·
 Ὡς ἔκτωρ, ἄσβεστον ἔχων μένος, οὐχ ὑπεχώρει,
 Πύργῳ ἐπὶ προὔχοντι φαεινὴν ἀσπίδ' ἐρείσας·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δὴν μεγαλήτορα θυμὸν·

τὰ ψυχὴν, κείσονται ἐν τοῖς προθύροις (ἔπροσθεν τῶν θυρῶν). τῷ δὲ γε νέω πάντα καθήκει πολέμῳ ἀναιρεθέντι, διακεκομμένῳ σιδήρῳ ὅξει κεῖσθαι, πάντα γὰρ εὐπρεπῇ ἀποθανόντι γε, ὅ τι ἂν συμβαίῃ (εἰὰν ἐκ τοῦ ἀποθανεῖν καλόν τι φανῇ καὶ λυσιτελές). ἀλλ' ὁπόταν δὴ λευκὴν κεφαλὴν, καὶ λευκὸν γένειον, καὶ τὴν αἰδῶ αἰκίσωσι κύνες γέροντος ἀναιρεθέντος, τοῦτο δὴ ἐλεεινότατον ὑπάρχει τοῖς ἀθλίοις ἀνθρώποις. Εἶπε δὴ ὁ γέρων, τὰς λευκὰς δὲ τρίχας ἔτιλλε ταῖς χερσὶν ἀποσπῶν αὐτὰς ἐκ τῆς κεφαλῆς, οὐ μὴν τῷ(ου) Ἔκτορι(ος) κατέπειθε τὴν ψυχὴν. Ἡ μήτηρ δὲ ἀφ' ἑτέρου μέρους ὠλοφύρετο δακρυρροοῦσα τὸν κόλπον ἀναχαλῶσα, τῇ ἑτέρᾳ δὲ χειρὶ τὸν μασθὸν προῦβάλετο, καὶ δακρύνουσα λόγους ταχεῖς ἔλεγε πρὸς αὐτόν. ὦ Ἐκτορ τέκνον ἐμὸν, ταῦτά τε αἰδοῦ, καὶ με οἴκτειρον αὐτήν, εἴποτέ σοι μασθὸν παυσίλυπον, καὶ λαθίπονον ἐπέδωκα. τούτων μνήσθητι, ὦ τέκνον ἀγαπητόν· ἀμύνου δὲ τὸν πολέμιον καὶ ἀφανιστικὸν ἄνδρα, εἰσελθὼν ἐντὸς τοῦ τείχους, μὴδὲ πρὸ τῶν ἄλλων μαχόμενος παράμενε τούτῳ· ὁ δεινὸς καὶ ἄδικος· εἰὰν γὰρ σε ἀποκτείνῃ, οὐκέτι σε ἔγωγε κλαύσομαι ἐν τῇ σφραμνῇ, ἀγαπητὲ κλάδε, ὃν ἔτεκον ἐγώ, οὐδὲ ἡ γυνὴ ἡ πολυλά σοι δωρησαμένη· πόρρῳ δὲ σε πάνυ ἡμῶν παρὰ ταῖς ναυσὶ τῶν Ἀργείων οἱ ταχεῖς κύνες καταφαγοῦνται. Οὕτως οὗτοι κλαίοντες ἔλεγον πρὸς τὸν ἀγαπητὸν υἱὸν πάνυ παρακαλοῦντες, οὐκ ἔπεισαν δὲ τοῦ Ἐκτορος τὴν ψυχὴν. ἀλλ' ἕτός γε παρέμεινε τὸν μέγαν Ἀχιλλεῖα πλησίον ἐρχόμενον· ὥσπερ δὲ δράκων ἄγριος παρὰ τῇ(ῷ) ἑαυτοῦ καταδύσει (μυχῷ) παραμένει ἄνδρα, φαγὼν τίνα κακωτικά καὶ ἰσποιοητικά, εἰσῆλθε δὲ αὐτὸν ὀργὴ χαλεπὴ, καταπληκτικῶς δὲ βλέπει συσπρόμενος ἐν τῷ μυχῷ. οὕτως ὁ Ἐκτωρ ἀκατάπαυστον ἔχων προθυμίαν οὐκ ἀφίστατο, ἐπιστηρίζας τὴν ἀσπίδα τὴν λαμπρὰν ἐπὶ τῷ προβεβλημένῳ πύργῳ, ξεκάζας δὲ εἶπε πρὸς τὴν ἑαυτοῦ μεγαλόφρονα ψυχὴν

- "Ωμοι ἐγὼν· εἰ μὲν κε πύλας καὶ τείχεα δύω,
 100 Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει,
 "Ὅς μ' ἐκέλευε Τρῳσὶ ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι,
 Νύχθ' ὑπὸ τήνδ' ὀλοήν, ὅτε τ' ᾤρετο δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην· ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν·
 Νῦν δ' ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἀτασθαλίῃσιν,
 105 Αἰδέομαι Τρῳᾶς καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους,
 Μήποτε τις εἴπησι κακώτερος ἄλλος ἐμεῖο,
 "Ἐκτωρ ἦφι βίῃφι πιθήσας ὤλεσε λαόν.
 "Ὡς ἐρέουσιν· ἐμοὶ δὲ τότ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη
 "Ἀντην, ἣ Ἀχιλλῆα κατακτείναντα νέεσθαι,
 110 Ἥέ κεν αὐτὸν ὀλέσθαι εὐκλειῶς πρὸ πόλιος·
 Εἰ δέ κεν ἀσπίδα μὲν καταθείομαι ὀμφαλόεσσαν
 Καὶ κόρυθα βρίαρὴν, δόρυ δὲ πρὸς τεῖχος ἐρεΐσας,
 Αὐτὸς ἰὼν Ἀχιλλῆος ἀμύμονος ἀντίον ἔλθω,
 Καὶ οἱ ὑπόσχωμαι Ἑλένην, καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
 115 Πάντα μάλ', ὅσσα τ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
 Ἠγάγετο Τροίηνδ', ἥ τ' ἔπλετο νεῖκεος ἀρχή,
 Δωσέμεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν, ἅμα τ' ἀμφὶς Ἀχαιοῖς·
 "Ἀλλ' ἀποδάσσεσθαι, ὅσσα πτόλιν ἦδε κέκευθε·
 Τρῳσὶν δ' αὖ μετόπισθε γερούσιον ὄρκον ἔλωμαι,
 120 Μήτι κατακρύψιν, ἀλλ' ἀνδιχα πάντα δάσασθαι,
 Κτῆσιν ὅσῃν πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἐέργει·
 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Μή μιν ἐγὼ μὲν ἵκωμαι ἰὼν· ὁ δέ μ' οὐκ ἐλεήσει,
 Οὐδέ τι μ' αἰδέσεται, κτενέει δέ με, γυμνὸν ἔοντα,
 125 Αὐτῶς ὥστε γυναῖκα, ἐπεὶ κ' ἀπὸ τεύχεα δύω·
 Οὐ μὴν πως νῦν ἐστὶν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης

Οἷμοι ἐγὼ, εἰάν τις τὰς πύλας καὶ τὰ τεῖχη εἰσέλθω, πρῶτος ὁ Πολυδάμας μοι ὀνειδὴ καὶ λοιδορίας ἐπάξει, ὅς με ἐκέλευε προσδοποιῆσαι τοῖς Τρωσὶν ἐπὶ τὴν πόλιν κατὰ τήδε τὴν.... νύκτα, ἐπεὶ δὲ ἐξώρμησεν ὁ ἐνδοξότατος Ἀχιλλεὺς, ἀλλὰ ἐγὼ οὐκ ἐπειθόμην· ὄν-
 ἂν πολλῶν ἐπικερδέστερον καὶ ὠφελιμώτερον ἦν. νῦν δὲ μεθ' ὃ ἀπέβαλον τὸν λαὸν διαμαρτία καὶ αἰβου-
 λία ἐμῇ, αἰδοῦμαι τοὺς Τρῶας καὶ τὰς Τρωάδας τὰς τοὺς πέπλους ἐφελκομένας, μήποτε τις ἄλλος χεῖρων ἐμοῦ εἴπῃ· Ὁ Ἐκτωρ τῇ ἑαυτοῦ θαρρήσας ἰσχυρὴ ἀπέ-
 βαλε τὸν στρατόν. οὕτω λέξουσιν· ἐμοὶ δὲ τότε πολ-
 λῶ ὠφελιμώτερον ἂν εἴη φανερῶς, ἢ τὸν Ἀχιλλεῦς ἀ-
 ποκτείναντι ἐπανέρχεσθαι, ἢ δὴ ἐμὲ ἀπολέσθαι ἐν-
 δόξως ἐμπροσθεν τῆς πόλεως. εἰάν τις τὴν ὀμφαλοῦς ἔχουσαν ἀσπίδα κατὰθω, καὶ τὸ ἰσχυρὸν κράνος, τὸ δόρυ δὲ πρὸς τὸ τεῖχος στηρίξας, αὐτὸς πορευόμενος παραγένωμαι ἐναντίον τοῦ ἀμωμήτου Ἀχιλλέως, καὶ ὑπόσχωμαι αὐτῷ τὴν Ἑλένην, καὶ σὺν αὐτῇ τὰ κτή-
 ματα πάντα πάνυ, ὅσα γε ὁ Ἀλέξανδρος ἐν ταῖς βα-
 θεαῖς ναυσὶν ἤγαγεν εἰς τὴν Τροίαν, ἥτις ὑπῆρξεν ἀρχὴ ἔριδος καὶ ἔχθρας, δώσειν τοῖς υἱοῖς τοῦ Ἀτρέ-
 ως ἄγειν, καὶ ἅμα χωρὶς αὐτῶν, τοῖς Ἑλλήσιν ἄλ-
 λα ἀπομερίσασθαι, ὅσα γε ἦδε ἡ πόλις κρύπτει καὶ ἑμπεριέχει· τοῖς Τρωσὶ δὲ μετὰ ταῦτα τοῖς γέρου-
 σιν οφειλόμενον ὅρκον ὁμώσω μὴδὲν ἀποκρύψειν καὶ νοσφιῆσθαι, ἀλλὰ πάντα εἰς δύο μέρη διελεῖν, ὅ-
 σον κτῆσιν ἢ ἐπέραστος πόλις ἔνδον ἐναποκλείει καὶ περιέχει· ἀλλὰ τί δή μοι ταῦτα διεξῆλθεν ἡ ἀγαπη-
 τὴ ψυχὴ; μὴ ἐγὼ μὲν πορευόμενος ἀφίκω παρ' αὐ-
 τόν (παραγενόμενος ἱκετεύσω αὐτόν), οὗτος δὲ με οὐκ οἰκτεῖρη, οὐδέ τί με αἰδοῦς ἀξιώσῃ, ἀποκτείνῃ δὲ ἀνοπλον ὑπάρχοντα οὕτω καθάπερ γυναῖκα, ἐπει-
 δὲ τὰ ὄπλα ἐκδύσωμαι· οὐκ ἔστι νῦν δυνατόν ἀπὸ δένδρων, οὐδὲ ἀπὸ κυμάτων τούτω γυναικῶς προσ-

- Τῷ ἀοριζέμεναι, ἄτε παρθένος ἡΐθεός τε·
 Παρθένος ἡΐθεός τ' ὁαρίζετον ἀλλήλοϊν.
 Βέλτερον αὐτ' ἔριδι ξυνελαυνέμεν· ὅττι τάχιστα
 130 Εἶδομεν, ὅπποτέρῳ κεν Ὀλύμπιος εὖχος ὀρέξῃ.
 Ὡς ὥρμαινε μένων· ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθεν Ἀχιλλεύς,
 Ἴσος Ἐνυαλίῳ κορυθαῖκι πτολεμιστῇ,
 Σείων Πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὦμον,
 Δεινὴν· ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἵκελος αὐγῇ
 135 Ἡ πυρὸς αἰθομένοιο, ἥ ἠελίου ἀνιόντος.
 Ἐκτορα δ', ὡς ἐτόησεν, ἔλε τρόμος, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
 Αὖθι μένειν, ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, βῆ δὲ φοβηθείς.
 Πηλεΐδης δ' ἐπόρουσε, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς·
 Ἡὔτε κίρκος ὄρεσφιν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν,
 140 Ῥηϊδίῳ οἶμισε μετὰ τρήρωνα πέλειαν·
 Ἡ δέ θ' ὕπαιθα φοβεῖται· ὁ δ' ἐγγύθεν ὀξύ λεληκώς
 Ταρφέ', ἐπαΐσσει, ἐλέειν τέ ἐ θυμὸς ἀνώγει·
 Ὡς ἄρ' ὅγ' ἐμμεμαῶς ἰθὺς πέτετο· τρέσε δ' Ἐκτωρ
 Τεῖχος ὑπὸ Τρώων, λαίφρηά δὲ γούνατ' ἐνώμα.
 145 Οἱ δὲ παρὰ σκοπὴν καὶ ἐρίνεον ἠνεμόεντα
 Τείχεος αἰὲν ὑπ' ἐκ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο·
 Κρουνῶ δ' ἴκανον καλλιρρόῳ, ἔνθα δὲ πηγαὶ
 Δοιαί' ἀνάσσουσι Σκαμάνδρου δινήεντος.
 Ἡ μὲν γάρ θ' ὕδατι λιαρῶν ῥέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς
 150 Γίνεται ἐξ αὐτῆς, ὥσει πυρὸς αἰθομένοιο·
 Ἡ δ' ἐτέρη θέρει προρέει, εἰκυῖα χαλάζῃ,
 Ἡ χιόνι ψυχρῇ, ἥ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ.
 Ἐνθα δ' ἐπ' αὐτάων πλυνοὶ εὐρέες ἐγγὺς ἕασι
 Καλοὶ, λαῖνεοι, ὄψι εἴματα σιγαλόεντα

διαλέγεσθαι καθάπερ παρθένος καὶ νεωίας· ἡ παρ-
 θένος καὶ ἡ νεωίας προσδιαλέγονται οὕτως ἀλλήλοις.
 βέλτιόν ἐστι μετὰ ἐριδος καὶ μάχης συνελαύνειν καὶ
 συμβάλλειν ὅτι ταχὺς· θεατῶμεθα τίνι δὴ ὁ οὐ-
 ράνιος καύχημα παρέξει καὶ δαρήσεται. Οὕτω διελος
 γίζετο ἑστῶς· οὗτος δὲ πλησίον αὐτοῦ παρεγένετο
 ὁ Ἀχιλλεὺς ὁμοιος τῷ Ἄρει τῷ εὐκλειητοκράνῳ πέ-
 λημιστῇ, κινῶν τὴν ἐκ τοῦ Πηλίου ὄρους μελίαν κα-
 τὰ τὸν δεξιὸν ὄμον τὴν φοβεράν, περιέλαμπε δὲ ὁ
 σίδηρος ὁμοιος λαμπιδόνι, ἡ πυρὸς καιομένου ἡ ἡλίου
 ἀνατέλλοντος. τὸν Ἑκτορα δὲ, ὅτε ἐθεάσατο, κατέλα-
 βε φόβος καὶ τρόμος, οὐδ' ὑπέμεινεν ἔτι μείναι αὐτό-
 θι, ὀπίσω δὲ τὰς πύλας κατέλειπεν, ἀνεχώρησε δὲ
 φοβηθείς. Οὗ τοῦ Πηλέως δὲ υἱὸς ἐφώρμησε ποσὶ τα-
 χέως θάρρῶν, καθάπερ ἰέραξ ἐν τοῖς ὄρεσι κουρότα-
 πος τῶν πετεινῶν, ραδίως ὥρμησεν ἐπὶ τὴν δειλὴν
 περιστερὰν, αὐτὴ δὲ εἰς τὸ ἔμπροσθεν φεύγει, οὗτος
 δὲ ἐγγύθεν ὀξέως βοῶν συνεχῶς ἐφορᾷ, καὶ ἐλεῖν
 αὐτὴν προτρέπεται ἡ ψυχὴ. Οὕτω δὲ αὐτὸς προθυ-
 μούμενος κατ' εὐθείαν ἔτρεχεν. ὁ Ἑκτωρ δὲ φοβούμε-
 νος ἐτραπή πρὸς τὸ τεῖχος τῶν Τρώων, ταχέως δὲ
 τὰ γόνατα ἐκίνει. Οὗτοι δὲ παρὰ τὴν περιόπην, (πα-
 ρὰ τὸν ἐπὶ τὸ σῆμα τοῦ Ἴλου ὑψηλὸν τόπον) καὶ τὴν
 ὑψηλὴν ἀγρίαν σικκὴν αἰὲς πρὸς τὸ τεῖχος ἐπὶ τὴν πλα-
 τεῖαν ὁδὸν τὴν καλουμένην βασιλικὴν ἔτρεχον. ἀφί-
 κοντο δὲ παρὰ τὴν περικαλλῶς ρέουσαν ἀπόρροιν,
 ἐνταῦθα δὲ πηγαὶ δύο ἀναβλύζουσι τοῦ στροφῶδους
 καὶ ρευματώδους Σκαμάνδρου ἡ μὲν γάρ ποι ὕδατι
 θερμότερῳ ῥεῖ, περὶ αὐτὴν δὲ καπνὸς γίνεται ἐξ αὐ-
 τῆς ὥσπερ πυρὸς καιομένου· ἡ ἑτέρα δὲ κατὰ τὸ
 θέρος προχέει ὁμοία χαλάζῃ, ἡ χιόνι ψυχρᾷ, ἡ τῷ
 ἐκ τοῦ ὕδατος κρυστάλλῳ. ἐνταῦθα δὲ ἀπ' αὐτῶν πί-
 ελοι πλατεῖς ἐγγυὲς ὑπάρχουσι περικαλλεῖς, λίθι-
 νοι, ὅπου τὰ λαμπρὰ ἱμάτια ἔπλυνον αἱ γυναῖκες

- 155 Πλύνεσκον Τρώων ἄλοχοι, καλαί τε θυγάτρες,
 Τὸ πρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν·
 Τῇ ῥα παραδραμέτην, φεύγων, ὁ δ' ὅπισθε διώκων·
 Πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων
 Καρπαλίμως· ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον, οὐδὲ βοείην
- 160 Ἀρνύσθην, ἃ τε ποσσὶν ἀέθλια γίνεται ἀνδρῶν,
 Ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θεὸν Ἑκτορος ἵπποδάμοιο·
 Ὡς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα μῶνυχες ἵπποι
 Ῥίμφα μάλα τρωχῶσι· τὸ δὲ μέγα κεῖται ἄεθλον,
 Ἴππος, ἢ γυνὴ ἀνδρὸς κατατεθνηῶτος·
- 165 Ὡς τῷ τρὶς Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην
 Καρπαλίμοισι πόδεσσι· θεοὶ δέ τε πάντες ἑρῶντο·
 Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 ὦ πόποι, ἦ φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ τεῖχος
 Ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶμαι· ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ
- 170 Ἑκτορος, ὅς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μῆρί' ἔκην,
 Ἰδὴς ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ἄλλοτε δ' αὖτε
 Ἐν πόλει ἀκροτάτῃ· νῦν αὖτε δῖος Ἀχιλλεὺς
 Ἄστυ περὶ Πριάμοιο ποσσὶν ταχέεσσι διώκει·
 Ἀλλ' ἄγετε, φράζεσθε, θεοὶ, καὶ μητιάσθε,
- 175 Ἡέ μιν ἐκ θανάτοιο σῶώσομεν, ἢέ μιν ἦδη
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ δαμάσσομεν, ἐσθλὸν ἔόντα·
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦ πάτερ, ἀργικέραυνε, κελαυεφές, οἷον ἔειπες;
 Ἄνδρα θνητὸν ἔόντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,
- 180 Ἄψ' ἐθέλεις θανάτοιο δυσυχέος ἐξαναλῦσαι;
 Ἐρδ'· ἀτὰρ οὔτοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι·
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

τῶν Τρώων, καὶ αἱ ὠραῖαι θυγατέρες πρότερον ἐπὶ τῆς εἰρήνης πρὶν ἦλθον οἱ υἱοὶ τῶν Ἑλλήνων· ἐκεῖσε δὲ παρέδραμον ὁ μὲν φεύγων, ὁ δὲ ὀπισθεν διώκων· ἔμπροσθεν μὲν ἔφευγεν ἀνδρεῖος, ἐδίωκε δὲ αὐτὸν πολλῶ κρείσσων ταχέως πάνυ· ἐπεὶ οὐ πρόβατον οὐδὲ βύρσα ἔμελλον λήψεσθαι, ἅπερ γίνονται ἄθλα τοῖς ποσὶ τῶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ περὶ τῆς ζωῆς ἔτρεχον τοῦ ἱππικοῦ καὶ πολεμικοῦ Ἑκτορος· ὥσπερ δὲ ὅταν ἀγωνισταὶ ἵπποι μονώνυχες περὶ τὸ τέλος τοῦ δρόμου ταχέως πάνυ τρέχωσι, μέγα δὲ ἔπαθλον κεῖται ἵππος, ἢ γυνὴ ἀνδρὸς ἀποθανόντος· οὕτως οὗτοι τρεῖς τὴν τοῦ Πριάμου πόλιν περιέδραμον, καὶ δίκην τόνου περιεστράφησαν ταχέσι ποσὶν, οἱ θεοὶ δὲ πάντες ἐθεῶντο· ἐν τούτοις δὲ λόγων ἦρξατο ὁ πατὴρ τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν θεῶν· Φεῦ φεῦ, ὄντως ἄνδρα φίλον διωκόμενον περὶ τὸ τεῖχος θεῶμαι τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἢ ἐμὴ δὲ ἀποδύρεται ψυχὴ ἔνεκα τοῦ Ἑκτορος, ὃς μοι πολλοὺς μηροὺς βοῶν ἔκαυσεν ἐν ταῖς κορυφαῖς τῆς πολλὰ ἀποκλίματα ἐχούσης Ἰδης, ἄλλοτε δὲ ἐν τῇ ἀκροπόλει· νυνὶ δὲ αὐτὸν ὁ ἐνδοξότατος Ἀχιλλεὺς περὶ τὴν πόλιν τοῦ Πριάμου διώκει ποσὶ ταχέσιν· Ἀλλ' ἄγετε σκοπεῖτε, ὦ θεοὶ, καὶ βουλευέσθε, ἢ ὅπως ἐκ τοῦ θανάτου σώσωμεν αὐτὸν, ἢ ἥδη αὐτὸν θανατώσωμεν διὰ τοῦ Ἀχιλλέως τοῦ υἱοῦ τοῦ Πηλέως, ἀνδρεῖον καὶ γενναῖον ὄντα· Πρὸς πῦτον δὲ εἶπεν ἡ θεὰ ἢ εὐόφθαλμος Ἀθηναῖ· ὦ πάτερ λαμπροκέραυνε τῶν σκοτεινῶν νεφῶν αἴτιε, οἷον χαλεπὸν εἶπας· ἄνδρα φθαρτὸν ὄντα ὑποπεπτωκότα τῇ μοίρᾳ· πάλιν ἐθέλεις ἐκ τοῦ κακῆχου καὶ χαλεποῦ θανάτου ἀναρρῦσασθαι· πράττε· οἱ ἄλλοι δὲ πάντες θεοὶ οὐκ ἐπαينوῦμέν σοι· Πρὸς ταύτην δὲ ἀποκρινόμενος εἶπεν ὁ παῖς νεφέλας ἀθροίζων Ζεὺς· Θάρρει, ὦ τριτογέ-

- Θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ
 Πρόφρονι μυθέομαι, ἐθέλω δέ τοι ἥπιος εἶναι·
- 185 Ἐρξον, ὅπῃ δὴ τοι νόος ἔπλετο, μινδὲ τ' ἐρώει.
 ὣς εἰπὼν, ὥτρυνε πάρος μεμαῦϊαν Ἀθήνην·
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἵξασα.
 Ἔκτορα δ' ἀσπερχές κλονέων ἔψεπ' ὦκὺς Ἀχιλλεύς·
 ὣς δ' ὅτε νεβρὸν ὄρεσφι κύων ἐλάροιο δῖπται,
- 190 Ὅρσας ἐξ εὐνῆς, διὰ τ' ἄγχεα, καὶ διὰ βήσσας·
 Τὸν δ', εἵπερ τε λάθῃσι καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ,
 Ἀλλά τ' ἀνιχνεύων θέει ἔμπεδον, ὅφρα κεν εὕρῃ·
 ὣς Ἐκτωρ οὐ λῆθε ποδώκεα Πηλεΐωνα.
 Ὅσσάκι δ' ὀρμήσειε πυλάων Δαρδανιάων
- 195 Ἀντίον αἵξασθαι, εὐδμήτους ὑπὸ πύργους,
 Εἵπως οἱ καθύπερθεν ἀλάλκοιεν βελέεσσι·
 Τοσσαῖα μιν προπάροιθεν ἀποστρέψασκε παραφθὰς
 Πρὸς πεδίον· αὐτὸς δὲ ποτὶ πτόλιος πέτετ' αἰεὶ.
 ὣς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν·
- 200 Οὗτ' ἄρ' ὁ τὸν δύναται ὑποφεύγειν, οὐθ' ὁ διώκειν.
 ὣς ῥα τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσὶν, οὐδ' ὅς αλύξαι.
 Πῶς δὲ κεν Ἐκτωρ κῆρας ὑπεξέφυγεν θανάτοιο,
 Εἰ μὴ πύματόν τε καὶ ὕστατόν ἦντετ' Ἀπόλλων
 Ἐγγύθεν, ὅς οἱ ἐπῶρσε μένος λαιψῆρά τε γούνα·
- 205 Λαοῖσιν δ' ἀνέκευε καρῆατι δῖος Ἀχιλλεύς,
 Οὐδ' εἶα ἰέμεναι ἐπὶ Ἐκτορα πικρὰ βέλεμνα·
 Μῆτις κῦδος ἄροιο βαλὼν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι·
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο,
 Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταине τάλαντα·
- 210 Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο,

νειά Ἀθηνᾶ, τέκνον ἀγαπητὸν, οὔτι δὴ ψυχῇ προ-
 θύμω διαλέγομαι, βούλομαι δέ γε φιλόανθρωπος εἶ-
 ναι. ποιήσων ὥσπερ δὴ σοὶ νοῦς καὶ θέλησις ὑπάρ-
 χει, μηδέτι ἀποχαίρει. Οὕτως εἰπὼν παρώξυνε τὴν
 καὶ πρότερον προθυμουμένην Ἀθηναίαν· ἐπορεύθη δὲ
 ὀρμήσασα ἐκ τῶν ἐξοχῶν τοῦ Ὀλύμπου· τὸν Ἑκτο-
 ρα δὲ διηνεκῶς ταρασσὼν ἐδίωκεν ὁ ταχύπους Ἀχιλ-
 λεύς· ὥσπερ δὲ ὅταν κύων ἐν τοῖς ὄρεσι διώκῃ γέν-
 νημα ἐλάφου ἀναστήσας ἐκ τῆς κοίτης, διὰ τῶν κοί-
 λων καὶ βασιμῶν τόπων τοῦ ὄρους· τοῦτον δὲ εἰάν
 γε καὶ λάθῃ ὑποφυγῶν εἰς τὸν θάμνον, ἀλλὰ γε ἐ-
 ρευνῶν τρέχει ἀσφαλῶς καὶ διηκριβωμένως (ἀνεδότως)
 ἕως ἂν εὕρῃ· οὕτως ὁ Ἑκτωρ οὐκ ἐλάνθανε τὸν τα-
 χύπους υἱὸν τοῦ Πηλέως, ὅσάκις δ' ἂν λογίσαιτο
 τῶν Δαρδανίων πυλῶν ἐναντίον ὀρμῆσαι, ὑπὸ τῆς
 καλῶς ἐκτισμένους πύργους, εἴπως αὐτῷ ὑπεράνω-
 θεν βοηθήσειεν διὰ τῶν βελῶν· τόσάκις αὐτὸν ἔμπρο-
 σθεν προφθάνων ἀπέστρεφε καὶ ἐδίωκεν εἰς τὸ πε-
 δῖον, αὐτὸς δὲ πρὸς τὴν πόλιν ἔτρεχεν αἰεὶ· ὥσπερ
 δὲ ἐν ἐνείρῳ οὐ δυνατόν· διώκειν τὸν φεύγοντα, οὔτε
 οὗτος αὐτὸν δύναται ἐκφυγεῖν, οὔτ' αὐτὸς διώκειν·
 οὕτως οὐκ ἐδύνατο οὗτος καταλαβεῖν πῶς ποσὶν, οὐ-
 δὲ αὐτὸς ἐκφυγεῖν· πῶς δ' ἂν ὁ Ἑκτωρ ἐξέφυγε τὴν
 χαλεπὴν μοῖραν τοῦ θανάτου, εἰ μὴ τὸ ἔσχατον καὶ
 τελευταῖον συνήτησεν αὐτῷ ὁ Ἀπόλλων ἐκ τοῦ σύνεγ-
 γυς, ὃς αὐτῷ ἐπιδιήγειρε καὶ ἀνέρρωσε τὴν τε ἰ-
 σχύν καὶ τὰ ταχέα γόνατα (διήγειρεν ἰσχύν καὶ τὰ
 ταχέα γόνατα); τῷ στρατῷ δὲ ἀπηγόρευε τῇ κεφαλῇ
 ὁ ἐνδοξότατος Ἀχιλλεύς, οὐδὲ ἠφίει φέρεσθαι ἐπὶ τὸν
 Ἑκτορα τὰ πικρὰ καὶ ὀδυνηρὰ βέλη, μή τις τρώσας
 αὐτὸν δόξαν λάβοι, οὗτος δὲ ὕστερος παρεγένετο·
 ἀλλ' ὀπηνίκα δὴ τὸ τέταρτον ἀφίκοντο παρὰ πῶς τῶν
 πηγῶν ἀπορροίας, τῆνικαὐτα δὴ ὁ πατὴρ ἐξέτεινε
 τὰς χρυσᾶς πλάττιγγας τοῦ ζυγοῦ, ἐνετίθει δὲ δύο
 μοίρας τοῦ μακρᾶς ἐμποιοῦντος φροντίδας θανάτου,

Τὴν μὲν Ἀχιλλῆος, τὴν δ' Ἑκτορος ἵπποδάμοιο·
 Ἐλκε δὲ μέσσα λαβῶν· ῥέπε δ' Ἑκτορος αἰσιμον ἤμαρ.
 Ὡχέτο δ' εἰς Ἀΐδαο· λίπεν δὲ ἐ Φοῖβος Ἀπόλλων.

Πηλείωνα δ' ἵκανε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 215 Ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Νῦν δὴ νῶϊ γ' ἔολπα, Διὶ φίλε, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 Οἴσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖσι προτὶ νῆας,
 Ἑκτορα δῆλώσαντε, μάχης ἅτόν περ ἔοντα.
 Οὐ οἱ νῦν ἔτι γ' ἐστὶ πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι,
 220 Οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἐκέργος Ἀπόλλων,
 Προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στήθι καὶ ἄμπνυε· τόνδε δ' ἐγὼ τοι
 Οἰχομένη πεπιθήσω ἐναντίβιον μαχέσασθαι.

Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· ὁ δ' ἐπείθετο, χαῖρε δὲ θυμῷ·
 225 Στῇ δ' ἄρ' ἐπὶ μελίνης χαλκογλῶχιμος ἔρεισθεις.
 Ἡ δ' ἄρα τὸν μὲν ἔλειπε, κιχήσατο δ' Ἑκτορα δῖον,
 Διὶ φόβῳ εἰκυῖα δέμας καὶ ἀτειρέα φανήν.
 Ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἡθεῖ, ἦ μάλα δὴ σε βιάζεται ὤνυς Ἀχιλλεὺς,
 230 Ἄστυ πέρι Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκων·
 Ἀλλ' ἄγε δὴ στέαμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἑκτωρ·
 Διήφοβ', ἦ μὲν μοι τὸ πάρος πολὺ φίλτατος ἦσθα
 Γνωτῶν, οὗς Ἑκάβη ἠδὲ Πρίαμος τέκε παῖδας.
 235 Νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμήσασθαι,
 Ὃς ἔτλης, ἐμεῦ εἵνεκ', ἐπεὶ ἴδες ὤφθαλμοῖσι,
 Τείχεος ἐξελθεῖν, ἄλλοι δ' ἔντοσθε μένουσι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

τὴν μὲν Ἀχιλλέως, τὴν δὲ Ἑκτορος τοῦ ἱππικοῦ καὶ πολεμικοῦ, ἀνείλκε δὲ ἐκ τοῦ μέσου κρατήσας, ἔρρεπε δὲ καὶ κατεφέρετο ἢ τοῦ Ἑκτορος θανάσιμος ἡμέρα, ἀπῆλθε δὲ εἰς τὸν ἄδην, κατέλιπε δὲ αὐτὸν ὁ λαμπρὸς Ἀπόλλων. Παρὰ τὸν τοῦ Πηλέως υἱὸν δὲ ἀφίκετο ἢ θεὰ ἢ εὐόφθαλμος Ἀθηνᾶ, πλησίον δὲ σᾶσα λόγους πτερωτοὺς καὶ ταχεῖς ἔλεγε πρὸς αὐτόν. Νῦν δὴ ἡμᾶς γε ἐλπίζω, ὦ φίλε τοῦ Διὸς, λαμπρότατε Ἀχιλλεῦ, κομίσειν δόξαν μεγάλην τοῖς Ἑλλησιν εἰς τὰς ναῦς, τὸν Ἑκτορα ἀποκτείναντες καί περ ὄντα ἀκόρεστον μάχης, οὐκέτι νῦν ἐστὶ δυνατόν αὐτῷ ἡμᾶς ἐκφυγεῖν, οὐδὲ εἰὰν πολλὰ πάνυ πάθῃ ὁ πόρρωθεν ἐνεργῶν Ἀπόλλων, ὑποπίπτων καὶ κυλιόμενος ἐμπροσθεν τοῦ τὴν αἰγίδα φοροῦντος Διὸς. ἀλλὰ σὺ μὲν νυνὶ στῆθι καὶ ἀνάπνεε, τοῦτον δὲ ἐγὼ σοὶ ἐ(α)πελθούσα θαρσοποιήσω πολεμῆσαι κατ' ἐναντίωσιν βιαίαν. Οὕτως εἶπεν ἡ Ἀθηνᾶ. οὕτως δὲ ὑπήκουε, ἔχαιρε δὲ ἐν τῇ Ψυχῇ, ἔση δὲ ἐπισηρίξας ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς σιδηρᾶν ἐπιδορατίδα ἐχούσης μελίας. Αὕτη δὲ τοῦτον μὲν κατέλιπε, κατέλαβε δὲ τὸν ἐνδοξότατον Ἑκτορα, ὁμοία τῷ Διὶ φόβῳ κατὰ τε τὸ σῶμα καὶ τὴν ἰσχυράν καὶ ἀκαταπόγητον φωνήν. πλησίον δὲ σᾶσα λόγους ταχεῖς ἔλεγε πρὸς αὐτόν. ὦ αἰδέσιμε ἀδελφε, ὄντως πάνυ δὴ σε καταναγκάζει ὁ ταχύπους Ἀχιλλεὺς, περὶ τὴν πόλιν τοῦ Πριάμου διώκων ταχέσι ποσίν. ἀλλ' ἄγε δὴ στῶμεν καὶ ἀμυνώμεθα παραμένοντες. Πρὸς ταύτην δὲ εἶπεν ὁ συνεχῶς τὸ κράνος κιῶν μέγας Ἑκτωρ. ὦ Διὶ φοβε, ὄντως μὲν μοι καὶ πρότερον πάϊν φίλτατος ὑπῆρχες πάντων τῶν ἀδελφῶν, οὓς ἡ Ἑκάβη καὶ ὁ Πρίαμος ἐγέννησαν υἱούς. ἱὺν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον διανοοῦμαι κατὰ διάνοιαν τιμῆσαι καὶ φιλησαί σε, ὅς ὑπέμεινας ἔνεκεν ἐμοῦ, ἐπεὶ δὴ ἐθεάσω τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἐξελθεῖν τοῦ τείχους, οἱ ἄλλοι δὲ ἐντὸς μένουσι. Πρὸς τοῦτον δὲ εἶπεν ἡ θεὰ ἢ εὐόφθαλμος Ἀθηνᾶ. Αἰδέσιμε ἀδελφε, ὄντως μὲν πάνυ

- Ἥθεϊ, ἥ μὲν πολλὰ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 40 Δίσσοιθ', ἐξείης γοινοῦμενοι, ἀμφὶ δ' ἐταῖροι,
 Αὔθι μένειν· ταῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες·
 Ἄλλ' ἐμὸς ἐνδῶθι θυμὸς εἰείρετο πένθει λυγρῇ.
 Νῦν δ' ἰθὺς μεμαῶτε μαχώμεθα, μὴδ' ἔτι δούρων
 Ἔστω φειδωλή, ἵνα εἰδομεν, εἴ κεν Ἀχιλλεύς
 245 Νῶϊ κατακτείνας, ἕναρα βροτόεντα φέριται
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς, ἥ κεν σὺ δούρι δαμῇ.
 Ὡς φαιμένη, καὶ κερδοσύνη ἠγήσατ' Ἀθήνη.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 250 Οὐ σ' ἔτι, Πηλεΐδης υἱέ, φριβησομαι, ὥς τὸ πάρος περ·
 Τρίς περὶ ἄστῳ μέγα Πριάμου δίοι, οὐδέ ποτ' ἔτλην
 Μῆναι ἐπερχόμενον νῦν αὐτέ με θυμὸς ἀνῆκε,
 Στήμειαι αἰτία σείο ἔλοιμί κεν, ἥ κεν αἰοίην.
 Ἄλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα· τοὶ γάρ ἄριστοι
 255 Μάρτεροι ἔσσονται, καὶ ἐπίσκοποι ἀρμοιῶν·
 Οὐ γὰρ ἐγὼ σ' ἐκπαγλὸν αἰεκιῶ, αἶ κεν ἐμοὶ Ζεὺς
 Δῶν καμμοίην, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι·
 Ἄλλ' ἐπεὶ ἄρ' κέ σε σολήσω κλυτὰ τεύχε', Ἀχιλλεῦ,
 Νεκρὸν Ἀχαιοῖσιν δώσω πάλιν· ὥς δέ σὺ ρέζειν.
 260 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόφραϊδὼν προσέφη πρόδας ὦκύς Ἀχιλλεύς·
 Ἔκτορ, μή μοι, ἄλαστε, συνημοσύνας ἀγόρευε·
 Ὡς οὐκ ἔστι λέοισι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά,
 Οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν,
 Ἀλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερές ἀλλήλοισιν·
 265 Ὡς οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σέ φιλήμειαι, οὔτε τι νῶϊν
 Ὅρκια ἔσσονται, πρὶν γ' ἢ ἑτέρον γε πεσάντα

ὁ πατὴρ καὶ ἡ σεβαστὴ μήτηρ παρεκάλουν ἐφεξῆς ἰκετεύοντες, καὶ οἱ φίλοι περιστώτες, αὐτόθι παραμένειν, οὕτω γὰρ ἅπαντες τρέμουν· καὶ διδοίκα· σιν· ἡ ἐμὴ μέντοι ψυχὴ ἐντός· κατεπονείτο πένθει καὶ λύπῃ· χαλεπῇ· νυκὶ δὲ· εὐθὺς· σὺν· εὐθαρσίᾳ ὁρμῶντες πολεμῶμεν, μηδὲ τι δοράτων ὑπαρχέτω φεῖδω, ὅπως θεασώμεθα, εἰάν· ὁ Ἀχιλλεὺς ἀποκτείνῃς ἡμᾶς ὅπλα ἡμαχμένα κομίσῃ ἐπὶ τὰς κοίλας ναῦς, ἢ ἀναιρεθεῖη ἂν ὑπὸ πῦρ σου δόρατος· Οὕτως εἰποῦσα· δόλω καὶ ἐπιβουλῇ προηγήσατο ἡ Ἀθηναῖα· Οὗτοι δὲ ἡνίκα δὴ πλησίον ἐγένοντο ἐπαλλήλους ἐρχόμενοι, πρὸς τοῦτον πρότερον εἶπεν ὁ συνέχῳς τὴν περικεφαλαίαν κινῶν μέγας Ἔκτωρ· Οὐκέτι σε, ὦ υἱὲ πῦρ Πηλέως, φοβηθήσομαι, καὶ φεύξομαι ὥσπερ πρότερον· τρίς περὶ τὴν μεγάλην πόλιν τοῦ Πριάμου ἔδεια, οὐδὲ ὑπέμεινα παραμῆναι ἐπὶόντα· νυκὶ δὲ με ἡ ψυχὴ αἰέπεισε καὶ παρώρμησε στήναι ἐναντίον σου· κρατήσασμι ἂν, ἢ κρατηθεῖν ἂν· ἀλλ' ἄγε δὴ τοὺς θεοὺς μάρτυρας τῶν λεχομένων ποιήσωμεν, οὗτοι γὰρ ἄριστοι μάρτυρες ἔσονται, καὶ ἔφοροι τῶν ὁμολογιῶν καὶ συμβόλων· οὐ γὰρ ἐγὼ σε αἰκίσω οὐδὲ ὑβρίσω δεινῶς καὶ ὑπερηφανῶς, εἰάν μοι ὁ Ζεὺς παράσχη τὴν ἐκ μονομερείας νίκη, τὴν σὴν δὲ ζωὴν ἀφέλωμαι· ἀλλ' ἐπειδάν σε πᾶ ἔνδοξα ὅπλα ἐκδύσω, Ἀχιλλεῦ, νεκρὸν τοῖς Ἕλλησιν ἀποδώσω, οὕτω δὲ καὶ σὺ ποιήσῃς· Πρὸς τοῦτον δὲ δεινῶς ὑποβλεψάμενος εἶπεν ὁ ταχύπους Ἀχιλλεὺς· ὦ Ἔκτορ ἀλάθῃτε καὶ δειὰ καὶ ἀνεπίληστα εἰργασμένε, μὴ μοι συνθήκας λέγε, ἐπεὶδὴ οὐκ ἔστι τοῖς λέουσιν καὶ τοῖς ἀνδράσιν ὀρκωμόσια βέβαια, οὐδὲ οἱ λύκοι καὶ οἱ ἄρνες ὁμογνώμονα ψυχὴν ἔχουσιν, οὐδὲ ὁμονοοῦσιν, ἀλλὰ δινηκεῶς κακὰ καὶ χαλεπὰ φρονοῦσιν ἀλλήλοις· οὕτως οὐκ ἔστι δυνατόν ἐμέ καὶ σὲ φίλους εἶναι, οὔτε τι ἡμῖν ὀρκωμόσια ἔσονται· πρὶν τὸν ἕτερόν γε ἀναιρεθεῖτα ἐμ-

Αἷματος ἄσαι Ἄρνα ταλαύρινον πολεμιστήν.
 Παντοῖης ἀρετῆς μιμνήσκειο· νῦν σε μάλα χρὴ
 Αἰχμητὴν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν.

270 Οὐ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑπάλυξίς, ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη
 Ἐγχεὶ ἐμῷ δαμάα· νῦν ἀθρόα πάντ' ἀποτίσεις
 Κῆδε' ἐμῶν ἐτάρων, οὓς ἔκτανες ἔγχεϊ θύων.

Ἡ ῥά, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκον ἔγχος·
 Καὶ τὸ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο φαίδιμος Ἐκτωρ·
 275 Ἐζέτο γὰρ προῖδων, τὸ δ' ὑπέρπτατό χάλκεον ἔγχος.
 Ἐν γαίῃ δ' ἐπάγῃ· ἀνὰ δ' ἦρπασε Παλλὰς Ἀθήνη,
 Ἀψδ' Ἀχιλλῆϊ δίδου, λάθε δ' Ἐκτορα, ποιμένα λαῶν.
 Ἐκτωρ δὲ προσέειπεν ἀμύμονα Πηλεΐωνα·

Ἡμβροτες, οὐδ' ἄρα πῶ τι, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 280 Ἐκ Διὸς γέειδεις τὸν ἐμὸν μόρον, ἥτοι ἔφης γε·
 Ἀλλὰ τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων,
 Ὅρρα σ' ὑποδδείσας μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι.
 Οὐ μὲν μοι φεύγοντι ματαφρένω ἐν δόρῳ πῆξεις.
 Ἀλλ' ἰθὺς μεμαῶτι διὰ στήθεσφιν ἔλασσον,
 285 Εἴ τοι ἔδωκε θεός· νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλλαι.
 Χάλκεον, ὥς δή μιν σῶ ἐν· χροῖ πᾶν κομίσαιο·
 Καὶ κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρῳέσσι γένοιτο,
 Σεῖο καταφθιμένοι· σὺ γὰρ σφίσι πῆμα μέγιστον.

Ἡ ῥά, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 290 Καὶ βάλε Πηλεΐδαο μέσον σάκος, οὐδ' ἀράμαρτε·
 Τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκος δόρυ· χῶσατο δ' Ἐκτωρ,
 Ὅττι ῥά οἱ βέλος ὦκ' ἐτάσιον ἔκφυγε χειρός·
 Στῆ δὲ κατηφής, οὐδ' ἄλλ' ἔχε μείλιον ἔγχος·
 Διήφοβον δ' ἐκάλει λευκάσπιδα, μακρὸν αὔσας,

πλῆσαι αἵματος τὸν ἰσχυρὸν πολεμιστὴν Ἄρεα. Πάσης τοίνυν ἀρετῆς ἀναμιμνήσκου, νυνὶ σε πάνυ δεῖ πολεμιστὴν τε εἶναι καὶ εὐτολμον μαχητὴν· οὐκέτι σοι ἐστὶν ἐκφυγὴ, ταχέως γάρ σε ἡ πολεμικὴ Ἀθηνᾶ τῷ ἐμῷ δόρατι δαμάσει καὶ ἀποκτενεῖ, νυνὶ δὲ ἔμοῦ πάντα ἀποδώσεις τὰ ἄλγη τῶν ἐμῶν φίλων, οὓς ἀπέκτεινας δόρατι ἐμμανῶς ὀρμῶν. Εἶπε δὴ, καὶ ἀνασείσας ἀφῆκε τὸ μακρὸν δόρυ, καὶ τοῦτο ἐναντίον θεασάμενος ἐφυλάξατο ὁ λαμπρότατος Ἑκτωρ, ἐκάθισε γὰρ προῖδων, αὐτὸ δὲ ὑπεράνωθεν ἤνεχθη τὸ σιδηροῦν δόρυ, ἐνεπάγη δὲ εἰς τὴν γῆν, ἀκίρπασε δ' αὐτὸ ἡ πολεμικὴ Ἀθηνᾶ, καὶ πάλιν ἐδίδου τῷ Ἀχιλλεῖ, ἔλαθε δὲ Ἑκτορα τὸν βασιλέα τοῦ στρατοῦ. Ἑκτωρ δὲ εἶπε πρὸς τὸν ἀμώμητον υἱὸν τοῦ Πηλέως· Ἀπέτυχες, οὐδ' ἄρα τι, ὦ ὅμοιε τοῖς θεοῖς Ἀχιλλεῦ, ἀκριβῶς ἠπίστασο ἐκ τοῦ Διὸς τὸν ἐμὸν θάνατον, εἰπάς γε μέντοι εἰδέναι· ἀλλὰ τις ὑπάρχεις ἱκανὸς εἰπεῖν καὶ παραλογιστικὸς καὶ ἀπατεῶν, ὅπως σε φοβηθεὶς εὐθαρσίας τε καὶ δυνάμεως ἐπιλήσμων γένωμαι· οὐ μέντοι φεύγοντί μοι ἐμπήξεις τὸ δόρυ εἰς τὸ μετέφρενον, ἀλλ' ἐπ' εὐθείας ὀρμῶντι δια τοῦ στήθους ὤθησον, εἴ σοι τοῦτο δέδωκεν ὁ θεός· νυνὶ δὲ φυλάττου τὸ ἐμὸν δόρυ τὸ σιδηροῦν, εἴθε δὴ αὐτὸ πᾶν ἐν τῷ σαυτοῦ σώματι δέξαιτο, καὶ ἡ μάχη ἐλαφροτέρα καὶ κουφοτέρα τοῖς Τρωσὶ γένοιτο σοῦ ἀποθανόντος, σὺ γὰρ αὐτοῖς βλάβη μεγίστη ὑπάρχεις. Εἶπε δὴ καὶ ἀνακινήσας ἀφῆκε τὸ μακρὸν δόρυ, καὶ ἔπληξε τὸ μέσον τῆς ἀσπίδος τοῦ υἱοῦ τοῦ Πηλέως, οὐδὲ ἀπέτυχε· πόρρω δὲ ἀπεκρούσθη τῆς ἀσπίδος τὸ δόρυ, ὠργίσθη δὲ ὁ Ἑκτωρ, διότι δὴ τὸ ταχὺ βέλος ματαίως ἐξῆλθεν ἀπὸ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, ἔστι δὲ σκυθρωπάσας, οὐ γὰρ εἶχεν ἄλλο μείλινον δόρυ· τὸν Διήφοβον δὲ ἐκάλει τὸν λευκὴν ἀσπίδα φέροντα μεγάλως φωνήσας, ἐζήτει αὐτὸν δόρυ μακρὸν· οὗτος δὲ

- 95 "Ἦτεέ μιν δόρυ μακρόν· ὁ δ' οὔτι οἱ ἐγγύθεν ἦεν·
 "Ἐκτωρ δ' ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·
 "ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ με θεοὶ θάνατόν δ' ἐκάλυψαν·
 Διφροβον γὰρ ἔγωγ' ἐφίμην· ἦ ῥα παρῆναι·
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν τείχει, ἐμὲ δ' ἐξάπατησεν Ἀθήνη·
 300 Νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος κακός, οὐδὲ τ' ἄνευθεν,
 Οὐδ' ἀλέη· ἦ γὰρ ῥα πάλαι τό γε φίλτερον ἦεν
 Ζηνὶ τε, καὶ Διὸς υἱεῖ Ἐκιβόλῳ, οἷ· με πάρος γε
 Πρόφρονες εἰρύαται· νῦν αὐτὲ με μοῖρα κιχάνει·
 Μὴ μὰν ἀσπουδί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην,
 305 Ἀλλὰ μέγα ρέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι,
 "Ὡς ἄρα φωνήσας, εἰρύσσατο φάσγανον ὄξυ,
 Τό οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο, μέγα τε στιβαρόν τε·
 Οἶμυσεν δὲ αἰεὶς, ὥστ' αἰετός ὑψιπετής,
 "Ὅς τ' εἰσιν πεδίοις διὰ νεφέων ἐρεβεννῶν,
 310 Ἀρπάξων, ἦ ἄρ' ἀμαλῆν, ἦ πτωκά· λαγῶν·
 "Ὡς Ἐκτωρ οἶμυσε τινάσσων φάσγανον ὄξυ·
 Ὀρμήθη δ' Ἀχιλεὺς, μένος δ' ἐμπλήσατο θυμόν
 Ἀγρίου· πρόσθεν δὲ σάκος στέρναίῳ κάλυψε
 Καλόν, δαιδάλεον· κόρυθι δ' ἐπένευε φαεινῇ,
 315 Τετραφάλῳ, καλαὶ δὲ περισσεύοντο ἔθειραι
 Χρύσεαι, ἃς Ἥφαιστος ἴει λόρόν αἰὲρ θαμείας·
 Οἶος δ' ἀστὴρ εἰσι μετ' ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῶ
 Ἔσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐραϊῷ ἴσταται ἀστήρ·
 "Ὡς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἣν ἄρ' Ἀχιλλεὺς
 320 Πάλλεν δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἐκτορι δῖῳ,
 Εἰσρορῶν χροά καλόν, ὃ πη εἴξειε μάλιστα·
 Τού δὲ καὶ ἄλλο τόσοι μὲν ἔχε χροά χάλκεα τεύχη,

οὐδαμῶς ἦν πλησίον· ὁ Ἑκτωρ δὲ κατενόησεν ἐν τῇ
 διανοίᾳ, καὶ ἐβόησε· Φεῦ φεῦ, ὄντως πάνυ δὴ με κα-
 λούσιν οἱ θεοὶ ἐπὶ τὸν θάνατον, Διὸ φοβὸν γὰρ ἐγώ-
 γε τὸν ἦρωα φήθην παρῆναι· ἀλλ' οὗτος μὲν ἐν τῷ
 πείχει ἐστίν, ἐμὲ δὲ ἠπάτησεν ἡ Ἀθηνᾶ· νυνὶ δέ μοι
 ἐγγὺς ὁ δειδὸς θάνατος, οὐδέ τι πόρρωθεν, οὐδὲ ἐκ-
 φυγή ἐστίν· οὔτως γὰρ πάλαι τοῦτό γε φίλον καὶ
 ἀποδεκτὸν ἦν τῷ τε Διὶ καὶ τῷ τοῦ Διὸς υἱῷ Ἀπόλ-
 λωνι, οἷ μὲ τὸ πρὶν προθύμως ἐφύλαστον καὶ ἑσώ-
 ζον, νῦν δὲ γε ἡ θανατηφόρος μοῖρα μὲ καταλαμβάνει.
 οὐ μὴν ἀνευ σπουδῆς καὶ ἀτίμως ἀποθάνοιμι ἂν,
 ἀλλὰ πράξάς τι μέγα, ὡς καὶ τοὺς μεταγενέστερους
 ἀκούσαι. Οὕτω δὲ εἰπὼν εἴλκυσε τὸ ὄξύ· ξίφος,
 ὅπερ ὑπὸ τὴν λαγὼνα αὐτοῦ ἐκρέματό, μέγα καὶ
 ἰσχυρόν, ὥρμησε δὲ συστραφεῖς καθάπερ αἰτὸς ἐν
 ὕφει πετόμενος, ὅστις καταπέτεται εἰς τὸ πεδίον διὰ
 τῶν σκοτεινῶν νεφῶν ἀρπάσων ἄρνα ἀπαλὴν καὶ τρυ-
 φερὰν, ἢ λαγῶν δειλόν. οὕτως ὁ Ἑκτωρ ὥρμησεν
 ἐπισείων τὸ ὄξύ· ξίφος· ἐπέδραμε δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς,
 εὐθαρσίας δὲ ἐνέπλησε τὴν ψυχὴν φοβεράς (χαλεπῆς),
 ἔμπροσθεν δὲ τοῦ στήθους ἐκάλυψε καὶ ἐπέθηκε τὴν
 ἀσπίδα τὴν εὐειδῆ καὶ ποικιλωτάτην, τῷ λαμπρῷ δὲ
 κράνει παρέκλυψε τῷ τρεῖς φαλοὺς ἔχοντι, αἱ περι-
 καλλεῖς δὲ τρίχες περιεκινουῦντο χρυσαῖ, ὥς ὁ Ἡφαι-
 στος ἐνέπηξεν εἰς τὸν λόφον πολλὰς· οἷος ὁ ἀστήρ
 φέρεται ἐν τοῖς ἀστράσι κατὰ τὴν ἑσπέραν, ὁ κα-
 λούμενος Ἑσπερος, ὃς ὡραιότατος ἐν τῷ οὐρανῷ ὑπάρ-
 χει ἀστήρ· οὕτω λαμπιδὼν ἀπετελεῖτο ἐκ τῆς κα-
 λῆς ἀκμῆς ἐχρούσης ἐπιδορατίδος, ἣν δὴ ὁ Ἀχιλλεὺς
 ἔσειε τῇ δεξιᾷ, δεινὰ καὶ χαλεπὰ διανοούμενος τῷ
 ἐνδοξοπάτῳ Ἑκτορι, περιβλέπων τὸ εὐειδὲς σῶμα,
 ὅπου μάλιστα ἐνδοίη καὶ τρωθείη· τούτου δὲ τὸ μὲν
 ἄλλο πλεῖον σῶμα πὰ ὅπλα κατεῖχον καὶ περιεκάλυ-

- Καλὰ, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξε κατακτάς·
 Φαίνεται δ' ἢ κληῖδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσι,
 325 Λαυκανίης, ἵνα τε ψυχῆς ὠκιστος ὄλεθρος·
 Τῇ ῥ' ἐπὶ οἱ μεμαῶς ἔλασ' ἔγχει δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἦλυθ' ἀκωκή·
 Οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε χαλκοβάρεια,
 Ὅρρα τί μιν προτιείποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν.
 330 Ἦριπε δ' ἐν κοίῃσ'· ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἔκτορ, ἀτάρ που ἔφης, Πατροκλῆ' ἐξεναρίζων,
 Σῶς ἔσσεσθ', ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίζω νοσφιν ἐόντα·
 Νῆπιε, τοῖο δ' ἀνευθεν ἀοσσητὴρ μέγ' ἀμείνων
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐγὼ μετόπισθε λελείμην,
 335 Ὅς τοι γούνατ' ἔλυσα· σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἴωνοι
 Ἐλκήσουσ' αἰκῶς, τὸν δὲ κτεριούσιν Ἀχαιοί·
 Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Λίσσομι' ὑπὲρ ψυχῆς, καὶ γούνων, σῶν τε τοκῆων,
 Μὴ με ἔα παρὰ νηυσὶ κύνας καταδάφαι Ἀχαιῶν·
 340 Ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκὸν τε ἄλῃς, χρυσὸν τε δέδεξο,
 Δῶρα, τὰ τοι δώσουσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
 Σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄρρα πυρός με
 Τρῶες καὶ Τρῳῶν ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλ-
 345 Μὴ με, κύον, γούνων γουνάζω, μηδὲ τοκῆων· (λεῦς·
 Αἶ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη
 Ὡμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, οἳ δ' αὖ ἔοργας·
 Ὡς οὐκ ἔσθ', ὅς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι·
 Οὐδ' εἴ κεν δεκάκις τε καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα
 350 Στήσωσ' ἐνθάδ' ἄγοντες, ὑπόσχωνται δὲ καὶ ἄλλα·

πτον τὰ περικαλλῇ, ἅπερ ἀφείλετο ἀποκτείνας τὸν Πάτροκλον· ἐφάνετο δὲ ὅπου αἱ ἀπὸ τῶν ὤμων διήκουσαι διατάσεις τῶν νεύρων (κατακλειῖδες τῶν ὀσέων) συνέχουσι τὸν αὐχένα τοῦ λαιμοῦ, ὅπου γε τὰ χιρσὸς ἐστὶν ἀφανισμὸς τῆς ζωῆς. ἐνταῦθα δὴ ἐπ' αὐτὸν ὀρμῶντα ἔτρωσε τῷ δόρατι ὁ ἐνδοξότατος Ἀχιλλεύς· ἀπαντικρυ δὲ διὰ τοῦ ἀπαλοῦ αὐχένος διήλθεν ἡ αἰχμὴ, οὐδὲ τὸν γαργαρεῶνα διέκοψεν ἢ τῷ σιδήρῳ ἐστομωμένη καὶ βεβαρυμένη μελίᾳ, ὅπως τι εἶπῃ πρὸς αὐτὸν ἀποκρινόμενος λόγοις· κατέπεσε δὲ ἐπὶ τὴν γῆν, οὗτος δὲ ἐπεκαυχίσαστο ὁ ἐνδοξος Ἀχιλλεύς· ὦ Ἔκτορ, ῥήθης μέντοι ἀποκτείνων καὶ συλῶν τὸν Πάτροκλον ὕγις ἔσεσθαι, ἐμὲ δὲ οὐδαμῶς ἐνετρέπου, πόρρῳ μένοντα· μωρὲ καὶ ἀνόητε· τούτου δὲ πόρρῳθεν βοηθὸς πολλῶν κρείσσων παρὰ ταῖς κοίλαις ναυσὶν ἐγὼ μετὰ ταῦτα ἐναπελείφθην, ὅς σοι τὰ γόνατα παρέλυσα· σὲ μὲν οὖν κύνες καὶ ὄρνεα σπαράξουσιν ἀπρεπῶς καὶ αἰσχρῶς, τοῦτον δὲ κηδεύουσιν καὶ ἐνταφιάσουσιν οἱ Ἕλληνες. Πρὸς τοῦτον δὲ ὀλίγον τὸ δρᾶν ἔχων, εἶπεν Ἐκτωρ ὁ τὸ κράνος κινῶν συνεχῶς· ἰκετεύω σε ἔνεκα τῆς σῆς ψυχῆς, καὶ τῶν γονάτων, καὶ τῶν σῶν γονέων, μὴ με καταλείπῃς παρὰ ταῖς ναυσὶ σπαράξαι καὶ καταφαγεῖν τοὺς κύνας τῶν Ἑλλήνων. ἀλλὰ σὺ μὲν δέξαι χρυσόν τε καὶ χαλκὸν πολὺν, ἅπερ σοι δώσουσι δῶρα ὅ τε πατήρ καὶ ἡ σεβαστὴ μήτηρ, τὸ σῶμα δὲ τοῦμόν ἀπόδος εἰς τὸν οἶκον, ἵνα μὲ πυρὸς ἀξιώσωσι καὶ μεταδῶσι Τρῶες καὶ αἱ γυναῖκες τῶν Τρώων. Πρὸς τοῦτον δὲ δεινῶς ὑποβλεψάμενος εἶπεν ὁ ταχύπους Ἀχιλλεύς· Μὴ με, ὦ κύον, καὶ ἀναιδέστατε, ἰκέτετε ἔνεκα τῶν γονέων· εἴθε γάρ πως ἐμὲ αὐτὸν ἀναπείσειε καὶ προτρέψειεν ἡ ψυχὴ τε καὶ προθυμία ὡμὰ ἀποκόπτοιντα τὰ σαυτοῦ κρέα ἐσθίειν, οὐτῷ δεινὰ με εἰργάσω· οὐ γάρ ἐστιν ὅστις ἀποσοβήσῃ καὶ ἀποδιώξῃ τῆς σῆς γε κεφαλῆς τοὺς κύνας, οὐδ' ἐὰν δεκάκις καὶ εἰκοσάκις ἐξισούμενα τοῖς ὑπὸ σοῦ νοούμενοις λύτρα σαθμήσωσι δεῦρο ἄγοντες, ἐπαγγέλ-

- Οὐδ' εἴ κέν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι
 Δαρδανίδης Πρίαμος· οὐδ' ὥς σέ γε πότνια μήτηρ
 • Ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, ὅν τέκεν αὐτὴ,
 Ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἶωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται.
- 355 Τὸν δὲ καταθνήσκων προσέφη κορυθαίολος Ἑκτωρ·
 Ἦ σ' εὖ γινώσκων προτιόσσομαι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον
 Πείσειν· ἦ γάρ σοί γε σιδήρεος ἔνδοθι θυμός·
 Φράζσο νῦν, μήτοι τι θεῶν μήνιμα γένωμαι
 Ἥματι τῷ, ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων,
- 360 Ἐσθλὸν εἴοιτ', οὐλέσωσιν ἐνὶ Σχαιῆσι πύλῃσιν.
 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψε·
 Ψυχὴ δ' ἐκ ρεθέων πταμένη Ἀϊδόσδε βεβήκει,
 Ὅν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀνδρότῆτα καὶ ἦβην,
 Τὸν καὶ τεθνηῶτα προσνύδα δῖος Ἀχιλλεύς.
- 365 Τέθναθι· κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὅππότε κεν δῇ
 Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἠδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
 Ἦ ῥα, καὶ ἐκ νεκροῖο ἐρύσσατο χαλκεὸν ἔγχος·
 Καὶ τό γ' ἀνευθεν ἔθνηχ', ὃδ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.
 Αἱματόεντ' ἄλλοι δὲ περὶ δραμον υἷες Ἀχαιῶν,
- 370 Οἳ καὶ θνήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγῆτον
 Ἑκτορος· οὐδ' ἄρα οἳ τις ἀνουτητί γε παρέστη.
 Ὡδε δέ τις εἶπεν σκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφοφάσθαι
 Ἑκτωρ, ἦ ὅτε νῆας ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέφ.
- 375 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε, καὶ οὐτήσασκε παραστάς.
 Τὸν δ' ἐπεὶ ἐξενάριξε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 Στάς ἐν Ἀχαιοῖσιν ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,

λωνται δὲ καὶ ἄλλα, οὐδ' εἰς αὐτὸν διὰ χρυσοῦ
 ἰσοστάθμου σοι ἀναρρύσασθαι κελεύη ὁ τοῦ Δαρδάνου
 ἀπόγονος Πρίαμος, οὐδ' οὕτω σέ γε ἡ σεβασμία μή-
 τηρ βαλοῦσα ἐπὶ τῆς στρωμνῆς θρηνήσει, ὃν ἔτεκεν
 αὐτὴ, ἀλλὰ κύνες καὶ ὄρνεα ὅλον σε καταφάγονται.
 Πρὸς τοῦτον δὲ ἀποθνήσκων εἶπεν Ἐκτωρ ὁ τὸ κράνος
 κινῶν συνεχῶς· ὄντως εὖ ἐπιστάμενός σε προφθέγγο-
 μαι, οὐ γὰρ ἔμελλον καταπείσειν· ὄντως γάρ σοι γε
 σιδηρὰ ἔνδον ψυχὴ ὑπάρχει· σκόπει νῦν μή τις σοι
 θεῶν ὀργὴ γένωμαι τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἥνίκα σε ὁ Πά-
 ρις καὶ Ἀπόλλων ὁ λαμπρότατος ἀνδρεῖον καὶ γενναῖον
 ἄντα ἀποκτείνωσιν ἐν ταῖς Σκαιαῖς πύλαις. Οὕτω δὲ
 εἰπόντα αὐτὸν ἐκάλυψε τὸ τέλος τοῦ θανάτου· ἡ ψυχὴ
 δὲ ἐκ τῶν μελῶν ἀποπτᾶσα εἰς τὸν ἄδην ἀπῆλθε,
 τὸν ἑαυτῆς χωρισμὸν ὀδυρομένη, καταλιποῦσα τὴν τοῦ
 ἀνδρός φύσιν τε καὶ ἀκμάζουσαν ἡλικίαν. Πρὸς τοῦ-
 τον δὲ καὶ ἀποθανόντα ἔλεγεν ὁ ἐνδοξότατος Ἀχιλ-
 λεύς· Ἀπόθανε· τὸν θάνατον δὲ ἐγὼ τότε δεῖξομαι,
 ὅταν δὴ ὁ Ζεὺς βούληται ἐκτελέσαι καὶ οἱ ἄλλοι αἰ-
 ωνιοὶ θεοί. Εἶπε δὲ, καὶ ἐκ τοῦ νεκροῦ ἀπέσπασε τὸ
 σιδηροῦν δόρυ, καὶ τοῦτο μὲν ἔθηκε πόρρω, αὐτὸς δὲ
 ἀφηρεῖτο ἐκ τῶν ὤμων τὰ ὅπλα ἡμαγμένα· οἱ ἄλλοι
 δὲ υἱοὶ τῶν Ἑλλήνων περιέδραμον, οἱ καὶ ἐθαύμασαν
 τὴν τῶν μελῶν σύστασιν, καὶ ἀναδρομὴν, καὶ τὴν
 θαυμαστὴν μορφήν τοῦ Ἐκτορος· οὐδ' ἄρα τις αὐτῷ
 παρέστη ἄνευ τοῦ τρῶσαι. οὕτω δὲ τις εἶπε θεασά-
 μενος πρὸς ἄλλον ἐγγύς· Φεῦ φεῦ ὄντως δὴ μαλακώ-
 τερος καὶ ἡμερώτερος πάνυ ψηλαφᾶσθαι ὑπάρχει νῦν
 ὁ Ἐκτωρ, ἢ ἥνίκα πᾶς ναῦς ἐπυρπόλει πυρὶ καυστι-
 κῷ. Οὕτω δὲ τις εἶπε καὶ ἔτρωσε παραγενόμενος.
 τοῦτον δὲ ἐπειδὴ ἐσύλησεν ὁ ταχύπους ἐνδοξότατος
 Ἀχιλλεὺς στὰς ἐν τοῖς Ἑλλησι λόγους ταχεῖς ἔλεγεν·
 ὦ φίλοι ἡγεμόνες τῶν Ἑλλήνων, καὶ βασιλεῖς, ἐπει-

- Ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν,
 380 Ὅς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν, ὅς οὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι
 Εἶδ' ἄγετ', ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν
 Ὅφρα κέ τι γνῶμεν Τρῶων νόον, ὄντιν' ἔχουσιν.
 Ἡ καταλείψουσι πόλιν ἄκρην, τοῦδε πεσόντος,
 Ἡὲ μένειν μεμάσσι, καὶ Ἑκτορος οὐκ ἔτ' ἐόντος.
 385 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Κεῖται παρὰ νηυσὶ νέκυς ἄκλαυστος, ἄθαρτος,
 Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐκ ἐπιλήσομαι, ὅφρ' ἂν ἔγωγε
 Ζωῶσιν μετέω, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ.
 Εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν αἶδαο,
 390 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κεῖθι φίλου μεμνήσομι' ἐταίρου.
 Νῦν δ' ἄγ' αἰείδοντες Παιήονα, κοῦροι Ἀχαιῶν.
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι νεώμεθα, τόνδε δ' ἄγωμεν.
 Ἡράμεθα μέγα κῦδος· ἐπέφνομεν Ἑκτορα δῖον,
 ὦ Τρῶες κατὰ ἄστυ, θεῶ ὦς, εὐχετέωντο.
 395 Ἡ ῥα, καὶ Ἑκτορα, δῖον αἰεκέα μῆδετο ἔργα.
 Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε
 Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης, βοέους δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας,
 Ἐκ δίφροιο δ' ἔδνησε· κάρη δ' ἔλκεσθαι ἔασεν.
 Ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς, ἀνὰ τε κλυτὰ τεύχε' αἰέρας,
 400 Μάστιξέν ῥ' ἐλάαν, τῷ δ' οὐκ ἄκοντα πετέσθην.
 Τοῦ δ' ἦν ἐλκομένοιο κονίσσαλος· ἀμφὶ δὲ χαῖται
 Κυάεαι πίλιναντο, κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσι
 Κεῖτο, πάρος χαρίεν· τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσι
 Δῶκεν αἰκίσσασθαι ἐῖς ἐν πατρίδι γαίῃ.
 405 Ὡς τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη ἅπαν· ἡ δὲ νυ μῆτηρ
 Τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἑρρίψε καλύπτρην

δὴ ἐδωρήσαντο οἱ θεοὶ ἀποκτεῖναι τὸν ἄνδρα, δς πολ-
 λὰ δεινὰ καὶ χαλεπὰ ἐποίησεν, ὅσα οὐχ ὁμοῦ πάν-
 τες οἱ ἄλλοι. ἄγετε, περὶ τὴν πόλιν σὺν τοῖς ὀ-
 πλοῖς ἀπόπειραν ποιήσωμεν, ὅπως ἂν τι νοήσωμεν
 τὸν νοῦν, καὶ τὸν σκοπὸν τῶν Τρῶων, ὃν ἔχουσιν,
 ἢ καταλέψουσι τὴν ἀκρόπολιν τούτου ἀποθανόντος,
 ἢ μένειν καὶ ἀντέχειν προθυμοῦνται καὶ τοῦ Ἑκτορος
 οὐκέτι ζῶντος. ἀλλὰ τί δὴ μοι ταῦτα ἢ ἀγαπητὴ
 ψυχὴ διήλθε; κεῖται παρὰ ταῖς ναυσὶν ὁ νεκρὸς μή-
 πω θρήνου καὶ ταφῆς ἡξιωμένος ὁ Πάτροκλος, τούτου
 δὲ οὐκ ἐπιλήσιμων γενήσομαι, ἕως ἔγωγε ἐν τοῖς ζῶ-
 σιν ὑπάρχω, καὶ μοι τὰ προσφιλῆ γόνατα ὀρμᾷ καὶ
 κινεῖται. εἰ δὲ τῶν ἀποθανόντων γε λήθη γίνοιτο ἐν
 τῷ ἄδῃ, ἀλλ' ἐγὼ καὶ κεῖ μνησθήσομαι τοῦ ἀγαπητοῦ
 φίλου. νυνὶ δὲ ἄγε ἄδοντες Παιᾶνα, ὧς υἱοὶ τῶν Ἑλ-
 λήνων πορευάμεθα ἐπὶ τὰς κοίλας ναῦς, τούτον δὲ
 ἐπάγωμεν. ἔσχομεν δόξαν μεγάλην, ἀπεκτείναμεν
 τὸν ἐνδοξότατον Ἑκτορα, ὥτινι οἱ Τρῶες ἐν τῇ πόλει
 καθάπερ θεῷ ἠΰχοντο. εἶπε δὴ καὶ τὸν ἐνδοξότατον
 Ἑκτορα ἀπρεπῆ καὶ αἰσχρὰ εἰργάζετο ἔργα. ὅπι-
 σθεν ἀμφοτέρων τῶν ποδῶν τὰ μεγάλα νεῦρα ἐτρύπη-
 σεν ἐκ τῆς πτέρνης μέχρι τοῦ σφυροῦ, βοείους δὲ λώ-
 ρους ἐξῆψεν, ἔδησε δὲ ἐκ τοῦ ὀχήματος, τὴν κεφαλὴν
 δὲ ἀφήκεν ἐπισύρεσθαι. ἀναβάς δὲ εἰς τὸ ὄχημα,
 καὶ ἀναθείς καὶ τὰ ἐνδοξα ὄπλα, ἐμάστιζε δὴ ἐλαύ-
 νειν, οὔτοι δὲ ἐκόντες ἔτρεχον. τούτου δὲ ἐπισυρο-
 μένου ἐγένετο κονιορτός· περὶ αὐτὸν αἱ τρίχες τῆς
 κεφαλῆς αἱ μέλαιναι προσήγγιζον τῇ γῇ, ἡ κεφαλὴ
 δὲ ὅλη ἐν τῇ κόνει καὶ τοῖς χώμασιν ἔκειτο, ἡ τὸ
 πρὶν χάριτος καὶ ἡδύτης γέμουσα, τότε δὲ ὁ Ζεὺς
 τοῖς ἐχθροῖς ἔδωκεν αὐτὴν αἰκίσαι, καὶ ἀτιμάσαι ἐν
 τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι γῇ. Οὕτω τούτου ἡ κεφαλὴ πᾶ-
 σα ἐκεκονιόρτωτο· ἡ μήτηρ δὲ ἀπέσπα τὰς τρίχας
 τῆς κεφαλῆς, ἀπέρριψε δὲ τὸ λευκὸν κάλυμμα πόρ-

- Τηλόσε· κώκυσε· δὲ μάλα μέγα, παῖδ' ἐσιδοῦσα·
 Ὡμῶξεν δ' ἐλέειν· ἀπατήρ φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ
 Κωκυτῶ τ' εἶχοντο, καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ·
 410 Τῷ δὲ μάλιστ' ἄρ' ἦν ἐναλίγκιον, ὥς εἰ ἅπασα
 Ἴλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχριτο κατ' ἄκρης·
 Λαοὶ μὲν ῥα γέροντα μόλις ἔσχον ἀσχαλόωντα,
 Ἐξελθεῖν μεμαῶτα πυλάων Δαρδανιάων·
 Πάντας δ' ἐλλιτάνευε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρην,
 415 Ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον·
 Σχέσθε, φίλοι, καὶ μ' οἷον ἐάσατε, κηδόμενόν περ,
 Ἐξελθόντα πόλνος ἰκέσθ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 Λίσσωμ' ἄνδρα τοῦτον ἀτάσθαλον, ὀβριμοεργόν,
 Ἦν πως ἡλικίην αἰδέσσεται, ἠδ' ἐλεήσει
 420 Γῆρας· καὶ δέ νυ τῷδε πατήρ τοιόσδε τέτυκται
 Πηλεὺς, ὅς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε, πῆμα γενέσθαι
 Τρωσὶ· μάλιστα δ' ἐμοὶ περὶ πάντων ἄλγ' ἔθηκε·
 Τόσσους γὰρ μοι παῖδας ἀπέκτανε τηλεθάοντας·
 Τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ,
 425 Ὡς ἐνός, οὗ μ' ἄχος ὅξ' κατοίσεται ἄϊδος εἴσω,
 Ἐκτορος· ὥς ὄφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσι·
 Τῷ κε κορεσσάμεθα κλαίοντέ τε, μυρομένω τε,
 Μήτηρ θ', ἥ μιν ἔτικτε δυσάμμορος, ἠδ' ἐγὼ αὐτός·
 Ὡς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο πολῖται·
 430 Τρωῆσιν δ' Ἐκάβη ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο·
 Τέκνον, ἐγὼ δειλὴ, τί νυ βείομαι, αἰνὰ παθοῦσα,
 Σεῦ ἀποτεθνεῖωτος; ὃ μοι νύκτας τε καὶ ἡμάρ
 Εὐχολὴ κατὰ ἄστυ πελέσκειο, πᾶσι τ' ὄνειαρ
 Τρῶσιν τε καὶ Τρωῆσιν κατὰ πτόλιν, οἳ σε, θεὸν ὥς,

ῥῳ, ὠλόλυξε δὲ πάνυ μεγάλως θεασαμένη τὸν υἱόν·
 ἐθρήνει δὲ οἰκτρῶς ὁ ἀγαπητὸς πατήρ, οἱ λαοὶ δὲ
 θρήνῳ κατείχοντο, καὶ ὕδρμῳ κατὰ τὴν πόλιν· τού-
 τῳ δὲ μάλιστα ἦν ὁμοιον ὥσπερ εἰ πᾶσα ἡ λοφώδης
 καὶ ὑψηλὴ Ἴλιος κατακαίετο κατὰ κορυφῆς (κατὰ κρά-
 τος). Οἱ μὲν οὖν λαοὶ τὸν γέροντα μόλις κατέσχον
 ἀγανακτοῦντα καὶ λυπούμενον περιπαθῶς, προθυμού-
 μενον ἐξελθεῖν τῶν Δαρδανίων πυλῶν, πάντας δὲ
 ἰκέτευσεν, κυλιόμενος κατὰ τὸν συρφετὸν τῆς γῆς, ἐξ
 ὀνόματος καλῶν ἕκαστον ἄνδρα· Παύσασθε, ὦ φίλοι,
 καὶ ἄφετέ με μόνον, καίπερ λυπόμενον, ἐξελθόντα τῆς
 πόλεως ἀφικέσθαι παρὰ τὰς ναῦς τῶν Ἑλλήνων, ὅ-
 πως παρακαλέσω τὸν ἄνδρα τοῦτον τὸν ἀνόσιον, καὶ
 βίαια καὶ ἄδικοι πράττοντα, εἰάν πως τὴν ἐμὴν ἥλι-
 κίαν αἰδεσθῆσεται καὶ ἐλεήσῃ τὸ γῆρας· καὶ δὴ καὶ
 αὐτῷ ὑπάρχει τοιοῦτος πατήρ ὁ Πηλεὺς, ὅστις αὐ-
 τὸν ἐγέννησε, καὶ ἀνέτρεφε βλάβην γενέσθαι τοῖς Τρω-
 σὶ, μάλιστα δὲ ἐκ πάντων ἐμοὶ θλίψεις καὶ λύπας
 ἐποίησε, πολλοὺς γάρ μοι υἱοὺς ἀπέκτεινε καλοὺς
 καὶ ἀχμαίους· τούτων πάντων ἕνεκα οὐ θρηνῶ τοσοῦ-
 τον, καίπερ λυπούμενος, ὥσπερ (ὅσον) ἕνεκα ἐνός,
 οὗ με ἡ λύπη ἡ σφοδρὰ καταβιβάσκει εἰς τὸν ἄδην,
 τοῦ Ἑκτορος· ὡς εἶθε ὦφλεν ἀποθανεῖν ἐν ταῖς ἐμαῖς
 χερσίν, οὕτω γὰρ ἂν ἐνεπλήσθημεν κλαίοντες καὶ
 θρηνοῦντες, ἢ τε μήτηρ ἥτις αὐτὸν ἔτεκεν ἡ δυστυ-
 χὴς καὶ ἀθλία, καὶ ἐγὼ αὐτός. Οὕτως εἶπε κλαίων,
 ἐπεστέναζον δὲ οἱ πολῖται. Ἐκάβη δὲ ταῖς Τρωϊ-
 καῖς γυναῖξιν ἤρχετο θρήνου καὶ ὀδύρμοῦ συχνοῦ,
 λέγουσα· ὦ παῖ, ἐγὼ ἡ ταλαίπωρος καὶ ἀθλία,
 τί δὴ καὶ πῶς βιώσομαι καὶ ζήσομαι δεινὰ καὶ χα-
 λεπὰ παθοῦσα σοῦ ἀποθανόντος; ὅς μοι νύκτωρ καὶ
 μεθ' ἡμέραν δόξα κατὰ τὴν πόλιν ἀνεστρέφου καὶ διέ-
 τριβες, καὶ πᾶσιν ὄφελος τοῖς τε Τρωσὶ καὶ ταῖς
 Τρωάσιν ἐν τῇ πόλει, οἱ σε καθάπερ θεὸν διεδέ-

- 435 Δειδέχατ'· ἥ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἔησθα,
 Ζωὸς ἑών· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.
 "Ὡς ἔφατο κλαίουσ'· ἄλοχος δ' οὐπω τι πέπυστο
 "Ἐκτορος· οὐ γάρ οἱ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν
 "Ἠγγεῖλ', ὅττι ρά οἱ πόσις ἔκτοθι μίμνε πυλάων·
 440 Ἄλλ' ἦγ' ἰστὸν ὕφαινε, μυχῶ δόμου ὑψηλοῖο,
 Δίπλακα πορφυρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσε·
 Κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοις κατὰ δῶμα
 Ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν, ὅφρα πέλοιτο
 "Ἐκτορι θερμὰ λoετρὰ μάχης ἐκιστήσαντι·
 445 Νηπίη, οὐδ' ἐνόησεν, ὃ μιν μάλα τῆλε λoετρῶν
 Χερσὶν Ἀχιλλῆος δάμασεν γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου,
 Τῆς δ' ἐλελίχθη γυῖα, χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκίς·
 Ἥ δ' αὖτις δμῳῆσιν εὐπλοκάμοισι μετηύδα·
 450 Δεῦτε, δῶά μοι ἔπεσθον, ἴδωμ', ὅτιν' ἔργα τέτυκται·
 Αἰδοίης ἐκυρῆς ὁπὸς ἔκλυον, ἐν δέ μοι αὐτῇ
 Στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα, νέρθε δὲ γούνα
 Πήγνυται· ἐγγὺς δὴ τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσιν.
 Αἶ γὰρ ἀπ' οὔατος εἴη ἐμεῦ ἔπος· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 455 Δεῖδω, μὴ δὴ μοι θρασὺν Ἐκτορα δῖος Ἀχιλλεύς
 Μοῦνον ἀποτμήξας πόλιος, πεδίονδε δίπτει.
 Καὶ δὴ μιν καταπαύσῃ ἀγνηορίης ἀλεγεινῆς·
 "Ἡ μιν ἔχεσκέ· ἐπεὶ οὔ ποτ' ἐνὶ πληθυῖ μένειν ἀνδρῶν,
 Ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ δν μένος οὐδενὶ εἴκων.
 460 "Ὡς φαμένη, μεγάροιο διέσσυτο, μαινάδι ἴση,
 Παλλομένη κραδίην· ἅμα δ' ἀμφίπολοι κίον αὐτῇ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πύργον τε καὶ ἀνδρῶν ἶξεν ὄμιλον,

χοντο καὶ ἡσπάζοντο καὶ ἐφιλοφρονοῦντο, ὄντως γὰρ ἂν αὐτοῖς δόξα μεγάλη καὶ εὐπρέπεια ὑπῆρχες, ὅτε ἕξης, νυνὶ δὲ θάνατος καὶ τύχη κακὴ σε καταλαμβάνει. Οὕτως εἶπε κλαίουσα· ἡ γυνὴ δὲ οὐπώ τι ἤκουσε τοῦ Ἑκτορος, οὐδεὶς γὰρ ἀληθὴς μινυτὴς παραγενόμενος αὐτῇ ἐμήνυσεν, ὅτι δὴ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἐκτὸς τῶν πυλῶν ἔμενεν· ἀλλ' αὕτη γε ὕφασμα εἰργάζετο ἐν τῷ ἐνδοπατάῳ τοῦ ὑψηλοῦ οἴκου, διπλοῖδα μεγάλην πορφυράν, ἐνέπασσε δὲ καὶ ἐποίκιλλε χρώματα διάφορα· παρεκελεύσατο δὲ ταῖς καλλικόμοις θεραπεύουσιν ἐν τῷ οἴκῳ στήσαι περὶ τὸ πῦρ μέγαν λέβητα ὅπως ὑπάρχοι τῷ Ἑκτορι λουτρὰ θερμά ὑποστρέφαντι ἐκ τοῦ πολέμου· ἡ ἀνόητος, οὐδὲ ἔμαθεν ὅτι αὐτὸν πόρρῳ πάνυ λουτρῶν ἀπέκτεινεν ἡ εὐόφθαλμος Ἀθηναῖα διὰ τῶν χειρῶν τοῦ Ἀχιλλέως· ἤκουσε δὲ τοῦ θρήνου καὶ τῆς ὀλολυγῆς ἀπὸ τοῦ πύργου· ταύτης δὲ περιεκλονήθησαν τὰ μέλη, ἐξέπεσε δὲ τῶν χειρῶν αὐτῆς ἐπὶ τὴν γῆν τὸ ὑφαντικὸν ἔργαλειον· ἡ δὲ ταῖς καλλικόμοις θεραπεύουσιν ἔλεγεν· Ἄγετ' ἀκολουθεῖτέ μοι δύο, ὅπως θεάσωμαι τίνα ἔργα γεγόνασιν· τῆς αἰδεσίμου πενθερᾶς τὴν φωνὴν ἤκουσα· ἐν ἐμοὶ δὲ αὐτῇ κινεῖται ἐν τοῖς στήθεσιν ἡ καρδία κατὰ τὸ στόμα, κάτωθεν δὲ τὰ γόνατα φύχεται καὶ ἀπονεκροῦται, πλησίον ἐστὶ δεινόν τι τοῖς παισὶ τοῦ Πριάμου· εἴθε γὰρ πόρρῳ τῆς ἐμῆς ἀκοῆς γένοιτο ὁ ἐμὸς λόγος· πάνυ μέντοι χαλεπῶς δέδοικα μὴ ποτέ μοι τὸν εὐτολμον Ἑκτορα ὁ ἐνδοξότατος Ἀχιλλεὺς μόνον ἀποχωρίσας τῆς πόλεως ἐπὶ τὸ πεδίον ἀποκτεῖνῃ, καὶ δὴ ἀποπαύσῃ αὐτὸν τῆς χαλεπῆς καὶ ὀδυνηρᾶς ἀνδρίας, ἥ τις αὐτὸν κατεῖχεν, ἐπειδὴ οὐδέποτε ἐν τῷ πλήθει παρέμενε τῶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ πολλῶν προέτρεχεν τῇ ἑαυτοῦ εὐθαρσία μηδενὶ ὑποχωρῶν. Οὕτως εἰποῦσα ὥρμησεν ἐκ τοῦ οἴκου ὁμοίᾳ ἐμμανεῖ γυναικὶ διασειομένη καὶ κλονουμένη κατὰ τὴν καρδίαν, σὺν αὐτῇ δὲ καὶ αἱ θεράπαιναι ἐπορεύοντο· ἐπειδὴ δὲ ἀφίκετο εἰς τὸν πύργον καὶ τὸ ἄθροισμα τῶν

- Ἔστι παπτήνας' ἐπὶ τείχεϊ· τὸν δ' ἐνόησεν
 Ἐλκόμενον πρόσθεν πόλιος, ταχέες δέ μιν ἴπποι
 465 Ἐλκον ἀκνῆδέστως κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 Τὴν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἑρεβεννὴ νύξ ἐκάλυψεν·
 Ἦριπε δ' ἐξοπίσω, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσε·
 Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα,
 Ἀμπυκα, κεκρύφαλόν τε, ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην,
 470 Κρήδεμνόν θ', ὃ ρά οἱ δῶκε χρυσοῖ Ἀφροδίτῃ,
 Ἦματι τῷ, ὅτε μιν κορυθαίολος ἠγάγεθ' Ἐκτωρ
 Ἐκ δόμου Ἠετίωνος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα·
 Ἀμφὶ δέ μιν γαλόω τε καὶ εἰνατέρες ἄλλης ἔσταν,
 Αἷ ἐ μετὰ σφίσιν εἶχον ἀτυζομένην ἀπολέσθαι.
 475 Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο, καὶ εἰς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
 Ἀμβλήδην γοῶσα, μετὰ Τρωῆσιν ἔειπεν·
 "Ἐκτορ, ἐγὼ δύστηνος· ἰὴ ἄρα γεινόμεθ' αἴσῃ
 Ἀμφοτέροι, σὺ μὲν ἐν Τροίῃ Πριάμου κατὰ δῶμα,
 Αὐτὰρ ἐγὼ Θήβῃσιν, ὑπὸ Πλάκῃ ὕληέσση,
 480 Ἐν δόμῳ Ἠετίωνος, ὃ μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν,
 Δύσμορον αἰνόμορον· ὥς μὴ ὤφελλε τεκέσθαι·
 Νῦν δὲ σὺ μὲν Αἶδαο δόμους, ὑπὸ κεῖθεσι γαίης,
 Ἐρχεαι, αὐτὰρ ἐμὲ στυγερῶ ἐνὶ πένθεϊ λείπεις
 Χήρην ἐν μεγάροισι· πάϊς δ' ἔτι νήπιος αὐτῶς,
 485 Ὀν τέκομεν, σὺ τ', ἐγὼ τε, δυσάμμοροι· οὔτε σὺ τούτῳ
 Ἔσσεαι, Ἐκτορ, ὄνειαρ, ἐπεὶ θάνες· οὔτε σοι οὗτος·
 Ἦνπερ γὰρ πόλεμόν γε φύγῃ πολύδακρυν Ἀχαιῶν,
 Αἰεὶ τοι τούτῳ γε πόνος καὶ κῆδ' ὀπίσσω
 Ἔσσοντ'· ἄλλοι γάρ οἱ ἀπουρίσσουσιν ἀρούρας·
 490 Ἦμαρ δ' ὄρφανικὸν, παναφήλικα παῖδα τίθησι·

ἀνδρῶν, ἔστι ἐπὶ τῷ τείχει περιβλεψαμένη, τοῦτον
 δὲ ἐθεάσατο ἐπισυρόμενον ἔμπροσθεν τῆς πόλεως· οἱ
 ταχεῖς δὲ ἵπποι αὐτὸν ἔσυρον ἀφειδῶς ἐπὶ τὰς βα-
 θείας ναῦς τῶν Ἑλλήνων· ταύτην δὲ ἐν ὀφθαλμοῖς νύξ
 σκοτεινὴ περιέκαλυψε, κατέπεσε δὲ εἰς τὴν πίσω, ἀπέ-
 πνευσε δὲ τὴν ψυχὴν· πόρρῳ δὲ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἔρ-
 ρίψε τὰ λαμπρὰ ἐπίδεσμα καὶ περιθέματα τῆς
 κεφαλῆς, τό τε διάδημα τῶν τριχῶν, καὶ τὸν κεκρύ-
 φalon, καὶ τὴν περὶ τοὺς κροτάφους σειράν, καὶ τὸ
 ἐπιβόλαιον, ὃπερ ἔδωκεν αὐτῇ ἡ χρυσὴ Ἀφροδίτη
 τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἵναι αὐτὴν ὁ συνεχῶς τὸ κράνος
 κινῶν Ἐκτωρ ἠγάγετο ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Ἡετίωνος,
 ἐπεὶ δὴ ἔδωκε πλεῖστα δῶρα προικῶ· περὶ αὐτὴν δὲ
 αἱ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφαὶ καὶ αἱ τῶν ἀνδραδελφῶν γυναῖ-
 kes πολλαὶ ἴσταντο, αἱ δὲ αὐτὴν ἐν ἑαυταῖς κατεῖ-
 χον λύπη ἐπείγομένην (συνεχομένην) ἀποθανεῖν· ἐπεὶ
 δὲ αὕτη ἔμπρους ἐγένετο (ἀνέπνευσε), καὶ ἡ ψυχὴ
 (τὸ πνεῦμα) συνηροίσθη εἰς τὴν διάνοιαν, ἀναβολάδην
 καὶ ὀξέως ὀλολύζουσα ἐν ταῖς Τρωϊκαῖς γυναῖξιν εἶ-
 πεν· ὦ Ἐκτορ, ἐγὼ ἡ ταλαίπωρος καὶ ἀθλία, μῖα
 δὴ μοίρᾳ ἐγεννήθην ἀμφότεροι, σὺ μὲν ἐν τῇ Τροίᾳ
 ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Πριάμου, ἐγὼ δὲ ἐν ταῖς Θήβαις, τῇ
 ὑπὸ τῷ Πλακείῳ ὄρει κειμένη, συμφύτῳ καὶ ὑλᾷδει πό-
 λει ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Ἡετίωνος, ὅς με ἀνέτρεφε μικρὰν
 ὑπάρχουσαν τὴν δυσυχὴ καὶ κακόμοιρον, ὥς εἴθε μὴ
 ᾤφλε γεννησαί με· νυνὶ δὲ σὺ μὲν δὴ εἰς τοὺς οἴκους
 τοῦ Ἄιδου ὑπὸ τοὺς μυχούς καὶ ἀποκρύφους τόπους τῆς
 γῆς ἀπέρχῃ, ἐμὲ δὲ ἐν πένθει καὶ θρήνῳ μισιτῶ κα-
 ταλείπεις ἔστερηνμένην ἀνδρὸς ἐν τοῖς οἴκοις, ὁ παῖς
 δὲ ἔτι βρέφος οὕτως, ὃν ἐγεννήσαμεν σὺ τε καὶ γὰρ οἱ
 δυστυχεῖς καὶ κακόμοιροι· οὔτε σὺ τούτῳ ἔσῃ, ᾧ Ἐ-
 κτορ, ὄφελος, ἐπεὶ δὴ ἀπέθανες, οὔτε σοὶ ἔσται οὗτος·
 εἰάν γάρ καὶ τὸν πολλῶν δακρύων αἴτιον πόλεμον τῶν
 Ἑλλήνων ἐκφύγῃ, αἰεὶ δὴ τῷ γε ταλαιπωρία καὶ λύ-
 παι μετὰ ταῦτα ἔσονται, ἄλλοι γὰρ αὐτοῦ ἀφαιρήσον-
 ται τὰ σιτοφόρα χωρία· ἡ τῆς ὀρφανίας δ' ἡμέρα, καὶ
 τὸ ζῆν ὀρφανὸν, πάντων τῶν ὀμηλίκων ἀπεληλαμμένον

- Πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, δεδάκρυται δὲ παρειαί.
 Δευόμενος δέ τ' ἄνεσι πάϊς ἐς πατρός ἐταίρους,
 Ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος·
 Τῶν δ' ἐλεπσάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχε,
 495 Χεῖλεα μὲν τ' ἐδίγη, ὑπερώην δ' οὐκ ἐδίγη.
 Τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὴς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξε.
 Χερσὶν πεπληγῶς, καὶ ὀνειδείοισιν ἐνίσσων,
 Ἑρρ' οὕτως· οὐ σὸς γε πατὴρ μεταδαίνυται ἡμῖν.
 Δακρυόεις δέ τ' ἄνεσι πάϊς ἐς μητέρα χήρην,
 500 Ἀστυάναξ, ὃς πρὶν μὲν ἐοῦ ἐπὶ γούνασι πατρός
 Μυελὸν οἶον ἔδεσκε, καὶ οἰῶν πίονα δημόν.
 Αὐτὰρ ὅθ' ὕπνος ἔλοι, παύσαιτό τε νηπιαχεύων,
 Εὐδέσκη ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης,
 Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ.
 505 Νῦν δ' ἂν πολλὰ πάθῃσι, φίλου ἀπὸ πατρός ἀμαρτῶν,
 Ἀστυάναξ, ὃν Τρῶες ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν.
 Οἶος γάρ σφιν ἔρυσσεν πύλας καὶ τείχεα μακρά.
 Νῦν δὲ σὲ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, νόσφι τοκήων,
 Αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεὶ κε κύνες κορέσωνται,
 510 Γυμνόν· ἀτάρ τοι εἵματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται,
 Λεπτὰ τε καὶ χαρίεντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν.
 Ἄλλ' ἦτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῃ.
 Οὐδὲν σοί γ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείμεαι αὐτοῖς.
 Ἄλλα' πρὸς Τρώων καὶ Τρωϊάδων κλέος εἶναι.
 515 Ὡς ἔφατο κλαίους· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.

τὸν παῖδα καθίστησι, πάντα δὲ δεινὰ εἰς ἀνάμνησιν ἄγει τοῦ δυσφορεῖν, δάκρυσι δὲ περιρρέονται αἱ παρειαί, βρεχόμενος (ένδεής) δὲ αἰέρεται ὁ παῖς παρὰ τοὺς πατρικοὺς φίλους· ἄλλον μὲν ἀπὸ τῆς χλαμύδος ἐλκύνων, ἄλλον δὲ ἀπὸ τοῦ χιτῶνος, τούτων δὲ σπλαγχνισθέντων ποτήριόν τις μικρὸν παρέσχε, καὶ τὰ μὲν χεῖλη ἔβρεξεν, ἐντὸς δὲ τὰ ἔλα τοῦ σώματος ἐκ ἔβρεξε. τοῦτον δὲ καὶ τις ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς γονεῦσι θάλλων ἀπεωθνήσατο ἐκ τῆς εὐωχίας πλῆξας ταῖς χερσὶ, καὶ ὀνειδισμοῖς, καὶ λοιδορίαις βάλλων καὶ ἐπιπλήσων. Ἀπελθ' οὕτω μετὰ φθορᾶς, οὐχ ὁ σὸς πατὴρ ἐν ἡμῖν εὐωχεῖται· δακρύων δὲ ὁ παῖς ἐπανέρχεται πρὸς τὴν μητέρα τὴν ἐστερημένην ἀνδρὸς ὁ Ἀστυάναξ, ὃς πρότερον μὲν ἐπὶ τοῖς γόνασι τοῦ ἑαυτοῦ πατρὸς μυελὸν μόνον ἥσθιε, καὶ στέαρ λιπαρὸν προβάτων· ὅτε δ' αὐτὸν ὁ ὕπνος κατελάμβανε καὶ ἐπαύετο παιδαριευόμενος καὶ τὰ τῶν νηπίων πράττων, ὕπνωττεν ἐν τῇ κλίνῃ ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς τροφοῦ ἐν στρωμνῇ μαλακῇ, παντοίων ἐδεσμάτων ἐμπλήσας τὴν ψυχὴν· νυνὶ δὲ πολλὰ ἂν δεινὰ πάθη τοῦ ἀγαπητοῦ πατρὸς ἀπεστερημένος ὁ Ἀστυάναξ, ὃν οἱ Τρῶες κατ' ἐπωνυμίαν καλεῖσι· μόνος γὰρ αὐτοῖς ἐφύλαττες καὶ ἔσωζες πᾶς πύλας καὶ ὑψηλὰ τεῖχη, ὧς Ἔκτορ, νυνὶ δὲ σὲ μὲν παρὰ ταῖς καμπυλοπρύμναις ναυσὶ πόρρω τῶν γονέων εὐστροφοὶ καὶ εὐκίνητοι σκώληκες . . . . ., ἐπειδὴν οἱ κῖνες ἐμπλησθῶσιν, ἀπερικάλυπτον· τὰ ἰμάτια δὲ σοι ἐν τοῖς οἴκοις κεῖται λεπτὰ καὶ ὠραῖα, εἰργασμένα ταῖς τῶν γυναικῶν χερσίν· ἀλλὰ ταῦτα μὲν πάντα κατακαύσω πυρὶ καυστικῷ, σοὶ γὰρ ἐξ αὐτῶν οὐδὲν ὄφελος, ἐπειδὴ οὐκ ἐν αὐτοῖς κείσῃ, ἀλλὰ πρὸς δόξαν τῶν Τρώων καὶ τῶν Τρωάδων ἔσονται· οὕτως εἶπε κλαίουσα, ἐπεστέναζον δὲ αἱ γυναῖκες.

Τ Η Σ Ο Μ Η Ρ Ο Τ

ΙΛΙΑΔΟΣ

Ρ Α Ψ Ω, Δ Ι Α Ψ.

- Ως οἱ μὲν στενάζοντο κατὰ πτόλιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Ἐπειδὴ νῆας τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο,
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐὼν ἐπὶ νῆα ἕκαστος·
 Μυρμιδόνας δ' οὐκ εἶα ἀποσκίδνασθαι Ἀχιλλεύς,
 5 Ἀλλ' ὄγε οἷς ἐτάροισι φιλοπτολέμοισι μετνήδα·
 Μυρμιδόνες ταχύπωλοι, ἐμοὶ ἐρίηρες ἐταῖροι,
 Μὴ δῆπω ὑπ' ὄχεσφι λυώμεθα μώνυχας ἵππους,
 Ἀλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἄρμασιν ἄσσον ἰόντες,
 Πάτροκλον κλαίωμεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων·
 10 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο,
 Ἴππους λυσάμενοι, δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες·
 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὦμωξαν ἀολλέες· ἦρχε δ' Ἀχιλλεύς·
 Οἱ δὲ τρεῖς περὶ νεκρὸν εὐτρίχας ἤλασαν ἵππους
 Μυρόμενοι, μετὰ δέ σφι Θέτις γόου ἴμερον ὤρσε·

ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΔΙΑΣ Ψ

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ.

Οὕτως οὗτοι μὲν ἐστέναζον καὶ ἐθρήνου ἐν τῇ πό-
 λει· οἱ Ἕλληνες δὲ ἐπεὶ παρὰ τὰς ναῦς καὶ τὸν
 Ἑλλήσποντον ἀφίκοντο, οἱ μὲν ἄλλοι διεμερίσθησαν
 ἕκαστος ἐπὶ τὴν ἑαυτοῦ ναῦν· τοὺς Μυρμιδόνας δὲ οὐκ
 ἠφίει ὁ Ἀχιλλεὺς ἀποχωρίζεσθαι· ἀλλ' οὕτως γε ἐν
 τοῖς ἑαυτοῦ φίλοις τοῖς πολεμικοῖς καὶ ἀνδρείοις ἔλε-
 γεν· ὦ Μυρμιδόνες ταχεῖς ἔχοντες ἵππους· ἐμοὶ δε-
 ξιοὶ καὶ εὐάρμοστοι φίλοι, μήπω δὴ ὑπὸ τοῖς ὀχήμα-
 σιν ἀπολύσωμεν τοὺς μονώνυχας ἵππους· ἀλλὰ σὺν
 τοῖς ἵπποις, καὶ τοῖς ἄρμασι πλησίον· ἐλθόντες κλαί-
 ωμεν τὸν Πάτροκλον· τοῦτο γὰρ ὑπάρχει τιμὴ τῶν τε-
 θνεώτων· ἐπεὶ δ' ἂν δὲ τοῦ ἀλεθρίου θρήνου ἀπολαύσω-
 μεν, τοὺς ἵππους ἀπολύσαντες δειπνήσομεν ἐνταῦθα
 πάντες· οὕτως εἶπεν· αὐτοὶ δὲ ὥμωξαν συνηθοῖσι μέ-
 νοι· ἠγείτο δὲ τῆς οἰμωγῆς ὁ Ἀχιλλεὺς· οὗτοι δὲ τρεῖς
 περὶ τὸν νεκρὸν περιήγαγον τοὺς καλλιτρίχας ἵππους
 κλαίοντες· ἐν αὐτοῖς δὲ θρήνου ἐπιθυμίᾳ διήγειρεν ἡ
 Θέτις· ἐβρέχετο ἡ ἄμμος, ἐβρέχοντο τὰ ὄπλα τῶν

- 15 Δεύοντο ψάμαθοι, δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν
 Δάκρυσι· τοῖον γὰρ πόθεον μῆστωρα φόβοιο·
 Τοῖσι δὲ Πηλεΐδης ἀδινού ἐξῆρχε γόοιο,
 Χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἐταίρου·
 Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν αἶδαο δόμοισι·
- 20 Πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην,
 Ἐκτορα δεῦρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὦμὰ δάσασθαι·
 Δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσων
 Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθείς·
 Ἥ ρα, καὶ Ἐκτορα δῖον αἰεκέα μῆδετο ἔργα,
- 25 Πρηνέα παρ' λεχέεσσι Μενoitιάδαο τανύσσας
 Ἐν κονίῃσ'· οἱ δ' ἔντε ἀωπλίζοντο ἕκαστοι
 Χάλκεα, μαρμαίροντα· λύον δ' ἐριαύχενας ἵππους·
 Καδδίζον παρα' νηὶ ποδώκεος Αἰακίδαο
 Μυριοί· αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ·
- 30 Πολλοὶ μὲν βόες ἄργοι ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ,
 Σφαζόμενοι, πολλοὶ δ' ὄϊες καὶ μηκάδες αἰγες·
 Πολλοὶ δ' ἄργιόδοντες ὕες, θαλέθοντες ἀλοιφῇ,
 Εὐόμενοι τανύοντο δια' φλογὸς Ἡφαίστοιο·
 Πάντη δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρυτον ἔρρεεν αἷμα·
- 35 Αὐτὰρ τὸν γε ἄνακτα ποδώκεα Πηλεΐωνα
 Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον βασιλῆες Ἀχαιῶν,
 Σπουδῇ παρπεπιθόντες, ἐταίρου χωόμενον κῆρ·
 Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Ἀγαμέμνωνος ἵζον ἰόντες,
 Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσαν,
- 40 Ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν· εἰ πεπίθοιεν
 Πηλεΐδην, λούσασθαι ἀπὸ βρότον αἱματόεντα·
 Αὐτὰρ ὃ γ' ἠρνεῖτο στυγερῶς, ἐπὶ δ' ὄρκον ὅμοσεν·

ἀνδρῶν ὑπὸ τῶν δακρύων. τοιοῦτον γὰρ ἐπιστήμονα τοῦ πολέμου ἐπέθουν· ἐν τούτοις δὲ ὁ τοῦ Πηλέως ἡγεῖτο θρήνου οἰκτροῦ καὶ ἀθρόου, τὰς ἀνδροκτόνους χεῖρας ἐπθεῖς ἐν τοῖς στήθεσι τοῦ φίλου. Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ ἐν τοῖς οἴκοις τοῦ Ἄιδου. πάντα γὰρ ἤδη σοι πληρώσω, ἃ πρότερον ὑπέσχόμην, τὸν Ἑκτορα ἐνθάδε ἐλκύσας δώσειν τοῖς κυσὶν ὡμῶς ἀπομερίσασθαι καὶ καταφαγεῖν. δώδεκα δὲ ἔμπροσθεν τῆς πυρᾶς ἀποκεφαλίσω λαμπροὺς υἱοὺς τῶν Τρῶων ἕνεκα σοῦ ἀναιρεθέντος ὀργισθείς. Εἶπε δὴ, καὶ τὸν ἐνδοξότατον Ἑκτορα εἰργάζετο ἔργα ἀπρεπῆ, κατὰ πρόσωπον παρὰ τῇ στρωμνῇ τοῦ υἱοῦ τοῦ Μενoitίου ἐκτείνας ἐν τοῖς χώμασιν. οὗτοι δὲ ἅπαντες τὰ ὄπλα ἀπεδύοντο τὰ τῷ σιδήρῳ περιλάμποντα. ἔλυνον δὲ τοὺς ὑφαύχενας ἵππους. ἐκάθιζον δὲ παρὰ τῇ νηὶ τοῦ ταχύποδος Ἀχιλλέως πλείστοι. οὗτος δὲ αὐτοῖς τὸ ἐπιτάφιον δεῖπνον παρσκευάζε. Πολλοὶ μὲν οὖν βόες εἰλίποδες (λευκοὶ, πίονες) ἐμυκῶντο περὶ τὸν σίδηρον ἀναιρούμενοι· πολλὰ δὲ πρόβατα καὶ αἶγες τοκάδες· πολλοὶ δὲ λευκόδοντες χοῖροι θάλλοντες λίπει ἀποκαϊόμενοι τὰς τρίχας ἐξετείνοντο διὰ τῆς φλογὸς τοῦ πυρός· πανταχοῦ δὲ περὶ τὸν νεκρὸν αἷμα ἔρρει τοσοῦτον ὥστε κοτύλῃ ἀρύσασθαι. Τὸν δὲ γε ταχύποδα υἱὸν τοῦ Πηλέως τὸν βασιλέα, πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα τὸν ἔνδοξον ἦγον οἱ βασιλεῖς τῶν Ἑλλήνων μετὰ σπουδῆς, παρηγοροῦντες καὶ πείθοντες τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ὀργιζομένην ἕνεκα τοῦ φίλου. οὗτοι δὲ ἐπεὶ πορευόμενοι ἀφίκοντο εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Ἀγαμέμνονος, παραχρῆμα τοῖς ὀξυφώνοις κήρυξιν ἐπέταξαν στήσαι ἐν τῷ πυρὶ λέβητα μέγαν, εἰ καταπείσειεν τὸν τοῦ Πηλέως λούσασθαι καὶ ἀπονίξαι τὸν ἐκ τοῦ αἵματος λύθρον. οὗτος δὲ ἐξηρνεῖτο ὁλοσχερῶς, καὶ ὄρκον ἐπώμοσεν·

- Οὐ μὰ Ζῆν', ὅστις τε θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος,
 Οὐ θέμις ἐστὶ λοετρα' καρῆατος ἄσπον ἰκέσθαι,
 45 Πρὶν γ' ἐνὶ Πάτροκλον θέμεναι πυρὶ, σῆμά τε χεῦσαι,
 Κεῖρασθαί τε κόμην· ἐπεὶ οὐ μὲν ἔτι δεύτερον ὦδε
 "Ἴλετ' ἄχος κραδίην, ὄφρα ζωῷσι μετείω·
 'Αλλ' ἦτοι νῦν μὲν στυγερῇ παιδάμεθα δαιτί·
 'Ηῶθεν δ' ὄτρυνον, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 50 "Υλὴν τ' ἀξέμεναι, παρὰ τε σχεῖν, ὡς ἐπιεικές
 Νεκρὸν ἔχοντα νέεσθαι ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα·
 "Οφρ' ἦτοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγῃ ἀκάματον πῦρ
 Θᾶσπον ἀπ' ὀφθαλμῶν, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται
 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο.
 55 Ἐσσυμένως δ' ἄρα δόρπον ἐφοπλίσσαντες ἕκαστοι
 Δαίνυντ'· οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἵσης·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Οἱ μὲν κακκείμεντες ἔβαν κλισίῃνδε ἕκαστος·
 Πηλεΐδης δ' ἐπὶ θινὶ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
 60 Κεῖτο βαρυστενάχων, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 'Εν καθαρῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἠϊόνοσ κλύζεσκεν·
 Εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
 Νήδυμος ἀμφιχυθείς· μάλα γὰρ κάμε φαίδιμα γυῖα,
 "Εκτορ' ἐπαΐσσω προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν·
 65 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Πατροκλῆος δειλοῖο,
 Πάντ' αὐτῷ μέγεθός τε καὶ ὄμματα κάλ' εἰκυῖα,
 Καὶ φωνήν· καὶ τοῖα περὶ χροῖ εἴματα ἔστο·
 Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Εὐδεις, αὐτὰρ ἐμεῖο λελασμένος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ;
 70 Οὐ μὲν μευ ζῶντος ἀκήδεις, ἀλλὰ θανόντος·

Οὐδ' μα' τὸν Δία, ὅστις ἐστὶ τιμιώτατος καὶ ἰσχυρότατος τῶν Θεῶν, οὐχ ὅσιόν ἐστι λουτρὰ παραγενέσθαι πλησίον τῆς κεφαλῆς, πρὶν θεῖναι τὸν Πάτροκλον ἐν τῷ πυρὶ καὶ μνήμα ἐπιχέαι καὶ ἀποκόψαι τὴν κόμην· ἐπεὶ οὐκέτι μου αὖθις οὕτω λύπη καταλήφεται τὴν καρδίαν, ἕως ἂν ἐν τοῖς ζῶσιν ὑπάρχω. ἀλλὰ νυνὶ μὲν τῇ μισητῇ πεισθῶμεν εὐωχία· ἔωθεν δὲ πρότρεψον, ὦ βασιλεῦ τοῦ στρατοῦ Ἀγάμεμνον, ξύλα τε ἄξειν καὶ παρασχεῖν ὥς ἐστιν εἰκὸς ἔχοντα τὸν νεκρὸν πορεύεσθαι ἐπὶ τὸν ζόφον τὸν σκοτεινόν, ὅπως τοῦτον μὲν κατακαύσῃ τὸ ἀκαταπόνητον πῦρ καὶ ποιήσῃ τάχιον ἀπὸ τῆς ὀφείας ἡμῶν, ὁ στρατὸς δὲ χωρήσῃ ἐπὶ τὰ ἔργα. Οὕτως εἶπεν· οὔτοι δὲ πάνυ δὴ ἤκουον αὐτοῦ καὶ ἐπείθοντο· σπουδαίως δ' οὖν τὸ δεῖννον παρασκευάσαντες ἅπαντες εὐωχοῦντο· οὐδέτινος ψυχὴ ἐνδεής ἦν εὐωχίας κοινῇ προκειμένης ἅπασιν· ἐπεὶ δὲ τῆς πόσεως καὶ τῆς τροφῆς τὸν ἔρωτα ἐξεπλήρωσαν, οὔτοι μὲν ἐπὶ τὰς σκηνὰς ἐπορεύθησαν ἅπαντες ὑπνώσοντες· ὁ υἱὸς δὲ τοῦ Πηλέως ἐπὶ τῷ αἰγιαλῷ τῆς πολυταράχου θαλάσσης ἔκειτο βαρέως στεναζών, ἐν τοῖς πολλοῖς Μυρμιδόνσιν ἐν τόπῳ καθαρῷ, ὅπου τὰ κύματα παρὰ τὸν αἰγιαλὸν προσέκλυζον, καὶ προσέβαλλον· ὀπηνίκα δ' αὐτὸν ὁ ὕπνος κατέλαβε λύων τὰς φροντίδας τῆς ψυχῆς, δυσέκδυτος περιχυθείς· πάνυ γὰρ ἐκοπίασε τὰ λαμπρὰ μέλη, τὸν Ἑκτορα διώκων πρὸς τὴν ὑψηλὴν Ἴλιον· ἐπῆλθε δὲ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀθλίου Πατρόκλου παρομοία αὐτῷ καὶ κατὰ τὸ μέγεθος καὶ κατὰ τὸ περικαλλὲς πρόσωπον καὶ τὴν φωνήν, καὶ τοιαῦτα περὶ τὸ σῶμα ἰμάτια ἦν ἐνδεδυμένη· ἔστη δὲ ἄνωθεν ἐκ τῆς κεφαλῆς καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν λόγον· Ὑπνώττεϊς; ἐμοῦ δὲ ἐπιλεησμένος ὑπάρχεις, ὦ Ἀχιλλεῦ; οὐ μὲν ἐμοῦ ζῶντος ἠφροντίστεις καὶ ἠμέλεις, ἀλλ' ἀποθανόν.

- Θάπτε με ὅττι πάχιστα, πύλας αἶδαο περήσω.
 Τῇλέ με ἔργουσι ψυχαὶ εἶδωλα καμόντων,
 Οὐδέ μέ πω μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἐῷσιν.
 Ἄλλ' αὖτως ἀλάλημαι ἀν' εὐρυπυλὲς Ἀἶδος δῶ.
 75 Καί μοι δὸς τὴν χεῖρ', ὀλοφύρομαι· οὐ γὰρ ἔτ' αὖτις
 Νείομι' ἐξ αἶδαο, ἐπὴν με πυρὸς λελάχητε.
 Οὐ μὲν γὰρ ζωοὶ γε φίλων ἀπάνευθεν ἐταίρων
 Βουλὰς ἐζόμενοι βουλευόμεν· ἀλλ' ἐμὲ μὲν κῆρ
 Ἀμφέχευε στυγερὴ, ἥπερ λάχε γεινόμεϊόν περ.
 80 Καὶ δέ σοι αὐτῷ μοῖρα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 Τείχει ὕπο Τρώων εὐηγενέων ἀπολέσθαι.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρέω καὶ ἐφήσομαι, αἶκε πίθηναι,
 Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὅστέ', Ἀχιλλεῦ.
 Ἄλλ' ὁμοῦ ὥς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν,
 85 Εὐτέ με τυτθὸν ἑόντα Μενοίτιος ἐξ Ὀπότεος
 Ἦγαγεν ὑμέτερόνδ', ἀνδροκτασίης ὑπὸ λυγρῆς,
 Ἦματι τῷ, ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἰφιδάμαντος,
 Νήπιος, οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς.
 Ἔνθα με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἱππότα Πηλεὺς,
 90 Ἐτρεφέ τ' ἐνδυκέως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνεν.
 Ὡς δέ καὶ ὅστέα νῶϊν ὁμῇ σορὸς ἀμφικαλύπτοι,
 Χρύσεος ἀμφιφορεὺς, τόν τοι πόρε πότνια μήτηρ.
 Τὸνδ' ἀπαμβιβόμενος προσέφη πόδαςῶκυσ' Ἀχιλλεύς·
 Τίπτε μοι, ἠθείη κεφαλῇ, δεῦρ' εἰλήλουθας.
 95 Καί μοι ταῦτα ἕκαστ' ἐπιτέλλεαι; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 Πάντα μάλ' ἐκτελέω, καὶ πείσομαι, ὥς σὺ κελεύεις.
 Ἀλλὰ μοι ἄσσον στήθι· μίνυνθά περ ἀμφιβαλόντες
 Ἀλλήλους, ὀλοοῖο τεταρπόμεσθα γόοιο.

τος . θάψον με ὅτι τάχος , ὅπως περάσω τὰς πύλας τοῦ ἄδου . πόρρω γὰρ με ἀπείργουσι καὶ κωλύουσι διελθεῖν αἱ ψυχαὶ τὰ εἶδωλα τῶν ἀποθανόντων , οὐδέ με συμμίζαι πῶ ἀφίασιν πέραν τοῦ ποταμοῦ . ἀλλ' οὕτω πλανῶμαι κατὰ τὸν οἶκον τοῦ Ἄιδου τὸν τὰς πλατείας ἔχοντα πύλας . Καί μοι δὸς τὴν χεῖρα ἵνα ἀνακλαύσωμαι . οὐκέτι γὰρ αὐθις ἐπανέλθω ἐκ τοῦ ἄδου ἐπειδὴν μοι πυρὸς μεταδῶτε . οὐ γάρ τοι ζῶντες πόρρωθεν τῶν ἀγαπητῶν φίλων καθέζομενοι βουλὰς βουλευσόμεθα . ἀλλ' ἐμὲ μὲν ἡ θανατηφόρος μοῖρα κατέπιεν ἢ μισητὴ , ἥ τις με ἔλαχε γεννώμενόν γε . καὶ δὴ καὶ σοὶ αὐτῷ εἴμαρτο , ὦ Θεοῖς ὅμοιε Ἀχιλλεῦ , ὑπὸ τῷ τείχει τῶν εὐγενῶν Τρώων ἀναρβῆναι . ἄλλο δέ σοι λέξω καὶ παραγγελῶ ἂν μοι πείθῃ . μὴ καταθεῖναι τὰ ἐμὰ ὅστέα πόρρω τῶν σῶν Ἀχιλλεῦ , ἀλλ' ὁμοῦ ὥσπερ ἀνετράφημεν ἐν τοῖς ὑμετέροις οἴκοις , ὅτε με μικρὸν ὄντα ὁ Μενόιτιος ἐκ . . . . ἤγαγεν εἰς τὸν ὑμέτερον οἶκον ὑπὸ τῆς χαλεπῆς παιδοφωνίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ , ὅτε ἀνείλον τὸν παῖδα τοῦ Ἰφιδάμαντος , ὁ ἀνόητος , ἄκων καὶ μὴ βουλόμενος , ὀργισθεὶς ἔνεκα τῶν ἀστραγάλων . ὅπου δεξάμενός με ἐν τοῖς οἴκοις ὁ ἱππικὸς Πηλεὺς , ἀνέτρεφεν ἐπιμελῶς , καὶ σὸν θεράποντα ὠνόμασεν . οὕτω δὴ καὶ τὰ ὅστ' ἡμῶν ἢ αὐτὴ σορὸς περικαλύπτοι ὁ χρυσοῦς ἀμφιφορεὺς , ὃν σοι ἔδωκεν ἡ σεβαστὴ μήτηρ . Πρὸς τοῦτον δὲ ἀποκρινόμενος εἶπεν ὁ ταχύπους Ἀχιλλεύς . Τί δή ποτέ μοι , ὦ αἰδεσιμωτάτῃ κεφαλῇ , ἐνθάδε ἀφίκου , καί μοι ταῦτα πάντα ἐντέλλῃ καὶ ἐπιτάττεις . ἐγὼ δέ σοι πάντα πάνυ πληρώσω καὶ ὑπακούσομαι , καθάπερ σὺ ἐπιτάττεις . Ἀλλὰ μοι πλησίον γενοῦ , ἵνα καί περ ἐπ' ὀλίγον , περιβαλόντες ἀλλήλους ὀλεθρίου ἀπολαύσωμεν θρήνου . Οὕτω δὴ εἰπὼν ἔξε-

- ὣς ἄρα φωνήσας ὠρέξατο χερσὶ φίλῃσιν,
 100 Οὐδ' ἔλαβε· ψυχὴ δὲ κατὰ χθονὸς, ἥν τε καπνὸς,
 ὦλκετο τετριγυῖα ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
 Χερσὶ τε συμπατάγησεν, ἔπος τ' ὀλοφυδνὸν ἔειπεν·
 ὦ πόποι, ἦ ρά τις ἐστὶ καὶ Ἀΐδῃο δόμοισι
 Ψυχὴ καὶ εἰδῶλον, ἀτὰρ φρένες οὐκ ἐνὶ πάμπαν·
 105 Παννυχίη γάρ μοι Πατροκλῆος δειλοῖο
 Ψυχὴν ἐφειστήκει γούωσά τε, μυρομένη τε,
 Καὶ μοι ἕκαστ' ἐπέτελλεν· ἔϊκτο δὲ θέσκελον αὐτῶ.
 ὣς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὕψ' Ἴμερον ὥρσε γόοιο
 Μυρομέμοισι δὲ τοῖσι φάνη ῥόδοδάκτυλος Ἥως
 110 Ἀμφὶ νέκυν ἐλεεινόν· Ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
 Οὐρῆάς τ' ὥτρυνε καὶ ἀνέρας, ἀξέμεν ὕλην,
 Πάντοθεν ἐκ κλισιῶν· ἐπὶ δ' ἀνὴρ ἐσθλὸς ὀρώρει
 Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος·
 Οἱ δ' ἴσαν, ὕλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες,
 115 Σειράς τ' εὐπλέκτους· πρὸ δ' ἄρ' οὐρῆες κίον αὐτῶν·
 Πολλὰ δ' ἄναντα, κάταντα, πᾶραντά τε, δόχμιά τ', ἦλ-
 Ἀλλ' ὅτε δὴ κνημῆς προσέβαν πολυπίδακος Ἴδης, (θοῶν
 Αὐτίκ' ἄρα δρῦς ὑψικόμους ταννηκεῖ χαλκῶ
 Τάμνον ἐπειγόμενοι· ταὶ δὲ μεγάλα κτυπέουσαι
 120 Πίπτον· τὰς μὲν ἔπειτα διχπλήσσοντες Ἀχαιοί,
 Ἐκδεον ἡμιόνων, ταὶ δὲ χθόνα ποσσὶ δατεῦντο,
 Ἐλθομεναι πεδίοιο, διὰ ῥωπήϊα πυκνά·
 Πάντες δ' ὕλοτόμοι φιτροὺς φέρον ὥς γὰρ ἀνώγει
 Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος· (λεῦς
 325 Καδδ' ἄρ' ἐπ' αὐτῆς βάλλον ἐπισχερῶ, ἐνθ' ἄρ' Ἀχιλ-
 Φράσσατο Πατρόκλῳ μέγα ἠρίων, ἠδέ οἱ αὐτῶ.

τεινε τὰς ἀγαπητὰς χεῖρας, οὐκ ἔλαβε δὲ. ἡ γάρ τοι ψυχὴ ὑπὸ τῇ γῇ καθάπερ καπνὸς ἀπῆλθεν, ἐλεεινῶς βοῶσα. ἐκπλαγεῖς ἀνώρμησεν ὁ Ἀχιλλεὺς, καὶ ταῖς χερσὶ συνεκρότησε καὶ κτύπον ἀπετέλεσε, λόγον δὲ θρηνητικὸν εἶπε. Φεῦ φεῦ. οὕτως δη τις ἔστι καὶ ἐν τοῖς οἴκοις τοῦ Ἄιδου ψυχὴ καὶ εἰδῶλον, σῶμα δὲ οὐδόλως ἔχει. δι' ὅλης γὰρ τῆς νυκτός μοι ἡ τοῦ ἀθλίου Πατρόκλου ψυχὴ παρίστατο θρηνοῦσα τε καὶ ὀδυρομένη, καὶ μοι πάντα ἐπέταττεν. ἐμοῖα δὲ ἦν αὐτῷ πρὸς ὑπερβολὴν. Οὕτως εἶπε. τούτοις δὲ ἅπασι διήγειρεν ἐπιθυμίαν θρήνου· κλαίουσι δὲ τούτοις ἐφάνη ἡ ροδόχρους καὶ περικαλλὴς ἡμέρα περὶ τὸν ἀθλιὸν καὶ οἰκτρὸν νεκρόν. Ὁ βασιλεὺς δὲ Ἀγαμέμνων τοὺς οὐρέας παρῶζυσε καὶ τοὺς ἀνδρας ἄξειν ξύλα, πανταχόθεν ἐκ τῶν σκηνῶν. ἀνὴρ δὲ γενναῖος διανέστη ὁ Μηριόνης ὁ θεράπων τοῦ ἀνδρείου Ἰδομενέως· οὗτοι δὲ ἐπορεύοντο ἔχοντες ἐν ταῖς χερσὶ τοὺς δενδροτόμους πελέκεις, καὶ τὰς καλῶς πεπλεγμένας σχοίνους. ἔμπροσθεν δὲ αὐτῶν ἐπορεύοντο οἱ οὐρεῖς, πολλὰ δὲ ἀνάντη κατάντη καὶ ὁμαλὰ καὶ πλάγια διῆλθον· ἀλλ' ὀπηνίκα ἔφθασαν εἰς τὰς τῶν ὀρῶν προβάσεις τῆς πολλᾶς πηγᾶς ἐχούσης Ἰδης, παραχρῆμα δὴ δρυὺς ὑψηλὰς σιδήρῳ ὀξεῖ καὶ ἡκονημένῳ ἔκοπτον ἐπείγόμενοι· αὐταὶ δὲ μεγάλως κτυποῦσαι κατέπιπτον· ταύτας μὲν οὖν διασχίζοντες οἱ Ἕλληνες ἐξῆπτον τῶν ἡμιόνων· αὐταὶ δὲ τῆς ποσὶν ἐμερίζοντο τὴν γῆν καὶ ἐπορεύοντο ἐπιθυμοῦσαι τοῦ πεδίου . . . . . πάντες δὲ οἱ τὰ δένδρα κόπτοντες κορμούς ἔφερον· οὕτω γὰρ προσέταξε Μηριόνης ὁ θεράπων τοῦ ἀνδρείου Ἰδομενέως, κατέβαλον δὲ ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ ἐφεξῆς κατὰ τάξιν, ὅπου δὴ ὁ Ἀχιλλεὺς διενοήσατο γενέσθαι μέγα μνημεῖον τῷ τε Πατρόκλῳ καὶ ἑαυτῷ. ἐπεὶ δὲ παντα-

- Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντα παρακάββαλον ἄσπετον ὕλην,
 Εἴατ' ἄρ' αὖθι μένοντες ἀολλέες· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς,
 Αὐτίκα Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι κέλευσε,
 130 Χαλκὸν ζώννυσθαι, ζευξαι δ' ὑπ' ὄχεσφιν ἕκαστον
 Ἴππους· οἳ δ' ὤρνυντο, καὶ ἐν τεύχεσσιν ἔδυνον.
 Ἄν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται, ἡνίοχοί τε·
 Πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν,
 Μυρίοι· ἐν δὲ μέσοισι φέρον Πάτροκλον ἐταῖροι·
 135 Θριξί, δὲ πάντα νέκυν καταείνυον, ἃς ἐπέβαλλον
 Κειρόμενοι· ὅπιθεν δὲ κάρη ἔχε δῖος Ἀχιλλεὺς
 Ἀχνύμενος· ἔταρον γὰρ ἀμύμονα πέμπ' Αἰδόςδε.
 Οἳ δ' ὅτε χῶρον ἵκανον, ὅθι σφίσι πέφραδ' Ἀχιλλεὺς,
 Κάτθεσαν· αἶψα δὲ οἱ μενοεικέα νήεον ὕλην.
 140 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς·
 Στάς ἀπάνευθε πυρῆς ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην,
 Τήν ρα Σπερχεῖῳ ποταμῷ τρέφε τηλεθώσαν·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν ἐπὶ οἷνοπα πόντον·
 Σπερχεῖ', ἄλλως σοί γε πατὴρ ἠρήσατο Πηλεὺς,
 145 Κεῖσέ με νοστήσαντά φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Σοί τε κόμην κερέειν, ρέξειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην·
 Πεντήκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτόθι μῆλ' ἱερεύσειν
 Ἐς πηγὰς, ὅθι τοι τέμενος βωμός τε θυίης·
 Ὡς ἠρᾷθ' ὁ γέρων, σὺ δέ οἱ νόον οὐκ ἐτέλεσσας.
 150 Νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαι γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Πατρόκλῳ ἥρωϊ κόμην ὀπάσαιμι φέρεσθαι.
 Ὡς εἰπὼν, ἐν χερσὶ κόμην ἐτάροιο φίλοιο
 Θῆκεν· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἥμερον ὥρσε γόοιο,
 Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος ἠελίοιο,

χοῦ κατέβαλον τὰ πλεῖστα ξύλα, ἐκάθηντο δὴ αὐτόθι παραμένοντες ἠθροισμένοι· ὁ Ἀχιλλεὺς δὲ παραχρῆμα τοῖς πολεμικοῖς καὶ ἀνδρείοις Μυρμιδόνσιν ἐπέταξε ζώνυσθαι τὸν σίδηρον καὶ ὀπλίζεσθαι, καὶ συνδυάσαι ὑπὸ τοῖς ὀχήμασιν ἕκαστον τοὺς ἵππους· οὗτοι δὲ διανίσταντο καὶ ἐνεδύοντο τὰ ὄπλα ἀνέβησαν δὲ εἰς τοὺς δίφρους οἳ τε ἐπὶ τῶν ἀρμάτων πολεμοῦντες καὶ οἱ τὰς ἡνίας κατέχοντες Ἐμπροσθεν μὲν οὖν οἱ ἵππεῖς μετ' αὐτοὺς δὲ ἠκολούθει τὸ πλῆθος τῶν πεζῶν πλεῖστοι· ἐν τῷ μέσῳ δὲ ἔφερον τὸν Πάτροκλον οἱ φίλοι, ταῖς θριξὶ δὲ πάντα τὸν νεκρὸν κατεκάλυπτον, ἃς κατέβαλλον ἐπ' αὐτῷ τέμνοντες αὐτάς, ὅπισθεν δὲ ἀνείχεε τὴν κεφαλὴν ὁ ἐνδοξότατος Ἀχιλλεὺς λυπούμενος· τὸν γὰρ ἀμώμητον φίλον ἔπεμπεν εἰς Ἄϊδου· οὗτοι δὲ, ὀπηνίκα ἀφίκοντο παρὰ τὸν τόπον, ὅπου αὐτοῖς διετάξατο ὁ Ἀχιλλεὺς, κατέθηκαν· ταχέως δὲ αὐτῷ τὴν πρέπουσαν ὕλην ἐσόρευον· τότε δὲ ἄλλα δεινότης πράττειν ὁ ἐνδοξότατος ταχύπους Ἀχιλλεὺς· Στὰς πόρρωθεν τοῦ πυρὸς ἀπέτεμε τὴν ξανθὴν κόμην, ἣν δὴ ἔτρεφε περικαλλῇ καὶ ἀκμαίᾳ Σπερχειῷ τῷ ποταμῷ· στενάξας δὲ εἶπε θεασάμενος ἐπὶ τὸν μελανόχρουν πόντον·

Ω Σπερχεῖε, εἰκὴ καὶ μάτην ἠύξατο σοί γε ὁ Πηλεὺς· ἐκεῖσέ με ὑποστρέψαντα εἰς τὴν ἀγαπητὴν γῆν τὴν πατρίδα· σοί τε τὰς τῆς κεφαλῆς τρίχας ἀποκόψειν, καὶ θυσίαν ἀγίαν ποιήσῃ πεντήκοντα δὲ ὄρχεις ἔχοντα πρόβατα αὐτόθι θύσειν παρὰ τὰς πηγὰς· ὅπου σοι ὁ ἀνατεθειμένος τόπος, καὶ ὁ εὐώδης ναὸς· οὕτως εὔχετο ὁ γέρων· σὺ δὲ αὐτῷ τὴν βούλησιν οὐκ ἐτελείωσας· νυνὶ δὲ ἐπεὶ οὐκ ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ἀγαπητὴν γῆν τὴν πατρίδα, τῷ ἥρωϊ Πατρόκλῳ τὰς τρίχας παρέχω· οὕτως εἰπὼν, ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ ἀγαπητοῦ φίλου τὰς τρίχας ἔθηκε· τούτοις δὲ ἅπασι διήγειρε θρήνου ἐπιθυμίαν· καὶ δὴ ἂν ὀλοφυρομένοις κατέδου τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, εἰ μὴ ταχέως

- 155 Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αἶψ' Ἀγαμέμνονι εἶπε παραστάς·
 Ἀτρεΐδῃ, σοὶ μὲν τε μάλιστά γε λαὸς Ἀχαιῶν
 Πείσονται μύθοισι, γόοιο μὲν ἔστι καὶ ἄσαι·
 Νῦν δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι
 Ὅπλεσθαι· τάδε δ' ἀμφιπονησόμεθ', οἷσι μάλιστα
- 160 Κῆδεος ἔστι νέκυς· παρὰ δ' οἱ ταγοὶ ἄμμι μενόντων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Αὐτίκα λαὸν μὲν σκέδασεν κατὰ νῆας εἴσας,
 Κιθεμόνες δὲ παρ' αὖθι μένον, καὶ νῆον ὕλην.
 Ποίησαν δὲ πυρὴν ἐκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα·
- 165 Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἀχνύμενοι κῆρ.
 Πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα, καὶ εἰλίποδας ἔλικας βοῦς
 Πρόσθε πυρῆς ἔδερόν τε, καὶ ἄμφεπον· ἐκ δ' ἄρα πάντων
 Δημὸν ἐλὼν ἐκάλυψε νέκυν μεγάρθυμος Ἀχιλλεὺς
 Ἔς πόδας ἐκ κεφαλῆς, περὶ δὲ δρατὰ σώματα νῆει.
- 170 Ἐν δ' ἐτίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας·
 Πρὸς λέχεα κλίνων· πίσυρας δ' ἐριαύχενας ἵππους
 Ἐσσυμένως ἐνέβαλλε πυρῇ, μέγала στοναχίζων·
 Ἐννέα τῶ γε ἄνακτι τραπεζῆς κύνες ἦσαν,
 Καὶ μὲν τῶν ἐνέβαλλε πυρῇ δύο δειροτομήσας·
- 175 Δώδεκα δὲ Τρῶων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλοὺς,
 Χαλκῶ δηϊόων· κακὰ δὲ φρεσὶ μῆδετό ἔργα
 Ἐν δὲ πυρὸς μένος ἦκε σιδήρεον, ὄφρα νέμοιτο.
 ὦμιωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἐταῖρον·
 Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι·
- 180 Πάντα γὰρ ἦδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην.
 Δώδεκα μὲν Τρῶων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλοὺς,
 Τοὺς ἅμα σοι πάντας πῦρ ἐσθίει· Ἐκτορα δ' οὔτι

παραγενόμενος ὁ Ἀχιλλεὺς εἶπε τῷ Ἀγαμέμνονι·
 ὦ υἱέ τοῦ Ἀτρείως, σοὶ μὲν μᾶλλον τῶν ἄλλων ὁ
 τῶν Ἑλλήνων στρατὸς πεισθήσονται λόγοις, τοῦ μὲν
 θρήνου δυατὸν ἐστὶν ἐμπλησθῆναι καὶ ὕστερον· νῦν
 δὲ διαμέρισον αὐτοὺς ἀπὸ τῆς πυρᾶς καὶ δεῖπνον κέ-
 λυσον εὐτρεπίσαι· ταῦτα δὲ διαπραξόμεθα, οἷς
 μάλιστα ταφῆς ἐστὶν ἄξιος ὁ νεκρός· παραμενέτωσαν
 δὲ ἡμῖν οἱ ἡγεμόνες· Ἐπεὶ δὲ τοῦτο ἤκουσεν ὁ βασι-
 λεὺς τῶν ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων παραχρῆμα δὲ τὸν λα-
 ον μὲν διεμέρισεν ἐπὶ πᾶσι ἴσας ναῦς· οἱ στρατηγοὶ
 δὲ αὐτόθι παρέμενον καὶ ἐσόρευον τὰ ξύλα· ἐποίησαν
 δὲ πυρκαϊὰν ποδῶν ἑκατὸν τῇδε κῆκείσε· ἐν δὲ τῷ
 ἀνωπαίῳ, αὐτῆς μέρει, κατέθηκαν τὸν νεκρὸν λυπού-
 μενοι κατὰ ψυχὴν· πολλὰ δὲ πτόνα πρόβατα, καὶ
 βοῦς συστρέφοντας ἐν τῷ πορεύεσθαι τοὺς πόδας, καὶ
 περικεκαμμένα τὰ κέρατα ἔχοντας, ἔμπροσθεν τῆς
 πυρκαϊᾶς ἐξέδερὸν τε καὶ ἐμέλιζον· ἐκ πάντων δὲ τὸ
 λίπος λαβὼν περιεκάλυψε τὸν νεκρὸν ὁ μεγαλόψυχος
 Ἀχιλλεὺς, ἐκ τῆς κεφαλῆς μέχρι τῶν ποδῶν· περὶ
 αὐτὸν καὶ σώματα ἐκδεδαρμένα ἐσόρευsen· ἐνέθηκε
 δὲ μέλιτος καὶ πιμελῆς πίθους πρὸς τὴν στρωμνὴν
 παρακλίων· τέσσαρας δὲ μεγαλαύχενας ἵππους ἐ-
 σπευσμένως ἐνέβαλεν εἰς τὸ πῦρ, μεγάλως στενά-
 ζων· ἐννέα τῷ βασιλεῖ Ἀχιλλεῖ κύνες παρεστῶτες
 τῇ τραπέζῃ ὑπῆρχον· καὶ δὴ καὶ τούτων δύο ἀποκε-
 φαλίσας ἐνέβαλεν εἰς τὸ πῦρ· δώδεκα δὲ γενναίους
 υἱοὺς τῶν μεγαλοψύχων Τρώων σιδήρῳ ἀποκτείνων
 ἐνέβαλε· κακὰ δὲ διανοεῖτο ποιεῖν κατὰ διάνοιαν·
 ἐνέβαλε δὲ τὴν τοῦ πυρὸς ἰσχυροτάτην δύναμιν, ὅπως
 ἅπαντα καταφάγοι· ἐστέναξε δὲ μετέπειτα καὶ τὸν
 ἀγαπητὸν ὠνόμασε φίλον· Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε,
 καὶ ἐν τοῖς οἴκοις τοῦ Ἰδίου· πάντα γὰρ ἤδη σοι τε-
 λῶ, ἅπερ τὸ πρὶν ὑπεσχόμην· δώδεκα μὲν γενναί-
 ος υἱοὺς τῶν μεγαλοψύχων Τρώων, τούτους σὺν σοὶ
 ἅπαντας καταναλίσκει τὸ πῦρ· Ἐκτορα δὲ οὐδαμῶς

Δώσω Πριαμίδην πυρὶ δαπτέμεν, ἀλλὰ κύνεσσιν.

- ᾿Ως φάτ' ἀπειλήσας· τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφεπένοντο·
 185 Ἀλλὰ κύνας μὲν ἄλλακε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 Ἡματα καὶ νύκτας· ῥοδόεντι δὲ χρῖεν ἐλαίῳ,
 Ἀμβροσίῳ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἐλκυστάζων·
 Τῷ δ' ἐπὶ κυάνεον νέφος ἦγαγε Φοῖβος Ἀπόλλων
 Οὐρανόθεν πεδίονδε· κάλυψε δὲ χῶρον ἅπαντα,
 190 Ὅσσον ἐπέϊχε νέκυς, μὴ πρὶν μένος ἠελίοιο
 Σκῆλη ἀμφὶ περὶ χροά ἵνεσιν, ἠδὲ μέλεσσιν.
 Οὐδέ πυρὴ Πατρόκλου ἐκαίετο τεθνηῶτος·
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς,
 Σταῖς ἀπάνευθε πυρῆς, δοιοῖς ἠρᾶτ' Ἀνέμοισι,
 195 Βορέῃ καὶ Ζεφύρῳ, καὶ ὑπέσχετο ἱερὰ καλὰ·
 Πολλὰ δὲ καὶ σπένδον χρυσέῳ δέπαϊ, λιτάνευεν
 Ἐλθέμεν, ὅφρα τάχιστα πυρὶ φλεγεθοίαιτο νεκρὸν,
 Ὑλῃ τ' ἐσσεύαιτο καήμεναι· ὠκέα δ' Ἴρις
 Ἀράων ἀΐουσα μετάγγελος ἦλθ' Ἀνέμοισιν.
 200 Οἱ μὲν ἄρα Ζεφύροιο δυσαιέος ἀθρόοι ἔνδον
 Εἴλαπίνην δαίνυντο· θέουσα δὲ Ἴρις ἐπέστη
 Βηλῷ ἐπὶ λιθέῳ· τοὶ δ' ὡς ἴδον ὀφθαλμοῖσι,
 Πάντες ἀνήϊξαν, κάλεον τέ μιν εἰς ἑἴκαστος·
 Ἡ δ' αὖθ' ἔξεσθαι μὲν ἀνῆγατο, εἶπε δὲ μῦθον·
 205 Οὐχ ἔδος· εἴμι γὰρ αὖθις ἐπ' Ὀκεανοῖο ῥέεθρα,
 Αἰθιόπων ἐς γαῖαν, ὅθι ῥέζουσ' ἐκατόμβας
 Ἀθανάτοισι, ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδάισομαι ἱρῶν·
 Ἀλλ' Ἀχιλεὺς Βορέην ἠδὲ Ζέφυρον κελαδεῖνδον
 Ἐλθεῖν ἀρᾶται, καὶ ὑπίσχεται ἱερὰ καλὰ,
 210 Ὅφρα πυρὴν ὄρσητε καήμεναι, ἥ ἔνι κεῖται

παραδώσω τὸν τοῦ Πριάμου τῷ πυρὶ κατεσθίειν,
 ἀλλὰ τοῖς κυσίν. Οὕτως εἶπε διατεινόμενος· τοῦτον
 οὐ κύνες ἐσπάρασσον, ἀλλὰ τοὺς μὲν κύνας ἀπεσό-
 βει ἡ τοῦ Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη νύκτωρ καὶ μεθι-
 μέραν· ἔχριε δὲ ἐλαίῳ εὐώδει θείῳ· ὅπως μὴ αὐτὸν
 καταγέοι ἔλκων καὶ ἐπισύρων· μέλαν δὲ νέφος ἐπή-
 γαγεν αὐτῷ ὁ λαμπρότατος Ἀπόλλων ἐκ τοῦ οὐρα-
 νοῦ εἰς τὸ πεδίον, περιεκάλυψε δὲ τὸν τόπον ἅπαντα,
 ὅσον περιεῖχεν ὁ νεκρός· μὴ πρότερον ἢ τοῦ ἡλίου δύ-
 ναμις σκελετῶδες καὶ καταξηρὸν ποιήσειεν τὸ σῶμα,
 νεύροις τε καὶ μέλεσιν· οὐδὲ ἡ πυρκαϊὰ ἐκαίετο τοῦ
 ἀποθαιόντος Πατρόκλου. Τότε τοῖνυν ἄλλα διενοήθη
 ὁ ἐνδοξότατος ταχύπους Ἀχιλλεὺς στάς πόρρῳθεν
 τῆς πυρκαϊᾶς εὐχετο τοῖς δυσὶν ἀνέμοις, τῷ Βορέᾳ
 καὶ τῷ Ζεφύρῳ· καὶ ὑπέσχετο θυσίας καλὰς· πάνυ
 δὲ καὶ λείβων διὰ τοῦ χρυσοῦ ποτηρίου παρεκάλει
 αὐτοὺς ἀφικέσθαι, ὅπως ὡς τάχος τῇ πυρκαϊᾷ κα-
 τακαύσειαν τὸν νεκρὸν, καὶ ξύλα ἐπειχθεῖεν καῆναι·
 ἡ ταχεῖα δὲ Ἴρις ἀκούουσα τῶν εὐχῶν ἐπήλθεν ἄγ-
 γελος τοῖς ἀνέμοις· οὗτοι μὲν οὖν ἠθροισμένοι ἐν τῇ
 οἰκίᾳ πῦ χαλεπῶς πνέοντος Ζεφύρου πανδαισίαν εὐ-
 ωχοῦντο· τρέχουσα δὲ ἡ Ἴρις παρέστη ἐν τῷ λιθίνῳ
 οὐδῷ· οὗτοι δὲ ὅτε ἐθεάσαντο τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἅπαν-
 τες ὑпанέστησαν· καὶ ἕκαστος ἐκάλει αὐτὴν πρὸς ἐ-
 αυτόν· αὕτη δὲ καθέζεσθαι μὲν οὐκ ἠθέλησεν· εἶπε
 δὲ λόγον οὕτως· Οὐκ ἔστι καιρὸς καθίσεως· ἐπανει-
 μι γὰρ ἐπὶ τὰ ρεύματα πῦ Ὠκεανοῦ εἰς τὴν γῆν τῶν
 Αἰθιόπων, ὅπου ποιοῦσι θυσίας τοῖς ἀθανάτοις θε-
 οῖς, ὅπως δὴ καὶ αὕτη ἐνευωχηθῶ καὶ μετάσχω τῶν
 θυσιῶν· ἀλλὰ ὁ Ἀχιλλεὺς Βορέαν καὶ Ζέφυρον τὸν
 πολύηχον ἀφικέσθαι εὐχεται, καὶ ὑπόσχεται θυσίας
 καλὰς καὶ προσηκούσας, ὅπως τὴν πυρκαϊᾶν παρορ-
 μήσητε καῆναι, ἐν ᾗ κεῖται Πάτροκλος, ὃν ἅπαντες

- Πάτροκλος, τὸν πάντες ἀνασπενάχουσιν Ἀχαιοί,
 Ἥ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπεβήσето· τοὶ δ' ὀρέοντο
 Ἥχῃ θροεπέσιγ', νέφεα κλονέοντε πάροιθεν·
 Αἰψα δὲ πόinton ἴκανον αἴψενα· ὦρτο δὲ κῦμα
 215 Πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ· Τροίην δ' ἐρίβωλον ἰκέσθην,
 Ἐν δὲ πυρῇ πεσέτην, μέγα δ' ἴαχε θεσπιδαῆς πῦρ·
 Παννύχιοι δ' ἄρα τοί γε πυρῆς ἄμυδις φλόγ' ἔβαλλον.
 Φυσῶντες λιγέως· ὁ δὲ πάννουχος ὠκύς Ἀχιλλεὺς
 Χρυσέου ἐκ κρητῆρος, ἔχων δέπας ἀμφικύπελλον,
 220 Οἶνον ἀφυσσόμενος χαμάδις χέε, δεῦε δὲ γαῖαν,
 Ψυχὴν κικλήσκων Πατροκλῆος δειλοῖο.
 Ὡς δὲ πατὴρ οὗ παιδὸς οδύρεται ὅστέα καίων
 Νυμφίου, ὅστε θανὼν δειλοὺς ἀϊάχησε τοκῆας·
 "Ὡς Ἀχιλλεὺς ἐτάροιο οδύρετο ὅστέα καίων,
 225 Ἐρπύζων παρὰ πυρκαϊῇν, ἀδινὰ στεναχίζων.
 Ἥμος δ' Ἐωσφόρος εἴσι, φῶος ἐρέων ἐπὶ γαῖαν,
 "Ὀν τε μέτα κροκόπεπλος ὑπεῖρ ἅλα κίθναται ἠώς,
 Τῆμος πυρκαϊῇ ἐμαραίνεται, παύσατο δὲ φλόξ·
 Οἱ δ' ἄνεμοι πάλιν αὖτις ἔβαν οἰκονδε νέεσθαι,
 230 Θρηϊκίον κατὰ πόντον· ὁ δ' ἔστενεν, οἷδματι θύων.
 Πηλείδης δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς ἐτέρωσε λιασθεῖς,
 Κλίνθη κεκμηῶς, ἐπὶ δὲ γλυκύς ὕπνος ὄρουσεν.
 Οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρείωνα ἀολλέες ἠγερέθοντο,
 Τῶν μιν ἐπερχομένων ὄμαδος καὶ δοῦπος ἔγειρεν·
 235 Ἐξέτο δ' ὀρθωθείς, καὶ σφέας πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἀτρεΐδαί τε, καὶ ἄλλοι, ἀριστῆες Παναχαιῶν,
 Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσατ' αἴθοπι οἶνω
 Πᾶσαν, ὅπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα

ἀνασπενάζουσι καὶ οὐδύρονται οἱ Ἕλληνες. αὕτη μὲν οὖν οὕτως εἰποῦσα ἀπῆλθεν. Οἳ τοι δὲ διανέστησαν σὺν βοῇ μεγίστῃ καὶ θείᾳ τὰ νέφη κλοιοῦντες καὶ τὰ ράσσοντες πρότερον· ταχέως δὲ ἐπὶ τὴν θάλασσαν ἀφίκοντο πνέειν. διηγέρθη δὲ τὸ κύμα ὑπὸ τῆς ὀξείας πνοῆς. ἐφθασαν δὲ εἰς τὴν μεγαλόβωλον καὶ εὐγειον Τροίαν ἐνέπεσον δὲ καὶ ἐπεπνευσαν τῇ πυρκαϊᾷ· μεγάλως δὲ ἤχησε τὸ θεσπεσίως καιόμενον πῦρ· δι' ὅλης τοιγαροῦν τῆς νυκτὸς ἔπνεον ὁμοῦ τὴν τῆς πυρκαϊᾶς φλόγα, φουσῶντες ὀξέως· ὁ ταχύπους δὲ Ἀχιλλεὺς δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἐκ κρατῆρος χρυσοῦ λαβὼν ποτήριον περιφερὲς οἶνον αἰτλῶν εἰς γῆν κατέχευε, ἔβρεχε δὲ τὴν γῆν, τὴν ψυχὴν καλῶν τοῦ ἀθλίου Πατρόκλου. Ὡς περ δὲ πατὴρ ὀλοφύρεται καὶ θρηνεῖ καίων τὰ ὅσῃα τοῦ ἑαυτοῦ παιδὸς τοῦ νυμφίου, ὃς ἀποθανὼν τὰ μάλιστ' ἐλύπησε τοὺς ἀθλίους γονέας, οὕτως ὁ Ἀχιλλεὺς ὠλοφύρετο καὶ ἐθρηνεῖ καίων τὰ ὅσῃα τοῦ φίλου, προσερχόμενος τῇ πυρᾷ, πυκνῶς ἀνασπενάζων. Ἡνίκα δὲ ὁ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐπιτέλλων ἀστήρ ἔρχεται λέξων τὸ φῶς ἐπὶ τὴν γῆν, ὃν ἡ κροκόχρους καὶ περικαλλὴς ἡμέρα διαχεῖται ὑπὲρ τῆς θαλάσσης, τινικαῦτα τὸ πῦρ ἐσβέννυτο καὶ ἡ φλόξ ἔληξεν· οἱ ἄνεμοι δὲ ἐπανῆλθον εἰς τὸν οἶκον πορεύεσθαι διὰ τοῦ Θρακικοῦ πόντου· οὗτος δὲ ἤχει ρεύμασι σφοδρῶς κινούμενος. ὁ τοῦ Πηλέως δὲ ἀπὸ τῆς πυρᾶς ἐπ' ἄλλο μέρος ἀποχωρισθεὶς, πάνυ κοπιάσας κατεκλίθη· τάχιστα δ' ἐπῆλθεν ὕπνος γλυκύς· οἱ δὲ περὶ τὸν υἱὸν τοῦ Ἀτρέως ὁμοῦ πάντες ἠθροίζοντο· τούτων προσιόντων, ἡ βοή καὶ ὁ κτύπος ἀφύπνιζεν αὐτὸν· ἐκάθισε δὲ ἀνορθωθείς· καὶ λόγον εἶπε πρὸς αὐτοὺς· ὦ υἱοὶ τοῦ Ἀτρέως καὶ ἄλλοι πάντες ἀριστεῖς τῶν Ἑλλήνων, πρῶτον μὲν κατασβέσατε τὸ πῦρ οἷον καυστικῶ ἅπαν, καθ' ὅσον περιέσχεν ἡ τοῦ πυρὸς δύναμις· μετὰ ταῦτα δὲ συλλέγωμεν τὰ ὅσῃα Πατρόκλου

- Ὅτ' ἑὰν Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο λέγωμεν,
 240 Εὖ διαγινώσκοντες· ἀριφραδέα δὲ τέτυκται·
 Ἐν μέσῃ γὰρ ἔκειτο πυρῇ, τοὶ δ' ἄλλοι ἀνευθεν
 Ἐσχατιῇ καίοντ' ἐπιμῖξ' ἵπποι τε καὶ ἄνδρες·
 Καὶ τὰ μὲν ἐν χρυσῇ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῷ
 Θείομεν, εἰσέκεν αὐτὸς ἐγὼν Ἀΐδος κεύθωμαι·
 245 Τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα,
 Ἄλλ' ἐπεικέα τοῖον· ἔπειτα δὲ καὶ τὸν Ἀχαιοὶ
 Εὐρύν θ' ὑψηλὸν τε τιθήμεναι, οἳ κεν ἐμεῖο
 Δεύτεροι ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι λίπησθε.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἐπίθοντο ποδώκεϊ Πηλεΐωνι·
 250 Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἶθοπι οἴνω,
 Ὅσσον ἐπὶ φλόξ ἦλθε, βαθεῖα δὲ κάππεσε τέφρη·
 Κλαίοντες δ' ἐτάριοι ἐννέος ὅστέα λευκά
 Ἀλλεγον ἐς χρυσὴν φιάλην, καὶ δίπλακα δημόν·
 Ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες, ἐανῶ λιτὶ κάλυφαν·
 255 Τορνῶσαντο δὲ σῆμα, Θεμεΐλιά τε προβάλοντο
 Ἀμφὶ πυρὴν· εἴθαρ δὲ χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν,
 Χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον. Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε, καὶ ἵζανεν εὐρύν ἀγῶνα·
 Νηῶν δ' ἔκφερ ἄεθλα, λέβητάς τε, τράποδάς τε,
 260 Ἴππους θ', ἡμίονους τε, βοῶν τ' ἵφθιμα κάρηνα,
 Ἥδ' ἐ γυναικάς ἐϋζώνους, πολίων τε σίδηρον·
 Ἴππεῦσιν μὲν πρῶτα ποδώκεσιν ἀγλά' ἄεθλα
 Θῆκε, γυναῖκα ἄγεσθαι, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαν,
 Καὶ τρίποδ' ὠτώεντα δύο καὶ εἰκοσίμετρον,
 265 Τῷ πρῶτῳ· ἀτὰρ αὖ τῷ δευτέρῳ ἵππον ἔθηκεν
 Ἐξέτε, ἀδμήτην, βρέφος ἡμίονον κυέουσιν·

τοῦ υἱοῦ τοῦ Μεινοιτίου, καλῶς ἐπιγινώσκοντες· αὐτὰ
 διάδηλα γὰρ ὑπάρχουσιν· ἐν τῷ μέσῳ γὰρ ἔκειτο τῆς
 πυρκαϊᾶς· οὗτοι ἄλλοι δὲ πόρρωθεν ἐν τῷ κατωτά-
 τῳ μέρει ἐκαίοντο ὁμοῦ οἳ τε ἵπποι καὶ οἱ ἄνδρες·
 καὶ ταῦτα μὲν ἐν χρυσῇ φιάλῃ καὶ πιμελῇ διπτύχῳ
 θῶμεν· ἕως ἂν αὐτὸς ἐγὼ ἐναποκρυφθῶ εἰς τὸν ἄ-
 δην· τάφον δὲ οὐ πάνυ πολλῶν ποιεῖν ἐγὼ κελεύω·
 ἀλλὰ σύμμετρον οὕτω· μετὰ ταῦτα δὲ καὶ τοῦτον
 Ἕλληνες πλατύν τε καὶ ὑψηλὸν ποιεῖτωσαν· οἱ ἂν
 ἐμοῦ ὕστερον ἐν ταῖς πολυκαθέδροις ναυσὶν ὑπολεί-
 πησθε· οὕτως εἶπεν· οὗτοι δὲ ὑπήκουσαν τῷ ταχύ-
 ποδι υἱῷ τοῦ Πηλέως· πρῶτον μὲν τὴν πυρὰν κατέ-
 σβεσαν οἶνω θερμῷ, ὅσον ἐπέσχεεν ἡ φλόξ· πλείστη
 δὲ κατέπεσε τέφρη· κλαίοντες δὲ τὰ λευκὰ ὅστα τοῦ
 ἐπιεικοῦς καὶ προσηνοῦς φίλου συνέλεγον εἰς τὸ λε-
 βητοεῖδές ἀγγεῖον καὶ τὴν δίπτυχον πιμελὴν· κα-
 ταθέντες δ' ἐν τῇ σκηνῇ περιεκάλυψαν αὐτὰ λεπτῷ
 ὑφάσματι· προδιεγράφαντο δὲ κυκλοτερεῶς τὸ μνη-
 μεῖον· καὶ τὰ θεμέλια κατεβάλλοντο ἔμπροσθεν περὶ
 τὴν πυρκαϊάν· εὐθέως δὲ χαστὴν γῆν ἐπέχεαν· χέ-
 αντες δὲ τὸ μνημεῖον ὑπέστρεψαν· ὁ Ἀχιλλεὺς δὲ
 αὐτόθι τὸν στρατὸν κατέσχε καὶ ἐκάθισεν αὐτοὺς εἰς
 τὸν, ἐν ᾧ ἀγωνίζονται εὐρύχωρον τόπον· ἐξήνεγκε δὲ
 τῶν νεῶν ἄθλα· λέβητας καὶ τρίποδας καὶ ἵππους
 καὶ ἡμίονους, καὶ βοῶν ἰσχυράς κεφαλὰς, καὶ γυναῖ-
 κας καλλιζώνους καὶ εὐειματούσας, καὶ σίδηρον λευ-
 κόν· τοῖς ἵππεῦσι μὲν οὖν πρῶτον τοῖς ταχύποσι
 λαμπρὰ ἔπαθλα ἔθηκε· γυναῖκα λαβεῖν, ἀμώμητα
 ἔργα ἐπισαμένην, ἥγουν τεχνῆτιν, καὶ τρίποδα ὦτα
 ἔχοντα, δύο καὶ εἴκοσι χωροῦντα τῷ πρώτῳ νικητῇ·
 τῷ δευτέρῳ δὲ ἵππον ἔθηκεν ἑτῶν ἑξ· μήπω δεδα-
 μασμένην· ἔμβριον ἡμίονον ἐντὸς ἔχουσιν· τῷ τρίτῳ

- Αὐτὰρ τῷ τριτάτῳ ἄπυρον κατέθηκε λέβητα,
 Καλὸν, τέσσαρα μέτρα κεχανδότα, λευκὸν ἔτ' αὐτῶς·
 Τῷ δὲ τετάρτῳ θῆκε δύο χρυσοῖο τάλαντα·
 270 Πέμπτῳ δ' ἀμφίθετον φιάλην ἀπύρατον ἔθηκε·
 Στῇ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ τε, καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ,
 Ἰππῆας τὰδ' αἶθλα δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι.
 Εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν Ἀχαιοὶ,
 275 Ἦτ' ἂν ἐγὼ τὰ πρῶτα λαβὼν κλισίῃνδε φεροίμην.
 Ἴστε γάρ, ὅσσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι·
 Ἀθάνατοί τε γάρ εἰσι. Ποσειδάων δ' ἔπορ' αὐτοὺς
 Πατρὶ ἐμῷ Πηληϊΐ, ὃ δ' αὐτ' ἐμοὶ ἐγγυάλιξεν.
 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μενέω, καὶ μῶνυχες ἵπποι·
 280 Τοίου γὰρ σθένος ἐσθλὸν ἀπάλεσαν ἥνιοχῆος
 Ἠπίου, ὅς σφωῖν μάλα πολλάκις ὕγρον ἔλαιον
 Χαιτάων κατέχευε, λοέσσας ὕδατι λευκῷ.
 Τὸν τὰ γ' ἐσταότε πενθήετον, οὐδεὶ δέ σφιν
 Χαῖται ἐρηρεδάται, τὰ δ' ἐστατον ἀχρυμένῳ κῆρ·
 285 Ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατὸν, ὅστις Ἀχαιῶν
 Ἴπποισὶν τε πέποιθε καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν,
 "Ὡς φάτο Πηλεΐδης· ταχέες δ' ἱππῆες ἔγερθεν·
 Ὄρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἄναξ ἀνδρῶν Εὐμηλος,
 Ἀδμήτου φίλος υἱὸς, ὃς ἵπποσύνη ἐκέκαστο·
 290 Τῷ δ' ἔπι Τυδείδης ὦρτο κρατερὸς Διομήδης,
 Ἴππους δὲ Τρωοὺς ὕπαγε ζυγὸν, οὗς ποτ' ἀπνύρα
 Αἰνείαν, ἀτὰρ αὐτὸν ὑπεξεσάωσεν Ἀπόλλων·
 Τῷ δ' ἄρ' ἔπ' Ἀτρεΐδης ὦρτο ξανθὸς Μενέλαος,
 Διογενὴς, ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἡγαγεν ὠκείας ἵππους,

δὲ κατέθηκε λέβητα μήπω εἰς τὸ πῦρ βεβλημένον περικαλλῇ, τέσσαρα μέτρα χωροῦντα, λευκὸν ἔτι καὶ καθαρὸν οὕτω. τῷ τετάρτῳ δὲ ἔθηκε δύο τάλαντα χρυσοῦ· τῷ πέμπτῳ δὲ κατέθηκε φιάλην ἀμφοτέρωθεν θέσιν ἔχουσαν, μήπω εἰς πῦρ βεβλημένην. ἔστι δὲ ὀρθὸς καὶ λόγον ἐν τοῖς Ἑλλήσιν εἶπεν. ὦ υἱοὶ τοῦ Ἀτρέως καὶ ἄλλοι ἀριστεῖς τῶν πάντων Ἑλλήνων, τάδε τὰ ἔπαθλα κείνται ἐν τῷ ἀγῶνι προσδεχόμενα ἱππέας· εἰ μὲν οὖν ἐπ' ἄλλῳ ἀγωνίζοιμεθα οἱ Ἕλληνες, ὄντως ἂν αὐτὸς τὰ πρῶτα εἰληφὼς ἦνεγκα ἐπὶ τὴν σκηνήν· οἴδατε γὰρ ὅποσον ὑπερβάλλουσιν ἀρετῇ οἱ ἐμοὶ ἵπποι· ἀθάνατοι γὰρ ὑπάρχουσιν, ὁ Ποσειδῶν δὲ παρέσχετο αὐτοὺς Πηλεὶ τῷ ἐμῷ πατρί, οὗτος δ' ἐμοὶ ἐδωρήσατο. ἀλλ' ἐγὼ μὲν παραμενῶ καὶ οἱ μονώνυχες ἵπποι· τοιοῦτου γὰρ ἀγαθοῦ καὶ γενναίου ἡνιόχου δύναμιν ἀπέβαλον ἐπικεικοῦς καὶ πράου, ὅς αὐτοῖς πάνυ πολλάκις ἔλαιον ὑγρὸν κατέχευε τῶν χαιτῶν, καὶ ἔχρισεν αὐτούς, λούσας ὕδατι λευκῷ· τοῦτον οὗτοι ἐστῶτες πενθοῦσι, τῷ ἐδάφει δ' αὐτῶν αἱ χαιταὶ ἐπίκεινται· οὗτοι δὲ μένουσι λυπούμενοι κατὰ ψυχὴν. οἱ ἄλλοι δὲ πορεύεσθε, ὅστις ἐν τῷ στρατῷ τῶν Ἑλλήνων τοῖς τε ἵπποις θαρρῆν καὶ τοῖς κεκολλημένοις ἄρμασιν. Οὕτως εἶπεν ὁ τοῦ Πηλέως· οἱ ταχεῖς δὲ ἵπποις ἡθροίσθησαν. Ἠγέρθη μὲν οὖν πολλῷ πρῶτος ὁ βασιλεὺς τῶν ἀνδρῶν Ἐυμηλος ὁ ἀγαπητὸς υἱὸς τοῦ Ἀδμήτου, ὃς ἱππικῇ ἐπεκόσμητο· ἐπὶ τούτῳ δὲ ἀνέστη ὁ τοῦ Τυδέως υἱὸς ἰσχυρὸς Διομήδης· τοὺς Τρωϊκοὺς δὲ ἵππους ὑπῆγεν εἰς τὸν ζυγόν, οὓς ποτε ἀφείλετο τὸν Αἰνεΐαν, αὐτὸν δὲ ἐρρύτατο καὶ ἔσωσεν ὁ Ἀπόλλων. ἐπὶ τούτῳ δὲ ἀνέστη ὁ πῦρ Ἀτρέως υἱὸς ὁ πυρόχρους Μενέλαος ὁ ἐνδοξότατος· ἦγαγε δὲ ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοὺς ταχεῖς ἵππους, Αἴθην

- 295 Αἴθην τὴν Ἀγαμεμνονέην, τὸν εὖν τε Πόδαργον·
 Τὴν Ἀγαμέμνονι δῶκ' Ἀγχισιάδης Ἐχέπωλος
 Δῶρ', ἵνα μὴ οἱ ἔποιθ' ὑπὸ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν,
 Ἀλλ' αὐτοῦ τέρποιτο μένων· μέγα γάρ οἱ ἔδωκε
 Ζεὺς ἄφενος, ναῖεν δ' ὅγ' ἐν εὐρυχόρῳ Σικυῶνι·
- 300 Τὴν ὅγ' ὑπὸ ζυγὸν ἤγε μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν·
 Ἀντίλοχος δέ, τέταρτος εὐτρίχας ὠπλίσασθ' ἵππους,
 Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς ὑπερθύμοιο ἀνακτος
 Τοῦ Νηληϊάδαο· Πυληγενέες δέ οἱ ἵπποι
 Ὠκύποδες φέρον ἄρμα· πατὴρ δέ οἱ ἄγχι παραστάς
- 305 Μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων νοέοντι καὶ αὐτῷ·
 Ἀντίλοχ', ἦτοι μὲν σε νέον περ εὖντ' ἐφίλησαν
 Ζεὺς τε Ποσειδάων τε, καὶ ἵπποσύνας ἐδίδαξαν
 Παντοίας· τῷ καί σε διδασκέμεν οὔτι μάλα χρεώ·
 Οἶσθα γὰρ εὖ περὶ τέρμαθ' ἐλίσσέμεν· ἀλλὰ τοι ἵπποι
- 310 Βάρδιστοι θείειν, τῷ τ' οἷω λοίγ' ἔσεσθαι·
 Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι, οὐδὲ μὲν αὐτοὶ
 Πλείονα ἴσασιν σέθεν αὐτοῦ μητίσασθαι·
 Ἀλλ' ἄγε δὴ σὺ, φίλος, μῆτιν ἐμβάλλεο θυμῷ
 Παντοίην, ἵνα μὴ σε παρεκπροφύγῃσιν ἄεθλα·
- 315 Μῆτι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων, ἥε βίηφι·
 Μῆτι δ' αὐτε κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πάντῳ
 Νῆα θοὴν ἰθύνει ἐρεχθομένην ἀνέμοισι·
 Μῆτι δ' ἠνίοχος περιγίνεται ἠνιόχοιο·
 Ἀλλ' ὅς μὲν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασιν οἷσι πεποιθώς,
- 320 Ἀφραδέως ἐπὶ πολλὸν ἐλίσσεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
 Ἴπποι δὲ πλανόωνται ἀνὰ δρόμον, οὐδὲ κατίσχει·
 Ὅς δέ κε κέρδεα εἰδῇ, ἐλαύνων ἥσσονας ἵππους,

τὴν τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τὸν ἑαυτοῦ Πόδαργον, ἣν ἔδωκε τῷ Ἀγαμέμνονι Ἐχέπωλος ὁ . . . . . δῶρον, ἵνα μὴ ἀκολουθοῖν αὐτῷ ἐπὶ τὴν ὑψηλὴν Ἴλιον, ἀλλ' αὐτόθι καθήμενος ἀγάλλοιο· μέγαν γὰρ αὐτῷ ἔδωρήσατο ὁ Ζεὺς πλοῦτον, κατῴκει δ' οὗτος ἐν τῇ μεγάλῃ Σικυῶνι· ταύτην οὗτος ἤγαγεν ὑπὸ τὸν ζυγόν, μεγάλως τοῦ δρόμου ἐπιθυμοῦσαν. ὁ Ἀντίλοχος δὲ τέταρτος ἠτοίμασε τοὺς καλλίτριχας ἵππους ὁ τοῦ Νέστορος λαμπρότατος υἱὸς τοῦ μεγαλοφύχου βασιλέως, τοῦ υἱοῦ τοῦ Νηλέως, οἳ ἐν τῇ Πύλῳ δὲ ἐτύγχανον γεννηθέντες ἵπποι αὐτοῦ ταχύποδες εἶλκον τὸ ἄρμα. ὁ πατὴρ δὲ πλησίον αὐτοῦ παραγενόμενος, παρεκελεύετο εἰς τὸ ἀγαθὸν φρενοῦν αὐτὸν (ἀγαθὰ καὶ ωφέλιμα λογίζόμενος,) καὶ ἐμβιβάζων ἐπιστάμενον καὶ αὐτὸν (νοοῦντι καὶ αὐτῷ). ὦ Ἀντίλοχε, φιλοῦσι μὲν σε καὶ νέοι ὄντα ὅ τε Ζεὺς καὶ ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἱππικὴν ἐδίδαξαν παντοίαν· δι' ὃ καὶ διδάσκειν σε, οὐ πάνυ γε χρεῖα· οἶδας γὰρ καλῶς περὶ τὰ τέρματα συστρέφειν· ἀλλὰ σοι οἱ ἵπποι βραδεῖς εἰσι τρέχειν, δι' ὃ δὴ ὑπολαμβάνω δεινὰ καὶ χαλεπὰ ἔσεσθαι· τούτων δὲ οἱ ἵπποι μὲν εἰσι ταχύτεροι· οὐ μὲν δ' αὐτοὶ πλείονα ἐπίστανται σοῦ αὐτοῦ βουλευσασθαι· ἀλλ' ἄγε δὴ σὺ, ὦ φίλε, ἔμβαλε εἰς τὴν ψυχὴν βουλὴν παντοίαν, ἵνα μὴ σε διαφύγῃσι τὰ ἔπαθλα· βουλῇ μέντοι ὁ τὰ δένδρα κόπτων πολλῶν κρεῖσσων ἢ ἰσχυῖ, βουλῇ δὲ ὁ κυβερνήτης ἐν τῷ μέλανι πόντῳ τὴν ταχεῖαν ναῦν εὐθύνει καὶ ἄγει ἐρεθίζομένην ὑπὸ τῶν ἀνέμων. βουλῇ δὲ καὶ ὁ ἡνίοχος νικᾷ τὸν ἡνίοχον· ἀλλ' ὅστις μὲν τοῖς ἑαυτοῦ ἵπποις καὶ τοῖς ἄρμασι θαρρῶν ἀπερισκεπτῶς ἐπὶ πολὺ συστρέφεται τῇδε κἀκεῖσε, οἱ ἵπποι δὲ πλανῶνται κατὰ τὸν δρόμον, οὐδὲ κατέχει αὐτούς· ὅς δ' ἂν τέχνας εἰδῇ, ἐλαύνων χείρονας ἵππους,

- Αἰεὶ τέρμ' ὀρόων, στρέφει ἐγγύθεν, οὐδέ ἐ λήθει,
 "Οππως τὸ πρῶτον τανύσῃ βοέοισιν ἰμάσιν.
 325 Ἀλλ' ἔχει ἀσφαλέως, καὶ τὸν προὔχοντα δοκεύει.
 Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδές, οὐδέ σε λήσει.
 "Εστηκε ξύλον αὖτον, ὅσον τ' ὀργυῖ ὑπὲρ αἴης,
 Ἡ δρυὸς, ἡ πεύκης, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ·
 Λαῖε δὲ τοῦ ἐκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκῶ,
 330 Ἐν ξυνοχῆσιν ὁδοῦ· λεῖος δ' ἰππόδρομος ἀμφίς·
 Ἡ τευ σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατεθνεῖωτος,
 Ἡ τό γε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων,
 Καὶ νῦν τέρματ' ἔθηκε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Τῷ σὺ μάλ' ἐγχρίψας, ἐλάαν σχεδὸν ἄρμα καὶ ἵππους·
 335 Αὐτὸς δὲ κλινθῆναι εὐπλέκτῳ ἐνὶ δίφρῳ,
 Ἡκ' ἐπ' ἀριστερὰ τοῖιν· ἀτὰρ τὸν δεξιὸν ἵππον
 Κένσαι ὁμοκλήσας, εἷξαι τε οἱ ἡνία χερσίν·
 Ἐν νύσῃ δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριφθήτω,
 Ὡς ἄν τοι πλήμνη γε δοάσσεται ἄκρον ἰέσθαι
 340 Κύκλου ποιητοῖο· λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν.
 Μήπως ἵππους τε τρώσῃς, κατὰ θ' ἄρματα ἄξης·
 Χάρμα δὲ τοῖς ἄλλοισιν, ἐλεγχείῃ δέ σοι αὐτῷ
 Ἔσσεται· ἀλλὰ, φίλος, φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι.
 Εἰ γάρ κ' ἐν νύσῃσι παρεξέλασθῃσθα διώκων,
 345 Οὐκ ἔσθ', ὅς χ' ἔλῃσι μετάλμενος, οὐδὲ παρέλθοι·
 Οὐδ' εἴ κεν μετόπισθεν Ἀρείονα δῖον ἐλαύνοι,
 Ἀδρήστου ταχὺν ἵππον, ὅς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν,
 Ἡ τοὺς Λαομέδοντος, οἳ ἐνθάδε τέτραφεν ἐσθλοί·
 Ὡς εἰπὼν Νέστωρ Νηληϊῶς ἄψ' ἐνὶ χώρῃ
 350 Ἔζετ', ἐπεὶ ᾧ παιδὶ ἐκάστου πείρατ' εἶπε·

αὐτὸ τέλος ὁρῶν ἐκ τοῦ σύνεγγυς σρέφει τοὺς ἵππους, οὐδὲ λανθάνει αὐτὸν ὅπως τὸ πρῶτον ἐπίσχη τοῖς ἐκ βοῶν λώροις· ἀλλ' ἐλάυνει ἀσφαλῶς καὶ τὸν ἔμπροσθεν τρέχοντα ἐπιτηρεῖ· σημεῖον δέ σοι λέξω πάνυ διάδηλον, οὐδὲ λαθεῖν σε δυνήσεται· ξύλον ἴσταται ξηρόν, ὅσον ὀργυιὰ ὑπεράνω τῆς γῆς, ἢ δρυὸς ἢ πεύκης· τοῦτο γὰρ οὐ σήπεται ὑπὸ τοῦ ὀμβρου· λίθοι δὲ δύο λευκοὶ προσκειῖνται ἐκατέρωθεν αὐτοῦ ἐν ταῖς συμπτώσεσι καὶ τοῖς στενώμασι τῆς ὁδοῦ, ὁμαλὸς δὲ ἵππόδρομος χωρὶς καὶ ἐκτὸς τῆς σενώσεως, ἥτινος μνημεῖον ἀνθρώπου πάλαι ἀποθανόντος, ἢ τοῦτό γε καμπτήρ ἦν καὶ ἐπὶ τῶν προγενεστέρων ἀνθρώπων· καὶ νῦν τὸ τέλος ἐποίησε δρόμου ὁ ἐνδοξότατος ταχύπους Ἀχιλλεύς· τοῦτα σὺ πάνυ πλησιάσας, ἔλαυνε ἐγγύθεν τοὺς ἵππους καὶ τὸ ἄρμα, σὺ δὲ συγκάμφθητι ἐν τῷ καλῶς συνηρμοσμένῳ δίφρῳ . . . . . κέντρισον βοήσας· χάλασον δὲ αὐτῷ πᾶς ἡνίας ταῖς χερσὶ, πρὸς τὸν καμπτήρα δέ σοι ὁ ἀριστερὸς ἵππος πλησιασάτω οὕτως, ὥστε σοι τὴν ἔξωθεν περιφάνειαν τοῦ τροχοῦ δόξαι φαύειν τῆς χοινικίδος τοῦ πεποιημένου κύκλου· τῷ λίθῳ δὲ προσεγγύσαι φυλάττου, μήπως καὶ τοὺς ἵππους τρώσῃς, καὶ τὸ ἄρμα συντρίψῃς· χαρὰ δὲ καὶ εὐφροσύνη τοῖς ἄλλοις, ὄνειδος δὲ καὶ κατήφεια σοὶ αὐτῷ γένηται· ἀλλ', ὦ φίλε, φρονῶν εὖ, ἔσο πεφυλαγμένος· εἰ γὰρ ἐν τῷ καμπτήρι παρέλθῃς ἐλαύνων καὶ τρέχων, οὐκ ἔστιν ὃς ἂν καταλάβῃ ἐπιπιδήσας, οὐδὲ ὑπερβῇ· οὐδ' εἰ ὀπίσθεν ἐλαύνῃ Ἀρείονα τὸν ἔνδοξον τοῦ Ἀδράστου ταχὺν ἵππον, ὃς ἐκ θεῶν εἴλκε τὸ γένος, ἢ τοὺς ἵππους τοῦ Λαομέδοντος, οἳ ἐνταῦθα ἀνετράφησαν γενναῖοι· Ὡς εἰπὼν ὁ τοῦ Νηλέως Νέστωρ ὀπίσω κατὰ χώραν ἐκάθισεν, ἐπεὶ δὲ τῷ ἑαυτοῦ ὕψι ἐκάστου τέλος ἐδήλωσεν, ἤγουν πᾶ ἀπὸ τῆς ἐμπειρίας ἀποβησέ-

- Μηριόνης δ' ἄρα πέμπτος εὐτρίχας ὠπλίσαθ' ἵππους.
 Ἄν δ' ἔβαν ἐς δίφρους, ἐν δὲ κλῆρους ἐβάλλοντο.
 Πάλλ' Ἀχιλεὺς, ἐκ δὲ κλῆρος Θόρε Νεστορίδαο
 Ἀντιλόχου· μετὰ τόνδ' ἔλαχε κρείων Εὐμηλος.
 355 Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρείδης δουρικλυτὸς Μενέλαος·
 Τῷ δ' ἐπὶ Μηριόνης λάχ' ἐλαυνέμεν· ὕστατος αὖτε
 Τυδείδης, ὃχ' ἄριστος ἐὼν, λάχ' ἐλαυνέμεν ἵππους.
 Στὰν δὲ μεταστοιχεί· σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεὺς,
 Τηλόθεν ἐν λείῳ πεδίῳ· παρὰ δὲ σκοπὸν εἶσεν
 360 Ἀντίθεον Φοίνικα, ὁπάονα πατρὸς ἐοῖο,
 Ὡς μεμνόμετο δρόμου, καὶ ἀληθείην ἀποείποι.
 Οἱ δ' ἄρα πάντες ἐφ' ἵπποιιν μᾶστιγας ἄειραν,
 Πέπληγόν θ' ἱμάσιν, ὁμόκλησάν τ' ἐπέεσσιν
 Ἐσσυμένως· οἱ δ' ὦκα διέπρησσαν πεδίοιο,
 365 Νόσφι νεῶν, ταχέως· ὑπὸ δὲ στέρνοισι κονίη
 Ἰστατ' αἰερομένη, ὥστε νέφος ἢ ἐθύελλα·
 Χαῖται δ' ἐρρώοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο·
 Ἄρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πύλνατο πουλυβοτείρῃ,
 Ἄλλοτε δ' αἰξάσκε μετήορα· τοῖ δ' ἐλατῆρες
 370 Ἔστασαν ἐν δίφροισι· πάτασσε δὲ θυμὸς ἐκάστου
 Νίκης ἱεμένων· κέκλοντο δὲ οἷσιν ἐκάστος
 Ἴπποις, οἱ δ' ἐπέτοντο κονιόντες πεδίοιο.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὠκέες ἵπποι
 Ἀψ' ἀλὸς πολιῆς· τότε δὴ ἀρετὴ γε ἐκάστου
 375 Φαίνεται, ἄφαρ δ' ἵπποισι τάθῃ δρόμος· ὦκα δ' ἔπειτα
 Αἰφρηητιάδαο ποδάκες ἔκφερον ἵπποι.
 Τὰς δὲ μετεξέφερον Διομήδεος ἄρσενες ἵπποι
 Τρώϊοι· οὐδέ τι πολλὸν ἀνευθ' ἔσαν, ἀλλὰ μάλ' ἐγγύς·

μενον. Μιριόνης δὲ πέμπτος εὐτρέπισε τοὺς ὠραῖο-
 τριχας ἵππους. Ἀνέβησαν δὲ εἰς τοὺς δίφρους, ἐνέβα-
 λον δὲ κλήρους, ἐκίνει δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς, ἐξεπηδήσῃ δὲ
 ὁ κλήρος τοῦ υἱοῦ τοῦ Νέστορος, τοῦ Ἀντιλόχου· μετ'
 αὐτὸν δὲ ἔτυχεν ὁ βασιλεὺς Εὐμήλος· ἐπ' αὐτῷ δὲ
 ὁ τοῦ Ἀτρέως κατὰ πόλεμον ἔνδοξος Μενέλαος. ἐπ'
 αὐτῷ δὲ Μιριόνης ἔτυχεν ἐλαύνειν τοὺς ἵππους. τε-
 λευταῖος δὲ ὁ τοῦ Τυδείως ἐξόχως κράτιστος ὦν, ἔτυχεν
 ἐλαύνειν τὰς ἵππους. Ἐσησῶν δὲ κατὰ τάξιν· ἐδήλωσε
 δὲ τὰ τέλη τοῦ δρόμου ὁ Ἀχιλλεὺς πόρρωθεν ἐν ὁμαλῇ
 πεδιάδι· ἐπίσκοπον δὲ καὶ ἐπόπτην ἐκάθισεν τὴν ἰσό-
 θεον Φοῖνικα τὸν θεράποντα τοῦ ἑαυτοῦ πατρὸς· ὅπως
 ἐπισκοποίη καὶ μεμνημονεύοι τοῦ δρόμου καὶ τὴν ἀλή-
 θειαν δηλοποιῆσαι. Οὗτοι δὲ πάντες ἐπὶ τῶν ἵππων
 τὰς μάλιστα ἀνέσχον, καὶ ἔπληξαν τοῖς λῶροις, καὶ
 ἠπέιλησαν λόγοις ἐσπευσμένως· ταχέως δὲ αὐτοὶ διέ-
 τρεχον διὰ τοῦ πεδίου πόρρω τῶν νέων συντόμως· ἐκ
 τῶν πτέρων δὲ κοινορτὸς ἠγείρετο αἰρόμενος καθάπερ
 νέφος ἢ συστροφή μεγάλη ἀνέμου· αἱ χαῖται δὲ διε-
 κινουῦντο ἐν ταῖς πνοαῖς τοῦ ἀνέμου. τὰ ἄρματα δὲ,
 ποτὲ μὲν προσήγυζον τῇ πολλὰ τρεφούσῃ γῇ· ποτὲ
 δὲ ἄνω ἤροντο μετέωρα· οἱ ἀναβάται δὲ ἵσταντο ἐν
 τοῖς δίφροις· ἔσφυζε δὲ καὶ ὑπεκινεῖτο ἡ ψυχὴ ἐκά-
 στου τῆς νίκης ἐπιθυμούντων· παρεκλεύοντο δὲ τοῖς
 ἑαυτῶν ἵπποις ἅπαντες· οὗτοι δὲ ἀνύοντες ἔτρεχον
 διὰ τῆς πεδιάδος· ἀλλ' ὅπνιν' ἔκαστος δὴ τὸ ἴσχατον τοῦ
 δρόμου ἐτέλουν οἱ ταχεῖς ἵπποι εἰς τοῦπίσω ἀπὸ τῆς
 λευκῆς θαλάσσης, τινικαῦτα δὲ ἐκάστου τέχνη καὶ
 ἀρετὴ διεφαίνετο· ὅξυς δὲ τοῖς ἵπποις ἐξετάθη δρό-
 μος· ταχέως δὲ μετὰ ταῦτα ἐξέφερον καὶ παρήρχοντο
 αἱ ταχύποδες ἵπποι τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀιφρητίου· μετὰ
 ταύτας δὲ προέτρεχον οἱ τοῦ Διομήδους ἄρσενες ἵπ-
 ποι οἱ Τρῳικοί, οὐδέ τι πολλῶν πόρρωθεν ἦσαν,
 ἀλλὰ πάνυ πλησίον· αἱ γὰρ εἰόκεσαν ἐπιβησομέ-

- Αἰεὶ γὰρ δίφρου ἐπιβησομένοισιν εἴκτην.
 380 Πνοιῇ δ' Εὐμήλοιο μετάφρενον, εὐρέε τ' ὤμω
 Θέρμετ' ἐπ' αὐτῷ γὰρ κεφαλὰς καταθέντε πετέσθην.
 Καὶ νύ κεν ἢ παρέλασσε, ἢ ἀμφήριστον ἔθηκεν,
 Εἰ μὴ Τυδεὸς υἱὶ κοτέσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ὅς ρά οἱ ἐκ χειρῶν ἔβαλεν μάστιγα φαεινὴν.
 385 Τοῖο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χωρόμενιο,
 Οὐνεκα τὰς μὲν ὄρα ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἰούσας,
 Οἱ δέ οἱ ἐβλάβησαν, ἄνευ κέντροιο θέοντες.
 Οὐδ' ἄρ' Ἀθηναῖον ἐλεφηράμενος λάθ' Ἀπόλλων
 Τυδεΐδην, μάλα δ' ὦκα μετέσσυτο ποιμένα λαῶν.
 390 Δῶκε δέ οἱ μάστιγα, μένος δ' ἵπποισιν ἐνήκεν.
 Ἡ δὲ μετ' Ἀδμήτου υἱὸν κοτέουσ' ἐβεβήκει,
 Ἴππσιον δέ οἱ ἦξε θεὰ Ζυγόν· αἰ δέ οἱ ἵπποι
 Ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην, ρύμους δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλίσσθη.
 Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη,
 395 Ἀγκῶνάς τε περιδρύφθη, στόμα τε, ῥῖνάς τε,
 Θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι· τῷ δέ οἱ ὅσσε
 Δακρυόφιν πλῆσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
 Τυδεΐδης δὲ παρατρέψας ἔχε μάνυχας ἵππους,
 Πολλὸν τῶν ἄλλων ἐξάλλμενος· ἐν γὰρ Ἀθήνῃ.
 400 Ἴπποις ἦκε μένος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκε.
 Τῷ δ' ἄρ' ἔπ' Ἀτρεΐδης εἶχε ξανθὸς Μενέλαος.
 Ἀντίλοχος δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἐοῖο.
 Ἐμβητον, καὶ σφῶϊ τιταίνετον ὅττι τάχιστα.
 Ἦτοι μὲν κείνοισιν ἐρίζεμεν οὔτι κελεύω
 405 Τυδεΐδεω ἵπποισι δαΐφρονος, οἷσιν Ἀθήνῃ
 Νῦν ὤρεξε τάχος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκεν.

νοις τοὺς ὀχήματος· ὑπὸ τῆς πνοῆς δὲ τὰ τοῦ Εὐμήλου μετὰφρενα, καὶ τοὺς πλατεῖς ὤμους ἐθερμαίνοντο. ἐπ' αὐτῷ γὰρ καταθέντες τὰς κεφαλὰς ἔτρεχον. Καὶ δὴ ἡ παρῆλθεν αὖν, ἡ ἀμφισβητήσιμον ἐποίησεν, εἰ μὴ τῷ υἱῷ τοῦ Τυδέως ὠργίσθη Ἀπόλλων ὁ καθαρὸς, ὃς δὴ ἐξέβαλεν ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ τὴν λαμπρὰν μαστίγα· τούτου δ' ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἐχέοντο δάκρυα ὀργιζομένου καὶ λυπούμενου· διότι τὰς μὲν ἐώρα ἔτι πολλῷ μᾶλλον προϊούσας· οὗτοι δὲ χεῖρονες γεγόνασιν ἄνευ κέντρου καὶ μαστίγος τρέχοντες, οὐδὲ ἔλαθε τὴν Ἀθηνᾶν ὁ Ἀπόλλων βλάβας ἀδίκως τὸν τοῦ Τυδέως· ταχέως δὲ πᾶν ἐφώρμησεν ἐπὶ τὸν βασιλέα τοῦ στρατοῦ, ἔδωκε δὲ αὐτῷ τὴν μαστίγα, προθυμίαν δὲ τοῖς ἵπποις ἐνέβαλεν· αὕτη δὲ ἐπὶ τὸν υἱὸν τοῦ Ἀδμήτου ἐπορεύθη μνησικακοῦσα, συνέτριψε δὲ αὐτοῦ τὸν τῶν ἵππων ζυγὸν ἢ θεὰ, αἱ ἵπποι δ' αὐτῷ ἔξω τῆς προκειμένης ὁδοῦ ἔδραμον, τὸ ξύλον δὲ τὸ ἀπὸ τοῦ δίφρου μέχρι τοῦ ζυγοῦ διήκον ἐπὶ τὴν γῆν κατέπεσεν, αὐτὸς δὲ ἐκ τοῦ ὀχήματος ἐπὶ τὸν τροχὸν κατηνέχθε καὶ τοὺς ἀγκῶνας κατεξέσθη, καὶ τὸ στόμα, καὶ τὰς ρῖνας, ἐθραύσθη δὲ τὸ μέτωπον ἐπὶ ταῖς ὀφρύσιν, οἱ ὀφθαλμοὶ δὲ αὐτοῦ δακρύων ἐπλήσθησαν, ἡ σύντονος δὲ καὶ μεγάλη αὐτοῦ φωνὴ κατεσχέθη· ὁ τοῦ Τυδέως δὲ παρακλίνας ἤλαυνε τοὺς μονώνυχας ἵππους, πολλῶν τῶν ἄλλων προτρέχων· ἡ γὰρ Ἀθηνᾶ ἐνέβαλε προθυμίαν τοῖς ἵπποις· καὶ δόξαν ἐπέθηκεν αὐτῷ· ἐπὶ τούτῳ δὲ ἤλαυνεν ὁ τοῦ Ἀτρείως ξανθὸς Μενέλαος· ὁ Ἀντίλοχος δὲ πῶς ἵπποις παρεκελεύσατο τοῦ ἑαυτοῦ πατρός· Προχωρεῖτε καὶ ὑμεῖς . . . . . ἐκείνοις μὲν ἀμιλλᾶσθαι οὐδαμῶς ἐπιτάττω, τοῖς ἵπποις τοῦ συνετοῦ υἱοῦ τοῦ Τυδέως· οἷστισιν ἡ Ἀθηνᾶ νῦν παρέσχετο ταχυτήτα, καὶ ἐπέθηκεν αὐτῷ δόξαν.

- "Ἴππους δ' Ἀτρεΐδαο κιχάνετε, μηδὲ λίπνησθον,
 Καρπαλίμως, μὴ σφῶϊν, ἐλεγχείην καταχεύῃ
 Αἶθῃ, Θῆλυς ἐοῦσα· τίη λείπεσθε, φέριστοι;
 410 Ὡδε γὰρ ἐξερέω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται·
 Οὐ σφῶϊν κομιδὴν παρὰ Νέστορι ποιμένι λαῶν
 Ἑσσεται· αὐτίκα δ' ὕμμε κατακτενεῖ ὀξέϊ χαλκῷ,
 Αἶκ' ἀποκνῆσαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον·
 Ἄλλ' ἐφομαρτεῖτον, καὶ σπεύδτεον ὅττι τάχιστα·
 415 Ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι, ἥδ' ἐνοήσω,
 Στεινωπῷ ἐν ὁδῷ παραδύμεναι· οὐδέ με λήσει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ, ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,
 Μᾶλλον ἐπιδραμέτην ὀλίγον χρόνον· αἶψα δ' ἔπεπα
 Στεῖνος ὁδοῦ κοίλης ἴδεν Ἀντίλοχος μενεχάρμης·
 420 Ῥωχμὸς ἦν γαίης, ἥ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ
 Ἐξέρρηξεν ὁδοῖο, βάθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα·
 Τῇ ῥ' εἶχεν Μενέλαος, ἀματροχίας ἀλεείνων·
 Ἀντίλοχος δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους
 Ἐκτὸς ὁδοῦ, ὀλίγον δὲ παρακλίνας ἐδίωκεν·
 425 Ἀτρεΐδης δ' ἔδδεισε, καὶ Ἀντιλόχῳ ἐγεγῶνε·
 Ἀντίλοχ', ἀφραδέως ἱππάζεαι· ἀλλ' ἀνεχ' ἵππους
 Στεινωπὸς γὰρ ὁδὸς, τάχα δ' εὐρυτέρῃ παρελάσσεις·
 Μήπως ἀμφοτέρους δηλήσεται, ἄρματι κύρσας·
 Ὡς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἔλαυνε,
 430 Κέντρῳ ἐπισπέρχων, ὥς οὐκ αἴοντι εἰοικώς·
 Ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα καταμαδίοιο πέλονται,
 Ὀντ' αἰζηνὸς ἀφῆκεν ἀνὴρ, πειρώμενος ἥβης,
 Τόσσον ἐπιδραμέτην· αἱ δ' ἠρώησαν ὀπίσσω
 Ἀτρεΐδεω· αὐτὸς γὰρ ἐκὼν μεθέηκεν ἐλαύνειν,

τοὺς ἵππους δὲ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀτρέως καταλάβετε, μὴδὲ ἀπολειφθῆτε ταχέως, μήποθ' ὑμῖν ὄνειδος καὶ μέμψιν καταχέῃ ἡ Αἴθνη θῆλος καὶ φορβάς οὔσα. τί δὴ ὑστερίζετε, ὦ βέλτιστοι; οὕτω γὰρ λέξω, καὶ τετελεσμένον δῆπουθεν ἔσται· οὐχ ὑμῖν ἐπιμέλεια καὶ φροντίς παρὰ Νέστορι τῷ βασιλεῖ τῶν λαῶν ἔσται· παραχρῆμα γὰρ ὑμᾶς ἀποκτενεῖ σιδήρῳ ὃς εἶ καὶ τυμπικῷ, εἰάν ἀφροντιστήσαντες λάβωμεν φαῦλον καὶ εὐτελὲς ἔπαθλον. ἀλλ' ἐπιδιώκετε, καὶ ἐπειγόμενοι τρέχετε πάνυ ταχέως· ταῦτα δὲ ἐγὼ αὐτὸς μηχανήσομαι, καὶ ἐπινοήσω, παρeisδῦναι εἰς τὸ στένωμα τῆς ὁδοῦ, οὐδὲ λαθεῖν με δυνήσεται. Οὕτως εἶπεν· οὗτοι δὲ φοβηθέντες τὴν πῦ βασιλέως ἀπειλήν, μᾶλλον ἐπέδραμον ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ· ταχέως δὲ μετὰ ταῦτα τὸ στένωμα τῆς κοίλης ὁδοῦ ἐθεάσατο ὁ ἀνδρεῖος καὶ καρτερικὸς ἐν τῇ μάχῃ Ἀντίλοχος· ρύαξ καὶ σχίσμα ἦν γῆς, ἐν ᾧ χειμῶνος ὕδωρ ἄθροισθὲν διέκοψε καὶ κατέσπασε τὴν ὁδὸν, ἐβάθυνε δὲ πάντα τὸν τόπον· ἐκεῖσε δὴ ἤλαυνεν ὁ Μενέλαος φυλαττόμενος τὸ τρέχειν ἅμα· ὁ Ἀντίλοχος δὲ παρακλίνας ἤλαυνεν τοὺς μονώνυχας ἵππους ἔξω τῇ ὁδοῦ· ὀλίγον δὲ παρατρέψας ἔτρεχεν, ὁ τοῦ Ἀτρέως δὲ ἐφοβήθη, καὶ τῷ Ἀντιλόχῳ ἐφώνει· ὦ Ἀντίλοχε ἀπερισκέπτως (ἀπείρως) ἰππάζῃ καὶ τρέχεις· ἀλλ' ἄνω ἔχε τοὺς . . . . . καὶ μὴ ἐπίκεισο· στενὴ γὰρ ἡ ὁδὸς, ταχέως δὲ ἐν τῇ πλατυτέρᾳ παρελεύσῃ· μήπως ἀμφοτέρους βλάβῃς, τῷ ἄρματι προσκρούσας καὶ συρράξας συμπεσών· Οὕτως εἶπεν· Ἀντίλοχος δ' ἔτι πολλῶν μᾶλλον ἤλαυνε, τῇ μάστιγι ἐπιταχύνων, ὥσπερ ὁμοῖος μὴδὲν ἀκούοντι· ὅσα δὲ εἰσι παρὰ τοῦ δίσκου ὀρμήματα, ὃν ἀφιασιν ἀνωθεν ἐκ τῶν ὤμων, ὃν ἔρριψεν ἀνὴρ νέος πεῖραν λαμβάνων τῆς ἑαυτοῦ ἐφηβείας, ποσοῦτοι ἐπέδραμον· αἱ ἵπποι δὲ ὑπεχώρησαν εἰς τοῦπίσω καὶ ἀπελείφθησαν, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀτρέως· αὐτὸς γὰρ ἐβελουσίῳ μεθῆκε τὸ συντόνως τρέχειν, μήπως συμ-

- 435 Μήπως συγκύρσειαν ὁδῶ ἔνι μώνυχες ἵπποι,
 Δίφρους τ' ἀνατρέψειαν εὐπλεκέας, κατὰ δ' αὐτοὶ
 Ἐν κονίῃσι πέσοιεν, ἐπειγόμενοι περὶ νίκης.
 Τὸν καὶ νεικείων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Ἀντίλοχ', οὐτίς σεῖο βροτῶν ὀλοώτερος ἄλλος·
 440 Ἐρρ', ἐπεὶ οὐ σ' ἔτυμόν γε φάμεν πεπνύσθαι Ἀχαιοί·
 Ἀλλ' οὐ μὰν οὐδ' ὥς ἄτερ ὄρκου οἴσῃ ἄεθλον.
 Ὡς εἰπὼν, ἵπποισιν ἐκέκλετο, φώνησέν τε·
 Μή μοι ἐρύκεσθον, μήδ' ἔστατον ἀχρυμένω κῆρ·
 Φθήσονται τούτοισι πόδες καὶ γοῦνα καμόντα,
 445 Ἡ ὑμῖν· ἄμφω γὰρ ἀτέμβονται νεότητος.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ, ἀνακτος ὑποδδείςαντες ὁμοκλήν,
 Μᾶλλον ἐπιδραμέτην, τάχα δέ σφισιν ἄγχι γένοιντο·
 Ἀργεῖοι δ' ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσορόωντο
 Ἴππους, τοὶ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίοιο·
 450 Πρῶτος δ' Ἰσμενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἐφράσαθ' Ἴππους·
 Ἦστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ·
 Τοῖο δ' ἀνευθεν ἐόντος, ὁμοκλητῆρος ἀκούσας
 Ἐγνώ· φράσσατο δ' ἵππον ἀριπρεπέα προὔχοντα,
 Ὡς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοίνιξ ἦν, ἐν δὲ μετώπῳ
 455 Λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περίτροχον, ἥύτε μῆνη·
 Στῇ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
 Οἷος ἐγὼν ἵππους αὐγάζομαι, ἢ καὶ ὑμεῖς;
 Ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι,
 460 Ἄλλος δ' ἡνίοχος ἰνδάλλεται· αἱ δέ που αὐτοῦ
 Ἐβλαβεν ἐν πεδίῳ, αἷ κείσέ γε φέρτεραι ἦσαν·
 Ἦτοι γὰρ τὰς πρῶτα ἴδον περὶ τέρμα βαλούσας·

πέσειεν καὶ προσκρούσειεν ἐν τῇ ὁδῷ οἱ μονάνυχες ἵπποι, καὶ τὰ ὀχήματα καταρρίψειεν τὰ καλῶς ἡρμωμένα, καὶ αὐτοὶ καταπέσειεν ἐν τῇ κόνει, σπένδοντες ἕνεκα νίκης. Πρὸς τοῦτον δὲ καὶ λοιδορῶν εἶπεν ὁ πυρόχρους Μενέλαος· ὦ Ἀντίλοχε, οὐδεὶς ἄλλος τῶν ἀνθρώπων ἐστὶν ὀλέθριου αἰτιώτερος σοῦ· ἄπιθι μετὰ φθορᾶς, ἐπεὶ δὴ οὐκ ἀληθῶς σε οἰόμεθα οἱ Ἕλληνες φρόνιμον εἶναι. οὐ μὴν ἀλλὰ μὴν οὕτως ἄνευ ὄρκου λήψῃ τὸ ἔπαθλον· οὕτως εἰπὼν τοῖς ἵπποις παρεκελευσατο καὶ εἶπε· Μὴ μοι κωλύεσθε, μηδὲ ἵστασθε λυπούμενοι κατὰ ψυχὴν· φθάσουσιν ἀσθενήσαντες οἱ πόδες καὶ τὰ γόνατα τούτοις ἢ ὑμῖν, ἀμφοτέρω γὰρ στέρονται νεότητος. οὕτως εἶπεν· οὔτοι δὲ τὴν τοῦ βασιλέως φοβηθέντες ἀπειλήν, μᾶλλον ἐπέδραμον, ταχέως δὲ πλησίον αὐτῶν ἐγένοντο· οἱ Ἕλληνες δὲ ἐν τῷ τοῦ ἀγῶνος τόπῳ κηθήμενοι ἐθεῶντο τοὺς ἵππους· οὔτοι δὲ ἔτρεχον σπένδοντες διὰ τῆς πεδιδόδος· πρῶτος δὲ ὁ Ἰδομενεὺς ὁ στρατηγὸς τῶν Κρητῶν ἐνόεσε τοὺς ἵππους· ἐκάθητο γὰρ ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀνωθὶ ἐν ὑψηλῷ τόπῳ. Τούτῳ δὲ πόρρωθεν ὄντος τοῦ ἀπειλοῦντος καὶ παρακελευομένου ἀκούσας ἐνόησεν, ἐθέασατο δὲ τὸν διάδηλον, καὶ ἐπίσημον ἵππον προβαίνοντα, ὃς τὸ μὲν ἄλλο σῶμα πυρρὸς τῷ χρώματι ἦν, ἐν τῷ μετώπῳ δὲ σημείον λευκὸν ἦν περιφερὲς ὥσπερ σελήνη· ἔστη δὲ ὀρθός, καὶ λόγον ἐν τοῖς Ἑλλήσιν εἶπεν· ὦ φίλοι ἡγεμόνες τῶν Ἑλλήνων καὶ βασιλεῖς, μόνος ἐγὼ τοὺς ἵππους ὁρῶ, ἢ καὶ ὑμεῖς; ἄλλοι μοι δοκοῦσι πρότεροι εἶναι ἵπποι, ἄλλος δὲ ἀναβάτης ἔοικεν· αὐταὶ δὲ που ἐβλάβησαν ἐν τῷ πεδίῳ, αἵτινες κρείσσονες ἦσαν ἐκείσε· ταύτας μὲν γὰρ τὸ πρῶτον ἐθεασάμην παρὰ τὸν καμπτήρα ἐλθούσας, νῦν δὲ οὐδαμοῦ δύναμαι ἰδεῖν.

- Νῦν δ' οὐ πῆ δύναμαι ἰδέειν, πάντα δέ μοι ὅσσε
 Τρωϊκὸν ἀμπεδίον παπταίνετον εἰσορόωντι·
 465 Ἡὲ τὸν ἡνίοχον φύγον ἡνία, οὐδὲ δυνάσθη
 Εὐ σχεθέειν περὶ τέρμα, καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἐλίξας·
 Ἐνθα μιν ἐκπεσέειν ὁίω, σὺν θ' ἄρματα ἄξαι·
 Αἱ δ' ἐξηρώησαν, ἐπεὶ μένος ἔλλαβε θυμόν.
 Ἀλλὰ ἴδεσθε καὶ ὕμμες ἀνασταδόν· οὐ γὰρ ἔγωγε
 470 Εὐ διαγινώσκω· δοκέει δέ μοι ἔμμεναι ἀνὴρ
 Λίτωλός γε γενεὴν, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἀνάσσει
 Τυδέος ἱπποδάμου υἱός, κρατερός Διομήδης·
 Τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένισπεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας·
 Ἰδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεαι; αἱ δὲ τ' ἀνευθεν
 475 Ἴπποι ἀερώποδες πολέος πεδίοιο δίενται·
 Οὔτε νεώτατός ἐσσι μετ' Ἀργείοισι τοσοῦτον,
 Οὔτε τοι ῥξύτατον κεφαλῆς ἐκδέρκεται ὅσσε·
 Ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι· οὐδὲ τί σε χρη
 Λαβραγόρην ἔμμεναι· πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι
 480 Ἴπποι δ' αὖτε ἔασι παροίτεραι, αἳ τὸ πάρος περ,
 Εὐμήλου, ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὐληρα βέβηκε.
 Τὸν δὲ χολωσάμενος Κρητῶν ἀγὼς ἀντίον ἦῤα.
 Αἴαν, νείκει ἄριστε, κακοφραδὲς, ἅλλα τε πάντα
 Δεῦεαι Ἀργείων, ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής·
 485 Δεῦρο νῦν ἢ τρίποδος περιδῶμεθον, ἢ ἐλέβητος·
 Ἴστορα δ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα θείομεν ἄμφω,
 Ὅπποτέραι πρόσθ' ἵπποι· ἵνα γνοίης ἀποτίνων.
 Ὡς ἔφατ'· ὤρνυτο δ' αὐτίκ' Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
 Χωόμενος, χαλεποῖσιν ἀμείψασθαι ἐπέεσσι·
 490 Καί νύ κε δὴ προτέρω ἔτ' ἔρις γένηετ' ἀμφοτεροῖσιν,

πανταχόσε δέ μοι οἱ ὀφθαλμοὶ κατὰ τὸ τρωϊκὸν πεδὶον περιβλέπουσι θεωμένῳ· ἢ τὸν ἡνιόχον ἔφυγον αἱ ἡνίαι, οὐδὲ ἠδυνήθη καλῶς κατασχεῖν παρὰ τὸν καμπτήρα, καὶ ὁπέτυχε τοῦ ἐλίξαι καὶ συστρέφαι τοὺς ἵππους· ἐκεῖ αὐτὸν ἐκπесεῖν ὑπολαμβάνω, καὶ τὰ ἄρματα συντρίφαι· αὐταὶ δὲ ἔξω τοῦ δρόμου ὤρμισαν, ἐπειδὴ προθυμία ἐπεγένετο τῇ ψυχῇ· ἀλλὰ θεάσασθε καὶ ὑμεῖς ἀναστάντες, οὐ γὰρ ἐγὼ καλῶς διακρίνω· δοκεῖ δέ μοι εἶναι ἀνὴρ τὸ γένος Αἰτωλὸς βασιλεὺς δὲ ἐν τοῖς Ἑλλήσιν, ὁ υἱὸς τοῦ ἱππικοῦ καὶ πολεμικοῦ Τυδέως ὁ ἰχυρὸς καὶ ἀνδρεῖος Διομήδης· τοῦτον δὲ αἰσχυρῶς καὶ ἀναιδῶς ἐλοιδάρησεν ὁ τοῦ Οἰλέως ταχύπους Αἴας· ὦ Ἰδομενεῦ, τί πρὸ καιροῦ λάβρως καὶ ἀπερισκέπτως λαλεῖς· αὐταὶ γὰρ πόρρωθεν αἱ ἵπποι . . . . . διὰ τοῦ μεγάλου πεδίου τρέχουσιν· οὔτε νέος ὑπάρχεις ἐν τοῖς Ἑλλήσιν τοσοῦτον, ὥστε τὰ πολλὰ πόρρῳ ὄραν, οὔτε σοὶ ὀξύτατα καὶ τμητικώτατα ἐκ τῆς κεφαλῆς βλέπουσιν οἱ ὀφθαλμοί· ἀλλ' αἰεὶ λόγοις ἀχρηστῶς λαλεῖς· οὐδαμῶς δέ σε δεῖ ἀπαιδεύτον ἐν τῷ λέγειν εἶναι· πάρειςσι γὰρ καὶ ἄλλοι βελτίονες, αἱ ἵπποι δὲ εἰσιν ἔμπροσθεν, αἱ καὶ πρότερον ἦσαν τοῦ Εὐμήλου· αὐτὸς δὲ ἐμβέβηκε κατεχων τὰς ἡνίας· πρὸς τοῦτον δὲ ὀργισθεὶς ὁ στρατηγὸς τῶν Κρητῶν ἐξεναντίας ἔλεγεν· ὦ Αἴαν, ἐν τῷ φιλονεικεῖν κράτιστε, κακῶς ἐπιλογιζόμενε, καὶ κατὰ πάντα τ' ἄλλα τυγχάνεις ἡττώμενος τῶν Ἑλλήνων, καθότι σοὶ νοῦς ὑπάρχει ὤμὸς καὶ μαρὸς· ἄγε νῦν συνθώμεθα ἢ περὶ τρίποδος ἢ λέβητος, μάρτυρα δὲ ποιησώμεθα ἀμφοτέροι· Ἀγαμέμνονα τὸν υἱὸν τοῦ Ἀτρέως, ὁπότεραι (ὁποῖαι) ἵπποι εἰσὶν ἔμπροσθεν, ἵνα γινῶς ἀποδιδούς καὶ ζημιούμενος· οὕτως εἶπε· διανέσθι δὲ παραχρῆμα ὁ ταχύπους Αἴας τοῦ Οἰλέως πάνυ ὀργιζόμενος δεινῶς χαλεποῖς λόγοις ἀποκρίνασθαι· καὶ δὴ προσωτέρω ἐχώρησεν ἂν ἀμφοτέροις ἢ φιλονεικία, εἰ μὴ αὐτὸς ὁ

- Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ φάτο μῦθον·
 Μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείβεσθον ἐπέεσσιν,
 Αἶαν, Ἰδομενεῦ τε, κακοῖς· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε·
 Καὶ δ' ἄλλω νεμεσᾶτον, ὃ τις τοιαῦτά γε ῥέζοι·
 495 Ἀλλ' ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσοράασθε
 Ἴππους· οἱ δὲ τάχ' αὐτοῖς ἐπειγόμενοι περὶ νίκης
 Ἐνθάδ' ἐλεύσονται· τότε δὲ γνώσεσθε ἕκαστος
 Ἴππους Ἀργείων, οἳ δεύτεροι, οἳ τε πάροιθεν.
 Ὡς φάτο· Τυδείδης δὲ μάλα σχεδὸν ἦλθε διώκων,
 500 Μάστιγι δ' αἶεν ἔλαυνε κατωμαδόν· οἱ δέ οἱ, Ἴπποι
 Ὑψός' αἰερέσθην ρίμφα πρήσσοντε κέλευθον·
 Αἰεὶ δ' ἠνίοχον κονίης ραθάμιγγες ἔβαλλον·
 Ἄρματα δὲ χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε,
 Ἴπποις ὠκυπόδεσιν ἐπέτρεχον· οὐδέ τι πολλή
 505 Γίγεται ἐπισσώτρων ἄρματροχὴν κατόπισθεν
 Ἐν λεπτῇ κονίῃ· τῷ δὲ σπεύδοντε πετέσθην·
 Στῇ δὲ μέσῳ ἐν ἀγῶνι, πολὺς δ' ἀνεκῆκien ἰδρῶς
 Ἴππων, ἔκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνοιο χαμαῖζε·
 Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος,
 510 Κλίνει δ' ἄρα μαστίγα ποτὶ ζυγόν· οὐδ' ἐμάτησεν
 Ἴφθιμος Σθένελος, ἀλλ' ἐσσυμένως λάβ' ἄεθλον·
 Δῶκε δ' ἄγειν ἐτάροισιν ὑπερθύμοισι γυναῖκα,
 Καὶ τρίποδ' ὠτάεντα φέρειν· ὃ δ' ἔλυνεν ὑφ' Ἴππους·
 Τῷ δ' ἄρ' ἔπ' Ἀντίλοχος Νηληϊῆος ἦλασεν Ἴππους,
 515 Κέρδεσιν, οὔτι τάχει γε παραφθάμενος Μενέλαον·
 Ἀλλὰ καὶ ὥς Μενέλαος ἔχ' ἐγγύθεν ὠκέας Ἴππους·
 Ὅσσον δὲ τροχοῦ Ἴππος ἀφίσταται, ὅς ῥά τ' ἄνακτα
 Ἐλκυσιν πεδίοιο τιτανόμενος σὺν ὄχεσφι,

Ἀχιλλεὺς ἀνέστη καὶ εἶπε λόγον . Μηκέτι νῦν ἀποκρίνεσθε λόγοις χαλεποῖς καὶ δεινοῖς , ὦ Αἴων , καὶ Ἰδομενεῦ , ἐπαχθέσι καὶ βλαβεροῖς , οὐ γὰρ προσήκει· καὶ δὴ καὶ ἄλλω μέμφεσθε , ὅστις τοιαυτὰ γε πράττοι , ἀλλ' ὑμεῖς ἐν τῷ ἀγῶνι καθήμενοι θεᾶσθε τοὺς ἵππους , οὗτοι δὲ ταχέως αὐτοὶ σπένδοντες ἕνεκα νίκης δεῦρο ἀφίζονται· τότε δὲ γνώσεσθε πάντες τοὺς ἵππους τῶν Ἑλλήνων τίνες δευτεροί , καὶ τίνες πρότεροι . Οὕτως εἶπεν· ὁ τοῦ Τυδέως δὲ πάνυ πλησίον ἀφίκετο τρέχων , μᾶστιγι δὲ αἰεὶ ἐδίωκε κατὰ τῶν ὤμων αὐτὴν ἐπαίρων , οἱ ἵπποι δὲ αὐτοῦ εἰς ὕψους ἤροντο ραδίως ἀνύοντες τὴν ὁδὸν , αἰεὶ δὲ τὸν ἀναβάτην ἑβαλλον ῥανίδες κόνεως αἰρομένης , τὸ ἄρμα δὲ χρυσῷ καὶ κασσιτέρῳ κεκαλυμμένον πὰς πέριξ ἄκρα , τοῖς ταχύποσιν ἵπποις ἐπέτρεχεν , οὐδέ τι μεγάλη ἐγίνετο ἐπισθεν ἢ τῶν ἐπικειμένων τοῖς τροχοῖς στομωμάτων ἐγχάραξι· ἐν τῇ λεπτῇ κόνει· οὗτοι δὲ ἐπειγόμενοι ἔτρεχον , ἔστι δὲ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀγῶνος· πολὺς δὲ ἰδρῶς ἀνεφέρετο ἔκ τε τῶν κορυφῶν τῶν ἵππων καὶ ἀπὸ τῶν στέρνων ἐπὶ τὴν γῆν . αὐτὸς δὲ ἐκ τοῦ ὀχήματος τοῦ λαμπροτάτου κατεπήδησε χαμαὶ , ἔκλινε δὲ καὶ ἐπέθηκε τὴν μᾶστιγα πρὸς τὸν ζυγόν· οὐδὲ ὑστέρησεν ὁ ἰσχυρὸς καὶ γενναῖος Σθένης· ἀλλ' ἐσπευσμένως ἔλαβε τὸ ἔπαθλον , καὶ ἔδωκε τοῖς μεγαλοφύχοις φίλοις ἄγειν γυναῖκα , καὶ τρίποδα φέρειν ὧτα ἔχοντα· αὐτὸς δὲ ἀπέλυσε τοὺς ἵππους· ἐπὶ τούτῳ δὲ Ἀντίλοχος ὁ τοῦ Νηλέως ἀπόγονος ἐπήγαγε τοὺς ἵππους τέχνη καὶ δόλῳ , οὐδαμῶς τάχει παρελθὼν τὸν Μενέλαον· ἀλλὰ καὶ οὕτως ὁ Μενέλαος ἤλαυνεν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τοὺς ταχεῖς ἵππους . ὅτον δὲ ἀφίσταται τοῦ τροχοῦ ὁ ἵππος , ὃς δὴ τὸν κύριον εἴλκυσε διὰ τῆς πεδιαδος ἐπεκτεινόμενος καὶ τρέχων σὺν τοῖς ὀχήμασι· τῆς γὰρ περιφερείας τοῦ τροχοῦ

- Τοῦ μὲν τε φαύουσιν ἐπισσώτρου τρίχες ἄκραι
 520 Οὐραῖαι, ὁ δέ τ' ἄγχι μάλα τρέχει, οὐδέ τι πολλὴ
 Χώρῃ μεσσηγύς, πολέος πεδίοιο Θέοντος·
 Τόσσον δὴ Μενέλαος ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
 Λεῖπετ'· ἀτὰρ τὰ πρῶτα καὶ ἐς δίσκουρα λέλειπτο,
 Ἀλλὰ μιν αἴψα κίχανεν· ὀφέλλετο γὰρ μένος ἠὺ
 525 Ἴππου τῆς Ἀγαμεμνονέης καλλίτριχος Αἴθης·
 Εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω γένετο δρόμος ἀμφοτέροισι,
 Τῷ κέν μιν παρέλασσ', οὐδ' ἀμφήριστον ἔθηκεν.
 Αὐτὰρ Μηριόνης, θεράπων ἐὺς Ἴδομενῆος,
 Λεῖπετ' ἀγακλῆος Μενελάου δουρὸς ἐρωήν.
 530 Βάρδιστοι μὲν γὰρ οἱ ἔσαν καλλίτριχες Ἴπποι,
 Ἥκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνέμεν ἄρμ' ἐν ἀγῶνι.
 Ὑῖός δ' Ἀδμήτοιο πανύστατος ἦλυθεν ἄλλων,
 Ἐλκων ἄρματα καλὰ, ἐλαύνων πρόσσοθεν Ἴππους.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 535 Στάς δ' ἄρ' ἐν Ἀργείοις ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε·
 Λοῖσθος ἀνὴρ ᾧριστος ἐλαύνει μώνυχας Ἴππους·
 Ἀλλ' ἄγε δὴ οἱ δῶμεν ἀέθλιον, ὡς ἐπιεικὲς,
 Δεύτερ'· ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδέος υἱός.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, ὡς ἐκέλευε.
 540 Καί νύ κέν οἱ πόρην Ἴππον, ἐπήνησαν γὰρ Ἀχαιοὶ,
 Εἰ μὴ ἄρ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός,
 Πηλεΐδην Ἀχιλλῆα δίκη ἡμείφατ' ἀναστάς·
 ὦ Ἀχιλεῦ, μάλα τοι κεχολώσομαι, αἶκε τελέσσης
 Τοῦτο ἔπος· μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἄεθλον,
 545 Τὰ φρονέων, ὅτι οἱ βλάβεν ἄρματα καὶ ταχέ' ἵππων,
 Αὐτὸς τ' ἐσθλὸς εἶν· ἀλλ' ᾤφελεν ἀθανάτοισιν

Ψαύουσιν αἱ τελευταῖαι τρίχες τῆς οὐρᾶς, οὗτος δὲ πάνυ πλησίον τρέχει, οὐδὲ τι πολλὴ διάστασις μεταξὺ διὰ τοῦ μεγάλου πεδίου τρέχοντος· τοσοῦτον δὴ ὁ Μενέλαος τοῦ ἀμωμήτου καὶ βελτίστου Ἀντίλοχου ἀφίστατο· τὸ πρῶτον δὲ καὶ εἰς δίσκου βολὴν ἀπελείπετο· ἀλλὰ ταχέως αὐτὸν κατελάμβανεν· αὐξάνετο γὰρ ἡ καλὴ προθυμία τῆς τοῦ Ἀγαμέμνονος Αἴθης τῆς ὠραιότριχος ἵππου· εἰ δ' ἔτι προσωτέρω ἐγένετο δρόμος ἀμφοτέροις, ταύτῃ παρῆλθεν ἂν αὐτὸν, οὐδὲ ἀμφισβητήσιμον ἐποίησε· Μηριόνης δὲ ὁ χρηστός θεράπων τοῦ Ἰδομενέως ἀφίστατο τοῦ ὑπερενδόξου Μενέλαου δόρατος βολήν· βραδεῖς μὲν γὰρ ἦσαν αὐτοῦ ἵπποι ὠραιότριχες· ἐλάσσων δὲ ἦν αὐτὸς ἐλαύνειν ἄρμα ἐν τοῖς ἀγῶσιν· ὁ υἱὸς δὲ τοῦ Ἀδμήτου ὕστατος πάντων τῶν ἄλλων ἀφίκετο ἐπισύρων τὸ περικαλλές ἄρμα, ἐλαύνων εἰς τὸ πρόσω τοὺς ἵππους· τοῦτον δὲ θεασάμενος ἠλέησεν ὁ ἐνδοξότατος ταχύπους Ἀχιλλεύς· σπᾶς δὲ ἐν τοῖς Ἑλλησι λόγους ταχεῖς ἔλεγεν· Ὁ ἄριστος ἀνὴρ ἔσχατος πάντων ἐλαύνει τοὺς μονώνυχας ἵππους· ἀλλ' ἄγε δὴ δῶμεν αὐτῷ ἔπαθλον ὡς τὸ εἰκὸς τὰ δευτέρα, τὰ πρῶτα δὲ ἐχέτω ὁ τοῦ Τυδέως υἱός· Οὕτως εἶπεν, οὗτοι δὲ πάντες συνήνουν καθάπερ ἔλεγε· καὶ δὴ παρέσχεν ἂν αὐτῷ τὸν ἵππον, συνήνεσαν γὰρ οἱ Ἕλληνες· εἰ μὴ Ἀντίλοχος ὁ τοῦ μεγαλοψύχου Νέστορος υἱὸς πρὸς τὸν τοῦ Πηλέως Ἀχιλλέα ἐνδίκως ἀπεκρίνατο ἀναστὰς· ὦ Ἀχιλλεῦ, πάνυ σοι ὀργισθήσομαι ἐὰν τελειώσης τὸνδε τὸν λόγον, μέλλεις γὰρ ἀποστερήσειν ἔπαθλον· ταῦτα διανούμενος, ὅτι ἐβλάβησαν αὐτῷ τὰ ἄρματα καὶ οἱ ταχεῖς ἵπποι, αὐτὸς γε γενναῖος ὑπάρχων· ἀλλ' ἐχρεώσται τοῖς ἀθανάτοις θεοῖς εὐχὰς ποιῆσθαι· οὕτω γὰρ οὐκ ἂν

- Εὐχέσθαι, τό κεν οὔτι πανύστατος ἦλθε διώκων·
 Εἰ δέ μιν οἰκτεῖρεις, καί τοι φίλος ἔπλετο θυμῷ,
 Ἔστι τοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολὺς, ἔστι δὲ χαλκὸς,
 550 Καὶ πρόβατ', εἰσὶ δέ τοι θμωαὶ, καὶ μῶνυχες ἵπποι·
 Τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μεῖζον ἄθλον,
 Ἦε καὶ αὐτίκα νῦν, ἵνα σ' αἰνήσωσιν Ἀχαιοί·
 Τὴν δ' ἐγὼ οὐ δάσω· περὶ δ' αὐτῆς πειρηθήτω
 Ἀνδρῶν, ὅς κ' ἐθέλῃσιν ἐμοὶ χερσὶ μάχεσθαι.
 555 Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 Χαίρων Ἀντιλόχῳ, ὅτι οἱ φίλος ἦεν ἐταῖρος·
 Καὶ μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 Ἀντίλοχ', εἰ μὲν δὴ με κελεύεις οἴκοθεν ἄλλα
 Εὐμήλῳ ἐπιδόῦναι, ἐγὼ δέ κε καὶ τὸ τελέσω·
 560 Δάσω οἱ Θῶρηκα, τὸν Ἀστεροπαῖον ἀπηνύρων,
 Χάλκεον, ᾧ πέρι χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο
 Ἀμφιδεδίνηται· πολέος δέ οἱ ἄξιός ἐστιν.
 Ἦ ῥα, καὶ Αὐτομέδοντι φίλῳ ἐκέλευσεν ἐταίρῳ
 Οἰσέμεναι κλισίῃθεν· ὁ δ' ὥχετο, καὶ οἱ ἔνεικεν
 565 Εὐμήλῳ δ' ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δὲ δέξατο χαίρων·
 Τοῖσι δὲ καὶ Μενέλαος ἀνίστατο, θυμὸν ἀχεύων,
 Ἀντιλόχῳ ἄμοτον κεχολωμένος· ἐν δ' ἄρα κήρυξ
 Χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε, σιωπῆσαι τ' ἐκέλευσεν
 Ἀργείους· ὁ δ' ἔπειτα μετνύδα ἰσόθεος φῶς·
 570 Ἀντίλοχε, πρόσθεν πεπτυμένε, ποῖον ἔρεξας;
 Ἦ σιχνας μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, βλάβας δέ μοι ἵππους,
 Τοὺς σοὺς πρόσθε βαλὼν, οἳ τοι πολὺ χείρονες ἦσαν·
 Ἀλλ' ἄγετ', Ἀργείων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
 Ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσατε, μὴδ' ἐπ' ἀρωγῇ.

ἀφίκετο τρέχων ὕστατος πάντων· εἰ δὲ ἐλεεῖς αὐτὸν
καὶ σοι ἀγαπητὸς ὑπάρχει ἐν τῇ ψυχῇ· ἔστι σοι ἐν
τῇ σκηνῇ πολὺς χρυσὸς, ἔστι δέ σοι χαλκὸς, καὶ
πρόβατα, εἰσὶ δὲ δοῦλαι καὶ ἵπποι μονώνυχες·
τούτων τι μετὰ ταῦτα καὶ μείζον ἔπαθλον ἀναλα-
βὼν δώρησαι αὐτῷ, ἢ καὶ νυνὶ παραχρῆμα, ὅπως
σε ἐπαινέσωσιν οἱ Ἕλληνες· ταύτην δὲ ἐγὼ οὐκ ἐ-
πιδάσω· περὶ αὐτῆς δὲ πειραθείτω, ὅς ἂν βούληται
τῶν ἀνδρῶν χερσὶ μάχεσθαι μοι. Οὕτως εἶπεν· ἐ-
γέλασε δὲ ὁ εἰδοξότατος ταχύπους Ἀχιλλεὺς ἐυ-
φραινόμενος ἐπὶ τῷ Ἀντιλόχῳ· διότι φίλος ἦν αὐτῷ
ἀγαπητός, καὶ ἀποκρινόμενος ἔλεγε πρὸς αὐτὸν λό-
γους ταχεῖς· ὦ Ἀντίλοχε, ἐπειδὴ με κέλεύεις οἴ-
κοθεν ἄλλο ἔπαθλον δωρήσασθαι τῷ Εὐμήλῳ, ἔγω-
γε καὶ τοῦτ' ἂν ποιήσω· δάσω αὐτῷ θώρακα, ὃν τὸν
Ἀστεροπαῖον ἀφειλόμην, τὸν χαλκοῦν· ὧτινι χύμα
λαμπροῦ κασσιτέρου περιέχεται καὶ πέπηκται, πολ-
λοῦ δὲ ἄξιος ὑπάρχει· Εἶπε δὴ, καὶ Αὐτομέδοντι τῷ
φίλῳ ἐταίρῳ ἐκέλευσε κομίσειν ἐκ τῆς σκηνῆς· οὐ-
τος δὲ ἀπῆλθε καὶ ἠνεγκεν αὐτῷ· ἔθηκε δὲ ἐν ταῖς
χερσὶ τοῦ Εὐμήλου, αὐτὸς δὲ εὐφραινόμενος ἐδέξατο
αὐτόν· Ἐν τούτοις δὲ καὶ Μενέλαος ἀνέστη λυπού-
μενος κατὰ ψυχὴν τῷ Ἀντιλόχῳ καθ' ὑπερβολὴν
ὀργισθεὶς· ὁ κηρυξ δὲ ἐνέβαλεν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῆς
τὴν βασιλικὴν ράβδον, καὶ σιγῇσαι ἐπέταξε τοῖς
Ἕλλησιν· οὗτος δὲ μετὰ ταῦτα ἔλεγεν ὁ ἴσος τοῖς
θεοῖς ἀνὴρ· ὦ Ἀντίλοχε, τὸ πρότερον συνετὲ καὶ
φρόνιμε, τί ἐποίησας; κατήσχυνας μὲν τὴν ἐμὴν ἀ-
ρετὴν, ἐβλάψας δέ μοι τοὺς ἵππους, τοὺς σοὺς ἐμ-
προσθεν ἀγαγὼν, οἳ σοι πολλῶ ἥττονες εἰσὶν· ἄλ-
λ' ἄγετε, ὧς ηγεμόνες τῶν Ἑλλήνων καὶ βασιλεῖς, εἰς
τὸ μέσον ἀμφοτέροις κρίνατε, μὴδὲ ἐπὶ βοηθείᾳ καὶ
κατὰ χάριν· μὴ ποτὲ τις εἴπῃ τῶν σιδηροθωράκων Ἑλ-

- 575 Μήποτέ τις εἴπῃσιν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Ἀντίλοχον φεύδῃσσι βηισάμενος Μενέλαος
 Οἴχεται ἵππον ἄγων, οἱ πολὺ χείρονες ἦσαν
 Ἴπποι, αὐτὸς δὲ κρείσσων ἀρετῇ τε, βίῃ τε.
 Εἰ δ' ἄγ' ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, καὶ μ' οὔτινα φημί
 580 Ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν· ἰθεῖα γὰρ ἔσται.
 Ἀντίλοχ', εἰ δ' ἄγε δεῦρο, διοτρεφές, ἥ θέμις ἐστὶ,
 Στὰς ἵππων προπάροιθε κ' ἄρματος, αὐτὰρ ἰμάσθλην
 Χερσὶν ἔχε ραδινὴν, ἥπερ τὸ πρόσθεν ἔλαυνες,
 Ἴππων ἀψάμενος, γαίηοχον Ἐννοσίγαιον
 585 Ὅμνυθι, μὴ μὲν ἐκὼν τὸ ἐμὸν δόλω ἄρμα πεδῆσαι.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίλοχος πεπνημένος ἀντίον ἤδα·
 Ἄνσχεο νῦν, πολλὸν γὰρ ἔγωγε νεώτερός εἰμι
 Σεῖο, ἄναξ Μενέλαε, σὺ δὲ πρότερος καὶ ἀρείων.
 Οἷσθ', οἵαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσι·
 590 Κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτή δέ τε μῆτις·
 Τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη· ἵππον δέ τοι αὐτὸς
 Δώσω, τὴν ἀρόμην· εἰ καὶ νῦ κεν οἴκοθεν ἄλλο
 Μείζον ἀπαιτήσεις, ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δοῦναι
 Βουλοίμην, ἥ σοί γε, διοτρεφές, ἥματα πάντα
 595 Ἐκ θυμοῦ πεσέειν, καὶ δαίμοσιν εἶναι ἀλιτρός.
 Ἥ ρά, καὶ ἵππον ἄγων μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς
 Ἐν χείρεσσι τίθει Μενελάου· τοῖο δὲ θυμὸς
 Ἰάνθη, ὥσεί τε περὶ σταχύεσσιν ἐέρση
 Ληΐου ἀλδήσκοντος, ὅτε φρίσσουσιν ἄρourke·
 600 Ὡς ἄρα σοι, Μενέλαε, μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη·
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀντίλοχε νῦν μὲν τοι ἐγὼν ὑποείζομαι αὐτός,

ληνων τὸν Ἀντίλοχον ψεύσμασι βιασάμενος ὁ Μενέ-
 λαος ἀπῆλθεν ἔχων τὸν ἵππον, διότι αὐτῷ πολλῶν
 ἥττονές εἰσιν ἵπποι, αὐτὸς δὲ κρείττων ἀρετῇ καὶ
 δυνάμει· εἰ δὲ μὴ, ἄγε ἐγὼ αὐτὸς κρινῶ, καί με
 οὐδένα οἶομαι ἄλλον τῶν Ἑλλήνων ἐλέγχειν· εὐθεῖα
 γὰρ καὶ δικαία ἔσται ἡ κρίσις μου· ὦ Ἀντίλοχε,
 ἄγε δὴ ἐνθάδε, ἐνδοξοπάτως τεθραμμένε, καθάπερ ἐ-
 στὶν ὄσιον καὶ δίκαιον· Στὰς ἔμπροσθεν τῶν ἵππων
 καὶ τοῦ ἄρματος, τὴν μάστιγα δὲ ἐν ταῖς χερσὶν ἔ-
 χε τὴν λεπτὴν καὶ ἐπιμήκη, δι' ἧς τὸ πρότερον ἐδίω-
 κας ἀψάμενος τῶν ἵππων, τὸν συνέχοντα τὴν γῆν καὶ
 σείοντα Ποσειδῶνα ὄμνυ, ἢ μὴν οὐκ ἐθελουσίως
 ἐπιβουλῇ τὸ ἐμὸν ἄρμα παρελθεῖν· Πρὸς τοῦτον δὲ
 Ἀντίλοχος ὁ συνεπὲς καὶ φρόνιμος ἐναντίον ἔλεγεν·
 Ἀνάσχου καὶ ὑπόμεινον νῦν· πολλῶν γὰρ ἐγὼ νεώ-
 τερος ὑπάρχω σοῦ, βασιλεῦ Μενέλαε, σὺ δὲ πρεσβύ-
 τερος καὶ κρείσσω, οἶδας ὅποῖαι ὑπάρχουσιν αἱ τοῦ
 νέου ἀνδρὸς παραβάσεις τοῦ δέοντος, ταχύτερος μὲν
 γὰρ καὶ εὐκίνητοτέρος ἐστὶν ὁ νοῦς, μικρὰ δὲ καὶ ἀφε-
 λής ἡ βουλή· δι' ὃ σοὶ ὑπομεινάτω ἡ καρδία, ἵππον
 δὲ σοὶ ἐγὼ δώσω, ἣν ἔλαβον· εἰ δὲ καὶ οἴκοθεν ἄλ-
 λό τι μείζον ἀπαιτήσῃς, εὐθέως ἂν σοὶ καὶ παραχρῆ-
 μα δοῦναι ἐθέλοιμι μᾶλλον, ἢ σοὶ γε, ἐνδόξως τεθραμ-
 μένε, πάντα τὸν χρόνον ἐκπεσεῖν τῆς ψυχῆς (φιλίας)
 καὶ ἀποθύμιος καὶ μισητὸς εἶναι, καὶ τοῖς θεοῖς ἄδι-
 κος καὶ ἀμαρτωλὸς ὑπάρχειν· Εἶπε δὴ· καὶ τὴν ἵππον
 ἄγων ὁ τοῦ μεγαλοψύχου Νέστορος υἱὸς ἐνέβαλεν εἰς
 τὰς χεῖρας τοῦ Μενελάου, τούτου δὲ ἡ ψυχὴ εὐφράνθη,
 οἷον εἰ ἐν τοῖς ἀσάχυσιν δρόσος τοῦ ληΐου αὐξανομένου
 περιεχύθη, ἥνίκα ξηρότερά εἰσι τὰ χωρία· οὕτω δὴ
 σοί, ὦ Μενέλαε, ἐν τῇ διανοίᾳ ἡ ψυχὴ διεχύθη καὶ
 ἔχαρη, καὶ φωνήσας πρὸς αὐτὸν ἔλεγε λόγους ταχεῖς·
 ὦ Ἀντίλοχε, νῦν μὲν σοὶ ἐγὼ αὐτὸς ὑπέιξω καὶ
 συγχαρῆσω ὀργιζόμενος, ἐπειδὴ οὐδαμῶς ἄφρων, οὐδὲ

- Χωόμενος· ἐπεὶ οὔτι παρήγορος, οὐδ' ἀεσίφρων
 Ἦσθα πάρος· νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη.
- 605 Δεύτερον αὐτ' ἀλέασθαι ἀμείνονας ἡπεροπεύειν·
 Οὐ γάρ κέν με τάχ' ἄλλος ἀνὴρ παρέπεισεν Ἀχαιῶν
 Ἀλλὰ σὺ δὴ πόλλ' ἔπαθες, καὶ πόλλ' ἐμόγησας,
 Σός τε πατήρ ἀγαθός, καὶ ἀδελφεός, εἵνεκ' ἐμεῖο·
 Τῷ τοι λισσομένῳ ἐπιπείσομαι, ἥδ' ἐκαὶ ἵππον
- 610 Δώσω ἐμὴν περ εὐῶσαν· ἵνα γνῶσι καὶ οἶδε,
 Ὡς ἐμὸς οὔποτε θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής.
 Ἦ ρα, καὶ Ἀντιλόχοιο νοήμονι δῶκεν ἐταῖρῳ
 Ἴππον ἄγειν· ὁ δ' ἔπειτα λέβηθ' ἔλε παμφανόωντα·
 Μηριόνης δ' ἀνάειρε δύο χρυσοῖο τάλαντα,
- 615 Τέτρατος ὥς ἔλασεν· πέμπτον δ' ὑπελείπεται ἄεθλον,
 Ἀμφίθετος φιάλη, τὴν Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς,
 Ἀργείων ἀν' ἀγῶνα φέρων, καὶ ἔειπε παραστάς·
 Τῇ νῦν, καὶ σοι τόϋτο, γέρον, κειμήλιον ἔστω,
 Πατρόκλοιο τάφῳ μνημ' ἔμμεναι· οὐ γάρ ἔτ' αὐτὸν
- 620 Ὀφει ἐν Ἀργείοισι· δίδωμι δέ τοι τόδ' ἄεθλον
 Αὐτῶς· οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεται, οὐδὲ παλαίσεις,
 Οὐδέ τ' ἀκοντιστὺν ἐνδύσεται, οὐδὲ πόδεσσι
 Θεύσεται· ἦδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἔπεισιν·
 Ὡς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων,
- 625 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ναὶ δὴ ταυτὰ γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 Οὐ γάρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα, φίλος, πόδες, οὐδέ τι χεῖρες
 Ὡμῶν ἀμφοτέρωθεν ἐπαίσσοιται ἐλαφραί·
 Εἴθ' ὥς ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
- 630 Ὡς ὁπότε κρείοντ' Ἀμαρυγκέα θάπτον Ἐπειοὶ

δολιόφρων ὑπῆρχες τὸ πρὶν, νῦν δὲ τὸν νοῦν ἐνίκησεν
 ἡ νεότης· αὐτοῖς δὲ ἑξαπατᾶν τοὺς κρεῖσσονας φυλάτ-
 του· οὐ γὰρ ἂν με ταχέως ἄλλος τις ἀνὴρ τῶν Ἑλ-
 λήνων κατέπεισεν, ἀλλὰ σὺ δὴ πολλὰ ἔπαθες καὶ
 πολλὰ ἑκακοπάθης καὶ ἐπόνησας, καὶ ὁ σὸς ἀγα-
 θὸς πατὴρ καὶ ὁ ἀδελφὸς, ἕνεκα ἐμοῦ· δι' ὃ σοι πα-
 ρακαλοῦντι ὑπακούσομαι καὶ τὴν ἵππον δώσω, καί-
 περ οὖσαν ἐμήν· ἵνα γνῶσι καὶ οὗτοι, ὅτι ἡ ἐμὴ ψυ-
 χὴ οὐδέποτε ὑπάρχει ὑπερήφανος καὶ σκληρά· Εἶπε
 δὴ, καὶ τῷ νουνεχεῖ φίλῳ πῦ Ἀντιλόχου ἔδωκε τὴν
 ἵππον ἄγειν· αὐτὸς δὲ μετὰ ταῦτα ἔλαβε τὸν λαμ-
 πρότατον λέβητα, ὁ Μιριόνης δὲ ἀνέλαβε τὰ δύο τά-
 λαντα πῦ χρυσοῦ, ἐπειδὴ τέταρτος ἀφίκετο· τὸ πέμ-
 πτον δὲ ἑπαθλον ὑπελείπετο ἡ θέσιν ἀμφοτέρωθεν ἑ-
 χουσα φιάλη· ἣν ἔδωκε τῷ Νέστορι ὁ Ἀχιλλεὺς, φέ-
 ρων κατὰ τὸ ἄθροισμα τῶν Ἑλλήνων· καὶ εἶπε πα-
 ραστάς· Λάβε νῦν (δὴ), καὶ σοι τοῦτο, ὃ γέρον, κτῆ-
 μα ἐναποκείμενον ἔστω, ὥστ' εἶναι μῆμα πῦ ἐντα-
 φιασμοῦ καὶ τῆς κηδείας τοῦ Πατρόκλου· οὐκέτι γὰρ
 αὐτὸν θεάσῃ ἐν τοῖς Ἑλλήσι· δίδωμι δέ σοι τοῦτο
 τὸ ἑπαθλον οὕτως ἐπ' οὐδενί· οὐ γὰρ πυγμῇ μα-
 χήσῃ, οὐδὲ παλαίσεις, οὐδὲ εἰς ἀκοντισμὸν καὶ ἀφ-
 εσιν ἀκοντίων εἰσελεύσῃ, οὐδὲ ποσὶ δραμῇ· ἦδη
 γὰρ γῆρας χαλεπὸν σε κατεπεῖγει· Οὕτως εἰπὼν
 ἔθηκεν εἰς τὰς χεῖρας· οὗτος δὲ ἐδέξατο αὐτὴν εὐφραινό-
 μενος καὶ φωνήσας πρὸς αὐτὸν ἔλεγε λόγους ταχέως·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, ὃ τέκνον, κατὰ τὸ πρέπον
 εἶπας· οὐκέτι γὰρ μοι βέβαια καὶ ἰσχυρά τὰ μέλη,
 προσφιλέστατε, οἱ πόδες, οὐδὲ αἱ χεῖρες ἐκατέρω-
 θεν ἐκ τῶν ὤμων κινοῦνται κούφως καὶ ἐλαφρῶς· εἴ-
 θε οὕτως ἀκμάζοιμι, καὶ μοι ἡ δύναμις ἀσφαλὴς καὶ
 κραταῖα ὑπάρχοι, ὥσπερ ὅτε ἑθαπτον οἱ Ἥλεῖοι τὸν
 βασιλέα Ἀμαρυγκέα ἐν τῷ Βουπρασίῳ πεδίῳ· οἱ
 υἱοὶ δὲ ἔθηκαν τὰ πῦ βασιλέως ἑπαθλα· τότε οὐδεὶς

- Βουπρασίῳ, παῖδες δ' ἔθεσαν βασιλῆος ἄεθλα·
 "Ἐνθ' οὐτίς μοι ὁμοῖος ἀνὴρ γέενετ', οὐτ' ἄρ' Ἐπειῶν,
 Οὐτ' αὐτῶν Πυλίων, οὐτ' Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
 Πυξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα, "Ηνοπος υἱόν·
 635 Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ Πλευρώνιον, ὅς μοι ἀνέστη·
 "Ιφικλον δὲ πόδεσσι παρέδραμον, ἐσθλὸν ἐόντα·
 Δουρὶ δ' ὑπειρέβαλον Φυλῆά, τε, καὶ Πολύδωρον.
 Οἷοισίν μ' ἵπποισι παρήλασαν Ἀκτορίωνε,
 Πλήθει πρόσθε βαλόντες, ἀγασσάμενοι περὶ νίκης,
 640 Οὐνεκα δὴ τὰ μέγιστα παρ' αὐτόφει λείπετ' ἄεθλα.
 Οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι· ὁ μὲν ἔμπεδον ἡνιόχευεν,
 "Εμπεδον ἡνιόχευ', ὁ δ' ἄρα μάλιστα κέλευεν·
 "Ὡς ποτ' ἔον, νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιοώντων
 "Εργων τοιούτων· ἐμὲ δὲ χρή γήραϊ λυγρῷ
 645 Πείθεσθαι, τότε δ' αὖτε μετέπρεπον ἡρώεσσιν.
 Ἄλλ' ἴθι, καὶ σὸν ἐταῖρον ἀέθλοισι κτερέϊζε.
 Τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, χαίρει δέ μοι ἦτορ,
 "Ὡς μευ αἰεὶ μέμνησαι ἐννέος· οὐδέ σε λήθω,
 Τιμῆς ἧς τέ μ' ἔοικε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς,
 650 Σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μενοεικέα δοῖεν.
 "Ὡς φάτο· Πηλείδης δὲ πολὺν καθ' ὅμιλον Ἀχαιῶν
 "Ωιχετ', ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε Νηλεΐδαο·
 Αὐτὰρ ὁ πυγμαχίης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἄεθλον·
 Ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων κατέδνησ' ἐν ἀγῶνι
 655 Ἐξέτε, ἀδμήτην, ἥτ' ἀλγίστην δαμάσασθαι·
 Τῷ δ' ἄρ' αὖ νικηθέντι τίθει δέπας ἀμφικύπελλον·
 Στῇ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ἄτρεΐδῃ τε, καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,

μοι ἀνὴρ ἦν ὁμοιος· οὔτε τῶν Ἡλείων οὔτε αὐτῶν τῶν Πυλίων, οὔτε τῶν μεγαλοφύχων Αἰτωλῶν· πυγμαῖ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδην τὸν υἱὸν τοῦ Ἥροπος· Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ τὸν ἐκ τῆς Πλευραῶνος, ὅς μοι ἀνέστη παλαῖσαι, Ἰφικλον δὲ τοῖς ποσὶ παρῆλθον καὶ ἐνίκησα γενναῖον ὄντα· δόρατι δὲ ἐνίκησα τὸν Φυλέα καὶ τὸν Πολυδωρον· μόνοις ἵπποις παρῆλθον καὶ παρέδραμον οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀκτορος, πολλῶ προπνηθίσαντες, φθονήσαντες περὶ τῆς νίκης, διότι τὰ μέγιστα ἔπαθλα ὑπελείπετο αὐτόθι, οὔτοι δὲ ἦσαν διδυμοὶ (συμφυεῖς καὶ ἅμα γεγεννημένοι)· καὶ ὁ μὲν ἀσφαλῶς αἰετὰς ἡνίας κατέχευεν, ἀσφαλῶς αἰετὰς ἡνίας κατέχων τὸ ἄρμα ἵθυσεν· ὁ δὲ τῇ ἱμάσθλῃ τοὺς ἵππους παρώξυνεν· οὕτω ποτὲ ἦν, νυνὶ δὲ οἱ νεώτεροι ἀντιλαμβανέτωσαν τῶν τοιούτων ἔργων· ἐμὲ δὲ προσήκει τῷ χαλεπῷ γῆρα ὑπακούειν· τότε δὲ διέπρεπον ἐπὶ τοῖς ἥρωσι, καὶ ἔξοχος ἦν· ἀλλ' ἀπελθε καὶ τὸν σὸν φίλον ἐνταφιάζε (γέραυρε, τίμα) ἐπάθλοις καὶ ἀγῶσι· τοῦτο δὲ ἐγὼ προθύμως δέχομαι, ἀγάλλεται δέ μου ἡ ψυχὴ, ὅτι μου αἰετὸ μέμνεσαι τοῦ προσηνοῦς καὶ φιλόφρονος, οὐδὲ λαθάνω σε ἐν τῇ τιμῇ, ἥ με τιμᾶσθαι καθήκει ἐν τοῖς Ἑλλήσι· σοὶ δὲ εἴθε δοῖεν οἱ θεοὶ ἀντὶ τούτων χάριν καὶ δωρεὰν εὐφρόσυνον· Οὕτως εἶπεν· ὁ τοῦ Πηλέως δὲ εἰς τὸν πολὺν σύλλογον τῶν Ἑλλήνων ἀπῆλθεν, ἐπεὶ δὴ πάντα τὸν λόγον ἤκουσε τοῦ υἱοῦ τοῦ Νηλέως· αὐτὸς δὲ πυγμαχίας ἀλγεινῆς καὶ οἰδυνηρᾶς (τῆς πολυφρόντιδος καὶ πολλῆς δεομένης σκέψεως) ἔπαθλον ἔθηκεν, ἡμίονον καρτερικὴν πρὸς τὰ ἔργα ἄγων κατέδθηεν ἐν τῷ ἀγῶνι, ἐτῶν ἕξ, μήπω δεδασμασμένην, ἣτις χαλεπωτάτῃ ἐστὶ δασμασθῆναι καὶ δουλωθῆναι· τῷ νικηθέντι δὲ ἔθηκε ποτῆριον διπλοῦν, καὶ τὴν βᾶσιν δηλονότι κοίλῃν ἔχον, ἔστι δὲ ὀρθὸς καὶ λόγον ἐν τοῖς Ἑλλήσιν εἶπεν· ὦ υἱὲ τοῦ Ἀτρέως, καὶ ἄλλοι εὖοπλοι Ἕλληνες, ἄνδρας δύο περὶ τούτων προτρέψωμεν, οἵτινές εἰσιν ἄριστοι

- Ἴδρε δ'ὐά περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ ἀρίστῳ,
 660 Πύξ μάλ' ἀνασχομένῳ πεπληγέμεν· ᾧ δέ κ' Ἀπόλλων
 Δάη καμμονίην, γνώσῃ δὲ πάντες Ἀχαιοί,
 Ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων κλισίῃνδε νέεσθω.
 Αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἷσεται ἀμφικύπελλον.
 Ὡς ἔφατ'· ὦρνετο δ' αὐτίκ' ἀνὴρ ἠὺς τε μέγας τε,
 665 Εἰδὼς πυγμαχίης, υἱὸς Πανοπῆος, Ἐπειός·
 Ἄψατο δ' ἡμιόγου ταλαεργοῦ, φώνησέν τε·
 Ἄσσοι ἴτω, ὅστις δέπας οἷσεται ἀμφικύπελλον,
 Ἡμίονον δ' οὐ φημί τιν' ἀξέμεν ἄλλον Ἀχαιῶν,
 Πυγμῇ νικήσαντ'· ἐπεὶ εὖχομαι εἶναι ἄριστος.
 670 Ἡ οὐχ' ἄλλῃς, ὅττι μάχης ἐπιδεύομαι; οὐδ' ἄρα πως ἦν
 Ἐν πάντεσσ' ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι.
 Ὡδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται,
 Ἀντικρὺ χροῶ τε ρήξω, σὺν τ' ἐστέ' ἀράξω.
 Κηδεμόνες δέ οἱ ἐνθάδ' ἀολλέες αὖθι μενόντων,
 675 Οἳ κέ μιν ἐξοίσουσιν, ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμέντα.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ
 Εὐρύαλος δέ οἱ οἶος ἀνίστατο, ἰσόθεος φῶς,
 Μηιστέος υἱὸς, Ταλαονίδαο ἄνακτος,
 Ὅς ποτε Θήβας ἦλθε δεδρυπότος Οἰδιπόδαο
 680 Ἐς τάφον· ἔϊθα δὲ πάϊτας ἐνίκᾳ Καδμείωνας.
 Τὸν μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς ἀμφεποιεῖτο,
 Θαρσύων ἔπεσιν, μέγα δ' αὐτῷ βούλετο γίγνην.
 Ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
 Δῶκεν ἱμάντας εὐτμήτους βοδὸς ἀγραύλοιο.
 685 Τῷ δέ, ῥωσαμένῳ βήτην ἐς μέσσον ἀγῶνα·
 Ἄρτα δ' ἀνασχομένῳ χερσὶ στιβαρῇσιν ἅμ' ἄμφω.

τὴν πυκτικὴν πάνυ ἀνατεινόμενοι πλήττειν καὶ τυπτεῖν· ὥτινι δ' ἂν ὁ Ἀπόλλων παράσχη μονομερῆ νίκην, γινῶσι δὲ πάντες οἱ Ἕλληνες τοῦτο, τὴν ἐν τοῖς ἔργοις καρτερικὴν ἡμίονον ἄγων, πορευέσθω εἰς τὴν σκηνὴν· ὁ νικηθεὶς δὲ λήφεται ἔκπωμα διπλοῦν. Οὕτως εἶπεν· ἀνέστη δὲ παραχρῆμα ἀνὴρ μέγας τε καὶ γενναῖος, ἔμπειρος τῆς πυκτικῆς, ὁ τοῦ Πανοπέως υἱὸς Ἐπειός. ἦψατο δὲ τοῦ καρτερᾶς ἡμίονου καὶ εἶπεν· Ἐλθέτω πλησίον ὅστις λήφεται τὸ διπλοῦν ποτήριον, τὴν ἡμίονον δὲ οὐδένα ἄλλον τῶν Ἑλλήνων οἶμαι ἄξιον νικήσαντά με πυγμῇ· ἐπεὶ δὴ καυχῶμαι κράτιστος εἶναι· ἢ οὐχ ἱκανῶς ἔχει, ὅτι ἐν τῷ πολέμῳ ἦττων εἰμὶ; οὐ γάρ ἐστι δυνατόν γενέσθαι τινὰ ἄνδρα ἐπήβολον καὶ ἐπιστήμονα ἐν πάσι τοῖς ἔργοις· οὕτω γὰρ λέξω, τοῦτο δὲ καὶ τελειωθήσεται· ἀπαντικρὺ (ἐξεναντίας) ἀγωνιζόμενος τὴν τε σάρκα σχίσω καὶ τὰ ὀστέα συντρίψω· φροντισταὶ δὲ αὐτῷ ἐνταυθοῖ ἄθροοι παραμενέτωσαν, οἳ δὴ αὐτὸν ἐκκομίσουσι, δαμασθέντα ὑπὸ τῶν ἐμῶν χειρῶν. Οὕτως εἶπεν· οὗτοι δὲ πάντες ἄφωνοι ἐγένοντο σιωπῇ· Εὐρύαλος δὲ αὐτῷ μόνος ἀνέστη ἀνὴρ ἴσος θεῷ, υἱὸς Μηκιστέως τοῦ βασιλέως τοῦ υἱοῦ τοῦ Ταλαοῦ, ὃς ἀφίκετό ποτε εἰς τὰς Θήβας, ἀποθανόντος τοῦ Οἰδίποδος εἰς ἐπιτάφιον, ἐκεῖ δὲ πάντας ἐνίκα τοὺς Θηβαίους· περὶ τοῦτον μὲν οὖν ὁ κατὰ πόλεμον ἐνδοξὸς υἱὸς τοῦ Τυδέως ἡσχολεῖτο καὶ ἐνήργει παρορμῶν αὐτὸν λόγοις· πάνυ δὲ αὐτῷ ἠθέλε νίκην· περίζωμα δὲ αὐτῷ πρῶτον περιέθηκε· μετὰ ταῦτα δὲ ἔδωκαν τοὺς καλῶς κεκομμένους λώρους τοῦ ἐν ἀγρῷ διαιτωμένου βοός, οὗτοι δὲ ζωσάμενοι ἐπορεύθησαν εἰς τὸ μέσον τοῦ ἀγῶνος, ἐξεναντίας δὲ ἀνατεινόμενοι χερσὶν ἰσχυραῖς ὁμοῦ ἀμφοτέροι συνέπεσον καὶ συνέβαλον, συνέμιζαν δὲ αὐτῶν αἱ βαρεῖαι καὶ ἐπαχθεῖς χεῖρες, φοβερὸς δὲ φόρος

- Σύν ρ' ἔπεσον, σὺν δέ σφι βαρεῖται χεῖρες ἔμιχθεν·
 Δεινὸς δὲ χρομάδος γενύων γένετ', ἔρρεε δ' ἰδρώς,
 Πάντοθεν ἐκ μελέων· ἐπὶ δ' ὤρνυτο θεῖος Ἐπειὸς,
 690 Κόψε δὲ παπτήναντα παρήϊον, οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Ἔιστήκειν· αὐτοῦ γὰρ ὑπήριπε φαίδιμα γυῖα.
 Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικὸς Βορέω ἀναπάλλεται ἰχθύς
 Θῖν' ἐπὶ φυκίοντι, μέλαν δέ ἐ κῦμα κάλυψεν·
 Ὡς πληγεὶς ἀνέπαλτ'· αὐτὰρ μεγάλθυμος Ἐπειὸς
 695 Χερσὶ λαβὼν ὠρθωσε· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι,
 Οἷ μιν ἄγον δι' ἀγῶνος ἐφελκομένοισι πόδεςσιν,
 Αἶμα παχὺ πτύοντα, κάρη βάλλονθ' ἐτέρωσε·
 Κὰδδ' ἄλλοφρονέοντα μετὰ σφίσιν ἔισαν ἄγοντες·
 Αὐτοὶ δ' οἰχόμενοι κόμισαν δέπας ἀμφικύπελλον.
 700 Πηλείδης δ' αἶψ' ἄλλα κατὰ τρίτα θῆκεν ἄεθλα,
 Δεικνύμενος Δαναοῖσι, παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς.
 Τῷ μὲν νικήσαντι, μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην,
 Τὸν δὲ δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσιν ἔϊον Ἀχαιοί·
 Ἄνδρὶ δὲ νικηθέντι γυναῖκ' ἐς μέσσον ἔθηκεν·
 705 Πολλὰ δ' ἐπίστατο ἔργα· τίον δέ ἐτεσσαράβοιον·
 Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 "Ὀρυσθ', οἳ καὶ τούτου ἀέθλου περὶήσεσθον.
 Ὡς ἔφατ'· ὥρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
 Ἄνδ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις ἀνίστατο, κέρδεα εἰδώς·
 710 Ζωσαμένω δ' ἄρα τῷ γε βήτην ἐς μέσσον ἀγῶνα,
 Ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβήτην χερσὶ στιβαρῆσιν·
 Ὡς δ' ὅτ' ἀμείβοντες, τοὺς τε κλυτὸς ἦραρε τέκτων,
 Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων·
 Τετρίγαι δ' ἄρα νῶτα, θρασειάων ἀπὸ χειρῶν

καὶ κτύπος τῶν σιαγόνων ἐγένετο, ἔρρει δὲ καὶ ἑ-
 χεῖτο ἰδρῶς πάντοθεν ἐκ τῶν μελῶν, ἐφώρμυσε δὲ
 ὁ ἔνδοξος Ἐπειὸς, ἐπληξεν δὲ περιβλεψάμενον κατὰ
 τὴν παρεῖαν, οὐκέτι δὲ ἐπὶ πολὺ ἵστατο, αὐτόθι
 θι γὰρ ὑποπέπτωκε τὰ λαμπρὰ μέλη. ὥσπερ δὲ
 ὅτε ὑπὸ τοῦ βορέου ἀναπνῶν ἐκ τοῦ ἐπαυστηκότους
 τῆς θαλάσσης ὁ ἰχθὺς παρὰ τὸν βρυώδη αἰγιαλὸν
 καὶ τὸ μέλαν κῦμα πελικάλυπτει αὐτὸν, οὕτω πλη-
 γαίς ἀνετράπη αὐτόθι· ὁ μεγαλόφυχος δὲ Ἐπειὸς
 κρατήσας αὐτὸν ταῖς χερσὶν ἀνάρθρωσεν, οἱ ἀγαπη-
 τοὶ δὲ φίλοι περιίσταντο, οἵτινες αὐτὸν ἔφερον διὰ
 τοῦ ἀγῶνος τῶν ποδῶν ἐπισυρομένων, αἶμα πολὺ
 πτύοντα, τὴν κεφαλὴν κλίνοντα πρὸς τὸν ὦμον. . .

. . . . . αὐτοὶ δὲ ἀπελ-
 θόντες ἔνεγκαν (ἔλαβον) τὸ διπλοῦν ἑκπῶμα. Ὁ τοῦ
 Πηλέως δὲ ταχέως ἄλλα τρίτα κατέθηκεν ἑπαθλα
 φιλοτιμούμενος τοῖς Ἑλλήσιν, τῆς δυσχεροῦς καὶ ἐ-
 πιπόνου πάλης· τῷ μὲν νικήσαντι τρίποδα μέγαν
 ἐν τῷ πυρὶ τιθέμενον, τοῦτον δὲ δώδεκα βοῶν ἐτί-
 μων ἐν ἑαυτοῖς οἱ Ἕλληνες, τῷ νικηθέντι δὲ ἀνδρὶ
 ἔθηκεν εἰς τὸ μέσον γυναῖκα, πολλὰ δὲ ἔργα ἠπί-
 στατο, ἐτίμων δ' αὐτὴν τεσσάρων βοῶν. ἔστι δὲ
 ὀρθὸς καὶ λόγον ἐν τοῖς Ἑλλήσιν εἶπεν. Ἐγείρε-
 σθε οἱ καὶ τούτου τοῦ ἀθλοῦ πειραθήσεσθε. Οὕτως
 εἶπεν. ἀνέστη δὲ μετὰ ταῦτα ὁ τοῦ Τελαμῶνος μέ-
 γας Αἴας, ἀνέστη δὲ καὶ ὁ πολύβουλος Ὀδυσσεύς,
 ὁ πᾶς μηχανὰς καὶ πανουργίας ἐπιστάμενος· ζωσά-
 μενοι δ' ἄρα οὗτοι ἐπορεύθησαν εἰς τὸ μέσον τοῦ ἀ-
 γῶνος, πᾶς ἀγκάλας δὲ ἀλλήλων περιέλαβον χερσὶ
 στιβαραῖς καὶ ἰσχυραῖς· ὥσπερ δὲ ὅτε οἱ συσάται,
 οὓς ἔνδοξος τέκτων ἤρμοσε, τοῦ ὑψηλοῦ οἰκήματος,
 τὴν τῶν ἀνέμων ἰσχὺν φυλαττόμενος, ἔτριζον δὲ τὰ
 νῶτα ὑπὸ τῶν εὐτόλμων καὶ ἰσχυρῶν χειρῶν ἐπι-
 συρόμενα σφοδρῶς, κατέρρει δὲ ἐκ τῶν νώτων ἰδρῶς

- 715 Ἐλκόμενα στερεῶς, κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἰδρῶς·
 Πυκναὶ δὲ σμῶδιγγες ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμους
 Αἵματι φοινικέσσαι ἀνέδραμον· οἱ δὲ μάλ' αἰεὶ
 Νίκης ἰέσθην, τρίποδος πέρι ποινοῖτο·
 Οὐτ' Ὀδυσσεὺς δύνατο σφῆλαι, οὔδεις τε πελάσσαι,
 720 Οὐτ' Αἴας δύνατο, κρατερὴ δ' ἔχεν Ἴς Ὀδυσῆος·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀνιάζον ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς,
 Δὴ τότε μιν προσέειπε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Ἦ μ' ἀνάνειρ, ἢ ἐγὼ σε· τὰ δ' αὖ Διὶ πάντα μελήσει·
 725 Ὡς εἰπὼν, ἀνάνειρε· δόλου δ' οὐ λήθεις Ὀδυσσεύς·
 Κόψ' ὅπιθεν κώληπα τυχῶν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
 Καδδ' ἔβαλ' ἐξοπίσω· ἐπὶ δὲ στήθεσσιν Ὀδυσσεὺς
 Κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θνεῦντό τε, θάμβησάν τε·
 Δεύτερος αὖτ' ἀνάνειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 730 Κίνησεν δ' ἄρα τυθὲν ἀπὸ χθονός, οὐδέ τ' ἄεφεν·
 Ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν· ἐπὶ δὲ χθονὶ κάππεσον ἄμφω
 Πλησίιοι ἀλλήλοισι, μιάνθησαν δὲ κονίη·
 Καί νύ κε τὸ τρίτον αὖτις ἀναΐξαντε πάλαιον,
 Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ κατέρυκε·
 735 Μηκέτ' ἐρίδεσθον, μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσι·
 Νίκη δ' ἀμφοτέροισιν, ἀέθλια δ' ἴσ' ἀνελόντες
 Ἔρχεσθ', ὅφρα καὶ ἄλλοι ἀεθλεύωσιν Ἀχαιοί·
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο·
 Καί ῥ' ἀπομορξαμένω κονίην, δύσαντο χιτῶνας·
 740 Πηλεΐδης δ' αἰψ' ἄλλα τίθει ταχυτῆτος ἄεθλα,
 Ἀργύρεον κρητῆρα τετυγμένον· ἔξ δ' ἄρα μέτρα
 Χάνδανεν, αὐτὰρ κάλλει ἐνίκα πᾶσαν ἔπ' αἶαν

ἡλεῖσται δὲ μάλωπες καὶ οἰδήματα κατὰ τὰς πλευ-
 ρὰς καὶ τοὺς ὤμους αἵματι ἐρυθρὰ ὑπανέστησαν,
 οὗτοι δὲ πάνυ αἰ νίκης ἐπεθύμουν ἕνεκα τοῦ πε-
 ποιημένου τρίποδος· καὶ οὔτε ὁ Ὀδυσσεὺς ἐδύνατο
 παρατρέφαι καὶ προσπελάσαι τῷ ἐδάφει, οὔτε ὁ
 Αἴας ἐδύνατο, καρτερῶς γὰρ ἀντεῖχεν ἡ τοῦ Ὀδυσ-
 σέως δύναμις. ἀλλ' ὀπηνίκα δὴ εἰς ἀνίαν ἦγον τοὺς
 εὐόπλους Ἕλληνας, τινικαῦτα δὴ εἶπε πρὸς αὐτὸν
 ὁ τοῦ Τελαμῶνος μέγας Αἴας. ὦ ἐκ τοῦ Διὸς κατ-
 αγόμενε υἱὲ τοῦ Λαέρτου πολύτροπε Ὀδυσσεῦ, ἦ
 ἄρην μὲ εἰς ὕψος, ἦ ἐγὼ σέ· τὰπὶ τούτοις δὲ πάν-
 τα διὰ φροντίδος τῷ Διὶ ἔσται. Οὕτως εἰπὼν ἀν-
 εκούφισεν αὐτὸν· οὐκ ἐπελάθετο δὲ τοῦ δόλου ὁ Ὀ-
 δυσσεὺς, ἔπληξε γὰρ ὕπισθεν τὴν ἰγνύην ἐπιτυχῶν,
 ἀσθενὴ δὲ ἐποίησε τὰ μέλη, κατέπεσε δὲ εἰς τοῦπίσω,
 ἐν τοῖς σήθεσι δὲ Ὀδυσσεὺς κατέπεσεν· οἱ λαοὶ δὲ ἐ-
 θαύμαζον (ἐθεῶντό) τε καὶ ἐξεπλάγησαν· δεύτερος δὲ
 ἐπῆρεν ὁ καρτερικὸς ἐνδοξότατος Ὀδυσσεὺς, ἐκίνησε δὲ
 ὀλίγον ἀπὸ τῆς γῆς, οὐδὲ γε ἀνεκούφισεν, ἐνέκαμψε δὲ
 τὸ γόνυ, κατέπεσον δὲ ἀμφότεροι ἐπὶ τὴν γῆν ἐπάλλη-
 λοι, ἐμολύνθησαν δὲ ὑπὸ τῆς κόνεως· καὶ δὴ τὸ τρίτον
 πάλιν ἀνορμήσαντες ἐπάλαιον ἄν, εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς
 αὐτὸς ἀνέστη καὶ διεκώλυσε λέγων. Μηκέτι μάχε-
 σθε μηδὲ καταπονεῖτε κακοῖς ἑαυτοῦς, ἡ νίκη δὲ ἀμ-
 φοτέρων ἐστίν, ἔπαθλα δὲ ὅμοια ἀναλαβόντες πο-
 ρεύεσθε, ἵνα καὶ ἄλλοι Ἕλληνες ἀγωνίσωνται. Οὐ-
 τως εἶπεν· οὗτοι δὲ αὐτοῦ πάνυ ἐπηκουσαν καὶ ἐπέ-
 σθησαν καὶ δὴ ἀποτιναζάμενοι τὴν κόνιν ἐνεδύσαντο
 τοὺς χιτῶνας· ὁ τοῦ Πηλέως δὲ ταχέως ἄλλα ἐθη-
 κεν ἔπαθλα ταχυτῆτος ἀργυροῦν κρατῆρα κατεσκευ-
 ασμένον, ἔξ δὲ μέτρα ἐχώρει, ὠραιότητι δὲ ἐπὶ πα-
 σαν τὴν γῆν ἐνίκα τοὺς ἄλλους πολλῶν, ἐπεὶ δὴ Σι-
 δόνες οἱ πολλὰ ποικίλα ἐργαζόμενοι, καλῶς κα-

- Πολλόν, ἐπεὶ Σιδόνες πολυδαίδαλοι εὖ ἤσκησαν,
 Φοίνικες δ' ἄγον ἄνδρες ἐπ' ἡεροιδέα πόντον,
 745 Στῆσαν δ' ἐν λιμένεσσι, Θόαντι δὲ δῶρον ἔδωκαν.
 Υἱὸς δὲ Πριάμοιο Λυκάονος ὦνον ἔδωκε.
 Πατρόκλῳ ἥρωϊ Ἰησονίδης Εὐνιος.
 Καὶ τὸν Ἀχιλλεὺς θῆκεν ἀέθλιον οὐκ ἐτάριοιο,
 Ὅστις ἐλαφρότατος ποσσὶ κραπινοῖσι πέλοιτο.
 750 Δευτέρῳ αὖ βοῦν θῆκε μέγαν καὶ πίονα δημῷ.
 Ἡμιτάλαντον δὲ χρυσοῦ λοισθῆ ἔθηκε,
 Στῇ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν.
 Ὅρυσθ', οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε.
 Ὡς ἔφατ' ὥρνυτο δ' αὐτίκ' Οἴλῃος ταχύς Αἴας,
 755 Ἄνδ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις, ἔπειτα δὲ Νέστορος υἱὸς
 Ἀντίλοχος· ὁ γὰρ αὐτὲ νέους ποσὶ πάντας ἐνίκα.
 Σταὶν δὲ μεταστοιχεί· σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς.
 Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· ὦκα δ' ἔπειτα
 Ἐκφερ' Οἰλιάδης· ἐπὶ δ' ὥρνυτο δῖος Ὀδυσσεὺς
 760 Ἀγχι μάλ', ὥς ὅτε τίς τε γυναικὸς εὐζῶνοιο
 Στήθεός ἐστι κανὼν, ὄντ' εὖ μάλα χερσὶ ταχύσση,
 Πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον, ἀγχόθι δ' ἴσχει
 Στήθεος· ὥς Ὀδυσσεὺς θέεν ἐγγύθεν αὐτὰρ ὀπισθεν
 Ἰχνια τύπτε πόδεσσι, πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι.
 765 Καδδ' ἄρα οἱ κεφαλῆς χε' αὐτμένα δῖος Ὀδυσσεὺς,
 Αἰεὶ ρίμφα θέων· Ἰαχον δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοὶ
 Νίκης ἰεμένῳ, μάλα δὲ σπεύδοντι κέλευον.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον, αὐτίκ' Ὀδυσσεὺς
 Εὐχετ' Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι ὃν κατὰ θυμόν·
 770 Κλυθι, θεά, ἀγαθή μοι ἐπὶ ῥόθος ἐλθὲ παδοῖν.

ἔσκειυασαν, φοίνικες δὲ ἄνδρες ἤνεγκαν διὰ τῆς σκοτοειδοῦς θαλάσσης, ἔστησαν (προσώρμισαν) δὲ ἐν τῷ λιμένι, τῷ Θόαντι δὲ ἔδωκαν αὐτὸν δῶρον· ὁ τοῦ Πριάμου δὲ υἱὸς Λυκάονος λύτρα ἔδωκε τῷ ἥρωϊ Πατρόκλῳ. Εὐνῆος ὁ υἱὸς τοῦ Ἰάσονος, καὶ τοῦτον δὴ ὁ Ἀχιλλεὺς ἔθηκεν ἑπαθλον τοῦ ἑαυτοῦ φίλου· ὅστις κουφότατος ταχέσι ποσὶν ὑπάρχοι· τῷ δευτέρῳ δὲ βουὴν ἔθηκε μέγαν καὶ λιπαρὸν πιμελῆ, ἥμισυ δὲ ταλάντου χρυσοῦ τῷ ἑσχάτῳ ἔθηκεν· ἔστι δὲ ὀρθὸς καὶ λόγον ἐν τοῖς Ἑλλησιν εἶπεν· Ἀνάστητε οἱ καὶ τούτου τοῦ ἄθλου πειραθήσεσθε. Οὕτως εἶπεν· ἀνέστη δὲ παραχρῆμα ὁ ταχύπους Αἶας τοῦ Ὀϊλέως· ἀνέστη δὲ καὶ ὁ πολύβουλος Ὀδυσσεὺς μετὰ ταῦτα δὲ καὶ ὁ τοῦ Νέστορος υἱὸς Ἀντίλοχος, οὗτος γὰρ πάντας τοὺς νεούς ἐνίκα τοῖς ποσὶν· ἔστησαν δὲ κατὰ τάξιν· ἐδήλωσε δὲ τὰ τέλη τοῦ δρόμου ὁ Ἀχιλλεὺς· τούτοις δὲ ἀπὸ τῆς ἀφετερίας ἐξετάθη ὁ δρόμος, ταχέως δὲ μετὰ ταῦτα προέβαιναν ὁ τοῦ Ὀϊλέως, ἐφώρμα δὲ ὁ ἐνδοξότατος Ὀδυσσεὺς ἐγγύθεν πάνυ. ὥσπερ ὅτε τις γυναικὸς καλλιζώνου ἐγγὺς τοῦ στήθους ἐστὶν ὁ ἰστοургικὸς κανὼν, ὃν ἂν πάνυ καλῶς ἐκτανύσῃ ταῖς χερσὶ τὸ ὕφασμα ἐξέλκουσα παρὰ τὸν μῦτον, ἐγγὺς δὲ κατέχει τοῦ στήθους· οὕτως ὁ Ὀδυσσεὺς ἔτρεχεν ἐγγύθεν, ὅπισθεν δὲ τὰ ἵχνη φθάνων ἔτυπτε τοῖς ποσὶ, πρὶν κατενεχθῆναι τὴν κόριν ἐπὶ τὸ ἵχνη, ἣν ὁ προτρέχων ἴσησι· κατὰ τῆς κεφαλῆς δὲ αὐτοῦ ἔχεεν ἀναπνοὴν ὁ ἐνδοξότατος Ὀδυσσεὺς, αἰεὶ τρέχων ταχέως· ἐπεβόησαν δὲ πάντες οἱ Ἕλληνες αὐτῷ νίκης ἐφιεμένῳ· πάνυ δὲ ἐπειγομένῳ καὶ σπουδάζοντι παρεκελεύοντο· ἀλλ' ὀπνίκα δὴ τὸ ἑσχατον τοῦ δρόμου ἦνουν, παραχρῆμα Ὀδυσσεὺς ἠύχετο τῇ Ἀθηνᾷ τῇ εὐοφθάμῳ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν· Ἐπάκουσόν μου, ὦ θεά, ἐλθέ μοι ἀγαθὴ βοηθὸς τῶν ποδῶν. Οὕτως εἶπε θεόμενος· τούτου δὲ ἐπήκουσεν ἡ πολεμικὴ Ἀθηνᾶ, πᾶ

- ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
 Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ πόδας, καὶ χεῖρας ὕπερθε·
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλον ἐπαΐζεσθαι ἄεθλον.
 Ἐνθ' Αἴας μὲν ὄλισθε θεῶν, βλάψεν γὰρ Ἀθήνη,
 775 Τῇ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων,
 Οὓς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνεν πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς·
 Ἐν δ' ἔνθ' αὖ βαέου πλήτο στόμα τε, ῥῖνές τε.
 Κρητῆρα αὖτ' ἀνείρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 ὣς ἦλθε φθάμενος· ὁ δὲ βοῦν ἔλε φαίδιμος Αἴας·
 780 Στῇ δὲ κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων βοὸς ἀγραύλοιο,
 Ὀνθον ἀποπτύων, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 ὦ πόποι, ἦ μ' ἔβλαψε θεὰ πόδας, ἦ τοπάρους περ,
 Μήτηρ ὥς, Ὀδυσῆϊ παρίσταται, ἠδ' ἐπαρήγει.
 ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἠδὺ γέλασσαν·
 785 Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λαισθήϊον ἔκφερ' ἄεθλον,
 Μειδιῶν, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Εἰδόσιν ὕμμι' ἐρέω πᾶσιν, φίλοι, ὥς ἔτι καὶ νῦν
 Ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους·
 Αἴας μὲν γὰρ ἐμεῖ' ὀλίγον προγενέστερός ἐστιν·
 790 Οὗτος δὲ προτέρης γενεῆς, προτέρων τ' ἀνθρώπων,
 Ὡμογέροντα δέ μιν φάσ' ἔμμεναι· ἀργαλέον δὲ
 Ποσσὶν ἐριδήσασθαι Ἀχαιοῖς, εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ.
 ὣς φάτο· κύδηνεν δὲ ποδάκεα Πηλεΐωνα·
 Τὸν δ' Ἀχιλλεύς μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 795 Ἀντίλοχ', οὐ μὲν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος,
 Ἀλλὰ τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω.
 ὣς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων·
 Αὐτὰρ Πηλεΐδης κατὰ μὲν δαλιχόσκιον ἔγχεος

μέλη δὲ αὐτοῦ ἐποίησε κοῦφα, τοὺς τε πόδας καὶ ταῖς χεῖρας ἀνωθεν. ἀλλ' ὀπηνίκα δὴ ταχέως ἔμελλον ἐπὶ τὸ ἐπαθλον ὀρμήσειν, τότε Αἴας μὲν σφήλας κατέπεσε τρέχων, ἔβλαψε γὰρ αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ, ἔνθα ἦν κόπρος κεχυμένη βοῶν μεγάλως μυκωμένων ἀναιρεθέντων, οὗς ἐπὶ τῷ Πατροκλῷ ἀπέκτεινεν ὁ ταχύπους Ἀχιλλεύς. ἐνεπληρώθη δὲ τὸ στόμα αὐτοῦ καὶ αἱ ῥῖνες κόπρου βοείας. τὸν κρατῆρα δὲ ἀνέλαβεν ὁ καρτερικὸς ἐνδοξότατος Ὀδυσσεύς, ἐπεὶ δὴ ἀφίκετο προφθάσας· οὗτος δὲ τὸν βοῦν ἔλαβεν ὁ λαμπρὸς Αἴας, ἔστι δὲ τὸ κέρας κατέχων ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ ἀγροδιαίτου βοῶς, κόπρον ἀποπτύων, εἶπε δὲ ἐν ταῖς Ἑλληνσι· Φεῦ φεῦ, ὅντως που ἡ θεὰ ἔβλαψε τοὺς πόδας μου, ἢ καὶ πρότερον καθάπερ μήτηρ σύνεστι τῷ Ὀδυσσεὶ καὶ βοηθεῖ. Οὕτως εἶπεν· οὗτοι δὲ πάντες ἡδέως ἐγέλασαν ἐπ' αὐτῷ. ὁ Ἀντίλοχος δὲ τὸ ἔσχατον ἐπαθλον ἔλαβε μειδιάων, καὶ λόγον ἐν ταῖς Ἑλληνσιν εἶπεν· Ἐπισταμένοις ὑμῖν ἅπασιν ἐρῶ, ὦ φίλοι, ὡς ἔτι καὶ τῷ παρόντι οἱ αἰώνιοι θεοὶ τιμῶσι τοὺς πρεσβυτέρους ἀνθρώπους· ὁ Αἴας μὲν γὰρ ὀλίγον ἐμοῦ πρεσβύτερος ὑπάρχει. οὗτος δὲ προτέρας ἡλικίας καὶ προγενεστέρων ἀνθρώπων ἐστίν, μήπω δὲ ὑπὸ γήρωι καθεβημένον αὐτὸν φασιν εἶναι χαλεπὸν δὲ τοῖς Ἑλληνσιν ἐλθεῖν αὐτῷ εἰς ἄμιλλαν ποδῶν, πλὴν Ἀχιλλέως. Οὕτως εἶπεν· ὕψωσε δὲ ἐπαίνῳ τὸν ταχύποδα υἱὸν τοῦ Πηλέως. πρὸς τοῦτον δὲ ὁ Ἀχιλλεύς λόγοις ἀποκρινόμενος εἶπεν· ὦ Ἀντίλοχε, οὐδαμῶς σοι μάταιος ῥηθήσεται ὁ ἔπαινος· ἀλλὰ σοι ἐγὼ ἡμισυ ταλαίντου χρυσοῦ ἐπιδώσω. Οὕτως εἰπὼν ἐνέθηκε ταῖς χερσὶν, οὗτος δὲ ἐδέξατο ἀγαλλόμενος. Ὁ υἱὸς δὲ τοῦ Πηλέως δόρυ μακρὸν κατέθηκεν εἰς τὸν ἀγῶνα ἐνέγκας. κατέθηκε δὲ καὶ ἀσπίδα καὶ κράνος, ὅπλα τοῦ Σαρπηδόου, ἅπερ

- Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων, κατὰ δ' ἀσπίδα, καὶ τρυφάλειαν,
 800 Τεύχεα Σαρπηδόντος, ἃ μιν Πάτροκλος ἀπνύρα·
 Στῇ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοσιν ἔειπεν·
 "Αἰδρε δύω περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ ἀρίστω,
 Τεύχεα ἐσσαμένω, ταμεσίχροα χαλκὸν ἐλόντε,
 'Αλλήλων προπάρειθεν ὀμίλου πειρηθῆναι·
 805 Ὅππότερός κεν φθῇσιν ὀρεξάμενος χροῶ καλόν,
 Φαῦσθ' ἐνδίνων, διὰ τ' ἔντεα, καὶ μέλαν αἷμα,
 Τῷ μὲν ἐγὼ δώσω τόδε φάσγανον ἀργυρόηλον,
 Καλόν, Θρηϊκίον, τὸ μὲν, Ἀστεροπαῖον ἀπνύρων·
 Τεύχεα δ' ἀμφοτέρωι ξυνήϊα ταῦτα φερέσθων·
 810 Καί σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομαι ἐν κλισίῃσιν.
 "Ὡς ἔφατ' ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας
 'Αν' δ' ἄρα Τυδείδης ὦρτο κρατερός Διομήδης·
 Οἶδ' ἐπεὶ οὖν ἐκάτερθεν ὀμίλου θωρήχθησαν,
 'Ες μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μαχέσθαι,
 815 Δεινὸν δερκόμενοι, θάμβος δ' ἔχε πάντας Ἀχαιοὺς·
 'Αλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τρὶς μὲν ἐπήϊζαν, τρὶς δὲ σχεδὸν ὠρμήθησαν·
 "Ενθ' Αἴας μὲν ἔπειτα κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσῃσιν
 Νυξ', οὐδὲ χροῶ· ἵκανε· ἔρυτο γὰρ ἐνδοθι θώρηξ·
 820 Τυδείδης δ' ἄρ' ἔπειτα ὑπὲρ σάκεος μέγαλοιο,
 Αἶεν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ·
 Καὶ τότε δὴ ῥ' Αἴαντι περιδδείσαντες Ἀχαιοί,
 Πausαμένους ἐκέλευσαν ἀέθλια ἴσ' ἀνελέσθαι·
 Αὐτὰρ Τυδείδῃ δῶκεν μέγα φάσγαιον ἥρωος,
 825 Σὺν κολεῷ τε φέρων, καὶ εὐτμήτῳ τελαμῶνι·
 Αὐτὰρ Πηλείδης θῆκεν σόλον αὐτοχόων,

ἀφείλετο αὐτὸν ὁ Πάτροκλος· ἔστι δὲ ὀρθὸς καὶ λόγον ἐν τοῖς Ἑλλησιν εἶπεν. Ἄνδρας δύο περὶ τούτων προτρέψωμεν, οἵτινές εἰσιν ἀριστοί, τὰ ὅπλα ἐνδυσάμενοι, σωματοτόμον σίδηρον λαβόντες, ἀλλήλων πειραθῆναι ἔμπροσθεν τοῦ πλήθους· ὃς δ' ἂν φθάσῃ πατάξας τὸ καλὸν σῶμα, ἄψεται δὲ τῶν μελῶν διὰ τῶν ὅπλων καὶ τοῦ μέλανος αἵματος τούτῳ μὲν ἐγὼ δώσω τοῦτο τὸ ἀργυροῦς ἥλους ἔχον ξίφος περικαλλές Θρακικόν, τοῦτο(δ) δὲ ἀφειλόμην τὸν Ἀστεροπαῖον, τὰ ὅπλα δὲ ταῦτα κοινὰ λαβέτωσαν ἀμφοτέροι· καὶ εὐωχίαν χρηστὴν παραθήσομαι αὐτοῖς ἐν ταῖς σκηναῖς. Οὕτως εἶπεν. ἀνέστη δὲ μετὰ ταῦτα ὁ μέγας υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος Ἄϊας· ἀνέστη δὲ καὶ ὁ τοῦ Τυδέως υἱὸς ὁ ἰσχυρὸς Διομήδης. Οὗτοι δὲ ἐπειδὴ ἐκατέρωθεν τοῦ πλήθους ὠπλίσθησαν εἰς τὸ μέσον ἀμφοτέρων συνήρχοντο προθυμούμενοι πολεμεῖν, φοβερῶς ἀντιβλέποντες, ἐκπληξίς δὲ κατεῖχε πάντας τοὺς Ἑλλήνας. ἀλλ' ὅπνικα δὴ πλησίον ἦσαν ἐπ' ἀλλήλους πορευόμενοι, τρεῖς μὲν ἐφάρμυσαν, τρεῖς δὲ πλησίον ἐγένοντο. τότε Ἀἴας μὲν οὖν κατὰ τὴν ἀσπίδα τὴν κυκλοτερεὴ ἔπληξεν, οὐδὲ τὸ σῶμα κατέλαβεν· ἐπέχε γὰρ ἐνδοθεν ὁ θώραξ· ὁ τοῦ Τυδέως δὲ μετὰ ταῦτα ὑπεράνω τῆς μεγάλης ἀσπίδος αἰεὶ ἐπὶ τῷ αὐχένι ἐστοχάζετο τῇ αἰχμῇ τοῦ λαμπροῦ δόρατος· καὶ τότε δὴ φοβηθέντες περὶ τοῦ Αἴαντος οἱ Ἕλληνες λήξαντας τῆς μάχης ἐκέλευσαν ἀναλαβεῖν ἑπαθλα ἴσα. τῷ υἱῷ δὲ τοῦ Τυδέως ἔδωκε τὸ μέγα ξίφος ὃ ἦρως σὺν τῇ ξιφοθήκῃ φέρων καὶ τῷ καλῶς τετμημένῳ ἀναφορεῖ. Ὁ τοῦ Πηλέως δὲ ἔθηκε δίσκον αὐτόχυτον. δὴ πρότερον μὲν ἐρρίπτει ἡ μεγάλη δύναμις τοῦ Ἡετίωνος, ἀλλὰ τοῦτον μὲν ἀπέκτεινεν ὁ ταχύπους ἐν-

“Ὀν πρὶν μὲν ἐρίπτασκε μέγα σθένος Ἡετίωνος·
 Ἄλλ’ ἦτοι τὸν ἔπερνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 Τὸν δ’ ἄγ’ ἐν νήεσσι σὺν ἄλλοισι κτεάτεσσι.

830 Στῇ δ’ ὀρθός· καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

“Ὀρυσθ’, οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε·

Εἴ οἱ καὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι πίονες ἀγροί,

Ἐξεῖ μιν καὶ πέντε περιπλομένους ἐνιαυτοὺς

Χρεώμενος· οὐ μὲν γάρ οἱ, ἀτεμβόμενός γε σιδήρου,

835 Ποιμὴν, οὐδ’ ἀροτῆρ, εἴς’ ἐς πόλιν, ἀλλὰ παρέξει·

“Ὡς ἔφατ’ ὦρτο δ’ ἔπειτα μενεπτόλεμος Πολυποίτης,

Ἄν δ’ Αἴας Τελαμωνιάδης, καὶ δῖος Ἐπειός·

Ἄν δὲ Λεοντῆος κρατερόν μένος ἀντιθέοιο·

Ἐξείης δ’ ἴσταντο· σόλον δ’ ἔλε δῖος Ἐπειός,

840 Ἦκε δὲ δινήσας· γέλασαν δ’ ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί·

Δεύτερος αὐτ’ ἀφένκε Λεοντεὺς, ὅζος Ἄρνος·

Τὸ τρίτον αὐτ’ ἔρριψε μέγας Τελαμώνιος Αἴας

Χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς, καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντων·

Ἄλλ’ ὅτε δὴ σόλον εἴλε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,

845 “Ὅσσοι τίς τ’ ἔρριψε καλαύροπα βουκόλος ἀνὴρ,

Ἦδε θ’ ἐλισσομένη πέτεται διὰ βοῦς ἀγελαίας·

Τόσσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε· τοὶ δ’ ἐβόησαν·

Ἀνστάντες δ’ ἔταροι Πολυποίταο κρατεροῖο,

Νῆας ἐπὶ γλαφυράς ἔφερον βασιλῆος ἄεθλον·

850 Αὐτὰρ ὁ τόξευτῇσι τίθει ἰόντα σίδηρον,

Κάδδ’ ἐτίθει δέκα μὲν πελέεας, δέκα δ’ ἡμιπέλεκκα·

Ἰστὸν δ’ ἔστησεν νηὶς κυανοπρώροιο

Τηλεῦ ἐπὶ φαρμάθοιο· ἐκ δὲ τρήρωνα πέλειαν

Λεπτῇ μηρίνθω δῆσεν ποδός, ἣν ἄρ ἀνώγει

δοξότατος Ἀχιλλεύς, αὐτὸν δὲ ἦγεν ἐν τοῖς ναυσὶ, μετὰ τῶν ἄλλων κτημάτων, ἔστη δὲ ὀρθὸς καὶ λόγον ἐν τοῖς Ἑλλήσιν εἶπεν· Ἀνάσταντε οἱ καὶ τοῦ τοῦ ἄθλου πείραν λήψεσθε· εἴ γ' αὐτῷ καὶ πάνυ πολλῷ πόρρωθι εὐγυιοὶ ἀγροὶ, ἔξει αὐτὸν καὶ πέντε κυκλοφορουμένους ἐνιαυτοὺς χρώμενος· οὐ γὰρ στερισκόμενος σιδήρου ὁ ποιμὴν αὐτοῦ, οὐδὲ ὁ γεωργὸς πορεύσεται εἰς τὴν πόλιν, ἀλλὰ παρέσται δοῦναι. Οὕτως εἶπεν· ἀνέστη δὲ μετὰ ταῦτα ὁ πολεμικὸς καὶ ἀνδρεῖος Πολυποίτης· ἀνέστη δὲ ὁ τοῦ Τελαμῶνος Αἴας καὶ ὁ ἔνδοξος Ἐπειὸς· ἀνέστη δὲ ἡ ἰσχυρὰ δύναμις τοῦ ἰσοθέου Λεοντεῖως· ἔστησαν δὲ ἐφεξῆς, ἔλαβε δὲ τὸν δίσκον ὁ ἔνδοξος Ἐπειὸς, ἀφῆκε δὲ συστρέψας, ἐπεγέλασαν δὲ πάντες οἱ Ἑλληνες· δεύτερος δὲ ἀφῆκε Λεοντεὺς ὁ κλάδος τοῦ Ἄρεος· τὸ τρίτον δὲ ἔρριψεν ὁ μέγας υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος Αἴας ἀπὸ τῆς στερεᾶς καὶ ἰσχυρᾶς χειρὸς, καὶ ὑπερέβαλε τὰ σημεῖα πάντων· ἀλλ' ὀπηνίκα δὴ τὸν δίσκον ἔλαβεν ὁ πολεμικὸς καὶ ἀνδρεῖος Πολυποίτης, ὅποσον τις ἀνὴρ βουκόλος ἔρριψε τὴν καλὴν ροπὴν ἔχουσιν, ράβδον· αὕτη δὲ συστρεφομένη φέρεται διὰ τῆς ἀγέλης τῶν βοῶν, τόσον ἐπέκεινα τοῦ ὅλου ἀγῶνος ἔβαλεν· οὗτοι δὲ ἀνεβόησαν, ἀναστάντες δὲ οἱ φίλοι τοῦ ἰσχυροῦ Πολυποίτου ἔφερον ἐπὶ ταῖς κοίλας ναῦς τὸ ἄθλον τοῦ βασιλέως· Οὗτος δὲ τοξόταις ἐτίθει σίδηρον πρὸς ἰῶν κατασκευὴν ἐπιτήδειον (τὸν ἰὸν γεννώντα), κατετίθει δὲ δέκα μὲν πελέκεις, δέκα δὲ ἡμιπέλεκα, ἔστησε δὲ ἰστόν νεῶς μελανοπρώρου πόρρωθι ἐπὶ τῆς ἄμμου· περιστερὰν δὲ τρήρωνα ἐξῆψεν ἀπὸ τοῦ ποδὸς σχοινίῳ λεπτῷ, ἣν δὴ ἐκέλευσε τοξεῦσαι λέγων· Ὃς μὲν ἂν τρώσῃ τὴν τρήρωνα περιστερὰν, πάντας ἀναλαβὼν τοὺς πελέ-

- 855 Τοξεύειν· ὃς μὲν κε βάλη τρήρωνα πέλειαν,
 Πάντας ἀειράμενος πελέκεας, κλισίηνδε φερέσθω·
 "Ὅς δέ κε μηρίνθοιο τύχη, ὄρνιθος ἀμαρτῶν,
 "Ἦσσω γὰρ δὴ κεῖνος, οἷσεται ἡμιπέλεκκα.
 "Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα βίη Τεῦκροιο ἀνακτος,
- 860 Ἄν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων εὖς Ἰδομενῆος·
 Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἐλόντες·
 Τεῦκρος δὲ πρῶτος κλήρῳ λάχεν· αὐτίκα δ' ἰὸν
 "Ἦκεν ἐπικρατέως, οὐδ' ἠπείλησεν ἀνακτι
 Ἀρῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἐκατόμβην.
- 865 "Ὀρνιθος μὲν ἄμαρτε, μέγῃ γὰρ οἱ τόγ' Ἀπόλλων·
 Ἀυτὰρ ὁ μήρινθον τάμε πικρὸς οἷστός·
 "Ἡ μὲν ἔπειτ' ἤϊξε πρὸς οὐρανὸν, ἡ δὲ παρείθη
 Μήρινθος ποτὶ γαῖαν· ἀτὰρ κελάδησαν Ἀχαιοί·
- 870 Σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσσε χειρὸς
 Τόξον· ἀτὰρ δὴ οἷστὸν ἔχεν πάλαι, ὥς ἴθυνεν·
 Αὐτίκα δ' ἠπείλησεν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι
 Ἀρῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἐκατόμβην·
 "Ἵψι δ' ὑπαὶ νεφέων εἶδε τρήρωνα πέλειαν,
- 875 Τῇ ῥ' ὄγε δινεύουσα πτέρυγος ὑπὸ βάλε μέσσην·
 Ἀντικρὺ δὲ διῆλθε βέλος· τὸ μὲν ἄψ' ἐπὶ γαίῃ
 Πρόσθεν Μηριόναο πάγῃ ποδός· αὐτὰρ ὄρνις
 Ἰσθῶ ἔφεζομένη νηὸς κυανοπρώροιο,
 Αὐχέν' ἀπεκρέμασεν, σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λίασθεν.
- 880 Ὡκύς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο, τῇλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
 Κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θησύντό τε, θάμβησάν τε·
 Ἄν δ' ἄρα Μηριόνης πελέκεας δέκα πάντας ἄειρε,
 Τεῦκρος δ' ἡμιπέλεκκα φέρεν κοίλας ἐπὶ νῆας·

κεις ἐπὶ τὴν σκηνὴν κομισάτω· ὃς δ' ἂν ἀποτυχῶν
 τῆς ὄρνιθος τὸ σχοινίον βάλη, ἥττων γὰρ δὴ ἐκεῖνος,
 κομίζεται πὰ ἡμιπέλεκα. Οὕτως εἶπεν, ἀνέστη δὲ
 μετὰ ταῦτα ἡ ἰσχὺς Τεύκρου τοῦ βασιλέως· ἀνέστη
 δὲ καὶ Μιριόνης ὁ γενναῖος θεράπων τοῦ Ἰδομενέως,
 κλήρους δὲ λαβόντες ἐκίνουν ἐν περικεφαλαία χαλ-
 κῷ ἡρμωμένῃ, Τεῦκρος δὲ πρῶτος ἔτυχε κλήρῳ.
 παραχρῆμα δὲ οἷστόν αἰφῆκεν ἰσχυρῶς, οὐδὲ ἠύξα-
 το τῷ βασιλεῖ Ἀπόλλωνι ἄρνῶν πρωτοτόκων ποιή-
 σειν θυσίαν ἔνδοξον. τῆς ὄρνιθος μὲν οὖν ἀπέτυχεν,
 ἐφθόνησε γὰρ αὐτῷ τούτου γε ὁ Ἀπόλλων, τὸ σχοι-
 νίον δὲ ἀπέκοψεν ὁ πικρὸς ἰός. αὕτη μέντοι μετὰ
 ταῦτα ὥρμησε πρὸς τὸν οὐρανόν, τὸ σχοινίον δὲ πα-
 ραλυθὲν κατέπεσεν ἐπὶ τὴν γῆν· οἱ Ἕλληνες δὲ ἀνε-
 βόησαν, σπεύδων δὲ ὁ Μιριόνης ἐξείλετο τῆς χειρὸς
 τοῦ Τεύκρου τὸ τόξον· τὸ βέλος δὲ πάλαι κατεῖ-
 χεν, ἕως ἴθυε καὶ ἐτόξευεν ὁ Τεῦκρος. παραχρῆ-
 μα δὲ ἠύξατο τῷ πόρρωθεν βάλλοντι Ἀπόλλωνι
 ἄρνῶν πρωτοτόκων ποιήσειν θυσίαν ἔνδοξον, ἐν ὧ-
 ς δὲ ὑπὸ τὰ νέφη ἐθεάσατο τὴν τρήρωνα περιστε-
 ρὰν, ἥ δὴ οὗτος περιστρεφομένην ἐπληξεν ὑπὸ τὸ
 μέσον τῆς πτέρυγος, εἰς τὸ ἀπαντικρὺ δὲ διεπέρα-
 σε τὸ βέλος. τοῦτο μὲν οὖν ὀπίσω (πάλιν) ἐπὶ γῆς
 ἔμπροσθεν τοῦ ποδὸς τοῦ Μιριόνου ἐπάγη, ἡ ὄρνις
 δὲ ἐπὶ τῷ ἰστῷ καθίσασα τῆς μελανοπρώρου νεῶς
 ὑπεχάλασε τὸν τράχιλον· πὰ πυκνὰ δὲ καὶ συνεχῆ
 πτερὰ ἀπεκλίθησαν τὴν ἰδίαν ἁρμονίαν ἀφέντα, τα-
 χέως δὲ ἐκ τῶν μελῶν ἡ ψυχὴ ἀπέπτη καὶ ἠφα-
 νίσθη, μακρὰν δὲ ἀπ' αὐτοῦ κατέπεσε, τὸ πλῆθος
 δὲ ἐθαύμαζόν τε καὶ ἐξεπλήττοντο, Μιριόνης δ' ἄρα
 πάντας τοὺς δέκα πελέκεις ἀνέλαβεν, ὁ Τεῦκρος δὲ
 πὰ ἡμιπέλεκα ἔφερεν ἐπὶ τὰς βαθεῖας ναῦς. Ὁ υἱὸς

- Αὐτὰρ Πηλείδης κατα' μὲν δολιχόσκιον ἔγχος,
 885 Καδδ' ἐλέβητ' ἄπυρον βοὸς ἄξιον ἀνθεμέντα
 Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων· καὶ ῥ' ἥμονες ἄνδρες ἀνέστην;
 Ἄν μὲν ἄρ' Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων.
 Ἄν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων ἐὺς Ἰδομενῆος·
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 890 Ἀτρείδην, ἴδμεν γάρ, ὅσον προβέβηκας ἀπάντων,
 Ἦδ' ὅσον δυνάμει τε καὶ ἔιμασιν ἔπλευ ἄριστος·
 Ἀλλὰ σὺ μὲν τόδ' ἄεθλον ἔχων κοίλας ἐπὶ νῆας
 Ἔρχευ, ἀτὰρ δόρυ Μηριόνη ἥρωϊ πόρωμεν,
 Εἰ σύ γε σῶ θυμῷ ἐθέλοις· κέλομαι γὰρ ἔγωγε·
 895 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Δῶκε δὲ Μηριόνη δόρυ χάλκεον· αὐτὰρ ὃ γ' ἥρως·
 Ταλθυβίῳ κήρυκι δίδου περικαλλές ἄεθλον.

δὲ τοῦ Πηλέως δόρυ μακρὸν κατέθηκε, κατέθηκε δὲ καὶ λέβητα, μήπω εἰς πῦρ ἐμβληθέντα, ἄξιον βοῶς, ἀνθηρὸν καὶ ποικίλον, εἰς τὸν ἀγῶνα ἐνέγκας. Καὶ δὴ αἰδρεῖς ἀκοντισταὶ ἀνέστησαν. Ἀνίστη μὲν οὖν ὁ υἱὸς τοῦ Ἀτρέως, ὁ μέγας βασιλεὺς Ἀγαμέμνων· αἰέσθη δὲ Μυριόνης ὁ γενναῖος θεράπων τοῦ Ἰδομενέως· ἐν τούτοις δὲ καὶ εἶπεν ὁ ταχύπους ἐνδοξότατος Ἀχιλλεύς· ὦ υἱὲ τοῦ Ἀτρέως, οἶδαμεν γάρ (πάντως) ὅσον ὑπερέχεις, καὶ ὅσον ἰσχύϊ τε καὶ ἱματίοις υπάρχεις κράτιστος· ἀλλὰ σὺ μὲν τὸ ἔπαθλον τοῦτο ἔχων ἐπὶ τὰς βαθείας ναῦς πορέου· τῷ ἥρωϊ δὲ Μυριόνη τὸ δόρυ παράσχωμεν· εἴγε καὶ σὺ ἐν τῇ σαιτοῦ ψυχῇ βούλῃ· φημί γὰρ ἔγωγε. Οὕτως εἶπεν· ὑπήκουσε δὲ ὁ βασιλεὺς τῶν ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων, ἔδωκε δὲ τῷ Μυριόνη τὸ χαλκοῦν δόρυ, αὐτὸς δὲ ὁ ἥρωις Ταλθυβίῳ τῷ κήρυκι ἔδωκε τὸ ὠραῖον ἔπαθλον.

Τ Η Σ Ο Μ Η Ρ Ο Τ

ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ Ω.

Λύτο δ' ἀγών, λαοὶ δὲ θαῶς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι
 Ἑσκίδναντ' ἰέναι· τοὶ μὲν δόρποιο μέδοντο
 Ὕπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Κλαῖε, φίλου ἐτάρου μεμνημένος, οὐδέ μιν ὕπνος
 5 Ἦρει πανδαμάτωρ, ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα
 Πατρόκλου ποθέων ἀνδροτῆτα τε καὶ μένος ἠΰ·
 Ἦδ' ὅποσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ, καὶ πάθεν ἄλγεα,
 Ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἄλεγεῖνα τε κύματα πείρων·
 Τῶν μιμνησκόμενος, θαλερόν κατα' δάκρυον εἶβεν,
 10 Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε
 Ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής· τότε δ' ὀρθὸς ἀναστὰς
 Δινεύεσκ' ἀλύων, παρα' θῖν' ἀλός· οὐδέ μιν ἠὼς
 Φαινομένη λήθεσκεν ὑπεῖρ ἄλα τ' ἠϊόνας τε·
 Ἀλλ' ὅγ', ἐπεὶ ζεύξειεν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους·

ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΔΙΑΣ Ω

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ.

Διελύθη δὲ τὸ ἄθροισμα τῶν θεατῶν, τὸ πλῆθος
 δὲ ἅπαν ἐπὶ τὰς ναῦς διεμερίσθησαν πορεύεσθαι·
 οὔτοι μὲν οὖν δεῖπνου ἐβούλοντο ἀπολαῦσαι, καὶ
 ὕπνου ἡδέος, ὃ Ἀχιλλεὺς δὲ ἔκλαιε τοῦ ἀγαπητοῦ
 φίλου μεμνημένος, οὐδὲ ὕπνος αὐτὸν κατελάμβανεν
 ὃ πάντα δαμάζων, ἀλλὰ περιστρέφετο τῇδε κακεί-
 σε, τὴν τοῦ Πατρόκλου ποθῶν ἀνθρωπότητα καὶ τὴν
 γενναίαν ἰσχὺν, καὶ ὅσα ἀπετέλεσε καὶ κατάρθω-
 σε μετ' αὐτοῦ, καὶ ὅσα ἔπαθε κακὰ, πολέμους τε
 ἀνδρῶν καὶ ἀλγείνα κύματα περῶν. Τούτων ἀνα-
 μιμνησκόμενος ἀκμαῖον κατέχευε δάκρυον, ἄλλοτε μὲν
 κατακείμενος ἐπὶ τὰς πλευράς, ἄλλοτε δὲ ἐπὶ τὰ
 μετάφρενα, ἄλλοτε δὲ ἐπὶ τὸ πρόσωπον· ποτὲ δὲ ἀ-
 ναστάς ὀρθὸς περιήρχετο ἀθημονῶν παρὰ τὸν αἰγια-
 λὸν τῆς θαλάσσης· οὐδὲ ἡ ἡμέρα αὐτὸν παραγενο-
 μένη ὑπὲρ τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ αἰγιαλοῦ ἐκλαθέ-
 σθαι ἐποίει, ἀλλ' οὗτος ἐπεὶ ἔζηυξε ὑπὸ τοῖς ἄρ-
 μασι τοὺς ταχεῖς ἵππους, τὸν Ἑκτορα κατέδησεν ἔλ-

- 15 Ἐκτορα δ' ἔλκεσθαι δισάσκετο δίφρου θπισθεν·
 Τρὶς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενoitιάδαο Θανόντος,
 Αὐτίς ἐνὶ κλισίῃ παυέσκετο· τόνδε δ' ἔασκεν
 Ἐν κόνι, ἐκτανύσας προπρηνέα, τοῖο δ' Ἀπόλλων
 Πᾶσαν ἀεικείνῃ ἄπεχε χροῖ, φῶτ' ἐλεαίρων
 20 Καὶ τεθνηότα περ· περὶ δ' Αἰγίδι πάντα καλύπτει
 Χρυσείῃ, ἵνα μὴ μιν ἀποδρύφωι ἐλκυστάζων.
 Ὡς ὁ μὲν Ἐκτορα δῖον ἀείκιζεν μενεαῖναν·
 Τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες,
 Κλέψαι δ' ὠτρύνεσκον εὐσκοπον Ἀργειφόντην·
 25 Ἐνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἐνὶ δαίμονι, οὐδέ ποθ' Ἥρῃ,
 Οὐδὲ Ποσειδάωνι, οὐδέ Γλαυκῶπιδι κούρῃ·
 Ἀλλ' ἔχον· ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρή·
 Καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς, Ἀλεξάνδρου εἵνεκ' ἄτης·
 Ὅς νείκεσσε θεὰς, ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο,
 30 Τὴν δ' ἤνευ, ἣ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν·
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτῃ γένητ' ἠὲς,
 Καὶ τότε ἄρ' ἀθανάτοισι μετῆύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Σχέτλιοι ἐστέ, θεοὶ, δηλήμονες· οὐ νύ ποθ' ὑμῖν
 Ἐκτωρ μῆρι' ἔκχε βοῶν αἰγῶν τε τελείων;
 35 Τὸν νῦν εὖκ' ἔτλητε, νέκυν περ ἑόντα, σαῶσαι,
 Ἥ, τ' ἀλόχῳ ἰδέειν, καὶ μητέρι, καὶ τέκεϊ ᾧ,
 Καὶ πατέρι Πριάμῳ, λαοῖσί τε· τοῖ κέ μιν ὦκα
 Ἐν πυρὶ καΐαιεν, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσειαν·
 Ἀλλ' ὁλοῶ Ἀχλῆϊ, θεοὶ, βούλεσθ' ἐπαρήγειν,
 40 Ὡς οὐτ' ἄρ' φρένες εἰσὶν ἐναΐσιμοι, οὔτε νόημα
 Γναμπτόν ἐνὶ στήθεσσι· λέων δ' ὥς, ἄγρια οἶδεν,
 Ὅσθ' ἐπεὶ ἄρ' μεγάλη τε βίη καὶ ἀγήνορι θυμῷ

κεσθαι ὀπισθεν τοῦ ὀχήματος. τρεῖς δὲ ἑλκύσας αὐ-
τὸν περὶ τὸ μνήμα τοῦ τεθνεῶτος υἱοῦ τοῦ Μενου-
τίου, αὖθις ἐν τῇ σκηνῇ ἀπεπαύετο, αὐτὸν δὲ κατε-
λίμπανεν ἐν τῷ χοῖ ἀπεκτείνας πρηνῇ καὶ ἐπὶ πρόσω-
πον· τότε δὲ Ἀπόλλων ἐκ τοῦ σώματος πᾶσαν ὕβριν
καὶ ἀσχημοσύνην ἀφηρεῖτο, ἐλεῶν τὸν ἄνδρα καὶ νεκρὸν
ὄντα. πάντα δὲ περιεκάλυπτε τῇ Αἰγίδι τῇ χρυσῇ,
ὅπως μὴ ἀποξέοι αὐτὸν ἐπισύρων. Οὕτως οὗτος μὲν
τὸν ἐνδοξότατον Ἑκτορα ὕβριζε παροξυνόμενος. τοῦτον
δὲ ἠλέουν οἱ μακάριοι θεοὶ καθορῶντες, κλέψαι δὲ
προέτρεπον Ἑρμῆν τὸν καλὸν κατάσκοπον. τότε δὴ
τοῖς ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἤρεσκεν, τῇ Ἥρᾳ δὲ οὐδα-
μῶς, οὐδὲ τῷ Ποσειδῶνι, οὐδὲ τῇ εὐοφθάλμῳ κόρῃ
τῇ Ἀθηνᾷ· ἀλλὰ διέκειντο ὥσπερ αὐτοῖς ἐξ ἀρχῆς
ἐμισεῖτο ἡ ἱερὰ Ἴλιος, καὶ ὁ Πριάμος, καὶ ὁ δῆμος
ἐνεκα τῆς βλάβης τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὃς ἔκρινε πᾶς
θεάς, ἡνίκα αὐτῷ παρεγένοντο εἰς τὴν ὀρεινὴν οἴκη-
σιν, ταύτην δὲ ἐπήνησεν, ἥτις αὐτῷ παρέσχεν τὴν
ὀδυνηρὰν πορνείαν. Ἀλλ' ὅπηνίκα δὴ ἐκ τουτοῦ δω-
δεκάτῃ ἐγένετο ἡμέρα, τότε δὴ ἐν τοῖς ἀθανάτοις θε-
οῖς ἔλεγεν Ἀπόλλων ὁ καθαρὸς· "Ἀδικοὶ ἔσε, ὦ θεοί,
καὶ φθαρτικοί· οὐδέποτε ὑμῖν ὁ Ἑκτωρ ἔκαυσε μη-
ροὺς βοῶν καὶ αἰγῶν τελέων; τοῦτον νυνὶ οὐκ ἡξιά-
σατε (ὑπεμείνατε) νεκρὸν γε ὄντα σῶσαι ἐλευθερῶ-
σαι τῇ ἑαυτοῦ γαμετῇ ὥστ' ἰδεῖν, καὶ τῇ μητρὶ, καὶ
τῷ ἰδίῳ τέκνῳ, καὶ τῷ πατρὶ Πριάμῳ, καὶ τοῖς λα-
οῖς, οἳ ἂν αὐτὸν ταχέως ἐν πυρὶ καύσειαν καὶ πᾶ
ἐντάφια ἐνταφιάσειαν, ἀλλὰ τῷ ὀλεθρίῳ Ἀχιλλεῖ
βοηθεῖν βούλεσθε, ὦ θεοί, ᾧ τινι, οὔτε διάνοια ἔστι
πρέπουσα, οὔτε λογισμὸς μεταβλητὸς ἐν τῷ σῆθει·
ὥσπερ δὲ λέων ἄγρια καὶ ἀπηνῇ ἐπίσταται, ὅστις
ἐπειδὴ τῇ μεγάλῃ ἰσχύϊ καὶ ὑπερηφάνῳ ψυχῇ ὑπέ-

- Εἴξας, εἶς' ἐπὶ μῆλα βροτῶν, ἵνα δαῖτα λάβῃσιν·
 ὣς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, οὐδέ οἱ αἰδῶς
 45 Γίγνεται, ἥ τ' ἀνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησι.
 Μέλλει μὲν πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι,
 Ἥε κασίγνητον ὁμογαστριον, ἥε καὶ υἷόν·
 Ἄλλ' ἦτοι κλαύσας καὶ ὀδυρόμενος μεθέηκε·
 Τληπτόν γάρ μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν.
 50 Αὐτὰρ ὃγ' Ἕκτορα δῖον, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπνύρα,
 Ἴππων ἐξάπτων, περὶ σῆμ' ἐτάροιο φίλοιο
 Ἐλκει· οὐ μὲν οἱ τό γε κάλλιον, οὐδέ τ' ἄμεινον,
 Μὴ, ἀγαθῷ περ ἐόιτι, νεμεσσηθῶμέν οἱ ἡμεῖς·
 Κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων.
 55 Τὸν δὲ χολωσαμένη προσέφη λευκώλενος Ἥρη·
 Εἴη κεν καὶ τοῦτο τεὸν ἔπος, Ἀργυρότοξε,
 Εἰ δὴ ὁμὴν Ἀχιλῆϊ καὶ Ἕκτορι θήσετε τιμὴν.
 Ἕκτωρ μὲν θνητός τε, γυναῖκά τε θήσαιο μαζόν·
 Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ἐστί θεᾶς γόνος, ἦν ἐγὼ αὐτὴ
 60 Θρέψα τε, καὶ ἀτίταλα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτι·
 Πηλεΐ, ὃς περὶ κῆρι φίλος γένετ' ἀθανάτοισι·
 Πάντες δ' ἀντιάσθε θεοὶ γάμου· ἐν δ' αὐτοῖσι
 Δαίνυ, ἔχων φόρμιγγα, κακῶν ἔταρ, αἰὲν ἄπιστε,
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 65 Ἥρη, μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκύδμαινε θεοῖσιν.
 Οὐ μὲν γὰρ τιμὴ γε μί' ἔσσεται· ἀλλὰ καὶ Ἕκτωρ
 Φίλτατος ἔσκε θεοῖσι βροτῶν, οἳ ἐν Ἰλίῳ εἰσὶν·
 ὣς γὰρ ἔμοι γ'· ἐπεὶ οὐτι φίλων ἡμάρτανε δῶρων.
 Οὐ γὰρ μοι ποτὲ βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἰσής,
 70 Λοιβῆς τε, κνίσσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.

Ξειε, πορεύεται ἐπὶ τὰ θρέμματα τῶν ἀνθρώπων,
 ὅπως λάβῃ τροφήν. Οὕτως ὁ Ἀχιλλεὺς οἶκτον μέν-
 τοι ἀπέβαλεν, οὐδὲ τις αὐτῷ αἰσχὺν γίνεται, ἥτις
 μεγάλως βλάπτει καὶ ὀφελεί τοὺς ἀνδρας· ἔοικε μέν
 τις που καὶ ἄλλον προσφιλέστερον ἀπολέσαι, ἢ ἁ-
 δελφὸν ὁμομήτριον, ἢ καὶ υἱὸν. ἀλλ' οὗτος μὲν κλαύ-
 σας καὶ θρηνήσας ἐπαύσατο· αἱ γὰρ μοῖραι ψυχὴν
 ἐνέθηκον τοῖς ἀνθρώποις δυναμένην ἅπαντα φέρειν.
 οὗτος δὲ ἐπειδὴ ἀφείλετο τὸν ἐνδοξότατον Ἑκτορα τὴν
 προσφιλεστάτην ψυχὴν ἐξόπισθεν τῶν ἱππῶν κατα-
 δήσας, περὶ τὸ μῆμα τοῦ ἀγαπητοῦ φίλου ἐπισύρει·
 οὐ μὴν αὐτῷ τοῦτο γε καλὸν, οὐδ' ὠφέλιμον, μή τι,
 ἀγαθῷ ὄντι, ἀναξιοπαθήσαντες ὀργισθῶμεν αὐτῷ ἡ-
 μεῖς, ἀναίσθητον γὰρ γῆν ὑβρίζει καὶ καταισχύνει
 παροξυνόμενος. Πρὸς τοῦτον δὲ ὀργισθεῖσα εἶπεν ἡ
 λευκοβραχίῳ Ἥρα· Εἴη ἂν καὶ τοῦτο λόγος σός,
 ὦ Ἀπολλὸν λαμπρότοξε, εἰ δὴ ὁμοίαν τιμὴν θήσετε
 τῷ Ἀχιλλεῖ καὶ τῷ Ἑκτορι, ὁ μέντοι Ἑκτωρ φθαρ-
 τός τε ἐστὶ καὶ γυναικεῖον μαστὸν ἐθήλασεν, ὁ Ἀ-
 χιλλεὺς δὲ ἐστὶν θεᾶς γέννημα, ἣν ἐγὼ αὐτὴ ἀνέ-
 θρεψα καὶ ἐπαιδοτρόφησα, καὶ ἀνδρὶ ἔδωκα γαμετὴν
 τῷ Πηλεΐ, ὃς τὰ μάλιστα ἐκ ψυχῆς φίλος ἐγένετο
 τοῖς ἀθανάτοις θεοῖς, πάντες δὲ οἱ θεοὶ μετέχετε
 τοῦ γάμου, ἐν αὐτοῖς δὲ εὐωχοῦ κρατῶν τὴν κιθά-
 ραν, ὦ φίλε κακῶν, αἰεὶ ἄπιστε. Πρὸς ταύτην δὲ
 ἀποκρινόμενος εἶπεν ὁ παῖς νεφέλας ἀθροίζων Ζεὺς·
 ὦ Ἥρα, μὴ πάνυ γε ὀργίζου τοῖς θεοῖς, οὐδα-
 μῶς γὰρ μία τιμὴ ἔσται, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἑκτωρ
 προσφιλέστατος ἦν τοῖς θεοῖς τῶν ἀνθρώπων ἀπάντων
 οἳ ἐν τῷ Ἰλίῳ εἰσὶν, οὕτω γὰρ ἔμοι γε φίλος ἦν·
 ἐπειδὴ τῶν ἐπεράστων δώρων οὐδαμῶς ὑπεράρα,
 οὐδέποτε γὰρ μοι ὁ ναὸς ἦν ἐνδεὴς εὐωχίας κοινῆς
 καὶ θυσίας καὶ χοῆς· τοῦτο γὰρ ἔσχομεν εἰς τιμὴν ἡ-

- Ἄλλ' ἦτοι κλέψαι μὲν ἔδσομεν, οὐδέ πη ἐστὶ
 Λάθρη Ἀχιλλῆος, θρασὺν Ἑκτορα· ἦ γάρ οἱ αἰεὶ
 Μήτηρ παρμέμβλωκεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἡμάρ·
 Ἄλλ' εἴτις καλέσειε θεῶν θέτιν ἄσπον ἐμεῖο,
 75 Ὅφρα τί οἱ εἴπω πυκινὸν ἔπος, ὥς κεν Ἀχιλλεὺς
 Δῶρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ, ἀπό θ' Ἑκτορα λύσῃ.
 Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα.
 Μεσσηγὺς δὲ Σάμου τε, καὶ Ἰμβρου παιπαλοέσσης,
 Ἐνθορε μείλανι πόντῳ, ἐπεστονάχησε δὲ λίμνῃ.
 80 Ἡ δὲ, μολυβδαίνῃ ἰκέλη, ἐς βυσσὸν ὄρουσεν,
 Ἦτε κατ' ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα,
 Ἐρχεται ὠμιστῆσιν ἐπ' ἰχθύσι κῆρα φέρουσα·
 Εὖρε δ' ἐνὶ σπηΐ γλαφυρῷ θέτιν, ἀμφὶ δέ τ' ἄλλαι
 Εἷαθ' ὁμηγερέες ἄλλαι θεαί· ἠδ' ἐνὶ μέσσης
 85 Κλαῖε μόρον οὗ παιδὸς ἀμύμονος, ὅς οἱ ἐμελλε
 Φθίσεσθ' ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τιλόφει πάτρης.
 Ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἴρις·
 Ὅρσο, θέτι, καλέει Ζεὺς ἀφθιτα μῆδεα εἰδώς.
 Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ θέτις ἀργυρόπεζα·
 90 Τίπτε μὲ κείνος ἄνωγε μέγας θεός; αἰδέομαι δὲ
 Μίσγεσθ' ἀθανάτοισιν, ἔχω δ' ἄχρ' ἄκριτα θυμῷ.
 Εἶμι μὲν· οὐδ' ἄλιον ἔπος ἔσσεται, ὅ ττι κεν εἴπῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα, κάλυμμι ἔλε δῖα θεάων
 Κυάνεον, τοῦ δ' οὔτι μελάντερον ἔπλετο ἔσθρος.
 95 Βῆ δ' ἰέναι, πρόσθεν δὲ ποδὴνέμος ὠκέα Ἴρις.
 Ἠγεῖτ'· ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κῦμα θαλάσσης·
 Ἀκτὴν δ' εἰσαναβᾶσαι, ἐς οὐρανὸν αἰχθήτην·
 Εὖρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην, περὶ δ' ἄλλοι πάντες

μεῖς, ἀλλὰ τὴν μὲν περὶ τὸ κλέψαι βουλὴν εἰσώ-
 μεν, οὐδ' ἔστι δυνατόν κρύφα τοῦ Ἀχιλλέως, τὸν
 ἄτολμον Ἑκτορα. ὄντως που γὰρ αἰεὶ αὐτῷ παρα-
 κάθηται, ὁμοίως νύκτωρ καὶ μεθήμεραν, ἀλλ' εἴ τις
 τῶν θεῶν καλέσειε τὴν Θέτιν πλησίον. ἐμοῦ, ὅπως
 τι αὐτῇ εἴπω λόγον στυγερόν· ὡς ἂν ὁ Ἀχιλλεὺς δῶ-
 ρα ἐκ τοῦ Πριάμου σχῇ, καὶ ἀπολύσῃ τὸν Ἑκτορα.
 Οὕτως εἶπεν· ἀνέστη δὲ ἡ ταχύπους Ἴρις μνηύσου-
 σα, μεταξὺ δὲ τῆς Σάμου καὶ τῆς Ἰμβρου τῆς τρα-
 χείας κατεπήδησεν εἰς τὸν μέλανα πόντον, ἐπήχισσε
 δὲ ἡ θάλασσα· αὕτη δὲ τῷ τοῦ ἀγκίστρου μολύβδῳ
 ὁμοία ὥρμησεν εἰς τὸν βυθόν, ὃς δὴ προσκείμενος
 κατὰ τὸ κέρας τοῦ ἀγροδιαίτου βοδὸς κατέρχεται, ἐπά-
 γων μοῖραν θανατηφόρον τοῖς ὠμοβόροις ἰχθύσιν·
 εὔρε δὲ ἐν τῷ κοίλῳ σπηλαίῳ τὴν Θέτιν, περὶ αὐτὴν
 δὲ καὶ αἱ ἄλλαι καθῆντο συνηθροισμένοι αἱ θαλάσ-
 σιαι θεαὶ, αὕτη δὲ ἐν τῷ μέσῳ ἔκλαιε τὸν θάνατον
 τοῦ ἑαυτῆς ἀμέμπτου υἱοῦ, ὃς ἔμελλεν αὐτῇ τεθνή-
 ξεσθαι ἐν τῇ Τροίᾳ τῇ εὐγείῳ πόρρωθι τῆς πατρίδος·
 πλησίον δὲ στᾶσα εἶπε πρὸς αὐτὴν ἡ ταχύπους Ἴ-
 ρις· Ἀνάστηθι, ὦ Θέτι, καλεῖ σε Ζεὺς ὁ πᾶς ἀφθάρ-
 τος (ἀμεταβλήτος) βουλὰς ἐπιστάμενος. Πρὸς ταύ-
 την δὲ ἀπεκρίνατο μετὰ ταῦτα ἡ θεὰ ἡ λευκόπους
 Θέτις· Τί δή ποτέ με ἐκεῖνος κελεύει ὁ μέγας θεός;
 αἰσχύνομαι δὲ συμμίσγεσθαι καὶ παραβάλλειν τοῖς
 ἀθανάτοις θεοῖς· ἔχω δὲ θλίψεις πλείστας ἐν τῇ ψυ-
 χῇ· πορεύομαι μέντοι, οὐδὲ μάταιος λόγος ἔσται, ὃν
 ἂν εἴπῃ· Οὕτω δὴ εἰποῦσα ἔλαβε τὴν καλύπτραν ἡ
 ἐνδοξοτάτη τῶν θεῶν τὴν κυανήν· ταύτης δὲ οὐδέν τι
 μᾶλλον μέλαν ὑπάρχει ἔνδυμα· ὥρμησε δὲ πορεύ-
 εσθαι, ἔμπροσθεν δὲ ἡ ἀνεμόπους ταχεῖα Ἴρις προσ-
 εχώρει, περὶ αὐτὰς δὲ τὸ κῦμα τῆς θαλάσσης ὑπε-
 χωρίζετο· ἀναβᾶσαι δὲ εἰς τὴν ἀκτὴν ἐπὶ τὸν οὐρανὸν
 ὥρμησαν, εὔρον δὲ τὸν μεγαλόφωνον υἱὸν τοῦ Κρόνου,
 περὶ αὐτὸν δὲ πάντες οἱ ἄλλοι καθῆντο συνηθροισμέ-

- Εἶαθ' ὀμνηγέρες μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἔοντες .
 100 Ἡ δ' ἄρα παρ Διὶ πατρὶ καθέζετο, εἶξε δ' Ἀθήνη .
 Ἦρῃ δὲ χρύσειον καλὸν δέπας ἐν χερὶ θῆκε,
 Καί ῥ' εὖφρην' ἐπέεσσι· Θέτις δ' ὥρεξε πιούσα .
 Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Ἦλυθες Οὐλύμπόνδε, θεὰ Θέτι, κηδομένη περ,
 105 Πένθος ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρεσίν· οἶδα καὶ αὐτός·
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐρέω, τοῦ σ' εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα·
 Ἐννῆμαρ δὴ νείκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν
 Ἐκτορος ἀμφὶ νέκυϊ, καὶ Ἀχιλλῆϊ πτολιπόρθῳ·
 Κλέψαι δ' ὠτρύνεσκον ἠύσκοπον Ἀργειφόντην .
 110 Αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῆϊ προτιάπτω,
 Αἰδῶ καὶ φιλότῃτα τεὴν μετόπισθε φυλάσσω .
 Αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἔλθε, καὶ υἱεῖ σῶ ἐπίτειλον
 Σκύζεσθαι οἱ εἰπὲ θεοῦς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
 Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένησιν
 115 Ἐκτορὶ ἔχει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσεν·
 Αἶκεν πῶς ἐμέ τε δείσῃ, ἀπό θ' Ἐκτορα λύσῃ·
 Αὐτὰρ ἐγὼ Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἴριν ἐφήσω,
 Λύσασθαι φίλον υἱὸν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἰήνῃ .
 120 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἴξασα·
 Ἴξεν δ' ἐς κλισίην οὗ υἱέος, ἐν δ' ἄρα τὸν γε
 Εὖρ' ἀδινὰ στενάχοντα· φίλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν ἐταῖροι
 Ἐσσυμένως ἐπένοντο, καὶ ἐντύνοντο ἄριστον·
 125 Τοῖσι δ' ὅϊς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἰέρευτο·
 Ἡ δὲ μάλ' ἄγχ' αὐτοῖο καθέζετο πότνια μήτηρ .

νοι οἱ μακάριοι αἰώνιοι θεοὶ· αὕτη δὲ αἰεὶ παρὰ τῷ Διὶ τῷ πατρὶ ἐκάθισεν, ὑπεχώρησε δὲ ἡ Ἀθηνᾶ· ἡ Ἥρα δὲ χρυσοῦν περικαλλὲς ποτήριον ἔθηκεν ἐν τῇ χειρὶ, καὶ λόγοις ἔτερπεν αὐτὴν καὶ παρεμβεῖτο, ἡ Θέτις δὲ ἐκτείνασα ἔπιεν. Ἐν τούτοις δὲ λόγων ἤρξατο ὁ πατὴρ τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν θεῶν. Ἦλθες εἰς τὸν Ὀλυμπον, ὦ θεὰ Θέτι, καίτοι λυπούμενη, πένθος δεινὸν καὶ ἀνεπίληστον ἔχουσα ἐν τῇ διακοίᾳ· ἐπίσταμαι καὶ ἐγὼ, ἀλλὰ καὶ οὕτως ἐρῶ, τίνας χάριν ἐνταῦθ' αὖ σε μετεπεμψάμην. Ἐπὶ ἐννέα δὴ ἡμέρας φιλονεικία ἠγέρθη ἐν τοῖς ἀθανάτοις θεοῖς περὶ τοῦ νεκροῦ τοῦ Ἑκτορος καὶ Ἀχιλλέως τοῦ πᾶς πόλεις πορθοῦντος, ὑφελέσθαι δὲ προέτρεπον Ἑρμῆν τὸν καλὸν κατὰ σκοπον, ἐγὼ δὲ ταύτην τὴν δόξαν τῷ Ἀχιλλεῖ προσάπτω καὶ παρέχομαι, τὴν σὴν φιλίαν καὶ τὸ ἀξίωμα τὸ μετὰ ταῦτα τυρῶν· ταχέως πάνυ ἔλθε εἰς τὸν στρατὸν καὶ τῷ σῶ υἱῷ ἐπίταξον· ὀργίζεσθαι αὐτῷ εἰπὲ τοὺς θεοὺς, ἐμὲ δὲ μάλιστα πάντων τῶν ἀθανάτων θεῶν ὀργισθῆναι, διότι παράφροσι λογισμοῖς κατέχει τὸν Ἑκτορα παρὰ ταῖς καμπυλοπρυναῖς ναυσὶν, οὐδὲ ἠλευθέρωσεν· εἴαν πως (ὅπως) ἐμέ τε φοβηθῇ, καὶ τὸν Ἑκτορα ἀπολύσῃ· ἐγὼ δὲ Πριάμῳ τῷ μεγαλοφύχῳ τὴν Ἴριν ἐντολὰς δούς ἐπιπέμψω, λυτρώσασθαι τὸν ἀγαπητὸν υἱόν, πορευθέντα ἐπὶ ταῖς ναῦς τῶν Ἑλλήνων, χάριτας δὲ τῷ Ἀχιλλεῖ φέρειν, ἅπερ ἂν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ εὐφράναι. Οὕτως εἶπεν. ὑπήκουσε δὲ ἡ θεὰ ἡ λευκόπους Θέτις. ἐπορεύθη δὲ ὀρμήσασα ἐκ τῶν ἐξοχῶν τοῦ Ὀλύπου, ἀφίκετο δὲ εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ ἑαυτῆς υἱοῦ, εὔρε δὲ αὐτὸν ἐν αὐτῇ ἀδιαλείπτως στενάζοντα, περὶ αὐτὸν δὲ οἱ ἀγαπητοὶ φίλοι σπουδαίως ἐνήργουν καὶ παρεσκέυαζον ἄριστον, τούτοις δὲ κριὸς μέγας δασύθριξ ἐν τῇ σκηνῇ ἔσφακτο, αὕτη δὲ πάνυ πλησίον αὐτοῦ ἐκάθισεν ἡ σεβαστὴ μήτηρ, χειρὶ τε αὐτὸν κατέψισεν καὶ λόγον

- Χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε·
 Τέκιον ἐμόν, τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων,
 Σὴν ἔδεαι κραδίην, μεμνημένος οὐδέ τι σίτου
 130 Οὐτ' εὐνῆς; ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότῃτι
 Μίσγεσθ'· οὐ γάρ μοι διρὸν βέη, ἀλλὰ τοι ἦδη
 Ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
 Ἄλλ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα, Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι·
 Σκύζεσθαί σοι φησὶ θεοὺς, ἐέ δ' ἔξοχα πάντων
 135 Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένησιν
 Ἐκτορῷ ἔχεις παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσας.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ λῦσον, νεκροῖο δὲ δέξει ἄποινα.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Τῇ δ' εἴη ὅς ἄποινα φέροι, καὶ νεκρὸν ἄγοιτο,
 140 Εἰ δὴ πρόφρονι θυμῷ Ὀλύμπιος αὐτὸς ἀνώγει.
 Ὡς οἷγ' ἐν νηῶν ἀγύρει μήτηρ τε καὶ υἱὸς
 Πολλὰ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον.
 Ἴρι δ' ὥτρυνε Κρονίδης εἰς Ἴλιον ἱήν·
 Βάσκ' Ἴφι, Ἴρι, ταχεῖα λιποῦσ' ἔδος Οὐλύμποιο,
 145 Ἀγγεῖλον Πριάμῳ μεγάλητορι, Ἴλιον εἴσω,
 Λύσασθαι φίλον υἱὸν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 Δῶρα δ' Ἀχιλλῇ φερέμεν, τά κεν θυμὸν ἱήνη,
 Οἶον, μῆδέ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνὴρ·
 Κήρυξ τις οἱ ἔποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰθύνοι
 150 Ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν εὐτρόχον, ἠδὲ καὶ αὐτὶς
 Νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς·
 Μῆδέ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ, μῆδέ τι τάρβος.
 Τοῖον γάρ οἱ πομπὸν ὀπάσσομεν Ἀργειφόντῃ,
 Ὅς ἄξει, εἴως κεν ἄγων Ἀχιλλῇ πελάσῃ.

εἶπε, καὶ ἐξ ὀνόματος ἐκάλει. ὦ τέκνον ἐμὸν, μέχρι τίνος θρηνῶν καὶ λυπούμενος τὴν σαυτοῦ κατέδῃ καρδίαν, οὐδοτιοῦν μεμνημένος τροφῆς οὔτε κοίτης; ἀγαθὸν δὲ γυναικί γε ἐν ὀρέξει μίξεως μίγνυσθαι. οὐ γάρ μοι ἐπὶ πολὺ ζήσῃ· ἀλλ' ἤδη σοι ἐγγὺς παρέστηκεν ὁ θάνατος, καὶ ἡ ἰσχυρὰ μοῖρα. Ἀλλὰ μοι ἐπάκουσον ταχέως, Διὸς δέ σοι μνηστῆς τυγχάνω· ὀργίζεσθαί σοι φησὶ τοὺς θεοὺς, ἑαυτὸν δὲ μάλιστα πάντων τῶν ἀθανάτων θεῶν ὀργισθῆναι, διότι παράφροσι λογισμοῖς τὸν Ἑκτορα κατέχεις παρὰ ταῖς καμπυλοπρῦμναις ναυσὶν, οὐδὲ ἀπέδωκο· ἀλλ' ἄγε δὴ ἀπόλυσον, λύτρα δὲ τοῦ νεκροῦ λάβε. Πρὸς ταύτην δὲ ἀποκρινόμενος εἶπεν ὁ ταχύπους Ἀχιλλεύς· Ἐνταῦθα παραγένοιτο ὅς ἂν πὰς λύτρα ἐνέγκαι καὶ τὸν νεκρὸν ἀγάγοι, ἐπεὶ δὴ προθύμῃ ψυχῇ ὁ οὐράνιος αὐτὸς κελεύει. Οὕτως οὔτοι ἐν τῷ αἰσίσματι τῶν νεῶν μήτηρ καὶ υἱὸς πολλοὺς πρὸς ἀλλήλους λέγους ταχεῖς ἔλεγον· Τὴν Ἴριν δὲ προὔτρεψεν ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου εἰς τὸ ἱερὸν Ἴλιον λέγων· Ἄγε πορεύου, ὦ Ἴρι, ταχέως καταλιποῦσα τὸ ἔδαφος τοῦ Ὀλύμπου, ἀπάγγειλον τῷ μεγαλοψύχῳ Πριάμῳ εἰς τὸ Ἴλιον, λυτρώσασθαι τὸν ἀγαπητὸν υἱόν, πορευθέντα ἐπὶ πᾶς ναῦς τῶν Ἑλλήνων, χάριτας δὲ τῷ Ἀχιλλεῖ φέρειν, αἷ ἂν εὐφράνωσι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, μόνον, μηδὲ τις ἄλλος σὺν αὐτῷ τῶν Τρώων πορευθήτω ἀνὴρ· κήρυξ τις αὐτῷ ἀκολουθεῖτω γέρων, ὃς ἂν εὐθύνοι πᾶς ἡμιόνους καὶ τὴν καλῶς τρέχουσαν ἄμαξαν, καὶ αὖθις τὸν νεκρὸν κομίζοι πρὸς τὴν πόλιν, ὃν ἀπέκτεινεν ὁ ἐνδοξότατος Ἀχιλλεύς· μηδὲ τις αὐτῷ θάνατος ἐν φροντίδι ἔστω κατὰ διάνοιαν, μηδὲ τις φόβος, τοιςῶτον αὐτῷ ὁδηγὸν παρέξομεν τὸν Ἑρμῆν, ὃς ἀπάξει ἕως ἂν ἄγων τῷ Ἀχιλλεῖ παραστήσῃ.

- 155 Αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγησιν ἔσω κλισίην Ἀχιλλῆος,
 Οὐτ' αὐτὸς κταέει, ἀπὸ τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει·
 Οὔτε γὰρ ἔστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτῆμων·
 Ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἰκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.
 ὦς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελεύουσα·
- 160 Ἴξεν δ' ἐς Πριάμοιο· κίχεν δ' ἐνοπὴν τε γόον τε,
 Παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι ἐνδοθεν αὐλῆς,
 Δάκρυσιν εἶματ' ἔφυρον· ὃ δ' ἐν μέσσοισι γεραίος
 Ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος, ἀμφὶ δὲ πολλῇ
 Κόπρος ἦν κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος,
- 165 Τὴν ῥα κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἐῆσι·
 Θυγατέρες δ' ἀνὰ δώματ', ἰδὲ νιοὶ, ὠδύροντο,
 Τῶν μιμνησκόμεναι, οἳ δὴ πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
 Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες.
 Στῇ δὲ παρὰ Πριάμον Διὸς ἀγγελος, ἠδὲ προσνύδα,
- 170 Τυτθὸν φθεγξαμένη, τὸν δὲ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·
 Θάρσει, Δαρδανίδη Πρίαμε, φρεσὶ, μὴδὲ τι τάρβει·
 Οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὀσσομένη τόδ' ἰκάνω,
 Ἀλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα· Διὸς δὲ τοι ἀγγελος εἶμι,
 Ὅς σευ, ἄνευθεν ἐὼν, μέγα κήδεταί, ἠδ' ἐλεαίρει·
- 175 Λύσασθαί σ' ἐκέλευσεν Ὀλύμπιος Ἐκτορα δῖον,
 Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἰήνη,
 Οἶον, μὴδὲ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνὴρ·
 Κήρυξ τίς τοι ἔποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰθύνοι
 Ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν εὐτροχον, ἠδὲ καὶ αὐτὶς
- 180 Νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστν, τὸν ἔκταιε δῖος Ἀχιλλεύς·
 Μὴδὲ τί τοι θάνατος μελέτω φρεσὶ, μὴδὲ τι τάρβος·
 Τοῖός γάρ τοι πομπὸς ἀμ' ἔψεται Ἀργειρόντης,

ἐπειδὴν δὲ ἀγάγῃ εἰς τὴν σκηνὴν τῷ Ἀχιλλέως, οὕτω αὐτὸς ἀποκτενεῖ, καὶ τοὺς ἄλλους πάντας διακωλύσει, οὔτε ἔστιν ἀνόητος, οὔτε ἀπερίσκοπος, οὔτε ἀλιτάνευτος καὶ ἀπαράκλητος, ἀλλὰ πάνυ ἐπιμελῶς φείσεται ἀνδρὸς ἰκέτου. Οὕτως εἶπεν· ἀνέστη δὲ ἡ ἀνεμόπους Ἴρις μηνύσουσα· ἀφίκετο δὲ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Πριάμου, εὔρε δὲ θόριβόν τε καὶ θρῆνον. Παῖδες μὲν περὶ τὸν πατέρα καθήμενοι ἐν τῇ αὐλῇ δάκρυσι τὰ ἱμάτια ὕγρανον (ἔβρεχον), οὗτος δ' ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν ὁ γέρον ἐντυπωδῶς χλαίνῃ ἐγκεκαλυμένος, ὡς διὰ τῆς σκέπης μόνον τὸν τῶν μελῶν τύπον φαίνεσθαι· πολὺς δὲ περιῖν χοῦς τῇ τε κεφαλῇ καὶ τῷ τραχήλῳ τοῦ γέροντος, ὃν δὴ κυλιόμενος ἐπεσπάσατο ταῖς ἑαυτοῦ χερσίν, αἱ θυγατέρες δὲ καὶ αἱ γυναῖκες τῶν υἱῶν κατὰ τὰ οἰκήματα ὠλοφύροντο τούτων ἀναμιμνησκόμεναι, οἳ δὴ πολλοί τε καὶ ἀγαθοὶ ἔκειντο ὑπὸ τῶν χειρῶν τῶν Ἑλλήνων πᾶς ψυχᾶς ἀπολέσαντες· ἔστι δὲ παρὰ τὸν Πρίαμον ἡ ἄγγελος τοῦ Διὸς καὶ ἔλεγε πρὸς αὐτὸν μικρὸν καὶ ἡσύχως λαλήσασα· τοῦτον δὲ τρόμος κατέλαβε κατὰ τὰ μέλη· Θάρρει κατὰ διάνοιαν, ὦ Πρίαμε ἔκγονε τοῦ Πριάμου, μηδὲ τι φοβοῦ οὐδαμῶς γάρ σοι ἐγὼ κακὸν ἀπαγγέλλουσα ἐλήλυθα δεῦρο, ἀλλ' ἀγαθὰ διανουμένη· ἐκ τοῦ Διὸς δέ σοι ἄγγελος ἔρχομαι, ὅσις πόρρωθεν ὦν, μεγάλως σου φροντίζει καὶ ἐλεεῖ σε· λυτρώσασθαί σε ἐκέλευσεν ὁ οὐράνιος τὸν ἐνδοξότατον Ἕκτορα, χάριτας δὲ τῷ Ἀχιλλεῖ φέρειν, αἱ δ' αὖ εὐφράνωσι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, μόνον, μηδὲ τις ἄλλων τῶν Τρώων ἀνὴρ πορευθήτω σὺν σοί· κῆρυξ τις ἀκολουθεῖτω σοι γέρον, ὃς αὖ εὐθύνοι πᾶς ἡμίονους καὶ τὴν εὐκόλως τρέχουσιν ἄμαξαν· καὶ αὖθις τὸν νεκρὸν ἀγάγοι πρὸς τὴν πόλιν, ὃν ἀπέκτεινεν ὁ ἐνδοξότατος Ἀχιλλεύς· μηδὲ σοι θάνατος διὰ φροντίδος ἔσω κατὰ διάνοιαν, μηδὲ τις φόβος· τοιοῦτος γάρ σοι ὕδης γὼς συνέφεται ὁ Ἑρμῆς, ὃς σε ἀπάξει, ἕως αὖ ἄγων

- Ὅς σ' ἄξει, εἴως κεν ἄγων Ἀχιλλῆϊ πελάσῃ.
 Αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγησιν ἔσω κλισίην Ἀχιλλῆος,
 185 Οὐτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπὸ τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
 Οὔτε γὰρ ἔστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων.
 Ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἰκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις.
 Αὐτὰρ ὅγ' υἷας ἄμαξαν εὐτροχον ἡμιονεῖν
 190 Ὀπλίσαι ἠνώγει, πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς.
 Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσето κηώεντα,
 Κέδρινον, ὑψόροφον, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδη,
 Ἐς δ' ἄλοχον Ἑκάβην ἐκαλέσσατο, φάνησέν τε.
 Δαιμονίη, Διόθεν μοι Ὀλύμπιος ἄγγελος ἦλθε,
 195 Λύσασθαι φίλον υἱὸν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, τίτοι φρεσὶν εἶδεται εἶναι;
 Αἰγῶς γὰρ μ' αὐτόν γε μένος καὶ θυμὸς ἀνώγει,
 Κεῖσ' ἰέναι, ἐπὶ νῆας ἔσω στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.
 200 Ὡς φάτο· κώκυσεν δὲ γυνή, καὶ ἀμείβετο μύθῳ.
 ὦ μοι· πῇ δὴ τοι φρένες οἴχονθ', ἥς τὸ πάρος περ
 Ἐκλὲ ἐπ' ἀνθρώπους ξείνους, ἠδ' οἷσιν ἀνάσσεις;
 Πῶς ἐθέλεις ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
 Ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὃς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
 205 Υἱέας ἐξενάριξε; σιδήρειον νύ τοι ἦτορ.
 Εἰ γὰρ σ' αἰρήσει καὶ ἐσόφεται ὀφθαλμοῖσιν
 Ὀμηστής καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὃδε, οὐ σ' ἐλεήσει,
 Οὐδέ τί σ' αἰδέσεται· ἵν' δὲ κλαίωμεν ἄνευθεν
 Ἥμενοι ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ὥς ποθι Μοῖρα κραταίῃ
 210 Γειρομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτῇ,

παραστήσῃ τῷ Ἀχιλλεῖ· ἐπειδὰν δὲ ἀγάγῃ εἰς τὴν
 σκηνὴν τοῦ Ἀχιλλέως, οὔτε αὐτὸς ἀποκτενεῖ, καὶ τοὺς
 ἄλλους πάντας διακωλύσει, οὔτε γὰρ ἀνοήτος ἐστίν,
 οὔτε ἀπερίσκοπος, οὔτε ἀλπίανευτος καὶ ἀπαρακλή-
 τος, ἀλλὰ πάνυ ἐπιμελῶς φείσεται ἀνδρὸς ἰκέτου
 καὶ παρακλήτορος. Αὕτη μὲν οὕτως εἰπούσα ἀπῆλ-
 theoretical θεν ἡ ταχύπους Ἴρις· οὗτος δὲ τοὺς υἱοὺς τὴν εὐ-
 χερῶς τρέχουσαν ἡμιονεῖαν ἄμαξαν ἐτοιμᾶσαι ἐκέλευ-
 σεν, ὑπερτηρίαν (πλινθίον) δὲ ἐπ' αὐτῆς κατα(περι)
 δῆσαι· αὐτὸς δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὸ εὐῶδες δῶμα, τὸ ἐκ
 κέδρων κατεσκευασμένον, ... ὃ δὲ πολλὰ λαμπρὰ
 καὶ ἀξιοθέατα ἐχάρει καὶ ἐμπεριεῖχε· ἐκάλεσε δὲ
 ἔνδον τὴν γαμέτην Ἑκάβην καὶ εἶπεν· ὦ μακαρία,
 ἐκ Διὸς μοι οὐράνιος μνηυτὴς ἀφίκετο λυτρώσασθαι
 τὸν υἱόν, πορευθέντα ἐπὶ πᾶς ναῦς τῶν Ἑλλήνων, χά-
 ριτας δὲ τῷ Ἀχιλλεῖ φέρειν, αἱ ἂν εὐφράνωσιν τὴν
 ψυχὴν αὐτοῦ· ἀλλ' ἄγε μοι τοῦτο εἰπὲ, τί σοι κα-
 τὰ διάνοιαν δοκεῖ εἶναι; ὑπερβαλλόντως γάρ με αὐ-
 τὸν ἡ προθυμία καὶ ἡ ψυχὴ κελεύει ἐκείσε πορευ-
 θῆναι ἐπὶ πᾶς ναῦς, εἰς τὸν πλατὺν στρατὸν τῶν
 Ἑλλήνων· οὕτως εἶπεν· ὠλόλυξε δὲ ἡ γυνή, καὶ ἀπ-
 ἐκρίνατο λόγῳ· οἷμοι· ποῦ δὴ σοι ἡ διάνοια ᾤ-
 χετο· ἢ τὸ πρόσθεν ἐδοξάζου παρὰ ξένοις ἀνθρώποις
 καὶ ὧν βασιλεύεις· πῶς βούλει ἀφικέσθαι εἰς πᾶς
 ναῦς τῶν Ἑλλήνων μόνος εἰς ἀνδρὸς ὀφθαλμοὺς, ὃς
 δὴ σοι πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς υἱοὺς ἀπέκτεινε, σι-
 δηρὰ δὴ σοι ψυχὴ ὑπάρχει· εἰ γὰρ σε θεάσεται
 τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ κρατήσῃ ὁ ἄγριος καὶ αἰμοπό-
 τής καὶ ἀβέβαιος ἀνὴρ οὗτος, οὐκ ἐλεήσει σε, οὐδέ
 τί σε αἰδεσθήσεται· νῦν δὲ κλαίωμεν πόρρωθεν καθή-
 μενοι ἐν τῷδε τῷ αἴκῳ· ..... ὥσπερ που ἡ ἰσχυρὰ
 Μοῖρα γεννωμένῳ ἐπέκλωσε λίνῳ, ἡνίκα αὐτὸν ἔτεκον

Ἄργίποδας κύνας ἄσαι, ἑὼν ἀπάνευθε τοκήων,
 Ἄνδρὶ παρὰ κρατερῷ, τοῦ ἐγὼ μέσον ἦπαρ ἔχοιμι
 Ἑσθέμεναι προσφῦσα· τότ' ἄντιτα ἔργα γένοιτο
 Παιδὸς ἐμοῦ· ἐπεὶ οὐδέ κακίζόμενόν γε κατέχτα,
 215 Ἄλλα πρὸ Τρώων καὶ Τρῳάδων βαθυκόλπων
 Ἑσταότ', οὔτε φόβου μεμνημένον, οὔτ' ἀλεωρῆς.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε γέρων Πρίαμος θεοειδής·
 Μὴ μὲ ἐθέλοντ' ἰέναι κατερύκανε, μηδὲ μοι αὐτὴ
 Ὅρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὴ πέλευ· οὐδέ με πείσεις.
 220 Εἰ μὲν γάρ τις μὲ ἄλλος ἐπιχθονίων ἐκέλευεν,
 Ἥ, οἳ μάντιές εἰσι, Διοσκόοι, ἢ ἱερῆες,
 Φεῦδός κεν φαῖμεν, καὶ ροσφιζόμεθα μᾶλλον·
 Νῦν δ', αὐτὸς γὰρ ἄκουσα θεοῦ, καὶ ἐσέδρακον ἄντην
 Εἶμι, καὶ οὐχ ἄλιον ἔπος ἔσσεται· εἰ δέ μοι αἶσα
 225 Τεθνάμεναι παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων,
 Βούλομαι· αὐτίκα γάρ με κατακτείνειεν Ἀχιλλεύς,
 Ἀγκὰς ἐλόντ' ἐμὸν υἱόν, ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἶην.

Ἥ, καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέφωγεν·
 Ἐνθεν δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους,
 230 Δώδεκα δ' ἀπλοῖδας χλαίνας, τόσσους δὲ τάπητας,
 Τόσσα δὲ φάρεα καλὰ, τόσσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας·
 Χρυσοῦ δὲ στήσας ἔφερεν δέκα πάντα τάλαντα·
 Ἐκ δὲ δύο αἰθωνας τρίποδας, πῖσυρας δὲ λέβητας,
 Ἐκ δὲ δέπας περικαλλές, ὃ οἱ Θρηῆκες πόρον ἄνδρες
 235 Ἐξ ἐσίνην ἐλθόντι, μέγα κτέρας· οὐδέ νυ τοῦ περ
 Φείσατ' ἐνὶ μεγάροισι ὁ γέρων· περὶ δ' ἤθελε θυμῷ
 Λύσασθαι φίλον υἱόν· ὁ δὲ Τρῳᾶς μὲν ἅπαντας
 Διθούσης ἀπέεργεν, ἔπεσσ' αἰσχροῖσιν ἐνίσσων·

ἐγὼ ταχύποδας κύνας κορέσαι πόρρωθεν τῶν ἑαυτοῦ γονέων, παρ' ἀνδρὶ ἀποτόμῳ καὶ σκληρῷ, οὗ δὴ ἐγὼ εἶθε ἔχοιμι τὸ μέσον τοῦ ἥπατος ἐσθίειν προσβαλλοῦσα τὸ στόμα· τότε γένοιτο ἂν ἔργα ἀντιτιμώρητα τοῦ ἐμοῦ υἱοῦ ἐπειδὴ οὐκ ἀπέκτεινεν αὐτὸν δειλιῶντα, ἀλλὰ πρὸ τῶν Τρῶων καὶ τῶν Τρωάδων τῶν μεγαλοκόλπων ἐσθῶτα καὶ προπολεμῶντα, οὔτε φυγῆς μεμνημένον, οὔτε ἀναχωρήσεως. Πρὸς ταύτην δὲ εἶπε γέρων Πρίαμος ὁ θεῖον εἶδος ἔχων· Μὴ με βουλόμενον πορεύεσθαι κάτεχε, μηδὲ σὴ μοι ὄρνις κακὴ ἐν τοῖς οἴκοις ἔσο, οὐδὲ (γὰρ) καταπίσεις με· εἰ μὲν γὰρ τις ἄλλος με τῶν ἐπιγεῖων ἐκέλευεν, ἢ οἵτινες μάντιες εἰσὶ τοῖς θυμιαμασι προσέχοντες· ἢ ἱερεῖς καὶ διὰ σπαγχῶν μαντευόμενοι· ψεύδεσθαι ἂν αὐτὸν ἔφημεν καὶ ἀφιστάμεθα μάλιστα. νῦν δὲ, αὐτὸς γὰρ ἤκουσα θεοῦ, καὶ φανερῶς ἑώρακα, πορεύομαι, καὶ οὐ μάταιος ἔσται ὁ λόγος· εἰ δέ μοι μοῖρα ἀποθανεῖν παρὰ ταῖς ναυσὶ τῶν Ἑλλήνων τῶν σιδηροθωράκων, ἐθέλω δὴ· παραχρῆμα γὰρ με ἀποτίνειεν Ἀχιλλεὺς λαβόντα εἰς τὰς ἀγκάλας τὸν ἐμὸν υἱόν, ἐπ' αὖν τὸν τοῦ θρήνου ἔρωτα πληρώσοιμι. Εἶπε· καὶ τῶν κιβωτίων τὰ περικαλλῆ σκεπᾶσμα ἤνοιξε, ὅθεν δώδεκα μὲν ὥραια περιβλήματα γυναικῶν ἐξέβαλε, δώδεκα δὲ ἀπλᾶ περιβλήματα κλίνης· τόσους δὲ τάπητας, τοσαύτας δὲ ἐσθῆτας περικαλεῖς. ἐπὶ τούτοις δὲ τοσαῦτα ἐνδύματα ἀνδρῶν· χρυσοῦ δὲ ζυγοςατήσας τάλαντα δέκα τὰ πάντα ἔφε-
 ρεν· ἐξέβαλε δὲ δύο τρίποδας πυροειδεῖς τέσσαρας δὲ λέβητας, ἐξέβαλε δὲ ποτήριον ὥραιον, ὅπερ ἔδωκαν αὐτῷ ἄνδρες Θρᾶκες ἐπὶ δημοσίᾳ ἐκπομπήν, ἥτοι πρεσβείαν, πορευθέντι (ἀφικομένῳ), κτῆμα μέγα, οὐδὲ τούτου γε ἐφείσατο (κεῖσθαι) ἐν τοῖς οἴκοις ὁ γέρων· πάνυ δ' ἐβούλετο κατὰ ψυχὴν λυτρώσασθαι τὸν ἀγαπητὸν υἱόν· οὗτος δὲ πάντας μὲν τοὺς Τρῶας τῆς προστώου ἀπήλασε, λόγοις κακοῖς ἐπιπλήττων, καὶ

- Ἐρρέετε, λωβητῆρες, ἐλεγχεές· οὐ νυ καὶ ὑμῖν
 240 Οἴκοι ἔνεστι γόος, ὅτι μ' ἤλθετε κηδήσοντες·
 Ἡ οὐνεσθ', ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκε,
 Παῖδ' ὀλέσαι τὸν ἄριστον; ἀτὰρ γνῶσεςθε καὶ ὕμμες·
 Ῥηῖτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε,
 Κείνου τεθνεῶτος, ἐναιρέμεν· αὐτὰρ ἔγωγε,
 245 Πρὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν, κεραϊζομένην τε,
 Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, βαίην δόμον Ἀΐδος εἰσω,
 Ἡ, καὶ σκηπανίῳ διέπ' ἀνέρας· οἱ δ' ἴσαν ἔξω,
 Σπερχομένοιο γέροντος· ὁ δ' υἱάσιν οἷσιν ὁμόκλα
 Νεικείων, Ἐλενόν τε, Πάριν τ'· Ἀγαθωνά τε δῖον,
 250 Πάμμονά τ', Ἀντίφονόν τε, βοὴν ἀγαθόν τε Πολίτην,
 Δηϊφοβόν τε, καὶ Ἰππόθοον, καὶ δῖον Ἀγαυόν·
 Ἐννέα τοῖς ὁ γεραιὸς ὁμοκλήσας ἐκέλευσε· (τες
 Σπεύσατέ μοι, κακὰ τέκνα, κατηφόνες· αἴθ' ἅμα πάν-
 Ἐκτορος ὠφέλετ' ἀντὶ, θοῆς ἐπὶ νηυσὶ περάσθαι·
 255 Ὡ μοι ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἱας ἀρίστους
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὔτινα φημὶ λελεῖφθαι·
 Μήστορά τ' ἀντίθεον, καὶ Τρωῖλον ἱππιοχάρμην,
 Ἐκτορά θ', ὃς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ ἑώκει
 Ἀνδρός γε θνητοῦ πάϊς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο·
 260 Τὲς μὲν ἀπώλεσ' Ἄρης, τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλειπται
 Φεῦσταί τ', ὀρχισταί τε, χοροῖτυπῆσιν ἄριστοι,
 Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἀρπακτῆρες·
 Οὐκ ἂν δή μοι ἄμαξαν ἐφοπλίσσαιτε τάχιστα,
 Ταῦτά τε πάντ' ἐπιθεῖτε, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο;
 265 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πατρός ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν
 Ἐκ μὲν ἄμαξαν ἄειραν ἔϋτροχον ἡμιονεῖν,

λοιδορῶν· Ἀπέλθετε μετὰ φθορᾶς ψεύσται ἐπονείδιστοι· οὐτι δὴ καὶ ὑμῖν θρήνος ἐν τοῖς οἴκοις ἐστίν, ἀλλ' ἤκετε ἐμοὶ συμπεισόμενοι καὶ παραμυθησόμενοι, ἢ ὠφελείσθε διότι μοι Ζεὺς ὁ τοῦ Κρόνου λύπας ἔδωκε ἀπολέσαι τὸν ἄριστον υἱόν; ἀλλὰ μαθήσεσθε καὶ ὑμεῖς πάσχοντες, εὐκαταγωνιστότεροι γὰρ μᾶλλον τοῖς Ἑλλήσι νῦν ἔσεσθε, ἐκείνου ἀποθανόντος, πρὸς ἀναιρέσιν· ἐγὼ δὲ πρὸ τοῦ τὴν πόλιν ἐκπορθουμένην καὶ κατατεμνομένην θεάσασθαι τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἀπέλθομι ἂν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἴδου. Εἶπε, καὶ τῷ σκήπτρῳ διεῖργε καὶ δίστα τοὺς ἄνδρας, οὗτοι δὲ ἐπορεύοντο ἔξω ἐπείγοντος τοῦ γέροντος, αὐτὸς δὲ τοῖς ἑαυτοῦ υἱοῖς παρεκελεύετο ὀνειδίζων τὸν τε Ἑλένον καὶ τὸν Πάριν, καὶ τὸν ἑνδοξὸν Ἀγάθωνα, καὶ τὸν Πάμμωνα καὶ τὸν Ἀντίφονον, καὶ τὸν κατὰ πόλεμον ἀγαθὸν Πολίτην, καὶ τὸν Δηϊφοβὸν καὶ Ἰππόθοον, καὶ τὸν ἑνδοξὸν Ἀγαυὸν· ἐννέα τούτοις ὁ γέρων παρακελευσάμενος ἐπέταξε· Ἐπιταχύνεσθέ μοι, ὦ τέκνα κακὰ, μαλακοί τε καὶ ἐπονείδιστοι, εἴθε ὁμοῦ σύμπαντες ὠφλετε ἀναιρεθῆναι παρὰ ταῖς ταχείαις ναυσὶν ἀντὶ τοῦ Ἑκτορος. Οἱ μοι, ἐγὼ ὁ δυστυχέστατος, ἐπεὶ δὴ ἐγέννησα υἱοὺς ἀρίστους ἐν τῇ εὐρυχώρῳ Τροίᾳ, τούτων δὲ οὐδὲνα οἶμαι ὑπολελειφθαι· Μήστορα τὸν ἰσόθεον, καὶ Τρωῖλον τὸν ἔφιππον πολεμιστὴν, καὶ Ἑκτορα ὃς ἦν θεὸς ἐν τοῖς ἀνδράσιν, οὐδὲ ἐδόκει εἶναι υἱὸς ἀνδρὸς θνητοῦ, ἀλλὰ θεοῦ, τούτους μὲν ἔφθειρεν ὁ Ἄρης (πόλεμος), ταῦτα δὲ ὀνειδὴ πάντα ὑπολέλειπται, ψεύσται καὶ κωμασταὶ καὶ χορείαις βέλτιστοι, ἄρνων καὶ ἐρίφων δημόσιοι ἄρπαγες. οὐκ ἂν νῦν μοι ἅμαξαν εὐτρεπίσαίτε ὡς τάχος, καὶ ταῦτα πάντα ἐπιθείητε, ἵνα διερχώμεθα τὴν ὁδόν; Οὕτως εἶπεν· οὗτοι δὲ πάντες τὴν τοῦ πατρὸς φοβηθέντες ἀπειλὴν, ἅμαξαν μὲν ἀναλαβόντες ἐξήνεγκαν, εὐπετῶς τρέχουσιν, ἡμιονεῖαν, περικαλλῇ,

- Καλὴν, πρωτοπαγῇ· πείρινθα δὲ δῆσαν ἐπ' αὐτῆς,
 Καδδ' ἀπὸ πασσαλόφιν ζυγὸν ἦρεον ἡμίονειον,
 Πύξινον, ὀμφαλόεν τ', εὖ οἴηκεσσιν ἀρηρός.
- 270 Ἐκ δ' ἔφερον ζυγόδεσμον ἅμα ζυγῷ ἐννεάπηχυ·
 Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκαν εὐξέστῳ ἐπὶ ῥυμῷ,
 Πέξῃ ἐπὶ πρώτῃ, ἐπὶ δὲ κρίκον ἔστορι βάλλον·
 Τρις δ' ἐκάτερθεν ἔδησαν ἐπ' ὀμφαλόν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἐξείης κατέδησαν, ὑπὸ γλωχῖνα δ' ἔκαμψαν.
- 275 Ἐκ θαλάμου δὲ φέροντες εὐξέστης ἐπ' ἀπίνης,
 Νήεον Ἐκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα·
 Ζεῦξαν δ' ἡμίονους κρατερώνυχας, ἐντεσιουργούς,
 Τούς ῥά ποτε Πριάμῳ Μυσοῖ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα.
 Ἴππους δὲ Πριάμῳ ὕπαγον ζυγόν, οὓς ὁ γεραίος
- 280 Αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλεν εὐξέστη ἐπὶ φάτῃ·
 Τῷ μὲν ζευγνύσθην ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσι
 Κήρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μῆδ' ἔχοντες·
 Ἀγχιμόλον δὲ σφ' ἦλθ' Ἐκάβῃ τετινότι θυμῷ,
 Οἶνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῇφι,
- 285 Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην·
 Στῇ δ' ἵππων προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε
 Τῇ, σπεῖσον Διὶ πατρί, καὶ εὐχεο οἴκαδ' ἰκέσθαι
 Ἀψ' ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν· ἐπεὶ ἄρ σέ γε θυμὸς
 Ὀτρύνει ἐπὶ νῆας, ἐμεῖο μὲν οὐκ ἐθελούσης.
- 290 Ἀλλ' εὐχευ σύ γ' ἔπειτα κελαινεφεῖ Κρονίωνι
 Ἰδαίῳ, ὅσπερ Τροίην κατὰ πᾶσαν ὀράται·
 Αἴτει δ' οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον, ὅσπερ οἱ αὐτῷ
 Φίλτατος οἰωνῶν, καὶ εὖ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
 Δεξιόν· ὄφρα μιν αὐτὸς, ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,

νεωστὶ κατεσκευασμένην, πλινθίων δὲ ἐπ' αὐτῆς περιέδησαν, ἔλαβον δὲ ἀπὸ τοῦ πασσάλου, τὸν τῶν ἡμιόνων ζυγὸν ἐκ πύξου ὄντα ὀμφαλοὺς ἔχοντα (ὀμφαλὸν ἔχοντα ᾧ προσδεῖται ὁ ῥυμός, ὑπεροχὰς τινὰς ἐν μέσῳ), καλῶς τοῖς κρίκοις ἐφηρμοσμένον, δι' ὧν διείρονται αἱ ἡνίαί· ἐξήνεγκαν δὲ σὺν τῷ ζυγῷ ζυγόδεσμον ἐννέα πήχεων, καὶ τοῦτον μὲν καλῶς κατέθηκαν ἐπὶ τῷ εὐ ἐξεσμένῳ ῥυμῷ ἐπὶ τῷ πρώτῳ ἄκρῳ· ἐπέβαλον δὲ τῷ κατὰ τὸ ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ ἐμπεπηγότεν πασσάλῳ τὸν κρίκον· τρεῖς δὲ ἐκατέρωθεν περιέδησαν παρὰ τὸν ὀμφαλὸν (ἐν μέσῳ τοῦ ζυγοῦ)· μετὰ ταῦτα δὲ ἐφεξῆς κατέδησαν, ὑπὸ δὲ τὴν γωνίαν τὴν γεγонуῖαν ἐκ τοῦ ῥυμοῦ καὶ τοῦ ζυγοῦ ἀπετερμάτισαν τὰ ἄκρα τοῦ ἱμάντος· ἐξενέγκαντες δὲ πῦ δώματος ἐπὶ τῆς καλῶς κατεσκευασμένης ἀμάξης ἐπεσώρευσαν τὰ πλεῖστα λύτρα τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἑκτορος· ἔξευσαν δὲ τὰς(οὺς) ἰσχυράνυχας ὑποζυγίους ἡμιόνους, τὰς ἐτοίμους πρὸς τὰ ἔργα, ἃς (οὺς) δῆποτε τῷ Πριάμῳ οἱ Μυσοὶ ἔδωκαν δῶρα λαμπρᾶ, ἱπποὺς δὲ τῷ Πριάμῳ ἤγαγον ὑπὸ τὸν ζυγόν, οὺς ὁ γέρων αὐτὸς ἔχων ἀνέτρεφε παρὰ τῇ καλῶς κατεσκευασμένῃ φάτνῃ· οὗτοι μὲν οὖν ἐξέγυνντο (τούτοις μὲν οὖν διὰ τῶν Πριαμιδῶν τὸ ζευγμα παρακατεσκευάζετο) ἐν τοῖς ὑψηλοῖς οἰκήμασιν, ὅτε κῆρυξ καὶ Πριάμος πυκνὰς καὶ συνεπὰς βουλὰς κατὰ διάνοιαν ἔχοντες· πλησίον δὲ αὐτοῦ ἦκεν ἡ Ἑκάβη τεθλιμένη καὶ λελυπημένη ψυχῇ, οἶνον κατέχουσα προσηνὴ ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ ποτηρίῳ χρυσῷ, ἵνα σπείσαντες πορεύοιντο· ἔση δὲ ἔμπροσθεν τῶν ἱππων, καὶ λόγον εἶπε καὶ ἐξ ὀνόματος ἐλάλει· Λάβε δὴ σπεῖσον Διὶ τῷ πατρί, καὶ εὐχου εἰς οἶκον ἀφικέσθαι ὀπίσω ἐκ τῶν πολεμίων ἀνδρῶν, ἐπειδὴ σε ἡ ψυχὴ προτρέπει ἐπὶ τὰς ναῦς ἐμοῦ γε μὴ βουλομένης, ἀλλ' εὐχου σύ γε τῷ σκοτεινῷ ἐφεί ὑἱῷ τοῦ Κρόνου τῷ τιμωμένῳ ἐν Ἰδῇ· ὅς γε κατὰ πᾶσαν τὴν Τροίαν ὀράται· αἶτει δὲ οἶωνδ' ἀγγελιαφόρον ταχύν· ὅς γε αὐτῷ προσφιλέστατος τῶν ὀρνέων ἐστὶ, καὶ

- 295 Τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἴης Δαναῶν ταχυπάλων.
 Εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἐὼν ἄγγελον εὐρύοπα Ζεὺς,
 Οὐκ ἂν ἔγωγέ σ' ἔπειτα ἐποτρύνουσα κελοίμην
 Νῆας ἐπ' Ἀργείων ἱέναι, μάλα περ μεμαῶτα.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πρίαμος θεοειδής.
- 300 Ὡ γύναι, οὐ μέν τοι τόδ' ἐφιεμένη ἀπιθήσω.
 Ἐσθλὸν γὰρ Διὶ χεῖρας ἀνασχέμεν, αἶκ' ἐλεήσῃ.
 Ἡ ῥα, καὶ ἀμφίπολον ταμῖν ὥτρυν' ὁ γεραίος
 Χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι ἀκήρατον· ἡ δὲ παρέστη,
 Χέρνιβον ἀμφίπολος, πρόχοόν θ' ἄμα, χερσὶν ἔχουσα,
- 305 Νιψάμενος δὲ, κύπελλον ἐδέξατο ἥς ἀλόχοιο.
 Εὐχετ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἔρκει, λείβε δὲ οἶνον,
 Οὐρανὸν εἰσανιδῶν· καὶ φωνήσας ἔπος νῦθα·
 Ζεῦ πάτερ, Ἰδὴθεν μεδέων, κῦδιστε, μέγιστε,
 Δός μ' ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἐλθεῖν, ἠδ' ἐλεεινόν·
- 310 Πέμψον δ' αἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον, ὅστε σοι αὐτῷ
 Φίλτατος οἰωνῶν, καὶ οἱ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
 Δεξιὸν ὄφρα μιν αὐτὸς, ἐν ἐφθαλμοῖσι νοήσας,
 Τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἴω Δαναῶν ταχυπάλων.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεὺς·
- 315 Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἦκε, τελειότατον πετεηνῶν,
 Μορφονῶν, θηρητῆρ', ὃν καὶ Περκνὸν καλέουσιν.
 Ὅσση δ' ὑψορόφοιο θύρη θαλάμοιο τέτυκται
 Ἀνέρος ἀφνειοῦ εὐκλήϊς ἀραρυῖα.
 Τόσσ' ἄρα τοῦ ἐκάτερθεν ἔσαν πτερά· εἶσατο δέ σφι
- 320 Δεξιὸς αἰζας ὑπὲρ ἄστεος· οἱ δὲ ἰδόντες
 Γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 Σπερχόμενος δ' ὁ γέρων ξεστοῦ ἐπεβήσετο δίφρου

μεγίστη δύναμις ὑπάρχει αὐτῷ, αἴσιον καὶ ἐπιτήδειον
 ὅπως σὺ θεασάμενος αὐτὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς, τούτῳ θαρ-
 σῶν, ἐπὶ τὰς ναῦς πορεύῃ τῶν ταχεῖς ἵππους ἔχόντων
 Ἑλλήνων· εἰ δέ σοι οὐ δώσει ἄγγελον ἑαυτοῦ ὁ μεγα-
 λόφωνος Ζεὺς, οὐκ ἂν ἔγωγέ σε μετὰ ταῦτα προτρέ-
 πουςα κελεύοιμι πορευθῆναι ἐπὶ τὰς ναῦς τῶν Ἑλλή-
 νων καί περ προθυμούμενον πάνυ. Πρὸς ταύτην δὲ ἀ-
 ποκρινόμενος εἶπε Πρίαμος ὁ θεοῦ εἶδος ἔχων· ὦ γύ-
 ναι, οὐδαμῶς σοι τοῦτο ἐντελλομένη ἀπειθήσω· ἀγα-
 θὸν γὰρ ἔραι τὰς χεῖρας τῷ Διὶ, ὅπως οἴκτιρῃ· Εἶπε
 δὴ καὶ τὴν ταμίαν θεράπαιναν προὔτρεφεν ὁ γέρων ὤ-
 δωρ ταῖς χερσὶν ἐπιχέαι καθαρὸν καὶ διειδὲς, αὕτη
 δὲ παρεγένετο ἡ θεράπαινα χερνίβιον καὶ ξέσθη ἅμα
 ἐν ταῖς χερσὶν ἔχουσα, νιψάμενος δὲ τὸ ποτήριον ἐδέ-
 ξατο παρὰ τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς, εὐχετο δὲ μετὰ ταῦ-
 τα στὰς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ περιφράγματος τῆς αὐλῆς,
 ἔσπενδε δὲ οἶνον, εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβλέψας, καὶ λα-
 λήσας λόγον ἔλεγεν· ὦ Ζεῦ πάτερ, ἐκ τῆς Ἰδης βα-
 σιλεύων ἐνδοξότατε, ὑψηλότατε, δὸς ἀφικέσθαι με
 πρὸς Ἀχιλλεῆα προσφιλῇ καὶ οἴκτρον, ἀπόστειλον δὲ
 οἴωνόν ἀγγελιαφόρον ταχὺν, ὅς γε σοὶ προσφιλέ-
 στατος ὀρνέων ἐστὶ, καὶ δύναμις μεγίστη αὐτῷ ὑπάρ-
 χει . . . . . ὅπως
 θαρρῶν πορεύωμαι ἐπὶ τὰς ναῦς τῶν ταχεῖς ἵππους
 ἔχόντων Ἑλλήνων. Οὕτως εἶπεν εὐχόμενος· τούτου δὲ
 ἐπήκουσεν ὁ βουλευτικὸς Ζεὺς· παραχρῆμα δὲ αἰτὸν
 ἔπεμψε τελεώτατον πάντων τῶν ὀρνέων, μέλανα, κυνη-
 γητικόν, ὃν καὶ Μελαναίετον καλοῦσιν· ὅση δὲ κατα-
 σκευάζεται ἡ θύρα τοῦ ὑψοσέγου θαλάμου τοῦ πλου-
 σίου ἀνδρός, ἡ εὐαρμόστως κλειομένη, τόσα δὴ ἐκατέ-
 ρωθεν ἦσαν αὐτοῦ τὰ πτερὰ (αἱ πτέρυγες). ἐπῆλθε
 δ' αὐτοῖς ἐκ δεξιῶν ὀρμήσας ὑπεράνω τῆς πόλεως, οὗ-
 τοι δὲ θεασάμενοι ἐχάρησαν, καὶ πᾶσιν ἐν τῇ διανοίᾳ
 ἡ ψυχὴ εὐφράνθη, σπεύδων δὲ ὁ γέρων ἐπέβη τοῦ ἐ-
 ξεσμένως κατεσκευασμένου ὀχήματος, ἐξέλασε δὲ τῶν

- Ἐκ δ' ἔλασε προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.
 Πρόσθε μὲν ἡμίονοι ἔλκον τετράκυκλον ἀπήνην,
 325 Τὰς Ἰδαῖος ἔλαυνε δαΐφρων· αὐτὰρ ὅπισθεν
 Ἴπποι, τοὺς ὁ γέρων ἐφέπων μάστιγι κέλευε
 Καρπαλίμως κατὰ ἄστυ· φίλοι δ' ἅμα πάντες ἔποντο,
 Πόλλ' ὀλοφυρόμενοι, ὥσεί θανάτόνδε κιόντα.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν πόλιος κατέβαν, πεδίον δ' ἀφίκοντο,
 330 Οἱ μὲν ἄρ' ἄψορροι ποτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο,
 Παῖδες καὶ γαμβροί· τῷ δ' οὐ λάθον εὐρύοπα Ζῆ
 Ν' ἐς πεδίον προφανέντε· ἰδὼν δ' ἐλέησε γέροντα.
 Αἶψα δ' ἄρ' Ἑρμείαν, υἱὸν φίλον, ἀντίον ἤδα.
 Ἑρμεία, σοὶ γάρ τε μάλιστά γε φίλτατόν ἐστιν
 335 Ἀιδρὶ ἐταιρίσσαι. καί τ' ἔκλυες, ᾧ κ' ἐθέλῃσθα,
 Βάσκ' ἴθι, καὶ Πρίαμον κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 Ὡς ἄγαγ', ὡς μὴτ' ἄρ' τις ἴδῃ, μὴτ' ἄρ' τι νοήσῃ
 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, πρὶν Πηλεΐωνάδ' ἰκέσθαι.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
 340 Αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 Ἀμβρόσια, χρύσεια, τά μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὑγρὴν,
 Ἥδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο·
 Εἵλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει.
 Ὡν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·
 345 Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργεϊφόντης.
 Αἶψα δ' ἄρα Τροίην τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκανε·
 Βῆ δ' ἰέναι, κούρω αἰσυπητῇρι ἐοικώς,
 Πρῶτον ὑπνιήτη, τοῦπερ χαριεστάτη ἦβη.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν μέγα σῆμα πάρεξ Ἴλοιο ἔλασσαν.
 350 Στῆσαν ἄρ' ἡμιόνους τε καὶ ἵππους, ὅφρα πίοιεν

προθύρων, καὶ τῆς μεγαλοκτύπου προστᾶου. Ἐμπροσθεν μὲν οὖν αἱ ἡμίονοι εἴλκον τὴν τετράτροχον ἄμαξαν, ἃς ὁ Ἰδαῖος ἤλαυνεν ὁ συνετός, ὅπισθεν δὲ οἱ ἵπποι, οὓς ὁ γέρων ἐλαύνων τῇ μάστιγι προὔτρεπε ταχέως διὰ τῆς πόλεως· ἅμα δὲ πάντες οἱ φίλοι καὶ οἰκεῖοι ἠκολούθουν πολλὰ ὀδυρόμενοι αὐτὸν, ὥσπερ εἰς θάνατον ἀπιόντα. Ἐπεὶ οὖν οὗτοι κατέβησαν ἐκ τῆς πόλεως, καὶ εἰς τὸ πεδίον παρεγένοντο· οἱ μὲν δὲ ὀπισθόρμητοι πρὸς τὸ Ἴλιον ὑπέστρεψαν οἱ υἱοὶ καὶ γαμβροί. Οὗτοι δὲ οὐκ ἔλαθον τὸν μεγαλόφωνον Δία, κατὰ τὸ πεδίον φανέντες, θεασάμενος δὲ ὥσπερ κτερε τὸν γέροντα, ταχέως δὲ ἔλεγεν ἐναντίον πρὸς Ἑρμῆν τὸν ἀγαπητὸν υἱόν· ὦ Ἑρμῆ, σοὶ γὰρ μάλιστα προσφιλέστερον ὑπάρχει ἀνδρὶ συνοδοιπορῆσαι, καὶ ἠκουσας ὧν ἂν ἐθέλῃς, ἄγε πορεύου, καὶ Πρίαμον ἐπὶ τὰς βαθείας ναῦς τῶν Ἑλλήνων οὕτως ἄγαγε, ὡς μίτε τινὰ ἰδεῖν, μίτε τι νοῆσαι τῶν ἄλλων Ἑλλήνων πρὶν ἀφικέσθαι πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ Πηλέως. Οὕτως εἶπεν· ὑπήκουσε δὲ ὁ καθαρὸς φόβου ἄγγελος Ἑρμῆς, παραχρῆμα δὲ ὑπεδήσατο πῶς ποσὶ τὰ περικαλλῆ ὑποδήματα τὰ θεῖα καὶ χρυσᾶ, ἅπερ αὐτὸν ἔφερον κατὰ τε θάλασσαν, καὶ κατὰ τὴν ἀπειρον γῆν, ἴσα καὶ πνοαῖς ἀνέμου, ἤγουν ὡς τάχιστα. ἔλαβε δὲ τὴν ῥάβδον, ἣ ἐξαπατᾷ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀνθρώπων ὧν βούλεται, τινὰς δὲ καὶ ὑπνοῦντας ἀνίστησι, ταύτην ἐν ταῖς χερσὶ κατέχων, ἐπέτετο ὁ δυνάστης Ἑρμῆς, ταχέως δὲ εἰς τὴν Τροίαν καὶ τὸν Ἑλλήσποντον ἀφίκετο, ἄρμησε δὲ πορεύεσθαι ὅμοιος νέῳ, φυλακικῷ τοῦ δικαίου, νῦν πρῶτον πωγωνοφυοῦντι· οὐδὲ γὰρ ἡδίστη ἡ ἡλικία ἐστίν. Ἐπεὶ οὖν οὗτοι τὸ μέγα μνῆμα τοῦ Ἴλου παρήλλαξαν, ἔστησαν δὲ τὰς ἡμιόνοους καὶ τοὺς ἵππους ἵνα πίωσιν ἐν τῷ ποταμῷ· ἥδη γάρ καὶ σκό-

Ἐν ποταμῷ· δὴ γάρ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλυθε γαῖαν·
 Τὸν δ' ἐξ ἀγχιμόλειο ἰδὼν ἐφράσσατο κῆρυξ
 Ἑρμείαν, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο, φώτισέν τε·

Φράζεο, Δαρδαΐδην φραδέος νόου ἔργα τέτυκται·
 355 Ἄνδρ' ὀρόω, τάχα δ' ἄμμε διαρρῆαίσεσθαι οἴω·
 Ἄλλ' ἄγε δὴ φεύγωμεν ἐφ' ἵππων· ἢ μιν ἔπειτα
 Γούνων ἀφάμενοι λιταεύσομεν, αἷχ' ἐλεήσῃ.

Ὡς φάτο· σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο, δαΐδιε δ' αἰνῶς
 Ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι·
 360 Στῇ δὲ ταφῶν· αὐτὸς δ' Ἐριούνιος ἐγγύθεν ἐλθὼν·
 Χεῖρα γέροντος ἐλὼν, ἐξείρετο καὶ προσέειπεν·

Πῆ, πάτερ, ᾧδ' ἵππους τε καὶ ἡμόρους ἰθύνεις
 Νύκτα δι' ἀμβροσίην, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
 Οὐδὲ σύ γ' ἔδδειςας μένεα πνείοντας Ἀχαιοὺς,
 365 Οἷ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγυὺς ἔασιν;
 Τῶν εἴτις σε ἴδοιτο, Θοῇν διὰ πύκτα μέλαιναν,
 Τοσσάδ' οἰείατ' ἄγοντα, τίς ἂν δὴ τοι νόος εἴη;
 Οὐτ' αὐτὸς νέος ἐσσί, γέρων δέ τοι οὗτος ὀπηδεῖ,
 Ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ·
 370 Ἄλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ρέξω κακόν, καὶ δέ κεν ἄλλον
 Σεῦ ἀπαλεξήσαιο· φίλῳ δέ σε πατρὶ εἵσχω.

Τὸν δ' ἡμέμβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
 Οὕτω πῆ τάδε γ' ἐστὶ, φίλον τέκος, ὥς ἀγορεύεις·
 Ἄλλ' ἔτι τις καὶ ἐμεῖο θεῶν ὑπερέσχεθε χεῖρα,
 275 Ὅς μοι τοιόνδ' ἦκεν ὁδοιπόρον αἰτιβολῆσαι,
 Αἴσιον, οἷος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγνὸς,
 Πέπνυσάί τε ἰόν, μακάρων δ' ἐξ ἐσσί τοκῆων.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·

τος ἐπῆλθε τὴν γῆν· Τοῦτον δὲ ἐκ τοῦ σύνεγγυς θεασάμενος κατενόησεν ὁ κῆρυξ τὸν Ἑρμῆν· εἶπε δὲ πρὸς τὸν Πρίαμον, καὶ ἐφώτισε· Κατανόει, ὧς ἐκγονε τοῦ Δαρδάνου, συνετοῦ νοῦ ἔργα γέγονεν (γίνεσθαι δεῖ), ἄνδρα ὁρῶ, ταχέως δὲ ἡμᾶς ἀναιρήσεσθαι ὑπολαμβάνω· ἀλλ' ἄγε δὴ φεύγωμεν ἔφιπποι, ἢ αὐτοῦ λαβόμενοι τῶν γονάτων ἱκετεύσωμεν ὅπως οἰκτείρη· Οὕτως εἶπεν· τῷ γέροντι δὲ συνεχύθη καὶ ἑταράχθη ὁ νοῦς, ἐφοβεῖτο δὲ σφόδρα, ὀρθαὶ δὲ αἱ τρίχες ἔστησαν ἐν τοῖς καμπτοῖς αὐτοῦ μέλεσι, ἔστη δὲ ἐκπλαγεῖς, αὐτὸς δὲ ὁ Ἑρμῆς πλησίον γενόμενος, τὴν χεῖρα τοῦ γέροντος λαβὼν, ἠρώτησε· καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν· Που, ὦ πάτερ, οὕτως εὐθύνεις τοὺς πεῖππους καὶ ἡμιόνους κατὰ τὸν καιρὸν τῆς θείας νυκτός, ἡνίκα ὑπνώττουσιν οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι· οὐδὲ σύ γε ἐφοβήθης τοὺς εὐτόλμου ἰσχύος πνέοντας Ἕλληνας, οἱ σοι ἐχθροὶ καὶ ἀνάρμοστοι τὴν γνώμην, ἥγουν ἐναντίοι, πλησίον εἰσὶν· τούτων εἴ τις σε θεάσαιτο κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ταχείας μελαίνης νυκτός, τοσαῦτα ἐπωφελῆ ἄγοντα, τίς ἂν δὴ σοι νοῦς εἴη; καὶ τί διανοήσῃ καὶ πράξεις; οὔτε σὺ νέος εἶ, γέρων δὲ σοι καὶ ἔτος ἀκολουθεῖ, ἀνδρὶ ἀντιμάχεσθαι, ὅταν τι πρότερος ἐνοχλήσῃ καὶ βλάβῃ· ἀλλὰ ἐγὼ οὐδὲν κακὸν σε ποιήσω· καὶ δὴ καὶ ἄλλον σοῦ ἀποσοβήσαιμι ἂν, ἀφομοιωὼ γάρ σε τῷ ἀγαπῆτῳ πατρί· Πρὸς τοῦτον δὲ μετὰ ταῦτ' ἀπεκρίνατο ὁ θεοειδὴς γέρων Πρίαμος· Οὕτω που ταῦτα ἔχει, ὦ προσφιλέστατον τέκνον, ὥσπερ λέγεις, ἀλλ' ὄντως καὶ ἐμοῦ χεῖρα ὑπερέσχε τίς τῶν θεῶν, ὅς μοι τοιοῦτον ὁδοιπόρον ἔπεμψεν ὥστ' ἀπαντῆσαι, δεξιὸν καὶ ὠφέλιμον, οἷος δὴ σὺ τὸ σῶμα καὶ τὴν μορφήν θαυμαστός εἶ, καὶ νῦν ἔφρενωμένος, ἐκ μακαρίων δὲ γονέων ὑπάρχεις· Πρὸς τοῦτον δὲ εἶπεν ὁ φόρου καθαρὸς ἄγγελος Ἑρμῆς· Ναὶ

- Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπας·
 380 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπε, καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 Ἡέ πη ἐκπέμπεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
 Ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς, ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνη;
 Ἡ ἤδη πάντες καταλείπετε Ἴλιον ἱρὴν
 Δειδίστες; τοῖος γὰρ ἀνὴρ ὄριστος ὄλωλεν
 385 Σὸς παῖς· οὐ μὲν γάρ τι μάχης ἐπεδεύετ' Ἀχαιῶν·
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
 Τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε, τέων δ' ἐξ ἐσσι τοκῆων,
 Ὅς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἔνισπες;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 390 Πειρᾷ ἐμεῖο, γεραίε, καὶ εἵρεαι Ἑκτορα δῖον·
 Τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
 Ὀφθαλμοῖσιν ὅπωπα· καὶ εὖτ' ἐπὶ νηυσὶν ἐλάσσας
 Ἀργείους κτείνεσκε, δαίζων ὀξέϊ χαλκῷ·
 Ἡμεῖς δ' ἐσταότες θαυμάζομεν· οὐ γὰρ Ἀχιλλεὺς
 395 Εἶα μάρνασθαι, κεχολωμένος Ἀτρείωνι.
 Τοῦ γὰρ ἐγὼν θεράπων, μίᾳ δ' ἡγάγε νηὺς εὐεργής·
 Μυρμιδόνων δ' ἐξ εἰμί· πατὴρ δέ μοι ἐστὶ Πολυήτωρ
 Ἀφνειὸς μὲν ὅδ' ἐστὶ γέρων δέ, ὡς σύ περ ὦδε·
 Ἐξ δὲ οἱ υἱες ἔασιν, ἐγὼ δέ οἱ ἔβδομός εἰμι·
 400 Τῶν μέτα παλλόμενος, κλήρῳ λάχων ἐνθάδ' ἔπεσθαι
 Νῦν δ' ἦλθον πεδίουδ' ἀπὸ νηῶν· ἠῶθεν γὰρ
 Θῆσονται περὶ ἄστυ μάχην ἐλίκωπες Ἀχαιοί·
 Ἀσχαλόωσι γὰρ οἷγε καθήμενοι, οὐδὲ δύνανται
 Ἴσχειν ἐσσυμένους πολέμου βασιλῆες Ἀχαιῶν.
 405 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
 Εἰ μὲν δὴ θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος

δὴ ταῦτα πάντα, ὦ γέρον, κατὰ τὸ πρέπον εἶπες, ἀλλ' ἄγε τοῦτό μοι εἶπε, καὶ ἀληθῶς ἐρμηνεύσον. ἄρα που ἐκπέμψεις κτήματα πολλὰ καὶ ἀγαθὰ εἰς ἄνδρας ἐτέρας γῆς, ἵνα σοι ταῦτα σῶα μενώσιν, ἢ πάντες ἤδη καταλείπετε τὸ ἱερὸν Ἴλιον φοβούμενοι; τοιοῦτος γὰρ ἀνὴρ ἄριστος ἀπώλετο ὁ σὸς υἱός, οὐ μὴν γάρ τι ἐν τῇ μάχῃ ἥττατο τῶν Ἑλλήνων. πρὸς τοῦτον δὲ ἀπεκρίνετο μετὰ ταῦτα ὁ τὴν μορφὴν ὁμοιος τοῖς θεοῖς γέρων Πρίαμος. Τίς δὲ σὺ εἶ, βέλτιστε; ἐκ τίνων δὲ γονέων ὑπάρχεις, ὅς μοι καλῶς τὸν ὄλεθρον τοῦ δυστυχοῦς υἱοῦ εἶπες; Πρὸς τοῦτον δὲ εἶπεν ὁ φόνου καθαρὸς ἄγγελος Ἑρμῆς. Ἀποπειρᾷ ἐμοῦ, γέρον, καὶ ἐρωτᾷς περὶ τοῦ ἐνδοξοτάτου Ἑκτορος. τοῦτον μὲν τοι ἐγὼ πάνυ πολλάκις ἐν τῷ τοῦς ἄνδρας δοξάζοντι πολέμῳ ἐθεασάμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ ἠνίκα παρὰ τὰς ναῦς ἐπιδιώξας τοὺς Ἕλληνας ἀπέκτεινε διχοτομῶν σιδήρῳ ὀξεῖ, ἡμεῖς δὲ ἰστάμενοι ἐθαυμάζομεν, οὐ γάρ τοι ὁ Ἀχιλλεὺς ἀφίει(η) πολεμεῖν ὀργιζόμενος τῷ υἱῷ τοῦ Ἀτρείως. τούτου γὰρ ἐγὼ θεράπων εἰμὶ, μία δὲ ναῦς εὖ κατασκευασμένη ἤγαγεν, ἐκ τῶν Μυρμιδόνων δὲ εἰμὶ, πάτηρ δὲ μοι ἐστὶ Πολυήτωρ, πλούσιος μὲν οὗτος ὑπάρχει, γέρων δὲ οὕτως, ὥσπερ σὺ. ἔξ δὲ αὐτῷ υἱοὶ ὑπάρχουσιν, ἐγὼ δὲ αὐτῷ ἑβδομος τυγχάνω, μεθ' ὧν κληρούμενος, ἔλαχον κλήρῳ πορευθῆναι ἐν ταῦθα, νυνὶ δὲ ἀφικόμην εἰς τὸ πεδῖον ἀπὸ τῶν νεῶν. ἔωθεν γὰρ ποιήσονται περὶ τὴν πόλιν μάχην οἱ εὐόφθαλμοι Ἕλληνες, δυσχεραίνουσι γὰρ καὶ ἀγανακτοῦσιν οὗτοι καθήμενοι οὐδὲ δύνανται κατ(ἐπ)έχειν αὐτοὺς ἐφορμῶντας, ἀπὸ τοῦ πολέμου οἱ βασιλεῖς τῶν Ἑλλήνων. Πρὸς τούτων δὲ ἀπεκρίνετο μετὰ ταῦτα ὁ θεοειδὴς γέρων Πρίαμος. Ἐπειδὴ θεράπων Ἀχιλλέως τοῦ υἱοῦ τοῦ Πηλέως ὑπάρχεις,

- Εἷς, ἄγε δὴ μοι πᾶσαν ἀληθεῖνν κατάλεξον,
 Ἥ ἔτι πὰρ νήεσσιν ἐμὸς πάϊς, ἥέ μιν ἦδη
 Ἥισι κυσὶν μελεῖστί ταμῶν προὔθηκεν Ἀχιλλεύς·
 410 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 ὦ γέρον, οὐπω τόνδε κύνες φάγον, οὐδ' οἰωνοί·
 Ἀλλ' ἔτι κεῖνος κεῖται Ἀχιλλῆος παρὰ νηϊ
 Αὐτῶς ἐν κλισίῃσι· δυωδεκάτη δέ οἱ ἠώς
 Κειμένῳ, οὐδέ τι οἱ χρῶς σήπεται, οὐδέ μιν εὐλαϊ
 415 Ἑσθουσ', αἷ ῥά τε φῶτας ἀρνηφάτους κατέδουσιν.
 Ἥ μὲν μιν περὶ σῆμα ἐοῦ ἐτάριοιο φίλοιο
 Ἑλκει ἀκηδέστως, ἠὼς ὅτε δῖα φανείη·
 Οὐδέ μιν αἰχύνει· θειοῖό κεν αὐτὸς ἐπελθὼν,
 Οἶον ἐρσήεις κεῖται, περὶ δ' αἶμα νένιπται,
 420 Οὐδέ ποθι μιάρός· σὺν δ' ἔλκεα πάντα μέμυκεν,
 Ὅσσ' ἐτύπη· πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ χαλκὸν ἔλασσαν·
 Ὡς τοι κήδονται μάκαρες θεοὶ υἱὸς ἐῆος,
 Καὶ νέκυός περ ἐόντος· ἐπεὶ σφι φίλος πέρι κῆρι.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
 425 ὦ τέκος, ἦ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδοῦναι
 Ἀθανάτοισ'· ἐπεὶ οὐ ποτ' ἐμὸς πάϊς, εἴ ποτ' ἔην γε,
 Λήθετ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσι·
 Τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴσῃ
 Ἀλλ' ἄγε δὴ τόδε δέξαι ἐμεῦ πάρα καλὸν ἄλκιρον·
 430 Αὐτόν τε, ῥῦσαι, πέμψον δέ με, σὺν γε θεοῖσιν,
 Ὅφρα κεν εἰς κλισίην Πηληϊάδεω Ἀφίκωμαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 Πειρᾷ ἐμεῖο, γεραιέ, νεωτέρου, οὐδέ με πείσεις·
 Ὅς με κέλη σέο δῶρα παρῆξ Ἀχιλλῆος δέχεσθαι.

φέρει δὴ μοι πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν κάτειπε. ἄρ' ἔτι παρὰ ταῖς ναυσὶν ὁ ἐμὸς υἱὸς μένει· ἢ ἤδη αὐτὸν ταῖς ἑαυτοῦ κυσὶ κατὰ μέλος διακόφας πρόεθηκεν ὁ Ἀχιλλεύς. Πρὸς τοῦτον δὲ εἶπεν ὁ φόνου καθαρὸς ἄγγελος Ἑρμῆς· ὦ γέρον, οὐ πῶ τοῦτόν γε κύνες ἔφαγον οὐδὲ ὄρνεα· ἀλλ' ἔτι ἐκείνος κεῖται παρὰ τῇ νηὶ τοῦ Ἀχιλλέως, οὕτως ἐν ταῖς σκηναῖς, δωδεκάτη δὲ αὐτῷ ἡμέρα κειμένῳ, οὐδέ τι αὐτῷ σήπεται καὶ διαρρέει τὸ σῶμα, οὐδέ σκώληκες αὐτὸν ἐσθίουσιν, οἳ δὴ τοὺς ἐν πολέμῳ πεφονευμένους ἄνδρας κατατρώγουσιν. ὄντως μὲν αὐτὸν περὶ τὸ μνήμα τοῦ ἑαυτοῦ ἀγαπητοῦ φίλου ἐπισύρει ἀνιηλεῶς, ἡνίκα φανῇ ἡ ἐνδοξοτάτη ἡμέρα, οὐ καταισχύνει δ' αὐτόν. Θαυμάσιος ἂν καὶ αὐτὸς παραγενόμενος, ὅπως δεδρυσισμένος καὶ διερρὸς κεῖται, περιέنيπται δὲ καὶ περιηρέθη τὸ αἶμα, οὐδέ ποι μεμολυμένος ἐστί· πάντα δὲ πὰ τραύματα περιεστάλη καὶ συνεκλείσθη ὅσα ἐβλήθη· πολλοὶ γάρ ἐν αὐτῷ σίδηρον διεπέρασαν· οὕτως σοι φροντίζουσιν οἱ μακάριοι θεοὶ τοῦ ἀγαθοῦ υἱοῦ, καὶ νεκροῦ γε ὄντος· ἐπειδὴ αὐτοῖς ἀγαπητὸς ἦν ὡς μάλιστα κατὰ ψυχὴν. Οὕτως εἶπεν· ἐχάρη δὲ ὁ γέρων καὶ ἀπεκρίνατο λόγῳ· ὦ τέκνον, ὄντως δὴ ἀγαθὸν καὶ τὸ ἐνασίμως καὶ εὐσεβῶς δῶρα δίδοναι τοῖς ἀθανάτοις θεοῖς, ἐπειδὴ οὐδὲ πώποτε ὁ ἐμὸς υἱὸς, εἶποτε ἦν, ἐπελάθετο ἐν τοῖς οἴκοις τῶν θεῶν, οἳ τὸν Ὀλυμπον οἰκοῦσι· δι' δ' αὐτῷ ἀπεμνημόνευσαν καὶ ἐν τῇ τοῦ θανάτου γε μοῖρᾳ. Ἀλλ' ἄγε· δὴ τοῦτο ἀπόδεξαι παρ' ἐμοῦ τὸ περικαλλὲς ποτήριον, ἐμὲ τε σῶσον, πέμψον δέ με σὺν τοῖς θεοῖς ὅπως ἂν εἰς τὴν σκηνὴν ἀφίκωμαι τοῦ υἱοῦ τοῦ Πηλέως. Πρὸς τοῦτον δὲ εἶπεν ὁ φόνου καθαρὸς ἄγγελος Ἑρμῆς· Ἀποπειρᾷ ἐμοῦ, ὦ γέρον, νεωτέρου· οὐ καταπείσεις δέ με, ὅς με κελεύεις σὰ δῶρα δέχεσθαι παρὰ γνώμην τοῦ Ἀχιλλέως. Τοῦτον μὲν οὖν ἐγὼ φοβοῦμαι,

- 435 Τὸν μὲν ἐγὼ δεῖδοικα, καὶ αἰδέομαι πέρι κῆρι
 Συλεύειν, μὴ μοί τι κακὸν μετόπισθε γένηται.
 Σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πομπὸς καὶ κε κλυτὸν Ἄργος ἰκοίμην,
 Ἐνδυκέως ἐν νηὶ θοῇ, ἢ πεζὸς ὁμαρτέων.
 Οὐκ ἂν τίς τοι, πομπὸν ὀνοσάμενος, μαχέσαιο.
- 440 Ἦ, καὶ ἀναΐξας Ἐριούνιος ἄρμα καὶ ἵππους,
 Καρπαλίμως μᾶστιγα καὶ ἡνία λάζετο χερσίν.
 Ἐν δ' ἔπνευσ' ἵπποισι καὶ ἡμιόνοις μένος ἧῦ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πύργους τε νεῶν καὶ τάφρον ἵκοιτο,
 Οἱ δὲ νέον περὶ δόρπα φυλακτῆρες πονέοντο,
- 445 Τοῖσι δ' ἐφ' ὕπνον ἔχευε διάκτορος Ἀργεϊφόντης
 Πᾶσιν· ἄφαρ δ' ὤϊξε πύλας, καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας,
 Ἐς δ' ἄγαγε Πρίαμόν τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ἐπ' ἀπήνης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ κλισίην Πηληϊάδεω Ἀφίκοντο
 Ὑψιλήν, τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἄνακτι,
- 450 Δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες· ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν
 Λαχνηέντ' ὄροφον, λειμωνόθεν ἀμήσαντες.
 Ἀμφὶ δέ οἱ μεγάλην αὐλήν ποίησαν ἄνακτι
 Σταυροῖσιν πυκνοῖσι· θύρην δ' ἔχε μῶνος ἐπιβλής
 Εἰλάτινος, τὸν τρεῖς μὲν ἐπὶ ῥήσσεσκον Ἀχαιοὶ,
- 455 Τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῖδα θυράων
 Τῶν ἄλλων· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπὶ ῥήσσεσκε καὶ οἶος.
 Δὴ ῥα τόθ' Ἑρμείας ἐριούνιος ὦξε γέροντι,
 Ἐς δ' ἄγαγε κλυτὰ δῶρα ποδώκεϊ Πηλεΐωνι,
 Ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαινεν ἐπὶ χθονὶ, φώνησέν τε.
- 460 ὦ γέρον, ἦτοι ἐγὼ θεὸς ἄμβροτος εἰλήλουθα
 Ἑρμείας· σοὶ γάρ με πατὴρ ἅμα πομπὸν ὄπασσεν.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἴσομαι, οὐδ' Ἀχιλῆος

καὶ αἰδοῦμαι τὰ μάλιστα κατὰ ψυχὴν συλάν καὶ ὑφαίρεισθαι μή τι κακὸν μετὰ ταῦτά μοι γένηται, σοὶ δὲ ἐγὼ ὁδηγὸς καὶ μέχρι τοῦ ἐνδόξου Ἄργους ἀφικοίμην ἂν ἐπιμελῶς ἐν ταχεῖα νηί, ἢ πρὸς σαιοδοιπορῶν· οὐκ ἂν τίς σοι τὸν ὁδηγὸν μεμψάμενος εἰς μάχην κατασταίῃ. Εἶπε, καὶ ἀναπνιδήσας εἰς τὸ ἄρμα (ὄχημα) καὶ τοὺς ἵππους ὁ πολυωφελὴς Ἑρμῆς, ταχέως τὴν μᾶστιγα καὶ τὰς ἡνίας ἔλαβε τὰς χερσὶν, ἐνέπνευσε δὲ τοῖς ἵπποις καὶ τοῖς ἡμιόνοις προθυμίαν ἀγαθὴν. ἀλλ' ὅπνίκα δὴ εἰς τοὺς πύργους (τὸ τεῖχος τῶν νεῶν), καὶ τὴν τάφρον ἀφίκοντο· οἱ φύλακες δὲ νεωστὶ περὶ τὸ δεῖπνον ἐπονοῦντο, καὶ ἐδειπνοποιήσαντο, τούτοις ἐπέχεεν ὕπνον ὁ φόνου καθαρὸς ἄγγελος Ἑρμῆς, πᾶσι, ταχέως δὲ τὰς πύλας ἀνέωξε, καὶ ἀπέρριψε τοὺς μοχλοὺς, εἰσήγαγε δὲ τὸν τε Πρίαμον καὶ τὰ λαμπρὰ δῶρα ἐπὶ ἀμάξης. Ἄλλ' ὅπνίκα δὴ ἀφίκοντο εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ υἱοῦ τοῦ Πηλέως, τὴν ὑψηλὴν, ἣν οἱ Μυρμιδόνες κατεσκεύασαν τῷ βασιλεῖ ξύλα ἐλάτης κόψαντες, ὑπεράνωθεν δὲ ἐπέθηκαν καὶ ἐσέγασαν ὀροφὴν δασεῖαν, ἐκ λειμῶνιός θερίσαντες, πέριξ δὲ μεγάλην αὐλὴν ἐποίησαν αὐτῷ τῷ βασιλεῖ, πυκνοῖς ξύλοις ὀρθοῖς καὶ ὀξέσιν, τὴν θύραν δὲ συνεῖχεν μόνος μοχλὸς ἐξ ἐλάτης, τοῦτον τρεῖς μὲν Ἕλληνες ἐπέκλειον, τρεῖς δὲ ἥνοιγον τὸν μέγαν μοχλὸν τῶν θυρῶν, ἀπὸ τῶν ἄλλων, Ἀχιλλεὺς δὲ καὶ μόνος ἐπέκλειε. Τότε δὴ οὖν ὁ πολυωφελὴς Ἑρμῆς ἥνοιξε τῷ γέροντι, εἰσήγαγε δὲ τὰ ἐνδόξα δῶρα τῷ ταχύποδι Ἀχιλλεῖ, ἀπέβη δὲ ἐκ τῶν ἵππων εἰς γῆν καὶ εἶπεν. ὦ γέρον, ἐγὼ μὲν θεὸς ἄφθαρτος ἐλήλυθα Ἑρμῆς, σοὶ γάρ με ὁ πατὴρ ὁδηγὸν παρέσχετο· ἀλλ' ἐγὼ μέντοι εἰς τοῦπίσω πορεύσομαι, οὐδὲ εἰς τοὺς Ἀχιλλέως ὀφθαλ-

- Ὀφθαλμοὺς εἴσειμι· νεμεσσητὸν δέ κεν εἶη,
 Ἀθάνατον θεὸν ᾧδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἀντην.
 465 Τὴν δ' εἰσελθὼν λάβε γούνατα Πηλεΐωνος,
 Καί μιν ὑπὲρ πατρός καὶ μητέρος ἠϋκόμοιο
 Λίσσσο, καὶ τέκεος· ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνης.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον
 Ἑρμείας· Πρίαμος δ' ἐξ ἵππων ἄλτο χαμαῖζε,
 470 Ἰδᾶϊον δὲ κατ' αὖθι λίπεν· ὁ δὲ μίμνεν ἐρύκων
 Ἴππους ἡμιόνους τε· γέρων δ' ἰθύς κίεν οἴκου,
 Τῇ ῥ' Ἀχιλεὺς ἴζεσκε, Διὶ φίλος· ἐν δέ μιν αὐτὸν
 Εὐρ' ἔταροι δ' ἀπάνευθε καθεΐατο· τῷ δὲ δὺ' οἴῳ
 Ἦρως Αὐτομέδων τε, καὶ Ἀλκιμος ὄζος Ἄρηνος,
 475 Ποίπνουον παρεόντε· νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς
 Ἑσθων καὶ πίνων, ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα.
 Τὴς δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πρίαμος μέγας ἄγχι δ' ἄρα σᾶς,
 Χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα, καὶ κύσε χεῖρας
 Δεινᾶς, ἀνδροφόνους, αἷ οἱ πολέας κτάνον υἱᾶς.
 480 Ὡς δ' ὅταν ἀνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβῃ, ὅστ' ἐνὶ πάτρῃ
 Φῶτα κατακτείνας, ἄλλον ἐξίκετο δῆμον,
 Ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, θάμβος δ' ἔχει εἰσορῶντας·
 Ὡς Ἀχιλεὺς θάμβησεν, ἰδὼν Πρίαμον θεοειδέα·
 Θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο
 485 Τὸν καὶ λισσόμενος Πρίαμος πρὸς μῦθον ἔειπε·
 Μνησai πατρός σεῖο, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 Τηλίκου, ὥσπερ ἐγὼν, ὀλοῶν ἐπὶ γήραος οὐδῶ.
 Καὶ μέν που κεῖνον περυναίεται ἀμφὶς ἑόντες
 Τείρουσ', οὐδέ τις ἐστὶν, ἀρῆν καὶ λοισγὸν ἀμῦναι·
 490 Ἀλλ' ἦτοι κείνός γε, σέθεν ζῶοντος ἀκούων,

μοὺς ἀφίξομαι, μεμπτὸν γὰρ ἂν εἴη καὶ ἀνάξιον, ἀ-
 θάνατον θεὸν οὕτως ἀνθρώπους θνητοὺς ἀγαπᾶν φα-
 νερώς· σὺ δὲ εἰσελθὼν, λαβοῦ τῶν γονάτων τοῦ
 υἱοῦ τοῦ Πηλέως, καὶ πρὸς πατρός καὶ μητρός καλ-
 λικόμου αὐτὸν ἰκέτευσον, καὶ τοῦ τέκνου, ὅπως αὐ-
 τοῦ τὴν ψυχὴν συνταράξῃς. Οὕτω δὴ εἰπὼν ἀπῆλ-
 theoretical ἐπὶ τὸν ὑψηλὸν Ὀλυμπον ὁ Ἑρμῆς· ὁ Πρίαμος
 δὲ κατεπέδησεν ἐκ τῶν ἵππων ἐπὶ τὴν γῆν, τὸν Ἰ-
 δαῖον δὲ κατέλιπεν αὐτόθι, οὗτος δὲ ἔμενε κατέχων
 τοὺς ἵππους καὶ τοὺς ἡμίονους· ὁ γέρων δὲ εὐθὺ
 τοῦ οἴκου ἐπορεύετο, ἔνθα δὴ Ἀχιλλεὺς καθῆστο ὁ
 φίλος τοῦ Διὸς, ἔνδον δὲ αὐτὸν εὔρεν, οἱ φίλοι δὲ
 πόρρωθεν καθῆντο· οὗτοι δὲ οἱ δύο μόνοι ὁ ἥρως Αὐ-
 τομέδων, καὶ Ἀλκιμέδων ὁ τοῦ Ἄρεος κλάδος ὑπ-
 ηρέτου παρόντες (ἔνδον ὄντες), νεωστὶ δὲ ἀπεπαύετο
 τῆς τροφῆς ἐσθίων καὶ πίνων, ἔτι καὶ ἡ τράπεζα
 παρέκειτο· τούτους δὲ ἔλαθεν εἰσελθὼν ὁ μέγας Πρί-
 αμος, πλησίον δὲ στὰς ἐλάβετο ταῖς χερσὶ τῶν γο-
 νάπων τοῦ Ἀχιλλέως καὶ ἐφίλησε τὰς χεῖρας τὰς πο-
 βεράς καὶ ἀποκτεινούσας τοὺς ἄνδρας· αἱ δὲ ἀνεί-
 λον πολλοὺς υἱοὺς αὐτοῦ· Ὡς περ δὲ ὅταν ἄνδρα
 βλάβῃ πυκνὴ καὶ μεγάλη καταλαβή, ὅστις ἐν τῇ
 πατρίδι ἄνδρα φονεύσας ἀφίκετο εἰς δῆμον ἄλλων,
 εἰς οἰκίαν ἀνδρὸς πλουσίου, ἐκπληξίς δὲ πάντας
 κατέχει τοὺς θεωμένους· οὕτως ἐξεπλάγῃ ὁ Ἀχιλ-
 λεὺς θεασάμενος Πρίαμον τὸν ἔχοντα θεῖον εἶδος, ἐξ-
 επλάγησαν δὲ καὶ οἱ ἄλλοι· πρὸς ἀλλήλους δὲ ἀπέ-
 βλεψαν· πρὸς τοῦτον δὲ καὶ ἰκετεύων ὁ Πρίαμος εἶπε
 λόγον· Μνήσθητι πῦ σοῦ πατρός, ὃ ὅμοιε τοῖς θεοῖς
 Ἀχιλλεῦ, ποιούτου, οἷός περ ἐγὼ τυγχάνω ἐν τῇ
 βατῆρι τοῦ γήρωος, καὶ μὴν που κἀκείνον οἱ περίοικοι
 κύκλωθεν (κεχωρισμένοι τῇ γνώμῃ καὶ ἐναντίοι) ὄν-
 τες καταπονοῦσιν, οὐδέ τις ὑπάρχει ἀποσοβῆσαι τὴν
 κατάραν καὶ τὸν ὀλεθρον, ἀλλ' ἐκεῖνός γε μὲν σοῦ
 ζῶντος ἀκούων, ἀγάλλεται ἐν τῇ ψυχῇ καὶ ἐλπίζει

- Χαίρει τ' ἐν θυμῷ, ἐπὶ τ' ἔλπεται ἥματα πάντα
 Ὀφείσθαι φίλον υἷον, ἀπὸ Τρρίηθεν ἰόντα.
 Αὐτὰρ ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἱας ἀρίστους
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὐτίνα φημι λελεῖσθαι.
- 495 Πεντήκοντά μοι ἦσαν, ὅτ' ἤλυθον υἱες Ἀχαιῶν.
 Ἐννεακαίδεκα μὲν μοι ἦς ἐκ νηδύος ἦσαν,
 Τοὺς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναικες.
 Τῶν μὲν πολλῶν θυῖρος Ἄρης ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν
 Ὃς δέ μοι οἶος ἔην, εἴρυτο δὲ ἄστυ καὶ αὐτούς,
- 500 Τὸν σὺ πρώην κτεῖνας, ἀμυνόμενον περὶ πάτρης,
 Ἔκτορα· τοῦ νῦν εἵνεχ' ἰκάνω ἡας Ἀχαιῶν,
 Λυσόμενος παρὰ σείῳ, φέρω δ' ἀπερείσι' ἄποινα.
 Ἄλλ' αἰδεῖο θεοὺς, Ἀχιλεῦ, αὐτόν τ' ἐλέησον,
 Μνησάμενος σοῦ πατρός· ἐγὼ δ' ἐλλεεινότερός περ,
- 505 Ἐτλην δ', οἳ' οὐπω τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος,
 Ἄνδρὸς παιδοφόνιοι ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατρός ὑφ' ἴμερον ᾤρσε γόοιο,
 Ἀψάμενος δ' ἄρα χειρὸς, ἀπώσατο ἦκα γέροντα.
 Τῷ δὲ μνησαμένῳ, ὁ μὲν Ἔκτορος ἀνδροφόνιοι,
- 510 Κλαῖ' ἀδινά, προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἐλυσθείς·
 Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς κλαῖεν ἐὼν πατέρ', ἄλλοτε δ' αὖτε
 Πάτροκλον· τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δῶματ' ὀρώρει.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα γόοιο τετάρπετο δῖος Ἀχιλλεὺς,
 Καὶ οἱ ἀπὸ πρᾶπίδων ἦλθ' ἴμερος, ἠδ' ἀπὸ γυίων,
- 515 Αὐτίκ' ἀπὸ θρόνου ᾤρτο, γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη,
 Οἰκτεῖρων πολὺν τε κάρη, πολὺν τε γένειον·
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄ δεῖλ', ἦ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν.

πάσας τὰ ἡμέρας θεάσασθαι τὸν ἀγαπητὸν υἱὸν πα-
ραγεγόμενον ἐκ τῆς Τροίας· ἐγὼ δὲ δυστυχεστάτος,
ἐπεὶδὴ ἐγέννησα υἱοὺς βελτίστους ἐν τῇ εὐρυχωρῇ
Τροία, τούτων δὲ οὐδένα ὑπολελειφθαι ὑπολαμβάνω·
πεντήκοντά μοι ἦσαν υἱοί, ὅτε ἦλθον οἱ υἱοὶ τῶν
Ἑλλήνων δέκα καὶ ἐννέα μὲν μοι ἦσαν ἐκ μιᾶς κοι-
λίας, τοὺς ἄλλους δὲ μοι, ἔτεκον ἐν τοῖς οἴκοις αἱ
γυναῖκες· τούτων μὲν τῶν πολλῶν ὁ ὀρμητίας Ἄρης
διέλυσε καὶ ἐνέκρωσε τὰ γόνατα· ὃς δὲ μοι μόνος ἦν,
ἔσωζε δὲ τὴν πόλιν καὶ τοὺς πολίτας, πύτον σύ πρὸ
μικροῦ ἀνείλες ἀντιμαχόμενον ὑπὲρ τῆς πατρίδος, τὸν
Ἕκτορα· τούτου ἕνεκα νῦν παρεγενόμην εἰς τὰς ναῦς
τῶν Ἑλλήνων λυτρωσόμενος αὐτὸν παρὰ σοῦ, φέρω
δὲ ἄπειρα λύτρα· ἀλλ' αἰδοῦ καὶ σέβου τοὺς θεοὺς,
ὦ Ἀχιλλεῦ, καὶ ἐμὲ οἴκτειρον, μνησθεὶς τοῦ σοῦ
πατρός· ἐγὼ δὲ οἴκτρότερος καὶ ἀθλιώτερός εἰμι· πέ-
πονθα δὲ, οἷα οὐδεὶς πω ἐπίγειος ἄλλος ἀνὴρ·
ἐκτείνειν τὴν χεῖρα πρὸς στόμα ἀνδρὸς ἀποκτείναν-
τος τὸν ἐμὸν παῖδα (υἱόν)· Οὕτως εἶπε, τούτῳ δὲ
διηγέειν ἐπιθυμία θρήνου χάριν τοῦ πατρός· λαβό-
μενος δὲ τῆς χειρὸς ἀπεωθήσατο ἡρέμα τὸν γέροντα·
οὗτοι δὲ ἀναμνησθέντες, ὁ μὲν Ἕκτορος τοῦ τοὺς ἄν-
δρας ἀποκτείνοντος, ἔκλαιεν ἀδιαλείπτως, ἔμπροσθεν
τῶν ποδῶν πῦ Ἀχιλλέως παραλυθεὶς (κουφισθεὶς)
καὶ πεσών· ὁ Ἀχιλλεὺς δὲ ἔκλαιε τὸν ἑαυτοῦ πατέ-
ρα, ἄλλοτε δὲ πάλιν τὸν Πάτροκλον, τούτων δὲ σό-
νος κατὰ τὰ οἰκήματα ἠγέρθη· ἐπεὶ δὲ θρήνου ἀπέ-
λαυσεν ὁ ἐνδοξότατος Ἀχιλλεὺς καὶ αὐτῷ ἀπὸ τῆς
διανοίας ἀνεχώρησεν ἡ ἐπιθυμία, καὶ ἀπὸ τῶν με-
λῶν· παραχρῆμα ἀπανέστη τοῦ θρόνου· τὸν γέροντα
δὲ ἀπὸ τῆς χειρὸς ἀνέστησεν ἐλεῶν τὴν τε λευκὴν
κεφαλὴν, καὶ τὸν λευκὸν πώγωνά, καὶ φωνήσας πρὸς
αὐτὸν ἔλεγε λόγους ταχεῖς· ὦ ἄθλιε, ὅντως δὴ πολ-
λὰ δεινὰ ὑπέμεινας κατὰ τὴν σαυτοῦ ψυχὴν· πῶς

- Πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
 520 Ἄνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
 Τίεας ἐξενάριξα; σιδήρειον νύ τοι ἦτορ.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἔξευ ἐπὶ θρόνου· ἄλγεα δ' ἔμψης
 Ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι εἰσσομεν, ἀχνύμενοί περ.
 Οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο.
 525 Ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι,
 Ζῶειν ἀχνυμένους· αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσί.
 Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει
 Δάρων, οἷα δίδωσι, κακῶν· ἕτερος δέ, εἰάων.
 ὦ Ωι μὲν κακμίζας δῶή Ζεὺς τερπικέραυτος,
 530 Ἄλλοτε μὲν τε κακῷ ὄγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ.
 ὦ Ωι δέ κε τῶν λυγρῶν δῶή, λωβητὸν ἔθηκε.
 Καί ἐ κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα διῖαν ἐλαύνει.
 Φοιτᾷ δ' οὔτε θεοῖσι τετιμημένος, οὔτε βροτοῖσιν.
 ὦ Ως μὲν καὶ Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα
 535 Ἐκ γενετῆς· πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο.
 Ὀλβῳ τε, πλούτῳ τε, ἄνασσε δὲ Μυρμιδόνεσσι,
 Καί οἱ θνητῷ ἐόντι θεῶν ποίησας ἄκοιτιν.
 Ἄλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακόν, ὅττι οἱ οὔτε
 Παίδων ἐν μεγάροισι γονὴ γένετο κρειόντων,
 540 Ἄλλ' ἕνα παῖδα τέκεν παναώριον· οὐδέ νυ τόν γε
 Γηράσκοντα κομίζω, ἐπεὶ μάλα τηλόθι πάτρης
 Ἦμαι ἐνὶ Τροίῃ, σέ τε κῆδων, ἠδὲ σὰ τέκνα.
 Καί σε, γέρον, τὸ πρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι,
 Ὅσσον Λέσβος ἄνω, Μάκαρος ἔδος ἐντὰς ἔργχει,
 545 Καὶ Φρυγίῃ καθύπερθε, καὶ Ἑλλήσποντος ἀπείρων.
 Τῶν σε, γέρον, πλούτῳ τε καὶ υἰάσι φασι κεκᾶσθαι.

ἡνέσχου παρεγενέσθαι· μόνος εἰς τὰς ναῦς τῶν Ἑλ-
 λήνων εἰς ἀνδρὸς ὀφθαλμούς, ὃς σοι πολλοὺς καὶ ἀ-
 γαθοὺς υἱοὺς ἀπέκτεινα· σιδηρὰ δὲ σοι ψυχὴ ἔνεσιν.
 ἀλλ' ἄγε δὴ κάθισον ἐπὶ τοῦ θρόνου, τὰς λύπας δὲ
 ὁμοίως ἐν ψυχῇ μένειν καταλίπωμεν· καί περ ἀλγοῦν-
 τες καὶ πάσχοντες· οὐ γάρ τις πράξις καὶ μηχανὴ
 (ἄνυσις) ὑπάρχει τοῦ χαλεποῦ θρήνου· οὕτω γὰρ ἐπ-
 εμοίρησαν καὶ εἰμαρμένον ἐποίησαν οἱ θεοὶ τοῖς ἀθλί-
 οῖς ἀνθρώποις, ζῆν λυπουμενούς καὶ ἀλγοῦντας· αὐ-
 τοὶ δὲ ἄλυποι καὶ εὐθυμοὶ τυγχάνουσιν. δύο γὰρ
 πίθοι κατάκεινται ἐν τῷ οἰκῆματι τοῦ Διὸς δομάτων,
 ὧν ὁ μὲν ἐνέχυρα δίδωσι κακῶν, ὁ ἕτερος δὲ ἀγα-
 θῶν· ὧς τινι μὲν οὖν καταμίξας καὶ ἐνώσας δῶ ὁ
 Ζεὺς ὁ τρέπων τοὺς ἐναντίους τῷ κεραυνῷ ποτὲ μὲν
 οὗτός γε κακοῖς διατρίβεται ποτὲ δὲ ἀγαθοῖς· ὧς
 τινι δ' ἂν ἀπὸ τῶν δεινῶν μόνον δῶ βεβλαμμένον ἐ-
 ποίησε, καὶ μεγάλη ἀνία καὶ λύπη αὐτὸν διάκει κα-
 τὰ τὴν ἐνδοξον γῆν, περιέρχεται δὲ οὔτε ὑπὸ Θεῶν
 τιμώμενος, οὔτε ὑπὸ ἀνθρώπων· οὕτω δὲ καὶ τῷ Πη-
 λεῖ ἔδωκαν οἱ θεοὶ δῶρα λαμπρὰ ἐκ γενέσεως· ὑπὲρ
 (εἰς) πάντα γὰρ τοὺς ἀνθρώπους ἐκεκόσμητο (ἐδο-
 ξάζετο) φρονήσει τε καὶ παιδεύσει καὶ πλούτῳ, ἐ-
 βασίλευσε δὲ τῶν Μυρμιδόνων καὶ θνητῶ ὄντι αὐτῷ,
 θεὰν ἐποίησαν γαμετὴν, τὴν Θέτιν δηλονότι· ἀλλ' ἐπ-
 ἔθηκεν αὐτῷ ὁ θεὸς δεινόν, ὅτι αὐτῷ οὔτε τέκνων ἐν
 τοῖς οἴκοις γόνος ἐγένετο ἡγεμονούντων· ἀλλ' ἕνα υἱὸν
 ἐγέννησε παντελῶς ἄωρον, οὐδέ γε αὐτὸν γηρῶντα
 γηροτροφῶ· ἐπεὶ δὲ πάνυ πόρρωθεν τῆς πατρίδος κά-
 θημαι ἐν τῇ Τροίᾳ σέ τε λυπῶν (κακῶν) καὶ τοὺς σοὺς
 παῖδας· καὶ δὴ καὶ σέ, ὦ γέρον, τὸ πρότερον μὲν
 ἀκούομεν εὐδαίμονα εἶναι, καθ' ὅσον ἡ Λέσβος ἀνείρ-
 γει καὶ δι(περι)ορίζει ἐντὸς τὸ ἔδαφος τοῦ Μάκαρος·
 καὶ ἡ Φρυγία ὑπεράνωθεν καὶ ὁ ἐπιμήκης Ἑλλήσπον-
 τος· τέπων πάντων, ὦ γέρον, πλούτῳ καὶ υἱοῖς φασί σε
 προέχειν· ἐπεὶ δὲ σοι τήνδε τὴν βλάβην ἐπήνεγκαν

Αὐτὰρ ἐπεὶ τοι πῆμα τόδ' ἤγαγον οὐρανίῳνες,
Αἰεὶ τοι περὶ ἄστυ μάχαι τ' ἀνδροκτασίαι τε·

Ἄνσχεο, μηδ' ἀλίσστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν.

550 Οὐ γάρ τι πρήξεις ἀκαχήμενος υἱὸς ἐῆος,
Οὐδέ μιν ἀνστήσεις, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθῃσθα.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων, Πρίαμος θεοειδής·
Μή μέ πω ἐς θρόνον ἵζε, διοτρεφές, ὅφρα κεν Ἑκτωρ
Κεῖται ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδής ἀλλὰ τάχιστα

555 Λῦσον, ἴν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω· σὺ δὲ δέξαι ἄποινα
Πολλὰ, τά τοι φέρομεν· σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο, καὶ ἔλθοις
Σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν, ἐπεὶ με πρῶτον ἔσας
Αὐτόν τε ζῶειν καὶ ὀράειν φως ἠελίοιο. (λεῦς)

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκύς Ἀχιλ-

560 Μνηκέτι νῦν μ' ἐρέθιζε, γέρον, νοέω δὲ καὶ αὐτὸς
Ἑκτορά τοι λῦσαι· Διόθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθε,
Μήτηρ, ἣ μ' ἔτεκεν, θυγάτηρ ἀλίοιο γέροντος·
Καὶ δέ σε γινώσκω, Πρίαμε, φρεσὶν, οὐδέ με λήθεις,
Ὅττι θεῶν τίς σ' ἤγε θαῶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·

565 Οὐ γάρ κεν τλαίῃ βροτὸς ἐλθέμεν, οὐδὲ μάλ' ἠβῶν,
Ἐς στρατόν οὐδὲ γὰρ ἂν φυλάκους λάθῃ, οὐδέ κ' ὀχῆας
Ῥεῖα μετοχλίσσειε θυράων ἡμετεράων.

Τῷ νῦν μή μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνης,
Μή σε, γέρον, οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν εἰσῶ,

570 Καὶ ἰκέτην περ ἐόντα, Διὸς δ' ἀλίτωμαι ἐφετμᾶς.

ὧς ἔφατ'· ἔδδαισεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἐπέθετο μύθῳ.

Πηλείδης δ' οἴκοιο, λέων ὥς, ἄλτο θύραζε,

Οὐκ οἶος· ἅμα τῷ γε δύω θεράποντες ἔποντο,

Ἦρως Αὐτομέδων τε καὶ Ἀλκιμος, οὓς ῥα μάλιστα

οἱ ἐπουράνιοι, αἰεὶ σοι περὶ τὴν πόλιν πόλεμοι καὶ
 φόνοι ἀνδρῶν· ὑπόμενε, μὴδὲ ἀπαύστως οὐδύρου καὶ
 θρήνῃ κατὰ τὴν σαυτοῦ ψυχὴν· οὐ γάρ τι πράξεις
 λυπούμενος ἕνεκα τοῦ ἀγαθοῦ υἱοῦ, οὐδὲ ἀναστήσεις
 αὐτὸν πρὶν ἂν καὶ ἄλλο κακὸν πάθῃς. Πρὸς τοῦτον
 δὲ ἀπεκρίνατο μετὰ ταῦτα ὁ θεοειδὴς γέρων Πρία-
 μος· Μὴ πῶ με εἰς θρόνον κάθιζε, ὦ ἐνδοξότατα
 τεθραμμένε, ἕως ἂν ὁ Ἑκτωρ κένται ἐν ταῖς σκηναῖς
 ἄμοιρος κηδείας καὶ ἐνταφιασμοῦ, ἀλλ' ὥς τάχος
 ἐλευθέρωσον, ὅπως αὐτὸν θεάσωμαι τοῖς ὀφθαλμοῖς·
 σὺ δὲ ἀπόδεξαι τὰ λύτρα πολλὰ ἃ σοι φέρομεν·
 σὺ δὲ τούτων ἀπολαύσεις εἰς ὠφέλειαν, καὶ πα-
 ραγέναιο εἰς τὴν σὴν πατρίδα γῆν, ἐπεὶδὴ με τὴν
 ἀρχὴν εἶσας ζῆν τε καὶ ὀρᾶν τὸ φῶς τοῦ ἡλίου·
 Πρὸς τοῦτον δὲ δεινῶς ὑποβλεψάμενος εἶπεν ὁ πά-
 χύπους Ἀχιλλεὺς· Μηκέτι νῦν με παρόξυνε, ὦ γέ-
 ρον, διανοοῦμαι δὲ καὶ ἐγὼ ἐλευθερῶσαί σοι τὸν Ἑ-
 κτορα, ἐκ Διὸς δέ μοι ἄγγελος παρεγένετο ἡ μή-
 τηρ, ἣτις με ἔτεκεν, ἡ θυγάτηρ τοῦ θαλασσίου γέ-
 ροντος· καὶ δὴ καὶ σὲ ἐπίσταμαι, ὦ Πρίαμε, κα-
 τὰ διάνοιαν, οὐδὲ λανθάνεις με ὅτι σέ τις τῶν θε-
 ῶν ἤγαγεν ἐπὶ τὰς ταχέας ναῦς τῶν Ἑλλήνων, οὐ
 γὰρ ἂν ἀνάσχοιτό τις αἰθρῶπος ἐλθεῖν, οὐδὲ πά-
 ρυ ἀκμάζων, εἰς τὸν στρατὸν· οὐ γὰρ ἂν δὴ τοὺς φύ-
 λακας λάθοι, οὐδ' ἂν τοὺς μοχλοὺς ῥαδίως παρα-
 κινήσειε τῶν θυρῶν τῶν ἡμετέρων· δι' ὃ νῦν μὴ μοι
 μᾶλλον ἐν λύπαις τὴν ψυχὴν ταραξῆς, μήποτε, ὦ
 γέρον, οὐδὲ σὲ αὐτὸν ἐν ταῖς σκηναῖς καταλίπω,
 καί περ ὄντα παρακλήτορα, τοῦ Διὸς δὲ ἀθετήσω τὰς
 ἐντολάς· Οὕτως εἶπεν· ἐφοβήθη δὲ ὁ γέρων καὶ ἐ-
 πείσθη τῷ λόγῳ· ὁ υἱὸς δὲ τοῦ Πηλέως ὥσπερ λέων
 ἐκ τοῦ οἴκου ἐπήδησεν ἔξω οὐ μόνος, σὺν αὐτῷ δύο
 θεράποντες εἶποντο, ὁ ἥρως Αὐτομέδων καὶ Ἄλκι-
 μος, οὓς δὴ μάλιστα τῶν ἐταίρων ἐτίμα καὶ ἐφίλει ὁ

- 575 Τῷ Ἀχιλεὺς ἐτάρων, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
 Οἳ τόθ' ὑπὸ ζυγόφιν λύον ἵππους ἡμιόνους τε,
 Ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλήτορα τοῖο γέροντος·
 Καδδ' ἐπὶ δίφρου εἷσαν· ἐϋξέστου δ' ἀπ' ἀπήνης
 Ἦιρεον Ἐκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι ἄποινα.
- 580 Καδδ' ἔλιπον δύο φάρε', ἐϋνητόν τε χιτῶνα,
 Ὅφρα νέκυν πυκάσας δῶν οἰκόνδε φέρεσθαι.
 Δμωᾶς δ' ἐκκαλέσας λοῦσαι κέλετ', ἀμφί τ' ἀλεῖψαι,
 Νόσφιν ἀειράσας, ὥς μὴ Πρίαμος ἴδῃ υἱόν·
 Μὴ ὁ μὲν ἀχρυμένη κραδία χόλον οὐκ ἐρύσαιτο.
- 585 Παῖδα ἰδὼν, Ἀχιλῆϊ δ' ὀρινθείη φίλον ἦτορ,
 Καί ἐ κατακτείνειε, Διὸς δ' ἀλότηται ἐφετμᾶς.
 Τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,
 Ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλλον, ἠδὲ χιτῶνα,
 Αὐτὸς τόνγ' Ἀχιλεὺς λεχέων ἐπέθηκεν αἶρας,
- 590 Σὺν δ' ἔταροι ἦειραν ἐϋξέστην ἐπ' ἀπήνην.
 Ὡμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμνηεν ἐταῖρον·
 Μὴ μοι, Πάτροκλε, σκυδμαινέμεν, αἶκε πύθηναι.
 Εἰν Αἰδᾶός περ ἐὼν, ὅτι Ἐκτορα δῖον ἔλυσα
 Πατρὶ φίλῳ· ἐπεὶ οὐ μοι αἰεκέα δῶκεν ἄποινα.
- 595 Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶν δ' ἀποδάσσομαι, ὅσσ' ἐπέοικεν.
 Ἦ ῥα, καὶ ἐς κλισίην, πάλιν ἦτε δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἐξετο δ' ἐν κλισμῷ πολυδαυδάλῳ, εἵθεν ἀνέστη,
 Τοίχου τοῦ ἐτέρου, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο μῦθον·
 Τίός μὲν δή τοι λέλυται, γέρον, ὥς ἐκέλευες·
- 600 Κεῖται δ' ἐν λεχέσσ', ἅμα δ' ἠοῖ φαιρομένηφι
 Ὀψεται αὐτὸς ἄγων· νῦν δὲ μνησώμεθα δόρπου.
 Καὶ γάρ τ' ἠΰκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου,

Ἀχιλλεύς μετὰ τὸν ἀποθανόντα Πάτροκλον· οἱ τότε ὑπὸ τὸν ζυγὸν ἔλυσεν τοὺς ἵππους καὶ τὰς(οὺς) ἡμιόνους, εἰσήγαγον δὲ τὸν εὐφυχὸν κήρυκα τοῦ γέροντος, ἐκάθισαν δὲ ἐπὶ τοῦ δίφρου, ἀπὸ δὲ τῆς εὐξέστου καὶ καλῶς εἰργασμένης ἀμάξης ἐλάβανον τὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἑκτορος πλεῖστα λύτρα, κατέλιπον δὲ δύο ἱμάτια, καὶ καλῶς εἰργασμένον χιτῶνα, ὅπως τὸν νεκρὸν εἰλύσας καὶ (περι)καλύψας δῶ ἐνεγκεῖν εἰς τὸν οἶκον, τὰς δούλας δὲ καλέσας ἔξω, λοῦσαι προσέταξε καὶ περιαιεῖται πορρώτερω ἐνεγκούσας ἵνα μὴ ὁ Πρίαμος θεάσῃται τὸν υἱόν, μὴ οὗτος μὲν λελυπημένη καρδίᾳ τὸν θρῆνον οὐκ ἐπίσχοι θεασάμενος τὸν υἱόν, τῷ Ἀχιλλεῖ δὲ ταραχθεῖν ἢ προσφιλεῖς ψυχὴ καὶ φονεύσειεν αὐτὸν, τοῦ Διὸς δὲ ἀθετήσῃ τὰς ἐντολάς. Τοῦτον δὲ ἐπειδὴ αἱ δούλαι ἔλουσαν καὶ ἔχρισαν ἐλαίῳ, περιέβαλον δὲ αὐτὸν φᾶρος περικαλὲς καὶ χιτῶνα, αὐτὸς ὁ Ἀχιλλεύς τοῦτον ἐπὶ τῶν(ῆς) δεμνίων (στρωμνῆς) ἔθηκε κουφίσας (ἄρας), συνανεκούφισαν δὲ καὶ οἱ ἐταῖροι, ἐπὶ τὴν καλῶς εἰργασμένην ἄμαξαν. στένάξας δὲ ἐβόησε μετὰ ταῦτα, καὶ τὸν ἀγαπητὸν φίλον ὠνόμασε λέγων. Μὴ μοι, ὦ Πάτροκλε, ὀργίζου ἐὰν ἀκούσης, καίπερ ἐν Αἰδοῦ γε ὦν, ὅτι τὸν ἐνδοξότατον Ἑκτορα ἠλευθέρωσα τῷ ἀγαπητῷ πατρί· ἐπειδὴ οὐκ ἀπρεπῆ λύτρα μοι ἔδωκε, σοὶ δὲ ἐγὼ καὶ τούτων ἀπομερίσομαι, ὅσα προσήκει. Ἔειπε δὴ καὶ εἰς τὴν σκηνὴν ὁπίσω ἐπορεύθη ὁ ἐνδοξότατος Ἀχιλλεύς, ἐκάθισε δὲ ἐν καθέδρᾳ ποικιλωτάτῃ, ὅθεν ἀνέστη, ἀπὸ τοῦ ἐξ ἐναντίας τοίχου· εἶπε δὲ πρὸς τὸν Πρίαμον λόγον· Ὁ υἱὸς μὲν οὖν σοι ἠλευθέρωται, ὦ γέρον, καθάπερ παρεκάλεις, κεῖται δὲ ἐν τῇ στρωμνῇ, ἅμα δὲ τῇ ἡμέρᾳ φαινομένη θεάσῃ σου ἄγων· νυκτὶ δὲ μνημονεύσωμεν δείπνου, καὶ δειπνήσωμεν, καὶ γὰρ καὶ ἡ καλλίκομος Νιόβη ἐμνήσθη τροφῆς καὶ ἔφαγε, ἦγε δῶδεκα παῖδες· ἐν τοῖς

- Τῇ περ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοντο,
 Ἐξ μὲν θυγατέρες, ἔξ δ' υἷες ἠβώνοντες·
 505 Τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο,
 Χωόμενος Νιόβῃ, τὰς δ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα,
 Οἷεν ἄρα Λητοῖ ἰσάσκετο καλλιπαρῆφ·
 Φῆ δοιῶ τεκέειν, ἡ δ' αὐτὴ γείνατο πολλούς·
 Τῷ δ' ἄρα, καὶ δοιῶ περ ἐόντ', ἀπὸ πάντας ὄλεσσαν.
 610 Οἱ μὲν ἄρ' ἐννῆμαρ κέατ' ἐν φόνῳ, οὐδέ τις ἦεν
 Κατθάψαι· λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων·
 Τοὺς δ' ἄρα τῇ δεκάτῃ θάψαν θεοὶ οὐρανίῳνες·
 Ἡ δ' ἄρα σίτου μνήσατ', ἐπεὶ κάμε δακρυχέουσα·
 Νῦν δέ που ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὖρεσιν οἰοπόλοισιν,
 615 Ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνάς
 Νυμφάων, αἷτ' ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐρρώσαντο,
 Ἐνθα, λίθος περ εἴσασα, θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει·
 Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα, δῖε γεραιέ,
 Σίτου, ἔπειτά κεν αὖτε φίλον παῖδα κλαίῃσθα,
 620 Ἴλιον εἰσαγαγών· πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται.
 Ἡ καὶ ἀναΐξας ὅϊν ἄργυρον ὠκύς Ἀχιλλεὺς
 Σφάξ· ἔταροι δ' ἐδερόν τε καὶ ἄμφιπον εὖ κατὰ κόσμον,
 Μίστυλλόν τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πείραν τ' ὀβελοῖσιν,
 Ὀπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα,
 625 Αὐτομέδων δ' ἄρα σῖτον ἐλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ
 Καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς·
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδνητύος ἔξ ἔρον ἔντο,
 Ἦτοι Δαρδανίδης Πρίαμος θαύμαζ' Ἀχιλλῆα,
 630 Ὅσσοις ἔην, οἷός τε· θεοῖσι γάρ ἅντα ἐφίκει·

οἴκοις ἀπέθανον· ἕξ μὲν θυγατέρες, ἕξ δὲ υἱοὶ ἀκμάζοντες, τούτους μὲν ὁ Ἀπόλλων ἐφόνευσεν ἀπὸ τοῦ ἀργυροῦ πόξου, ὀργισθεὶς τῇ Νιόβῃ, ταύτας δὲ, ἢ τοῖς οἰστοῖς χαίρουσα Ἄρτεμις, διότι δὴ τῇ Λητοῖ ἐξισοῦτο τῇ ὠραιότητι· ἔφη γὰρ δύο τεκεῖν, αὐτὴ δὲ ἔτεκε πολλοὺς, οὗτοι δὲ καίπερ ὄντες δύο, ἀπώλεσαν ἅπαιτας· Οὗτοι μὲν οὖν ἐννέα ἡμέρας ἔχειντο ἐν ᾧ πόπῳ ἐφονεύθησαν, οὐδέ τις ἦν καταθάψαι, τὸν δὴ μοι δὲ λίθους ἐποίησεν ὁ υἱὸς τῷ Κρόνῳ, πύτους δὲ τῇ δεκάτῃ ἔθαψαν οἱ ἐπουράνιοι θεοὶ, αὐτὴ δὲ τροφῆς ἐμνήσθη, ἐπειδὴ κέκμηκε δακρυρροῦσα· νῦν δὲ που ἐν πέτραις ἐν ὄρεσιν, ἐρήμοις ἀνθρώπων, καὶ ἐν οἷς μόνος τις ἀναστρέφεται, ἐν Σιπύλῳ πόλει τῆς Λυδίας, ὅπου φασὶν εἶναι τὰς κοίτας (διατριβάς) τῶν θεῶν τῶν νυμφῶν, αἵτινες περὶ τὸ ὕδωρ τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ ὠρχήσαντο ἐρρώμένως· ἔνθα καίπερ οὕσα λίθος, ἐκ θεῶν λύπας πεπαίνει καὶ διαφέρει· Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἡμεῖς φροντίσωμεν, ἐνδοξότατε γέρον, τροφῆς· μετὰ ταῦτα δ' ἂν κλαύσεις τὸν ἀγαπητὸν υἱὸν ἀγαγὼν εἰς τὸ Ἴλιον, πολὺκλαυστος δὲ σοι ἔσται· Εἶπε καὶ ἀναστὰς κριὸν λευκὸν ὁ ταχυὸς Ἀχιλλεὺς ἔσφαξε, οἱ ἐταῖροι δὲ ἐξέδερὸν τε καὶ ἐνὶ ἥρῳ καλῶς καὶ κοσμίως, ἔκοψάν τε δὴ εἰς μικρὰ ἐμπείρως καὶ διεπερόνησαν τοῖς ὀβελοῖς, καὶ ὥπτησαν συνεπῶς, καὶ ἐξείλκυσαν ἅπαντα· ὁ Αὐτομέδων δὲ ἄρτους λαβὼν, διαμερίσας ἐπέθηκε τῇ τραπέζῃ ἐν περικαλλέσι κανισκίοις, τὰ κρέατα δὲ διεμέρισεν ὁ Ἀχιλλεὺς· οὗτοι δὲ ἐπὶ τὰ πρόχειρα (ως) κείμενα βρώματα τὰς χεῖρας ἔβαλλον· ἐπεὶ δὲ τῆς πόσεως καὶ βρώσεως τὸν ἔρωτα ἐπλήρωσαν, ὁ μὲν ἕκ(από)γονος τοῦ Δαρδάνου Πρίαμος ἐθαύμαζε τὸν Ἀχιλλεα ὅσος ἦν, καὶ οἷος· ἀντικρυς γὰρ θεοῖς ἦν

- Αὐτὰρ Δαρδανίδην Πρίαμον θαύμαζεν Ἀχιλλεύς,
 Εἰσορόων ὅφιν τ' ἀγαθὴν, καὶ μῦθον ἀκούων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐς ἀλλήλους ὁρώωντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε γέρον Πρίαμος θεοειδής·
 635 Λέξον νῦν με τάχιστα, διοτρεφές, ὄφρα καὶ ἤδη
 Ὕπνω ὑπὸ γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες·
 Οὐ γάρ πω μῦσαν ὅσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν,
 Ἐξ οὗ σῆς ὑπὸ χερσὶν ἐμὸς πάϊς ὤλεσε θυμόν·
 Ἀλλ' αἰεὶ στενάχω καὶ κήδεα μυρία πέσσω,
 640 Αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον.
 Νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην, καὶ αἶθοπα οἶνον
 Λαυκανίης καθέηκα· πάρος γε μὲν οὔτι πεπάσμην.
 Ἦ ῥ'· Ἀχιλεὺς δ' ἐτάροισιν, ἰδὲ δμῳῇσι κέλευσε,
 Δέμνι ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ,
 645 Πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
 Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι· οὐλας καθύπερθεν ἔσασθαι.
 Αἶ δ' ἴσαν ἐκ μεγάρου, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι·
 Αἶψα δ' ἄρ' ἐστόρεσαν δοιῶ λέχε' ἐγκονέουσαι.
 Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 650 Ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο, γέρον φίλε· μήτις Ἀχαιῶν
 Ἐνθαδ' ἐπέλθῃσιν βουλευφόρος, οἳ τέ μοι αἰεὶ
 Βουλὰς βουλεύουσι παρήμενοι, ἧ θέμις ἐστί·
 Τῶν εἴτις σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 Αὐτίκ' ἂν ἐξείποι Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
 655 Καὶ κεν ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖο γένηται.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπε, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 Ποσσῆμαρ μέμονας κτερεῖζέμεν Ἕκτορα δῖον,
 Ὅρρα τέως αὐτός τε μένω καὶ λαὸν ἐρύκω.

ὁμοίος· τὸν ἔκγονον δὲ τοῦ Δαρδανου Πρίαμον εθαύμαζεν ὁ Ἀχιλλεὺς θεώμενος αὐτὸν καὶ κατὰ ὅψιν ἀγαθόν, καὶ τὸν λόγον αὐτοῦ ἀκούων· Ἐπεὶ δὲ εὐφράνθησαν πρὸς ἀλλήλους ὁρῶντες, πρὸς τοῦτον πρότερον εἶπεν ὁ θεοειδὴς γέρων Πρίαμος· Κοίμησον γυν με ὡς τάχος, ὡ ἐνδοξότατα τεθραμμένε, ὅπως ἂν ἤδη καὶ ὕπνῳ ἡδίστῳ εὐφρανθῶμεν ὑπνώσαντες, οὐπω γὰρ ἐκάμυσαν οἱ ὀφθαλμοὶ ὑπὸ τοῖς ἐμοῖς βλεφάροις, ἐξ οὗ ὑπὸ τῶν σῶν χειρῶν ἀπώλεσε τὴν ψυχὴν ὁ ἐμὸς υἱός· ἀλλ' αἰεὶ στενάζω καὶ λύπας ἀναριθμήτους πεπαίω ἐν τῇ τῆς αὐλῆς εὐρυχωρίᾳ κυλιόμενος κατὰ τὴν γῆν· νυκτὶ δὲ καὶ τροφῆς ἐγευσάμην, καὶ οἶνον θερμόν δια τοῦ λαιμοῦ καθῆκα καὶ ἐνέβαλον· πρότερόν γε μὴν οὐδὲν προσνηγέαμην· Εἶπε δὴ· ὁ Ἀχιλλεὺς δὲ τοῖς ἐταίροις καὶ ταῖς δούλαις προσέταξε, στρωμνὴν ὑπὸ τῇ προσταῳ ποιῆσαι, καὶ περικαλλῇ ἱμάτια (στρώματα) βεβαμμένα πορφυρᾷ ἐμβαλεῖν, καὶ στῶσαι τάπητας ἄνωθεν, καὶ καλύπτρας ἐνθεῖναι ἀπαλὰς ἄνωθεν ὥστε εἰληθῆναι, καὶ περιβληθῆναι, αὗται δὲ ἐξήλθοσαν τοῦ οἴκου, φῶς ἐν χερσὶ κατέχουσαι, ταχέως δὲ ἔστρωσαν δύο κοίτας ἐνεργοῦσαι καὶ πονοῦσαι· Πρὸς τοῦτον δὲ παραλογιζόμενος εἶπεν ὁ ταχύπους Ἀχιλλεὺς· Ἐξω μὲν οὖν κοιμήθητι, ἀγαπητέ γέρον· μὴ τις τῶν Ἑλλήνων ἐνταῦθα ἀφίκηται γνῶμοδότης, οἷ δὴ μοι αἰεὶ βουλὰς ποιοῦνται παρακαθήμενοι, οἷα πρέπον ἐστὶ· τούτων εἴ τις σε θεάσαιο κατὰ τὴν ταχεῖαν σκοτεινὴν νύκτα, παραχρῆμα ἂν ἀναγγείλας Ἀγαμέμνονι τῷ βασιλεῖ τοῦ στρατοῦ, καὶ γένοιτ' ἂν ἀναβολὴ καὶ ὑπέρθσεις τῆς ἐλευθερίας τοῦ νεκροῦ· ἀλλ' ἄγε εἰπέ μοι τοῦτο, καὶ ἀληθῶς ἐρμήνευσον· πόσας ἡμέρας προθυμῇ ἐνταφιάζειν τὸν ἐνδοξότατον Ἕκτορα· Ἴν' ἐν τούτῳ ἐγὼ τε παραμένω καὶ τὸν στρατὸν διακωλύω καὶ κατέχω· Πρὸς τοῦτον δὲ μετὰ ταῦτα ἀπεκρί-

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος θεοειδής·
 660 Εἰ μὲν δὴ μ' ἐθέλεις τελέσαι τάφον Ἑκτορι δῖῳ,
 ὦδ' ἐκέ μοι ῥέζων, Ἀχιλεῦ, κεχαρισμένα θείης.
 Οἶσθα γάρ, ὡς κατὰ ἄστυ ἐέλμεθα, τηλόθι δ' ὕλη,
 Ἀξέμεν ἐξ ὄρεος· μάλα δὲ Τρῶες δεδίασιν,
 Ἐννημαρ μὲν κ' αὐτὸν ἐνὶ μεγάροις γοάοιμεν,
 665 Τῇ δεκάτῃ δέ κε θάπτοιμεν, δαινυτό τε λαός·
 Ἐνδεκάτῃ δέ κε τύμβον ἐπ' αὐτῷ ποιήσαιμεν,
 Τῇ δὲ δυωδεκάτῃ πολεμίζομεν, εἴπερ ἀνάγκη.

Τὸν δ' αὖτε προτέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἔσται τοι καὶ ταῦτα, γέρον Πριάμ', ὡς σὺ κελεύεις·
 670 Σχήσω γὰρ τόσσον πόλεμον χρόνον, ὅσσον ἄνωγας.
 ὦς ἄρα φωνήσας, ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος
 Ἐλλαβε δεξιτερὴν, μήπως δείσῃ ἐνὶ θυμῷ.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο
 Κῆρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μῆδ' ἔχοντες·
 675 Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς εὖδε μυχῷ κλισίης εὐπῆκτου·
 Τῷ δὲ Βρισηΐς παρελέξατο καλλιπάρῃος.

Ἄλλοι μὲν ρά θεοὶ τε καὶ ἄνδρες ἵπποκορυσταὶ
 Εὖδον παννύχιοι, μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ·
 Ἄλλ' οὐχ Ἑρμείαν ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτεν,
 680 Ὀρμαίνοντ' ἀνὰ θυμόν, ὅπως Πρίαμον βασιλῆα
 Νηῶν ἐκπέμφειε, λαθὼν ἱερούς πυλαωρούς.
 Στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 ὦ γέρον, οὗ νύ τι σοὶ γε μέλει κακόν· οἷον ἔθ' εὐδεις
 Ἀνδράσιν ἐν δῆλοισιν, ἐπεὶ σ' εἶασεν Ἀχιλλεύς·
 685 Καὶ νῦν μὲν φίλον υἱὸν ἐλύσας, πολλὰ δ' ἔδωκας·
 Σεῖο δὲ κεν ζωοῦ καὶ τρεῖς τόσα δοῖεν ἄποινα

νατο ὁ θεοειδὴς γέρον Πρίαμος· εἴ με δὴ βούλει ἐκ-
τελέσαι ἐπιτάφια τῷ ἐνδοξοτάτῳ Ἑκτορί, οὕτως ἂν
μοι πράττων, ὦ Ἀχιλλεῦ, τὰ πρὸς χάριν ποιήσαι-
ας· οἶδας γὰρ ὅτι κατὰ τὴν πόλιν ἐγκεκλείσμεθα·
πόρρωθι δὲ ὁ δρυμὸς ὥστε ἀγαγεῖν ἐκ τοῦ ὅρους·
πάνυ δὲ οἱ Τρῶες φοβοῦνται· Ἐννέα μὲν οὖν ἡμέρας
αὐτὸν ἐν τοῖς οἴκοις κλαίοιμεν ἂν, τῇ δεκάτῃ δὲ θά-
πτοιμεν ἂν, καὶ ὁ λαὸς εὐωχοῖτο· τῇ ἐνδεκάτῃ δὲ μνη-
μα ἐπ' αὐτῷ ποιήσαιμεν ἂν, τῇ δωδεκάτῃ δὲ πολε-
μήσομεν εἰ ἔστιν ἀνάγκη· Πρὸς τοῦτον δὲ εἶπεν ὁ
ταχύπους ἐνδοξότατος Ἀχιλλεύς· Ἔσαι σοι καὶ ταῦ-
τα, ὦ γέρον Πρίαμε, καθάπερ σὺ λέγεις· ἐπισχί-
σω γὰρ καὶ διακωλύσω ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον τὸν πό-
λεμον, ὅσον ἐκέλευσας· Οὕτω δὴ εἰπὼν τὴν χεῖρα
τοῦ γέροντος παρὰ τῷ καρπῷ ἐκράτησε τὴν δεξιάν,
ἵνα μὴ φοβηθῇ ἐν τῇ ψυχῇ· οὗτοι μὲν οὖν ἐν τῇ
προστώῳ τοῦ οἴκου αὐτοῦ ἐκοιμήθησαν ὅτε κῆρυξ
καὶ ὁ Πρίαμος πυκνὰ καὶ συνετὰ βουλευόμενα κατὰ
διάνοιαν ἔχοντες· ὁ Ἀχιλλεύς δὲ ὑπνώσεν ἐν τῷ ἐν-
δοτέρῳ τῆς καλῶς εἰργασμένης σκηνῆς· παρ' αὐτῷ
δὲ ἡ τοῦ Βρισέως θυγάτηρ ἡ περικαλλὴς κατεκλιθῇ.
Οἱ ἄλλοι μὲν οὖν θεοὶ καὶ πολεμισταὶ ἄνδρες ὑπνωτ-
τον δι' ὅλης τῆς νυκτὸς, ἀπαλῶ ὑπνῷ κεκρατημένοι·
ἀλλ' οὐ τὸν πολυωφελῆ Ἑρμῆν ὕπνος κατελάμβανε,
διανούμενον κατὰ ψυχὴν ὅπως Πρίαμον τὸν βασιλέα,
τῶν νεῶν ἐκπέμφει καὶ ἀπαγάγοιεν, λαθὼν τοὺς ἱε-
ροὺς φύλακας τῶν πυλῶν, ἔστι δὲ ὑπεράνω τῆς κε-
φαλῆς καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν λόγον· ὦ γέρον, οὐδέν
σοι ἐν φροντίδι ἐστὶ τὸ δεινόν· ὦ πῶς ἔτι καθεύ-
δεις ἐν πολεμίοις ἀνδράσιν, ἐπεὶ σὺ σε εἶασε ζῆν ὁ
Ἀχιλλεύς, καὶ νῦν μὲν τὸν ἀγαπητὸν υἱὸν ἐλυτρώ-
σω, πολλὰ δὲ ἔδωκας, σοῦ δὲ ζῶντος, καὶ τρεῖς
ποσαῦτα δοῖεν ἂν λύτρα οἱ μετὰ ταῦτά σοι ὑπο-

Παῖδες τοὶ μετόπισθε λελειμμένοι, αἴκ' Ἀγαμέμνων
Γροῖη σ' Ἀτρείδης, γινώσσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.

- “Ὡς ἔφατ'· ἔδδαισεν δ' ὁ γέρων, κήρυκα δ' ἀνίστη·
690 Τοῖσι δ' Ἑρμείας ζεύξ' ἵππους ἡμίονους τε·
Ῥίμφα δ' ἄρ αὐτὸς ἔλαυνε κατὰ στρατὸν, οὐδέ τις ἔγνω·
Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἴξον εὐρρέϊος ποταμοῖο
Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον,
Ἥως δὲ κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἴαν·
695 Οἱ δ' εἰς ἄστυ ἔλων οἰμωγῇ τε στοναχῇ τε
Ἴππους, ἡμίονοι δὲ νέκυν φέρον· οὐδέ τις ἄλλος
Ἐγνω πρόσθ' ἀνδρῶν καλλιζώνων τε γυναικῶν·
Ἄλλ' ἄρα Κασσάνδρα, ἰκέλη χρυσῇ Ἀφροδίτῃ,
Πέργαμον εἰσαναβάσα, φίλον πατέρ' εἰσενόησεν
700 Ἑσταότ' ἐν δίφρῳ, κήρυκά τε ἀστυβοώτην·
Τὸν δ' ἄρ ἐφ' ἡμίονων ἴδε κείμενον ἐν λεχέεσσι·
Κώκυσέν τ' ἄρ ἔπειτα, γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστυ·
Ὀφείσθε, Τρῶες, καὶ Τρωϊάδες, Ἑκτορ' ἰόντες,
Εἴ ποτε καὶ ζῶντι μάχης ἐκνοστήσαντι
705 Χαίρετ'· ἐπεὶ μέγα χάρμα πόλει τ' ἦν, παντί τε δήμῳ·
“Ὡς ἔφατ'· οὐδέ τις αὐτόθ' ἐνὶ πτόλει λίπετ' ἀνὴρ,
Οὐδὲ γυνή· πάντας γὰρ ἀάσχετον ἵκετο πένθος·
Ἀγχοῦ δὲ ξύμβληντο πυλάων νεκρὸν ἄγοντι·
Πρῶται τῷ γ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ
710 Τιλλέσθην ἐφ' ἄμαξαν εὐτρόχον αἵξασαι,
Ἀπτόμεναι κεφαλῆς· κλαίων δ' ἀμφίσταθ' ὄμιλος·
Καί νύ κε δὴ πρόπαν ἡμαρ ἐς ἥελιον καταδύντα
Ἑκτορα δακρυχέοντες ὀδύροντο πρὸ πυλάων,
Εἰ μὴ ἄρ ἐκ δίφροιο γέρων λαοῖσι μετιπύδα·

λειφθέντες υἱοὶ, εἰάν Ἀγαμέμνων ἐπίστανταί σε ὁ τοῦ Ἀτρείως, γινῶσι δὲ καὶ πάντες οἱ Ἕλληνες. Οὕτως εἶπεν· ἐφειβήθη δὲ ὁ γέρον, τὸν κήρυκα δὲ ἀνέστησε, τοῦτοίς δὲ Ἑρμῆς ἔξευξε τοὺς ἵππους καὶ τὰς ἡμίονας, ταχέως δὲ αὐτὸς ἤγε κατὰ τὸν στρατὸν, οὐδὲ τις ἐνόησεν, ἀλλ' ὅπνινίκα δὴ ἀφίκοντο εἰς τὴν διάβατιν τοῦ καλῶς ρέοντος ποταμοῦ, ὁ μὲν Ἑρμῆς μετὰ ταῦτα ἀπῆλθεν εἰς τὸν ὑψηλὸν οὐρανόν· Ἡ ἡμέρα δὲ ἡ τὸ κροκοειδὲς ἱμάτιον ἔχουσα διεχύθη ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν, οὗτοι δὲ εἰς τὴν πόλιν ἤλαυνον σὺν στεναγμῷ καὶ θρήνῳ τοὺς ἵππους, αἱ ἡμίονοι δὲ τὸν νεκρὸν ἔφερον, οὐδὲ τις ἄλλος ἐνόησε πρότερον τῶν τε ἀνδρῶν καὶ τῶν περικαλλεῖς ζώνας ἔχουσῶν γυναικῶν, ἀλλὰ ἡ Κασσάνδρα ἡ ὁμοία τῇ Ἥρῃ Ἀφροδίτῃ, ἀναβάσας εἰς τὴν ἀκρόπολιν τὸν ἀγαπητὸν πατέρα ἐθεάσατο ἐστῶτα ἐπὶ τοῦ ὀχήματος, καὶ τὸν κήρυκα τὸν κατὰ τὴν πόλιν βοῶντα, τοῦτον δὲ ἐπὶ τῶν ἡμιόνων ἐθεάσατο κείμενον ἐν τῇ στρωμνῇ· ὠλόλυξε γοῦν μετὰ ταῦτα καὶ ἐφώνησε κατὰ πᾶσαν τὴν πόλιν· Ἰδετε, ὦ Τρῶες, καὶ Τρωάδες, τὸν Ἑκτορα ἐλθόντες, εἶποτε καὶ ζῶντι ἐκ τῆς μάχης ὑποστρέφαντι ἐχαίρετε· ἐπεὶ δὴ μεγάλη χαρὰ τῇ τε πόλει ἦν καὶ παντὶ τῷ δήμῳ. Οὕτως εἶπεν οὐδὲ τις αὐτοῖσι ἐν τῇ πόλει ἀνὴρ ὑπελείφθη οὐδὲ γυνή· πάντας γὰρ ἀκάθεικτον πένθος κατέλαβε, ἐγγυὲς δὲ τῶν πυλῶν συνέβαλον ἄγοντι τὸν νεκρὸν· πρῶται αὐτῷ ἡ ἀγαπητὴ γαμετὴ καὶ σεβαστὴ μήτηρ τὰς τρίχας ἀνέσπων, ἐπὶ τὴν εὐπετῶς τρέχουσαν (καλοὺς τρόχους ἔχουσαν) ἄμαξαν ὀρμήσασαι, ἀπτόμεναι τῆς κεφαλῆς, κλαίων δὲ περιστάτο ὁ λαός. Καὶ δὴ ἂν πᾶσαν τὴν ἡμέραν μέχρι τῆς καταδύσεως τοῦ ἡλίου τὸν Ἑκτορα κλαίοντες ἐθρήνουν, ἐμπρόθεν τῶν πυλῶν,

- 715 Εἴξατέ μοι οὐρεῦσι διελθέμεν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἄσσεσθε κλαυθμοῖο, ἐπὴν ἀγάγοιμι δόμονδε.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δὲ διέστησαν, καὶ εἶξαν ἀπὴνῃ·
 Οἳ δ' ἐπεὶ εἰσάγαγον κλυτὰ δώματα, τὸν μὲν ἔπειτα
 Τρητοῖς ἐν λεχέεσσι θέσαν, παρὰ δ' εἶσαν αἰοιδούς
 720 Θρήνων ἐξάρχουσ', οἷτε στονόεσσιν αἰοιδῶν
 Οἳ μὲν ἄρ' ἐθρήιον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
 Τῇσιν δ' Ἀνδρομάχῃ λευκώλενος ἦρχε γόοιο,
 Ἔκτορος ἀνδροφόνοιο κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα·
 Ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὦλεο, καὶ δέ με χήρην
 725 Λεῖπεις ἐν μεγάροισι· πάϊς δ' ἔτι νήπιος αὐτῶς,
 Ὅν τέκομεν σύ τ' ἐγώ τε δυσάμμοροι, οὐδέ μιν οἶω
 Ἦβην ἵζεσθαι· πρὶν γὰρ πύλιν ἦδε κατ' ἄκρης
 Πέρσεται· ἢ γὰρ ὦλωλας ἐπίσκοπος, ὅσπερ αὐτὴν
 Ῥύσκει, ἔχες δ' ἀλόχους κεδνάς, καὶ νήπια τέκνα,
 730 Αἶψά τοι τάχα νηυσὶν ὀχήσονται γλαφυρῇσι,
 Καὶ μὲν ἐγὼ μετὰ τῇσι· σύ δ' αὖ, τέκος, ἢ ἐμοὶ αὐτῇ
 Ἔψαι, ἐνθα κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο,
 Ἀθλεύων πρὸ ἀνακτος ἀμειλίχου· ἢ τις Ἀχαιῶν
 Ῥίψαι, χειρὸς ἐλὼν, ἀπὸ πύργου, λυγρὸν ὄλεθρον
 735 Χωόμενος· ὃ τινι δήπου ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἔκτωρ,
 Ἦ πατέρ', ἢ καὶ υἱόν· ἐπεὶ μάλα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 Ἔκτορος ἐν παλάμῃσιν ὀδᾶξ' ἔλον ἄσπετον οὐδας·
 Οὐ γὰρ μείλιχος ἔσκε πατὴρ τεὸς ἐν δαΐ λυγρῇ·
 Τῷ καὶ μιν λαοὶ μὲν ὀδύρονται κατὰ ἄστρῳ.
 740 Ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόνον καὶ πένθος ἔθηκας,
 Ἔκτορ, ἐμοὶ δὲ μάλιστα λελεῖψεται ἄλγεα λυγρά·
 Οὐ γὰρ μοι Θνήσκων λεχέων ἐκ χεῖρας ὄρεξας·

εἰ μὴ ἄρα ἐκ τοῦ ὀχήματος ὁ γέρων ἐν τῷ πλήθει εἶπεν· Ὑποχωρήσατέ μοι τοῖς ἡμίοσι διελθεῖν, μετὰ ταῦτα δὲ ἐμπλησθήσεσθε κλαυθμοῦ, ἐπὰν ἀγάγοιμι αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον. Οὕτως εἶπεν· οὗτοι δὲ διέχωρίσθησαν καὶ ὑπεχώρησαν τῇ ἀμάξῃ, οὗτοι δὲ ἐπεὶ εἰσήγαγον εἰς τὰ ἔνδοξα οἰκήματα, τοῦτον μὲν μετὰ ταῦτα ἐν τοῖς τετρημένοις λέχεσιν ἔθηκαν· παρεκάθισαν δὲ θρηνηδοὺς, οἳ τῶν θρηνῶν ἡγοῦνται καὶ τῆς τῶν στεναγμῶν ᾠδῆς. Οὗτοι μὲν οὖν ἐθρήνουν, ἐπεστέναζον δὲ αἱ γυναῖκες· ταύταις δὲ ἡ λευκοβραχίων Ἀνδρομάχη ἡγείτο τοῦ θρήνου, τοῦ ἀνδροκτόνου Ἑκτορος τὴν κεφαλὴν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχουσα. ὦ ἄνερ, νέος ἐξεκόπης τῆς ζωῆς, ἐμὲ δὲ χήραν καταλείπεις ἐν τοῖς οἴκοις, ὁ παῖς δ' ἐτι βρέφος οὕτως ἐστίν, ὃν ἐγεννήσαμεν σύ τε καὶ ἐγὼ οἱ δυστυχεῖς καὶ ἄθλιγοι, οὐδὲ οἶομαι αὐτὸν εἰς ἡλικίαν ἐλεύσεσθαι· πρότερον γὰρ ἢδε ἡ πόλις κατὰ κορυφῆς (κατακράτος) ἐκπορθήσεται. ὥντως γὰρ ἐφθάρης ὁ ἔφορος καὶ φύλαξ σύ, ὃς αὐτὴν ἔσωζες, κατεῖχες δὲ καὶ συνετηρεῖς τὰς σεμνὰς γαμετὰς καὶ τὰ νεογνὰ τέκνα αἱ δὴ σοι ταχέως ἐν ταῖς κοίλαις ναυσὶν ἐποιχίσονται καὶ ἐν αὐτοῖς πορεύονται, καὶ δὴ καὶ ἐγὼ μετὰ τούτων· σύ δὲ, ὦ τέκνον, ἢ ἐμοὶ αὐτῇ ἀκολουθήσεις, ὅπου ἔργα ἀπρεπῆ ἔργάζοιο ἂν ταλαιπωρῶν ἐμπροσθεν κυρίου ἀπνηοῦς, ἢ τις τῶν Ἑλλήνων ρίπτῃσει, ἀπὸ τῆς χειρὸς κρατήσας, ἐκ τοῦ πύργου (τείχους) θάνατον χαλεπὸν ὀργιζόμενος· ὧτινι δὴ που ἢ ἀδελφὸν ἀπέκτεινεν ὁ Ἑκτωρ ἢ πατέρα ἢ καὶ υἱόν· ἐπεὶ δὲ πάνυ πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων ἐν ταῖς παλάμαις τῷ Ἑκτορὶ τοῖς ὁδοῦσιν ἔλαβον τὸ μέγα ἔδαφος, οὐ γὰρ προσηνὴς καὶ ἡμερος ἦν ὁ σὸς πατὴρ ἐν τῇ χαλεπῇ μάχῃ, δι' ὃ καὶ οἱ λαοὶ μὲν θρηνοῦσιν αὐτὸν ἐν τῇ πόλει, ἐπιβλαβὲς δὲ καὶ ἐπάρατον πένθος καὶ θρῆνον ἐποίησας τοῖς γονεῦσιν, ὦ Ἑκτωρ, ἐμοὶ δὲ μᾶλλον καταλειφθήσονται λύπαι χαλεπαί· οὐ γὰρ

Οὐδέ τί μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος, οὗ τέ κεν αἰεὶ
Μεμνήμην νύκτας τε καὶ ἡμέατα δακρυχέουσα.

745 Ὡς ἔφατο κλαίους· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
Τῆσιν δ' αἶθ' Ἐκάβη ἀδινού ἐξῆρχε γόοιο·

Ἐκτορ, ἐμῷ θυμῷ πάντων πολὺ φίλτατε παίδων,

Ἡ μὲν μοι ζωὸς περ ἐὼν, φίλος ἦσθα θεοῖσιν,
Οἱ δ' ἄρα σεῦ κήδοντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴσῃ·

750 Ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμούς πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς

Πέρνασχ', ὄντιν' ἔλεσκε, πέρην ἀλὸς ἀτρυγέτοιο,

Ἐς Σάμον, ἔς τ' Ἴμβρον καὶ Λῆμον ἀμιχθαλόεσσαν·

Σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν ταναηκέϊ χαλκῷ,

Πολλὰ ρυτάζεσκεν ἐοῦ περὶ σῆμ' ἐτάροιο,

755 Πατρόκλου, τὸν ἔπεφνες· ἀνέστησεν δέ μιν οὐδ' ὥς·

Νῦν δέ μοι ἐρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισι

Κεῖσαι, τῷ ἱκελος, ὃν τ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων

Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν·

Ὡς ἔφατο κλαίουσα, γόον δ' ἀλίσστον ὄρινε.

760 Τῆσι δ' ἔπειθ' Ἑλένη τριτάτη ἐξῆρχε γόοιο·

Ἐκτορ, ἐμῷ θυμῷ δαέρων πολὺ φίλτατε πάντων

Ἡ μὲν μοι πόσις ἐστὶν Ἀλέξανδρος θεοειδής,

Ὅς μ' ἀγαγε Τροίηνδ' ὥς πρὶν ὥφελ' ἀπολέσθαι·

Ἦδη γὰρ νῦν μοι τόδε εἰκοστὸν ἔτος ἐστὶν,

765 Ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβην, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης·

Ἄλλ' οὐπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηλον·

Ἄλλ' εἴ τις με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοί

Δαέρων, ἢ γαλδῶν, ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων,

Ἡ ἐκυρὴ· ἐκυρὸς δὲ πατὴρ ὥς, ἡπίος αἰεὶ,

770 Ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυκες,

μοι ἀποθνήσκων ἐκ τῆς στρωμνῆς τὰς χεῖρας ἐξέτει-
 νας, οὐδὲ τινά μοι εἶπας λόγον πυκνόν καὶ συνετὸν
 οὐ γ' ἂν αἰεὶ ἐν μνήμῃ ἔχοιμι, νύκτωρ καὶ μεθιμέ-
 ραν δακρύουσα. Οὕτως εἶπε κλαίουσα, ἐπεστενάζον
 δὲ αἱ γυναῖκες ταύταις δὲ πάλιν Ἑκάβη συχνοῦ
 θρήνου ἠγεῖτο. Ὡς Ἐκτορ, πολλῶ προσφιλέστατε
 πάντων τῶν υἱῶν τῇ ἐμῇ ψυχῇ, ὄντως μὲν μοι ὅτε
 ἔξῃς προσφιλὴς ἐτύγχανες τοῖς θεοῖς. οὗτοι δέ σου
 ἐφρόντιζον καὶ ἐν τῇ μοίρᾳ γε τοῦ θανάτου· τοὺς ἄλ-
 λους μὲν γὰρ ἐμούς υἱούς ὁ ταχύπους Ἀχιλλεὺς
 ἐπέρα καὶ διεβίβαζεν ὄντινα ἐλάμβανεν, πέραν τῆς
 ἀκαταπονίτου (ἀκάρπου) θαλάσσης εἰς τὴν Σάμον,
 καὶ εἰς τὴν Ἰμβρον, καὶ τὴν Λῆμνον τὴν ἀπόσμι-
 κτον (ὁμιχλώδη). σοῦ δὲ ἐπειδὴ ἐξείλετο τὴν ψυ-
 χὴν ἐπιμήκει σιδήρῳ, πολλάκις ἐπέσυρε περὶ τὸ
 μνήμα τοῦ ἑαυτοῦ ἐταίρου Πατρόκλου, ὃν ἀπέκτει-
 νας, οὐδὲ οὕτως δὲ αὐτὸν αἰέστησε· νυνὶ δὲ μοι ἔν-
 δροσος καὶ χλωρὸς ἐν τοῖς οἴκοις κεῖσθαι, τούτῳ ὁ-
 μοίος, ὃν ὁ καλλίτοξος Ἀπόλλων τοῖς ἑαυτοῦ πρα-
 ἔσι βέλεσιν ἐπελθὼν ἐφόνευσεν. Οὕτως εἶπε κλαί-
 ουσα, θρῆνον δὲ ἄπαυστον ἠγείρε. Ταύταις δὲ πάλιν
 Ἑλένη τρίτη θρήνου ἠγεῖτο. Ὡς Ἐκτορ· τῇ ἐμῇ
 ψυχῇ πολλῶ προσφιλέστατε πάντων τῶν ἀνδραδέλ-
 φων, ὄντως μὲν μοι ἀνὴρ ἐστίν Ἀλέξανδρος ὁ θείαν
 μορφήν ἔχων, ὃς με ἠγαγεν εἰς τὴν Τροίαν, ὡς εἴ-
 θε πρὶν ὥφλε φθαρῆναι, ἥδη γὰρ μοι νῦν τοῦτο εἰ-
 κοστόν ἔτος ἐστίν, ἐξ οὗ ἐκείθεν ἀνεχώρησα, καὶ
 τῆς ἐμῆς ἀπῆλθον πατρίδος· ἀλλ' οὐδαμῶς σοῦ γε
 ἤκουσα λόγον κακόν, οὐδὲ ἀπαίδευτον, ἀλλ' εἴ τις
 μὲν καὶ ἄλλος ἐν τοῖς οἴκοις ἐλοιδαῖρει τῶν ἀνδραδέλ-
 φων, ἢ τῶν ἀνδραδέλφων, ἢ τῶν εὐειματοδυσῶν συνύμ-
 φων, ἢ ἡ πενθερά· ὁ γὰρ τοι πενθερός αἰεὶ προση-
 νὴς καὶ πρᾶός ἐστιν, ὥσπερ πατὴρ, ἀλλὰ σὺ τοῦ-

- Σῆ τ' ἀγανοφροσύνη, καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσι.
 Τῷ σέ θ' ἅμα κλαίω καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἀχνυμένη κῆρ.
 Οὐ γάρ τίς μοι ἔτ' ἄλλος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 Ἦπιος, οὐδὲ φίλος, πάντες δέ με πεφρίκασιν.
 775 Ὡς ἔφατο κλαίουσα· ἐπὶ δ' ἔστανε δῆμος ἀπείρων.
 Λαοῖσιν δὲ γέρων Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 Ἄξετε νῦν, Τρῶες, ξύλα ἄστυδε, μηδέ τι θυμῷ
 Δείσῃτ' Ἀργείων πυκινὸν λόχον. ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς
 Πέμπων μὲν ὧδ' ἐπέτελλε μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
 780 Μὴ πρὶν πημανεῖν, πρὶν δωδεκάτη μόλῃ ἡώς.
 Ὡς ἔφαθ' οἱ δ' ὑπ' ἀμάξῃσιν βόας ἡμιόνους τε
 Ζεύγυσαν· αἶψα δ' ἔπειτα πρὸ ἄστεος ἠγερέθοντο.
 Ἐννῆμαρ μὲν τοί γε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην·
 Ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη ἐφάνη φασσίμβροτος ἡώς.
 785 Καὶ τότε ἄρ' ἐξέφερον θρασὺν Ἕκτορα δακρυχέοντες
 Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ.
 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἡώς,
 Τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κλυτοῦ Ἕκτορος ἔγρετο λαός.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἠγερθεν, ὀμνηγέρες τ' ἐγένοντο,
 790 Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθοπι οἶνῳ
 Πᾶσαν, ὅπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα.
 Ὅστέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοι ἔταροί τε,
 Μυρόμενοι, θαλερὸν δὲ κατείβετο δάκρυ παρειῶν,
 Καὶ τὰ χρυσεῖν ἐς λάρνακα θῆκαν ἐλόντες.
 795 Πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν.
 Αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοίλῃν κάπετον θέσαν· αὐτὰρ ὕπερθε
 Πυκνοῖσιν λάεσσι κατεστόρησαν μεγάλοισι.
 Ῥίμφα δὲ σῆμ' ἔχεαν, περὶ δὲ σκοποὶ εἶατο πάντα,

τον λόγους παραινέσας διεκώλυες καὶ κατεῖχες τῇ σῇ φιλοφροσύνῃ καὶ τοῖς σοῖς ἡμέροις καὶ προσηνέσι λόγοις· δι' ὃ σέ τε ἅμα κλαίω καὶ ἐμὲ τὴν δυστυχῇ, λυπούμενη κατὰ ψυχὴν· οὐδεὶς γάρ μοι ἔτι ἄλλος ἐν τῇ εὐρυχωρῇ Τροίᾳ πρᾶος, οὐδὲ φίλος, πάντες δέ με μισοῦσι καὶ ἀπεχθῶς ὁρῶσιν. Οὕτως εἶπε κλαίουσα, ἐπεστέναξε δὲ ὁ πλεῖστος λαὸς, ἐν τῷ πλήθει δὲ Πρίαμος ὁ γέρων εἶπε λόγον· Ἀγάγετε νῦν, ὦ Τρῶες, ξύλα εἰς τὴν πόλιν, μηδὲ τι ἐν τῇ ψυχῇ φοβηθῆτε λόχον πυκνὸν τῶν Ἑλλήνων· ὅντως γάρ ὁ Ἀχιλλεὺς ἀποπέμπων μὲν δεῦρο ἀπὸ τῶν μελαίνων νεῶν ὑπισχνεῖτο μὴ πρότερον βλάψειν, πρὶν ἂν δωδεκὰτῃ ἡμέρᾳ ἀφίκηται· Οὕτως εἶπεν. οὔτοι δὲ ὑπὸ ταῖς ἀμάξαις τοὺς βόας καὶ τοὺς ἡμιόνους ἐξέγυνυσαν· ταχέως δὲ μετὰ ταῦτα πρὸ τῆς πόλεως συνηθροίσθησαν· ἐννέα μὲν οὖν ἡμέρας οὗτοι συνηγον πολλὰ ξύλα, ἀλλ' ὅπηνίκα δὴ ἐφάνη ἡ δεκάτῃ ἡμέρᾳ ἡ τὸ φῶς τοῖς ἀνθρώποις παρεχομένη, καὶ τότε δὴ ἐξήνεγκαν τὸν εὐτολμον Ἑκτορα δακρυόρτες, ἐν τῷ ἐσχάτῳ (μέσῳ) δὲ τῆς πυρᾶς τὸν νεκρὸν κατέθηκαν, ἐνέβαλον δὲ πῦρ· ἡνίκα δὲ ἐφάνη ἡ τὸν ὄρθρον γεννώσα ῥοδόχρους καὶ περικαλλῆς ἡμέρα, τῆνικαῦτα δὴ περὶ τὴν πυρκαϊάν τοῦ ἐνδόξου Ἑκτορος ἡθροίσθη ὁ λαός· ἐπεὶ δὲ συνήλθοσαν καὶ ἄθροοι ἐγένοντο, πρῶτον μὲν τὴν πυρκαϊάν κατέσβεσαν οἶνω θερμῷ πᾶσαν, ὅσον περιέσχεν ἡ δύναμις τοῦ πυρὸς, μετὰ ταῦτα δὲ τὰ λευκὰ ὅστ' αὖ συνέλεγον οἱ ἀδελφοὶ καὶ ἑταῖροι κλαίοντες, ἀκμαῖον δὲ δάκρυον κατεχεῖτο ἐκ τῶν παρειῶν (γνάθων). καὶ ταῦτα μὲν εἰς χρυσὴν θήκην ἔθηκαν λαβόντες, πέπλοις (ἱματίοις) πορφυροῖς μαλακοῖς περικαλύψαντες· ταχέως δὲ εἰς βαθὺ ὄρυγμα κατέθηκαν, ἄνωθεν δὲ λίθοις πυκνοῖς κατέστρωσαν ευμεγέθεσιν, εὐθέως δὲ μνήμα ἔχεαν,

Μὴ πρίν ἐφορμηθεῖεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοί.

800 Χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον· αὐτὰρ ἔπειτα

Εὖ τ' ἀναγειρόμενοι, δαίυντ' ἐρικυδέα δαῖτα,

Δώμασιν ἐν Πριάμοιο διοτρεφέος βασιλῆος.

ὣς οἷγ' ἀμφιέπον τάφον Ἑκτορος ἵπποδάμοιο.

πανταχοῖ δὲ κατὰ σκοποὶ περικαθῆντο ἵνα μὴ πρότερον ἐφορμήσειαν οἱ εὐόπλοι Ἕλληνες· χεῖαντες δὲ τὸ μνηῆμα εἰς τοῦ πίσω ἐπορεύθησαν· μετὰ ταῦτα δὲ καλῶς συναθροισθέντες εὐώχουντο πολυτελῆ καὶ περὶ δόξον εὐωχίαν ἐν τοῖς οἴκοις τοῦ Πριάμου, τοῦ ἐνδοξότατα τεθραμμένου βασιλέως. Οὕτως οὗτοι περὶ εἶπον, καὶ διενήργουν τὸ ἐπιτάφιον δεῖπνον τοῦ ἱππικοῦ καὶ πολεμικοῦ Ἑκτορος.

Ο Μ Η Ρ Ο Τ

ΒΑΤΡΑΧΟΜΥΟΜΑΧΙΑ

- Α**ρχόμενος πρώτως, Μουσῶν χορὸν ἐξ Ἑλικῶνος
 ἔλθειν εἰς ἐμὸν ἦτορ ἐπέυχομαι, ἔινεκέ τοι αἰοιδῆς·
 Ἦν νέον ἐν δέλτοισιν ἐμοῖς ἐπὶ γούνασι θῆκα,
 Δῆριν ἀπειρεσίην, πολεμόκλονον ἔργον Ἄρῃος,
 5 Ἐυχόμενος μερόπεσσιν ἐς οὐατα πᾶσι βαλέσθαι·
 Πῶς μῦες ἐν βατράχοισιν ἀριστεύσαντες ἔβησαν,
 Γηγενέων ἀνδρῶν μιμούμενοι ἔργα γιγάντων,
 Ὡς λόγος ἐν θνητοῖσιν ἔην· Τοίην δ' ἔχον ἀρχήν.
 Μῦς ποτε διψαλέος, γαλέης κίνδυνον ἀλύξας,
 10 Πλησίον ἐν λίμνῃ πίνων παρέθηκε γένειον,
 Ὕδατι τερπόμενος μελινδεῖ, τὸν δὲ κατεῖδε
 Λιμνόχαρις πολύφημος, ἔπος δ' ἐφθέγγετο τοῖον·
 Ζεῖνε, τίς εἶ; πόθεν ἦλθες ἐπ' ἡϊόνα; τίς δὲ σ' ὁ φῦσας;
 Πάντα δ' ἀλήθευσον, μὴ ψευδόμενόν σε νοήσω.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ

ΒΑΤΡΑΧΟΜΥΟΜΑΧΙΑ

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ.

Αρχὴν τήνδε ποιούμενος, προηγουμένως τὸν τῶν Μουσῶν σύλλογον ἐκ τοῦ Ἑλικωνος ἀφικέσθαι εἰς τὴν ἐμὴν ψυχὴν εὐχομαι, χάριν αἰδῆς καὶ ἐμμελείας ποιητικῆς· ἣν νοῶστί ἐν πινακιδίοις καὶ χάρταις ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς γόνασιν ἔθηκα, μάχην ἄπειρον, καὶ πλείστην, ἔργον πολυτάραχον πολέμου, δεόμενος εἰς τὰ ὦτα πάντων ἀνθρώπων ἐμβάλλειν κατὰ τίνα τρόπον οἱ μῦες κατὰ βατράχων ἀνδραγαθήσαντες ἀπήλλαξαν, τὰς τῶν ἐκ Γῆς γεννηθέντων ἀνδρῶν Γιγάντων πράξεις μιμούμενοι, ὥσπερ ἐν τοῖς ἀνθρώποις λόγος ἐστί· τοιαύτην ἀρχὴν εἶχεν ἡ μάχη· Μῦς ποτὲ ὑπερδιψῶν γαλῆς κίνδυνον διαφυγῶν, καὶ διασθεὶς, πλησίον ἐν λίμνῃ πίνων ἐνέβαλε τὴν σιαγόνα, ὕδατι εὐφραινόμενος ἰδεῖ καὶ χαρίεντι· τοῦτον δὲ ἐθεάσατο ὁ κατὰ λίμνῃ χαίρων πολύφημος, λόγον δ' εἶπε τοιοῦτον· ὦ φίλε, τίς εἶ; πόθεν ἐλήλυθας ἐπὶ τὸν αἰγιαλόν; τίς δ' ἐστὶν ὁ γεννήσας σε; πάντα δὲ ἀληθῶς εἶπε, καὶ ὅπως μὴ ψεύδεα λέγοντά σε ἐνιοήσω· εἰ γάρ σε κατανοήσω φιλίας ἄξιον,

- 15 Ἐἵ γάρ σε γνόινῃ φίλον ἄξιον, ἐς δόμον ἄξω,
 Δῶρα δέ τοι δώσω ξεινήϊα πολλὰ, καὶ ἐσθλά.
 Ἐἵμὶ δ' ἐγὼ βασιλεὺς Φυσίγναθος, ὃς κατὰ λίμνην
 Τιμῶμι ἐν βατράχοις, ἡγούμενος ἤματα πάντα.
 Καί με πατὴρ Πηλεὺς ἀνεθρέψατο, Ὑδρομεδούσῃ
- 20 Μιχθεῖς ἐν φιλότῃ παρ' ὀχθῆς Ἡριδανοῖο.
 Καί σε δ' ὁρῶ καλόν τε καὶ ἄλκιμον, ἔξοχον ἄλλων
 Σκηπτούχον βασιλῆα, καὶ ἐν πολέμοισι μαχητὴν
 Ἑμμεναι· ἀλλ' ἄγε θᾶσσον ἐὴν γενεὴν ἀγόρευε.
 Τὸν δ' αὖ Φιχάρπαξ ἡμείβετο, φώνησέν τε·
- 25 Τίπτε γένος τοῦμόν ζητεῖς, φίλε; δῆλον ἅπασιν
 Ἀνθρώποις τε, Θεοῖς τε, καὶ οὐρανίοις πετεηνόις·
 Φιχάρπαξ μὲν ἐγὼ κικλήσκομαι, ἐμὶ δὲ κοῦρος
 Τρωξάρταο πατρὸς μεγαλήτορος· ἡ δέ νυ μήτηρ
 Λειχομούλη, θυγάτηρ Πτερνοτρώκτου βασιλῆος.
- 30 Γεῖνατο δ' ἐν καλύβῃ με, καὶ ἐξεθρέψατο βρωτοῖς
 Σύκοις, καὶ καρύοις, καὶ ἐδέσμασι παντοδαποῖσι.
 Πῶς δὲ φίλον ποιῇ με, τὸν εἰς φύσιν οὐδὲν ὅμοιον;
 Σοὶ μὲν γὰρ βίος ἐστὶν ἐν ὕδασι, αὐτὰρ ἔμοι γε
 Ὅσσα παρ' ἀνθρώποις τρῶγειν ἔθος· οὐδέ με λήθει
- 35 Ἄρτος τρισκοπάνιστος ἀπ' εὐκύκλου κανέοιο,
 Ὅτε πλακοῦς τανύπεπλος ἔχων πολὺ σισαμότυρον,
 Ὅυ τόμος ἐκ πτέρνης, οὐχ' ἥπατα λευκοχίτωνα,
 Ὅυδὲ τυρὸς νεόπηκτος ἀπὸ γλυκεροῖο γάλακτος,
 Ὅυ χρηστὸν μελίτωμα, τὸ καὶ Μάκαρες ποθέουσιν,
- 40 Ὅυδ' ὅσα πρὸς θοίνῃν μερόπων τεύχουσι μάγειροι,
 Κρομμύντες χύτρας ἀρτύμασι παντοδαποῖσιν.
 Ὅυ τρώω ραράνας, οὐ κράμβας, οὐ κολοκύντας,

εἰς τὸν οἶκόν σε ἄξω, χάριτας δέ σοι δωρήσομαι ξενίας καὶ φιλίας, πολλὰς τε καὶ ἀγαθὰς. Εἰμὶ δὲ ἐγὼ Φυσίγναθος ὁ βασιλεὺς, ὃς κατὰ τήνδε τὴν λίμνην τιμῶν ἄξιονμαι, ἐν τοῖς βατράχοις ἡγεμονεύων πάσας τὰς ἡμέρας· καὶ με Πηλεὺς πατὴρ ἀνέθρεψεν, Ὑδρομεδούσῃ μιγείς, καὶ συνδυασθεὶς ἐν ἐπιθυμίᾳ, παρὰ ταῖς ὄχθαις τοῦ Ἡριδανοῦ ποταμοῦ. καὶ δὴ καὶ σε βλέπω εὐεῖδῃ τε, καὶ ἰσχυρὸν διαφερόντως τῶν ἄλλων, σκηπτοφόρον βασιλέα, καὶ ἐν τοῖς πολλέμοις πολεμιστὴν εἶναι· ἀλλὰ γε τάχιον λέγε τὴν σαυτοῦ γενεάν. Πρὸς πῦτον δὲ ὁ Φιχάρπαξ ἀπεκρίνετο, καὶ εἶπε· Τί δήποτε τὸν ἐμὸν γένος ἐξατάξεις, ὦ φίλε; φανερόν ἐστιν ἅπασιν τοῖς τε ἀνθρώποις, καὶ τοῖς Θεοῖς, καὶ τοῖς πετεινοῖς τοῦ οὐρανοῦ· Φιχάρπαξ μὲν ἐγὼ ὀνομάζομαι, εἰμὶ δὲ υἱὸς Τρωξάρτου πατρὸς μεγαλοφύχου, καὶ γενναίου, ἡ δὲ γε μήτηρ ἐστὶ Λειχομύλη, ἡ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Πτέρνοτρῶκτου· ἔτεκε δέ με ἐν καλύβῃ, καὶ ἔθρεψε με ἐν τοῖς μάλιστα βρωσίμοις σύκοις τε, καρύοις τε, καὶ ὄφιοις παντοίοις· τίνα δὲ τρόπον ποιεῖς φίλον ἐμέ, τὸν κατὰ φύσιν μὴ ὅτι σοι ὅμοιον; σοὶ μὲν γὰρ ὁ βίος ἐστὶν ἐν τῷ ὕδατι, ἐμοὶ δὲ ἔθος ἐσθίειν ὅσα παρὰ τοῖς ἀνθρώποις τυγχάνει, οὐ γὰρ με λανθάνει ἄρτος πολυκοπάνιστος ἀπὸ κυκλοτεροῦς πινακίου, οὐτε πέμμα εὐρύπλαστον ἔχον πολλὴν σισαμίδα, καὶ τυρὸν τετριμμένον, οὐ τμήματα ἐκ κοπιδίου, οὐχ ἥπατα, λίπος λευκὸν, οἷον χιτῶνα, περιβεβλημένα, οὐ τυρὸς νεωστὶ πεπηγμένος ἀπὸ γλυκέως γάλακτος, οὐ μελίτωμα ἀγαθὸν, ὃ δὴ καὶ αὐτοὶ οἱ θεοὶ ποθοῦσιν, οὐδὲ ὅσα πρὸς εὐωχίαν ἀνθρώπων κατασκευάζουσιν οἱ μάγειροι σκευάζοντες, καὶ ἀρτύοντες τὰς χύτρας ἡδύσμασι παντοίοις. οὐκ ἐσθίω μὲν ραφάνιδας, οὐ κράμβας, οὐ κολοκύνθας, οὐδ' ἐν πράσοις χλωροῖς βόσκομαι, οὐδ' ἐν σελίνοις· ταῦτα γὰρ ὑμέτε-

- 'Ουδὲ πράσοις χλωροῖς ἐπιβόσκομαι, οὐδὲ σελίνοις
 ταῦτα γὰρ ὑμέτερ' ἐστὶν ἐδέσματα τῶν κατὰ λίμνην .
 45 'Ουδέ ποτ' ἐκ πολέμοιο κακὴν ἀπέφυγον αὐτὴν,
 'Αλλ' εὐθὺς μετὰ μῶλον ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθην .
 'Ανθρωπον οὐ δέδια, καί περ μέγα σῶμα φοροῦντα,
 'Αλλ' ἐπὶ λέκτρον ἰὼν, ἄκρον δάκτυλον καταδάκνω,
 Καὶ πτέριν λαβόμεν, καὶ οὐ πόνος ἵκανεν ἄνδρα .
 50 Νήδυμος οὐκ ἀπέφυγεν ὕπνος, δάκνοντος ἐμεῖο .
 'Αλλὰ δὺ μάλα πάντα τὰ δεῖδια πᾶσαν ἐπ' αἶαν,
 Κίρκον καὶ Γαλέην, οἳ μοι μέγα πένθος ἄγουσι,
 Καὶ Παγίδα στονόεσσαν, ὅπου δολοεῖς πέλε πότμος .
 Πλεῖστον δὴ γαλέην περιδεῖδια ἥτις ἀρίστη,
 55 'Η καὶ τρωγλοδύνοντα κατὰ τρώγλην ἐρεεῖνει .
 Πρὸς τὰδε μειδήσας Φυσίγναθος ἀντίον ἦυδα .
 Ξεῖνε, λίαν αὐχεῖς ἐπὶ γαστέρι· ἔστι καὶ ἡμῖν
 Πολλὰ μάλ' ἐν λίμνῃ, καὶ ἐπὶ χθονὶ θαύματ' ἰδέσθαι .
 'Αμφίβιον γὰρ ἔδωκε νομὴν βατράχοισι Κρονίων,
 60 Σκιρτῆσαι κατὰ γαῖαν, καὶ ἐν ὕδασι σῶμα καλύψαι,
 Στοιχείοις διττοῖς μεμερισμένα δώματα ναίειν .
 Εἰ δὲ θέλεις καὶ ταῦτα θαῆμεναι, εὐχερὲς ἐστί .
 Βαῖνέ μοι ἐν νῶτοισι· κράτει δέ με, μή ποτ' ὀλῃαι,
 'Οππως γηθόσυνος τὸν ἐμὸν δόμον εἰσαφίκηαι .
 65 'Ως ἄρ' ἔφη, καὶ νῶτ' ἐδίδου, ὁ δ' ἔβαινε τάχιστα
 Χεῖρας ἔχων τρυφεροῖο κατ' αὐχένος ἄλματι κούφῳ .
 Καὶ πρῶτον μὲν ἔχαιρεν, ὅτ' ἔβλεπε γείτονας ἔρμους,
 Νηξεί τερπόμενος Φυσιγνάθου· ἀλλ' ὅτε δὴ ῥα
 Κύμασι πορφυρέοισιν ἐκλύζετο, πολλὰ δακρύων
 70 'Αχρηστον μετάνοιαν ἐμέμφετο, τίλλε δὲ χαίτας,

ρα ὅσα ἐστὶ τῶν κατὰ λίμνην ἀναστρεφομένων. οὐ-
 δὲ πώποτε δειλιάσας ἀπέφυγον τὴν κακὴν βοήν τοῦ
 πολέμου, ἀλλὰ παραχρῆμα ἐπὶ τὴν συμπλοκὴν ἀφ-
 ικόμενος τοῖς πρωταγωνισταῖς συνέμιξα. ἄνθρωπον
 οὐ φοβοῦμαι, καὶ ταῦτα σῶμα μέγα ἔχοντα, ἀλλ' ἐ-
 πὶ τὴν κλίνην ἐρχόμενος πρὸς ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐ-
 τοῦ δάκνω, καὶ τῆς τοῦ ποδὸς πτέρνης ἐλαβόμην τῶ
 στόματι, καὶ ὁδύνη οὐ κατέλαβε τὸν ἄνδρα, οὐδ' ὁ
 ἡδὺς καὶ δυσαπάλλακτος ὕπνος ἀπέστη, δάκνοντος
 ἐμοῦ. ἀλλὰ δύο πάντα ταῦτα φοβοῦμαι κατὰ πᾶσαν
 τὴν γῆν, ἱέρακα καὶ γαλῆν, οἳ μοι μεγάλην συμ-
 φορὰν ἐπιφέρουσιν, καὶ παγίδα, τῶν πολλῶν στε-
 ναγμῶν αἰτία, ἐνθα ὁ ἀπατεῶν καὶ ἐπικρυπτός θά-
 νατός ἐστι. μάλιστα δὲ τὴν γαλῆν δέδοικα, ἥ τις
 βελτίστη ἐστίν, ἥ δὴ με καὶ εἰς τὴν μυωξίαν εἰσερ-
 χόμενον, κατ' αὐτὴν ἔτι τὴν μυωξίαν, ἐπιζητεῖ λα-
 βεῖν. Πρὸς ταῦτα δὲ ἐπιγελάσας ὁ Φυσίγναθος ἐν-
 ἀντίον ἔλεγεν· ὦ φίλε, σφόδρα μεγαλοφρονεῖς ἐπὶ
 τῇ γαστρὶ, ἔστι δ' ἄρα καὶ ἡμῖν πολλὰ καὶ ἐν λί-
 μνῃ, καὶ ἐπὶ γῆς θαυμαστὰ ἰδεῖν. διττὴν γὰρ δίαι-
 ταν ἔδωκε τοῖς βατράχοις ὁ τοῦ Κρόνου υἱός, καὶ
 διττὸν βίον, χορεῦσαι καὶ τέρπεσθαι κατὰ γῆν, καὶ
 ἐν τῷ ὕδατι τὸ σῶμα καλύψαι, στοιχείοις δυοῖν κε-
 χωρισμένα οἰκήματα κατοικεῖν. Εἰ δὲ βούλει καὶ
 ταῦτα καταμαθεῖν, ῥάδιον καὶ εὐπετές ἐστίν. Ἀνά-
 βηθι ἐπὶ τὰ ἐμὰ νῶτα, ἔχου δέ μου, μήποτε κα-
 ταπεσῶν ἀπόλλῃ. ἵνα χαιρῶν, καὶ ἀγαλλόμενος εἰς
 τὸν ἐμὸν οἶκον ἀφίκη. Οὕτω δὲ εἶπεν, καὶ τὰ νῶτα
 παρείχεν· οὗτος δὲ ἀνέβαινεν ὅτι τάχος πιδήματι ἐ-
 λαφρῶ καὶ εὐορμήτῳ ἴσχυον τὰς χεῖρας ἐπὶ τῷ τρυφερῷ
 καὶ ἀπαλῷ αυχένι. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἦδετο καὶ εὐ-
 φρανε, ἥνίκα ἑώρα πλησίον τὰ πρόσγεια τῆς λίμνης,
 χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος τῇ νήξει, καὶ πορείᾳ τοῦ Φυ-
 σιγνάθου. ἀλλ' ἥνίκα δὴ κύμασι πορφυροῖς καὶ μέλα-
 σι κατεβρέχετο, σφόδρα κλαίων, αἰόνοντα μεταιοῶν ἡ-
 τιάτο, καὶ κατεγίνωσκεν ἑαυτοῦ, ἀνέσπα δὲ τὰς τρί-

- Καὶ πόδας ἔσφιγγεν κατὰ γαστέρος, ἐν δὲ οἱ ἦτορ
 Πάλλετ' ἀηδεῖν, καὶ ἐπὶ χθόνα βούλεθ' ἰκέσθαι.
 Δεινὰ δ' ὑπεστονάχιζε, φόβου κρυδέντος ἀνάγκη.
 Ὀυρὴν μὲν πρῶτισιν ἐν ὕδασι, ἥτε κώπην
- 75 Σύρων, εὐχόμενός τε θεοῖς ἐπὶ γαῖαν ἰκέσθαι,
 Κύμασι πορφυρέοισιν ἐκλύζετο, πολλὰ δακρύων.
 Καὶ τοῖον φάτο μῦθον, ἀπὸ στόματος δ' ἀγόρευεν.
 Ὀυχ' οὕτω νώτοισιν ἐβάσταξε φόρτον ἔρωτος
 Ταῦρος, ὅτ' Εὐρώπην διὰ κύματος ἦγ' ἐπὶ Κρήτην,
- 80 Ὡς νῦν ἀπλώσας ἐπὶ νώτιον ἦγεν ἐς οἶκον
 Βάτραχος, ὑψώσας ὥχρον δέμας ὕδατι λυγῶ.
 Ὕδρος δ' ἐξαίφνης ἀνεφαίνετο, δεινὸν ὄραμα
 Ἀμφοτέροις ὄρθον δ' ὑπὲρ ὕδατος εἶχε τράχηλον.
 Τοῦτον ἰδὼν κατέδυ Φυσίγναθος, οὔτι νοήσας
- 85 Ὅιον ἐταῖρον ἐμελλεν ἀπολλύμενον καταλείπειν,
 Δῦ δὲ βάθος λίμνης, καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν.
 Κεῖνος δ' ὥς ἀφέθη, πέσεν ὕπτιος εὐθύς ἐς ὕδωρ,
 Χεῖρας δ' ἔσφιγγεν, καὶ ἀπολλύμενος κατέτριζε.
 Πολλάκι μὲν κατέδυεν ἐφ' ὕδατι, πολλάκι δ' αὖτε
- 90 Λακτίζων ἀνέδυε, μόρον δ' οὐκ ἦν ὑπαλύξαι.
 Δευόμεναι δὲ τρίχες πλεῖστον βάρος ἦεν ἐπ' αὐτῶ.
 Ὕδατι δ' ἐλλύμενος, τοίους ἐφθέγγετο μύθους.
 Οὐ λήσεις γε Θεοὺς Φυσίγναθε, ταῦτα ποιήσας,
 Ἐς λίμνην μέ ρίψας ἀπὸ σώματος, ὥς ἀπὸ πέτρης.
- 95 Οὐ γάρ μου κατὰ γαῖαν ἀμείνων ἦσθα, χάκιστε,
 Παγκρατίῳ τε, πάλῃ τε, καὶ εἰς δρόμον, ἀλλ' ἀπατή-
 Εἰς ὕδωρ μ' ἔρριψας· ἔχει Θεὸς ἔκδικον ὄμμα. (σας
 Ποιῆν, ἀντέκτισιν τ' ὀρθὴν ὅς κ' ἀποδώσει.

χας, καὶ τοὺς πόδας συνείχε, καὶ ἔσφιγγεν ὑπὸ τὴν γαστέρα, ἐνδον δὲ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐκινεῖτο ἀήθως, καὶ πρὸς τὴν γῆν ἠθέλεν ἀφικέσθαι· χαλεπῶς δὲ ανεσένανξεν ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τοῦ ψυχροῦ δέους. Οὐρὰν μὲν τὰ πρῶτα ἐν τῷ ὕδατι καθάπερ κώπην ἐπισύρων, καὶ εὐχόμενος τοῖς θεοῖς πρὸς τὴν γῆν ἀφικέσθαι, κύμασι πορφυροῖς καὶ μέλασιν κατέβρεχε σφόδρα κλαίων, καὶ λόγον εἶπε τοιοῦτον, ἀπὸ σώματος δὲ ἐλάλει. Οὐχ οὕτως ἐπὶ τῶν νώτων ἐβάστασε φορτίον ἔρωτος ὁ Ταῦρος, ἥνικα τὴν Εὐρώπην ἤγε διὰ θαλάσσης ἐπὶ τὴν Κρήτην, ὥσπερ νῦν ἀνελόμενος καὶ ἐφαπλώσας ἐπὶ τῶν νότων ἐμὲ ἄγει εἰς τὸν οἶκον ὁ βάτραχος, ἄρας καὶ ἐπικουφίσας τὸ χλωρόν αὐτοῦ σῶμα ἐπὶ τῷ λευκῷ ὕδατι. Ὑδρος δὲ αἰφνιδίως ἀνεφάνη, θέαμα φοβερόν ἐκατέρω, ὀρθὸν δὲ τὸν τράχηλον εἶχεν ὑπεράνω τοῦ ὕδατος· τοῦτον θεατᾶμενος ὁ Φυσίγναθος κατεβαπτίσθη, καὶ ἔτι λογισάμενος ὁποῖον φίλον ἀπολούμενον ἔμελλε καταλείπειν, κατέβη δὲ εἰς τὸ βάθος τῆς λίμνης, καὶ ἐξέφυγε τὴν θανατηφόρον ἀνιάραν μοῖραν. Ἐκείτος δὲ ἐπειδὴ κατελείφθη ἔπεσε παραχρῆμα ὕπτιος εἰς τὸ ὕδωρ, ἔσφιγγε δὲ καὶ συνείχε τὰς χεῖρας, καὶ ἀπολούμενος διεγόγγυζε. καὶ πολλάκις μὲν κατεβαπτίζετο εἰς τὸ ὕδωρ, πολλάκις δὲ πλῆττων τοῖς ποσὶν ἀνεφέρετο, τὸν θάνατον δὲ οὐκ ἦν δυνατόν ἐκφυγεῖν. βρεχόμεναι δὲ αἱ τρίχες μέγιστον βάρος ἦσαν ἐπὶ αὐτῷ· ὕδατι δὲ ἀπολούμενος τοιοῦτους λόγους ἐφθέγγετο. Οὐ λήσεις τοὺς θεοὺς, ὦ Φυσίγναθε, ταῦτα πεποιηκώς, εἰς τὴν λίμνην με ἀπορρίψας ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ σώματός σου, ὥσπερ ἀπὸ τινος πέτρας ὑψηλῆς· οὐκ ἂν μου κατὰ γῆν κρείσσων ἐτύγχανες, ὦ πονηρότατε, παγκρατίω τε, καὶ πάλῃ, καὶ εἰς δρόμον, ἀλλ' ἀπατήσας καὶ ψευδάμενος ἔρριψάς με εἰς τὸ ὕδωρ· ἔχει ὁ θεὸς τιμωρητικὸν ὀφθαλμόν, καὶ κόλασιν καὶ ἀνταπόδοσιν δικαίαν, ὃς δὴ ἀποδώσει σοι,

- Τοῖς τίσουσί σε μυῶν στρατὸς ἐὺδ' ὑπαλύξεις .
 100 "Ως εἰπὼν, ἀπέπνευσεν ἐν ὕδασι· τὸν δὲ κατεῖδε
 Δειχοπῖναξ ὄχθησιν ἐφεζόμενος μαλακῆσι·
 Δεινὸν δ' ἐξολόλυξε, δραμὼν δ' ἤγγειλε μύεσσιν .
 'Ως δ' ἔμαθον τὴν μοῖραν, ἔδυ χόλος αἰνὸς ἅπαντας,
 Καὶ τότε κηρύκεσσιν ἐοῖς ἐκέλευσαν ὑπ' ὄρθον
 105 Κηρύσσειν ἀγορήνδ' ἐς δώματα Τρωξάρταο,
 Πατρὸς δυστήνου Ψυχάρπαγος, ὃς κατὰ λίμνην
 "Υπτιος ἐξήπλωτο νεκρὸν δέμας, οὐδὲ παρ' ὄχθας
 'Ην ἤδη τλήμων, μέσσω δ' ἐπενήχετο πόντῳ .
 , 'Ως δ' ἦλθον σπεύδοντες ἅμ' ἡοῖ, πρῶτος ἀνέστη
 110 Τρωξάρτης ἐπὶ παιδί χολούμενος, εἶπέ τε μῦθον.
 'Ω φίλοι, εἰ καὶ μοῦνος ἐγὼ κακὰ πολλὰ πέπονθα
 'Εκ βατράχων, ἀλλ' ἡ πείρα πάντεσσι τέτυκται .
 Εἰμὶ δὲ νῦν ἐλεεινός, ἐπεὶ τρεῖς παῖδας ὄλεσσα·
 Καὶ τὸν πρῶτον μὲν ῥα κατέκτανεν ἀρπάξασα
 115 'Εχθίστη γαλέη, τρώγλης ἔκτοσθε λαβοῦσα
 Τὸν δ' ἄλλον πάλιν ἄνδρες ἀπηνέες εἰς μόρον ἤξαν,
 Καινοτέραις τέχναις, ξύλινον δόλον ἐξευρόντες,
 "Ην Παγίδα καλέουσι, μυῶν ὀλέτειραν ἐοῦσαν·
 'Ο τρίτος δ' ἦν ἀγαπητὸς ἐμὸι καὶ μητέρι κεδνῇ,
 120 Τοῦτον ἀπέπνιξεν βάτραχος κακὸς ἐς βυθὸν ἄξας·
 'Αλλ' ἄγεθ' ὀπλισώμεσθα, καὶ ἐξέλθωμεν ἐπ' αὐτούς,
 Σώματα κοσμήσαντες ἐν ἔντεσι δαιδαλέοισι .
 Ταῦτ' εἰπὼν, ἀνέπεισε καθοπλίζεσθαι ἅπαντας·
 Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνημῆσιν ἐθήκαν,
 125 'Ρήξαντες κυάμους χλωροὺς εὖ δ' ἀσκήσαντες,
 Οὔς αὐτοὶ διὰ νυκτὸς ἐπιστάντες κατέτρωξαν·

Διὰ ταῦτα τιμωρήσονται σε ὁ τῶν μυῶν στρατός, οὐ
 δὲ διαδράσεις. Οὕτως εἰπὼν ἐξέπνευσεν ἐν τῷ ὕδατι·
 ἐθεάσατο δὲ αὐτὸν Λειχοπίναξ ἐπὶ ταῖς μαλακαῖς
 ὄχθαις καθήμενος· θρηνῶν δὲ τραίως ἀνεβόησε, καὶ
 δραμῶν ἀπήγγειλε τὸ γεγονὸς τοῖς μυσίν· Ἐπεὶ δὲ
 ἤκουσαν τὸν θάνατον, ὀργὴν χαλεπὴν ἐξῆψεν ἅπαντας,
 καὶ τινικαῦτα τοῖς ἑαυτῶν κήρυξιν ἐκέλευσαν ἔωθεν
 μάλα κηρύττειν, καὶ συγκαλεῖν ἀγορὰν εἰς τὰ οἰκή-
 ματα τοῦ Τρωξάρτου, υἱοῦ πατρὸς τοῦ ἀθλίου Φύχαρ-
 παγος, ὃς ἐν τῇ λίμνῃ ἐξήπλωτο ὑπτιος σῶμα νε-
 κρὸν, οὐδὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἔκειτο ἦδη ὁ ταλαίπωρος,
 ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς λίμνης ἐφέρετο· Ἐπεὶ δὲ παρ-
 εγένοντο ἐπείγομενοι ἅμα τῷ πρώτῳ, ἀνέστη πρῶτος
 Τρωξάρτης ἕνεκα τοῦ παιδὸς ὀργιζόμενος, καὶ εἶπε
 λόγον· ὦ φίλοι, εἰ καὶ μόνιος ἐγὼ πολλὰ δεινὰ ἔ-
 παθον ὑπὸ τῶν βατράχων, ἀλλ' ἦγε προσβολὴ καὶ
 ἐπιχείρησις κατὰ πάντας ἐγγεγόνει· εἰμὶ δὲ νῦν ἄ-
 θλιος καὶ οἰκτρὸς, ἐπειδὴ τρεῖς υἱοὺς ἀπώλεσα, καὶ
 τὸν μὲν πρῶτον ἀπέκτανεν ἀρπάζασα ἡ μισητοτάτη
 γαλῆ, ἔξω τῆς μυωξίας καταλαβοῦσα αὐτὸν, τὸν
 ἄλλον δὲ πάλιν ἄνδρες, ὡμοί τε, καὶ ἀγνώμονες εἰς
 θάνατον εἴλκυσαν νεωτέραις τέχναις καὶ ἐπιβουλαῖς,
 ξύλινόν τινα δόλον καὶ μηχανήματα ἐξευρόντες, ἦν Πα-
 γίδα ὀνομάζουσι, μυῶν θανατηφόρον οὔσαν· ὁ τρίτος
 δὲ ἦν ἀγαπητὸς ἐμοί, καὶ τῇ ἀγαθῇ μητρὶ, τοῦτον
 ἀπέπνιξεν ὁ βάτραχος κακὸς, εἰς τὸ βάθος τῆς λίμνης
 ἀπαγαγών· ἀλλ' ἄγετε καθοπλίζεσθε καὶ ἴωμεν κατ'
 αὐτῶν, τὰ σώματα περιστείλαντες ὅπλοις ποικίλοις·
 Ταῦτα εἰπὼν, κατέπεισεν ἅπαντας ἐνόπλους γενέ-
 σθαι· Κνημῖδας μὲν οὖν πρῶτον περὶ τὰς κνήμας ἔθη-
 καν, σχίσαντες χλωροὺς κυάμους, καὶ καλλῶς κατα-
 σκευάσαντες, οὓς αὐτοὶ νύκτωρ ἐπελθόντες κατέφαγον·

- Ἀσπίς δ' ἦν λύχινου τὸ μεσόμφαλον· ἡ δὲ νῦ λόγχῃ,
 Ἑυμήκεις βελόνας, παγχάλκεον ἔργον Ἄρῃος·
 Ἡ δὲ κόρυς, τὸ λέπυρον ἐπὶ κροτάφοισι καρύου.
- 130 Θώρηκας δ' εἶχον καλαμοστεφῶν ἀπὸ βύρσων,
 Οὖς, γαλέην δείραντες, ἐπισταμένως ἐποίησαν.
 Οὕτω μὲν μῦες ἦσαν ἔνοπλοι· ὥς δ' ἐνόησαν
 Βάτραχοι, ἔξανέδυσαν ἀφ' ὕδατος, εἰς δ' ἓνα χῶρον
 Ἐλθόντες, βουλὴν ξύναγον πολέμοιο κακοῖο.
- 135 Σκεπτομέων δ' αὐτῶν πόθεν ἡ στάσις, ἡ τίς ὁ θρῦλλος,
 Κῆρυξ ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων ράβδον μετὰ χερσὶ,
 Τυρογλύφου υἱὸς μεγαλήτορος Ἐμβασίχυτρος,
 Ἀγγέλλων πολέμοιο κακὴν φάτιν· εἶπέ τε μῦθον.
 Βάτραχοι, μῦες ὕμιν ἀπειλήσαντες ἔπεμψαν
- 140 Εἰπεῖν, ὀπλίζεσθαι ἐπὶ πόλεμόν τε μάχην τε.
 Εἶδον γὰρ καθ' ὕδωρ Ψυχάρπαγα ὃν κατέπεφνε
 Ὑμέτερος βασιλεὺς Φυσίγναθος· ἀλλὰ μάχεσθε,
 Οἵτινες ἐν βατράχοισιν ἀριστῆες γεγάατε.
 Ὡς εἰπὼν ἀπέφηνε· λόγος δ' εἰς οὐατα πάντων
- 145 Εἰσελθὼν, ἐτάραξε φρένας βατράχων ἀγερώχων.
 Μεμφομένων δ' αὐτῶν Φυσίγναθος εἶπεν ἀναστάς·
 ὦ φίλοι, οὐκ ἔκτεινον ἐγὼ μῦν, οὐδὲ κατεῖδον
 Ὀλλύμενον, πάντως ἐπνίγη παίζων παρὰ λίμνην,
 Νήξεις τὰς βατράχων μιμούμενος· οἱ δὲ κάκιστοι
- 150 Νῦν ἐμὲ μέμφονται τὸν ἀναίτιον· Ἄλλ' ἄγε βουλὴν
 Ζητήσωμεν, ὅπως δολίους μῦας ἐξολέσωμεν.
 Τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα·
 Σώματα κοσμήσαντες ἔνοπλοι στῶμεν ἅπαντες
 Ἀχροὶς παρὰ χεῖλεσσιν, ὅπου κατάκρημνος ὁ χῶρος,

ἄσπις δὲ ἦν ὁ τοῦ λύχνου μέσος ὀμφαλὸς τὰ δόρα-
 τα δὲ ἦσαν βελόνας μακραί, στερεώτατον ἔργον σι-
 δήρου· τὸ κράνος δὲ ἦν ἐπὶ τοῖς κροτάφοις καρύου
 φλοιὸς, θώρακας δὲ εἶχον ἀπὸ καλῶν καὶ τεθραμ-
 μένων δερμάτων, οὓς γαλῆν ἐκδείραντες εὐτέχνως
 καὶ συνετῶς κατασκεύασαν· οὕτω μὲν μῦες καθω-
 πλισμένοι ἐτύγχανον· ἐπεὶ δὲ ἔμαθον ταῦτα οἱ βά-
 τραχοι ἀνέβησαν ἐκ τοῦ ὕδατος, εἰς ἓνα δὲ τόπον
 συνελθόντες, συνῆγον βουλὴν πολέμου κακοῦ καὶ δε-
 νοῦ· σκοπούμενων δὲ αὐτῶν πόθεν ὁ πόλεμος, καὶ
 τίς ἡ φήμη, κῆρυξ ἐγγὺς ἀφίκετο, ἔχων ἐν ταῖς
 χερσὶ ῥάβδον, Ἐμβασίχυτρος ὁ υἱὸς τοῦ μεγαλοφύ-
 γου καὶ γενναίου Τυρογλύφου μηνύων πολέμου καὶ
 μάχης κακὴν ἀγγελίαν, καὶ εἶπε λόγον· ὦ βά-
 τραχοι, οἱ μῦες διαγγεῖλαι τὰ χεῖρά ἔπεμψάν με
 ὑμῖν φάναι καθοπλίζεσθαι ἐπὶ πόλεμον καὶ μάχην·
 ἐθεάσαντο γὰρ ἐν τῷ ὕδατι Ξιχάρπαγα ὃν τινα ἐ-
 φόνευσεν Φυσίγναθος ὁ ὑμέτερος βασιλεὺς· ἀλλὰ πο-
 λεμεῖτε, ὅσοι ἐν τοῖς βατράχοις ἀριστεῖς καὶ ἀν-
 δρεῖοι γεγονάτε· οὕτως εἰπὼν τὸ πρᾶγμα ἐνεδείξατο.
 ὁ λόγος δ' εἰς τὰ ὅσα πάντων εἰσδύς ἐκίνησε τὰς
 διανοίας τῶν ἀνδρείων καὶ ἀλαζόνων βατράχων· αἰ-
 τιωμένων δὲ καὶ κατηγορούντων αὐτῶν Φυσίγναθος
 ἀναστὰς ἔφη· ὦ φίλοι, οὐκ ἀπέκτεινα ἐγὼ μὴν, οὐ-
 δὲ ἐθεασάμην αὐτὸν ἀπολλύμενον· ἐπνίγη δηλαδὴ
 παίζων παρὰ τὴν λίμνην, μιμούμενος τὰς νήξεις καὶ
 τὰς καθ' ὕδωρ πορείας τῶν βατράχων· οὗτοι δὲ οἱ
 πονηρότατοι νῦν αἰτιῶνται ἐμὲ τὸν ἀθῶον καὶ μηδενὸς
 ὄντα· ἀλλ' ἄγετε βουλὴν συζητήσωμεν εὐρεῖν, ὅπως
 τοὺς κακοτρόπους καὶ ἐπιβούλους μῦας ἀφανίσωμεν·
 τοιγαροῦν ἐγὼ λέξω καθάπερ μοι φαίνεται μάλιστα
 ἔχειν· τὰ σώματα στολίσαντες καθοπλισμένοι ᾤωμεν
 ἅπαντες παρὰ τοῖς ἄκροις τῶν χειλέων τῆς λίμνης,
 ἔνθα ὁ τόπος κρημνώδης καὶ πρηνὴς ἐστίν· ὁπότεν

- 155 Ἦνίκα δ' ὀρμηθέντες ἐφ' ἡμέας ἐξέλθωσι,
 Δραξάμενοι κορύθων, ὅστις σχεδὸν ἀντίον ἔλθοι,
 Εἰς λίμνην αὐτοὺς σὺν ἔντεσιν εὐθὺ βάλωμεν.
 "Οὕτω γὰρ πνίζαντες ἐν ὕδασι τοὺς ἀκολύμβους,
 Στήσζομεν ἐνθύμως τὸ μυοκτόνον ᾧδε τρόπαιον.
- 160 "Ως εἰπὼν συνέπεισε καθοπλίζεσθαι ἅπαντας.
 Φύλλοις μὲν μαλάχων κνήμας ἐὰς ἀμφοτέρωθεν,
 Θώρακας δ' εἶχον χλοερῶν πλατέων ἀπὸ σεύτλων,
 Φύλλα δὲ τῶν κράμβων εἰς ἀσπίδας ἔυ ἥσκησαν,
 Ἐγχοῦ δ' ὀξύσχοινος ἐκάστω μακρὸς ἀρήρει,
- 165 Καὶ ῥα κοχλίων λεπτῶν ἐκάλυπτε κάρηνα.
 Φράξαμενοι δ' ἔστησαν ἐπ' ὄχθαις ὑψηλῇσι,
 Σείοντες λόγχας· θυμοῦ δ' ἔπλητο ἕκαστος.
 Ζεὺς δὲ θεοὺς καλέσας εἰς οὐρανὸν ἀστεροέντα,
 Καὶ πολέμου πληθὺν δείξας, κρατεροὺς τε μαχητάς
- 170 Πολλοὺς καὶ μεγάλους, ἧγ' ἔγχεα μακρὰ φέροντας·
 "Ως βατράχων στρατὸς εὐτ' ἐγέμοντο γιγάντων·
 Κενταύρων μεγαλάρχων μῦες δ' ἦσαν ὅμοιοι·
 "Οἷος κενταύρων στρατὸς ἔρχεται ἠδὲ γιγάντων·
 Ἢδὺ γελῶν ἐρέεινε τίνες βατράχοισιν ἀρωγὸι,
- 175 Ἡ μυσὶ τειρομένοις, καὶ Ἀθηναίων προσέειπεν.
 "Ω θυγάτερ, μυσὶν ἄρα βοηθήσουσα πορεύσῃ;
 Καὶ γάρ σου κατὰ νηὸν αἰεὶ σκιρτῶσιν ἅπαντες,
 Κνίσσῃ τερπόμενοι, καὶ ἐδέσμασι παντοδαπῶσι.
 "Ως ἄρ' ἔφη Κρονίδης· τὸν δὲ προσέειπεν Ἀθήνη.
- 180 "Ω πάτερ· οὐκ ἂν πώποτ' ἐγὼ μυσὶ τειρομένοισιν
 Ἐλθοίμην ἐπαρωγὸς, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ μ' ἔοργαν,
 Στέμματα βλάπτοντες καὶ λύχνους εἵνεκ' ἐλαίου.

δὲ ἐφορμήσαντες ἐφ' ἡμᾶς ἔλθωσιν, ἡμεῖς δραξάμενοι τῶν περικεφαλαίων καὶ ἀρπάσαντες, ὃς ἂν ἐγγὺς ἐναντίον παραγένοιτο, εἰς τὴν λίμνην αὐτοὺς αὐταῖς περικεφαλαῖαις παραχρῆμα ἐμβάλωμεν. οὐκ ἔτι γὰρ καταποντίσαντες καὶ πνίξαντες ἐν τῷ ὕδατι τὰς ἰδιώτας καὶ ἀπείρους τοῦ νεῖν, στήσομεν περιχερῶς οὕτω τὸ ἐπὶ τῷ φόνῳ τῶν μυῶν τρόπαιον. Οὕτως εἰπὼν κατέπεισεν ἅπαντας ἐν ὅπλοις γενέσθαι· φύλλοις μὲν οὖν μαλάχων τὰς κνήμας περιεκάλυψαν, θώρακας δὲ εἶγον ἀπὸ τεύτλων χλωρῶν καὶ πλατυτέρων· τὰ φύλλα δὲ τῶν κραμβῶν εἰς ἀσπίδας καλῶς κατεσκεύεσαν· δόρυ δὲ ἐκάστῳ ἐφήρμοσο σχοῖνος ὅξυς καὶ μακρὸς, καὶ δὴ κέρα κοχλίων λεπτοτέρων περιεκάλυπτε τὰς κεφαλὰς αὐτῶν· καθοπλισθέντες δὲ ἔστησαν ἐπὶ ταῖς ὑψηλαῖς ὄχθαις, κινουντες τὰ δόρατα, ὀργῆς δὲ ἕκαστος ἐπληροῦτο. Ζεὺς δὲ συγκαλέσας τοὺς Θεοὺς εἰς τὸν τοὺς ἀστέρας ἔχοντα οὐρανόν, καὶ δείξας τὸ πλῆθος τοῦ πολέμου καὶ τοὺς ἀνδρείους πολεμιστὰς πολυπληθεῖς ὄντας καὶ εὐμεγέθεις, καὶ δόρατα ἐπὶ μάχῃ ἔχοντας, ὅπως ὁ τῶν βατράχων στρατὸς καλῶς ἦν πλήρης γιγάντων· καὶ οἱ μῦες ἐτύγχανον ὅμοιοι κενταύρων μεγαλοφόνων καὶ ἀλαζόνων· οἷον δὴ τὸ κενταύρων καὶ γιγάντων πορεύεται στράτευμα· ἠδέως γελαῶν ἤρετο τίνες βατράχοις βοηθοί, ἢ τοῖς μυσὶ καταπονουμένοις εἰσὶ, καὶ πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν εἶπεν· ὦ θυγάτερ ἡπου βοηθήσουσα μυσὶν ἀπέρχῃ; καὶ γὰρ ἐν τῷ σῶ νᾶϊ χορεύουσιν ἅπαντες αἰεὶ λίπει εὐφραϊνόμενοι, καὶ ὅφιοις διαφόροις τε καὶ πολλοῖς. Οὕτω δὲ εἶπεν ὁ τοῦ Κρόνου υἱὸς· πρὸς αὐτὸν δὲ εἶπεν ἡ Ἀθηνᾶ· ὦ πάτερ, οὐδέ ποτ' ἂν ἐγὼ τοῖς μυσὶ νικομένοις καὶ καταπονουμένοις παραγενοίμην βοηθὸς, ἐπεὶ δὴ πολλὰ δεινὰ με εἰργάσαντο, τοὺς στεφάνους καὶ τὰ διαδήματα καταλύοντες καὶ τοὺς λίχνους χάριν τοῦ ἐλαίου· τοῦτο

- Τοῦτο δέ μοι λῖν' ἔδακε φρένας· οἶα μ' ἔρεξαν·
 Πέπλον μου κατέτρωξαν ὃν ἐξύφνηα καμουσα
 185 Ἐκ ροδάνης λεπτῆς, καὶ στήμονα λεπτὸν ἔνησα,
 Καὶ τρώγλας ἐτέλεσαν· ὁ δ' ἠπητής μοι ἐπίστη,
 Καὶ πολὺ με πράσσει, τούτου χάριν ἐξώργισμαι.
 Χρησαμένη γὰρ ἔνησα, καὶ οὐκ ἔχω ἀνταποδοῦναι,
 Καὶ πράσσει με τόκον, τόγ' ἐρίπονον ἀθανάτοισιν.
 190 Ἄλλ' οὐδ' ὥς βατράχοισιν ἀρηγέμεναι βουλήσω,
 Ἐισὶ γὰρ οὐδ' αὐτοὶ φρένας ἔμπεδοι, ἀλλὰ με πρῶν
 Ἐκ πολέμου ἀνιοῦσαν, ἐπεὶ λῖν' ἐκοπώην,
 Ὕπνου δευομένην, οὐκ εἴασσαν θορυβοῦντες
 Οὐδ' ὀλίγον καταμῦσαι· ἐγὼ δ' αὔπνος κατεκείμεν,
 195 Τὴν κεφαλὴν ἀλγοῦσα, ἕως ἐβόησεν ἀλέκτωρ.
 Ἄλλ' ἄγε παυσάμεσθα, θεοὶ, τούτοισιν ἀρήγειν,
 Μὴ κέ τις ἡμείων τρωθῇ βέλει ὀξυόεντι·
 Μὴ τις καὶ λόγχῃ τυπῇ δέμας ἢ μαχαίρᾳ·
 Εἰσὶ γὰρ ἀγχέμαχοι, καὶ εἰ θεὸς ἀντίον ἔλθοι·
 200 Πάντες δ' οὐρανόθεν τερπώμεθα δῆριν ὀρῶντες.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· τῇ δ' αὖτε πεπείθοντο θεοὶ ἄλλοι
 Πάντες, ὁμῶς δὲ ἀολλές ἤλυθον εἰς ἓνα χῶρον·
 Καδδ' ἤλθον κήρυκε τέρας πολέμοιο φέροντε·
 Καὶ τότε κώνωπες μεγάλας σάλπιγγας ἔχοντες
 205 Δεινὸν ἐσάπλιζον πολέμου κτύπον· οὐρανόθεν δὲ
 Ζεὺς κρονίδης βρόντησε τέρας πολέμοιο κακοῖο.
 Πρῶτος δ' Ὑψιβόας Λειχίνωρα ὄυτασε δουρὶ,
 Ἐσταότ' ἐν προμάχοις κατὰ γαστέρα εἰς μέσον ἦπαρ·
 Καδδ' ἔπεσεν πρηνῆς, ἀπαλὰς δ' ἐκόνισσεν ἐθείρας·
 210 Τρωγλοδύτης δὲ μετ' αὐτὸν ἀκόντισε Πηλείωνα.

θὲ λίαν ἔπληξε τὴν ἐμὴν διάνοιαν, ὧ οἷά με εἰργάσαντο, τὸν πέπλον μου κατέφαγον ὃν πονήσασα ὕφανα ἐκ κρίκης λεπτῆς, καὶ στήμονα λεπτον ἔκλωσα, καὶ τρύπας ἐποίησαν, ὁ ῥάπτῃς δέ μοι παρεγένετο, καὶ ἀπαιτεῖ με πολὺ· τούτου ἕνεκα ἐθυμώθην, δανεισαμένη γὰρ ἔκλωσα, καὶ νῦν οὐκ ἔχω ἀποδοῦναι, καὶ ἀπαιτεῖ με τόκον καὶ γινόμενον, τὸ δὴ φοβερόν ἐστι τοῖς ἀθανάτοις θεοῖς. Οὐ μὴν ἀλλ' οὐδὲ cύπως τοῖς βατράχοις βοηθεῖν ἐθελήσω· οὐδὲ γὰρ αὐτοὶ εἰσὶ βέβαιοι τὸν νοῦν, ἀλλὰ με πρότερον ἐκ τοῦ πολέμου ἐπανερχομένην ἐπεὶ δὴ σφόδρα κόπου ἐπλήσθην, ὕπνου δεομένην οὐκ ἀφῆκαν, θόρυβον καὶ ταραχὴν ποιοῦντες, οὐδ' ἐπὶ μικρὸν ἐπικλίνειν καὶ καταμῦσαι τὰ βλέφαρα· ἐγὼ δὲ ἄγρυπνος κατεκείμεν, τὴν κεφαλὴν ὀδυνωμένη, ἕως ἐφώνησεν ὁ ἀλεκτρυών· Ἀλλ' ἄγετε λήξωμεν, ὦ Θεοί, τούτοις βοηθεῖν μή τις ἡμῶν πληγὴ βέλει ὅξεϊ καὶ τμητικῷ, μή τις καὶ δόρατι τὸ σῶμα τραυθῇ ἢ ξίφει, εἰσὶ γὰρ οἷοι ἐκ τῆ συνέγγυς μάχεσθαι, εἰ καὶ ὁ θεὸς ἐναντίον παραγένοιτο, πάντες δὲ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὴν μάχην θεώμενοι εὐφραινώμεθα καὶ ἀγαλλώμεθα. Οὕτως εἶπεν· ταύτη δὲ ἐπείσθησαν οἱ ἄλλοι θεοὶ· σύμπαντες δὲ οἱ ὁμόθεν ἄθροοι συνῆλθον εἰς ἓνα τόπον. Κατῆλθον δὲ οἱ κήρυκες τὸ τοῦ πολέμου σύνθημα φέροντες· καὶ τότε δὴ κώνωπες μεγάλας σάλπιγγας φέροντες φοβερόν ἐσάλπιζον κτύπον πολέμου καὶ μάχης, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ δὲ Ζεὺς ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου ἐβρόντησε σημεῖον πολέμου χαλεποῦ. Πρῶτος δὲ Ὑψιβόας δόρατι ἔτρωσεν Λειχήνορα, ἐστῶτα ἐν τοῖς πρωταγωνισταῖς, παρὰ τὸν γαστέρα εἰς τὸ μέσον τοῦ ἥπατος κατέπεσε δὲ ἐπὶ πρόσωπον, τὰς ἀπάλας δὲ τρίχας ἐνέφυρε τῇ κόμῃ. Τρωγλοδύτης δὲ μετ' αὐτὸν ἔβαλε τὸν Πηλέως υἱόν, ἔπηξε δὲ ἐν τῷ

- Πῆξεν δὲ ἐν στέρνῳ στιβαρὸν δόρυ, τὸν δὲ πεσόντα
 Ἔειλε μέλας θάνατος, ψυχὴ δ' ἐκ σώματος ἔπτη.
 Σευτλαῖος δ' ἄρ' ἔπεφνε βαλὼν κέαρ Ἑμβασίχυτρον
 Ἀρτοφάγος δὲ Πολύφωνον κατὰ γαστέρα τύψεν.
 215 Ἦριπε δὲ πρηνής, ψυχὴ δὲ μελέων ἐξέπτη.
 Λιμνόχαρις δ' ὡς εἶδεν ἀπολλύμενον Πολύφωνον,
 Τρωγλοδύτην ἀπαλοῖο δι' αὐχένος τρῶσεν ἐπιστάς
 Πέτρῳ μυλοειδέϊ, τὸν δὲ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψε.
 Τρωγλωδύτης δ' ἄρ' ἔπεφνε Βρεκαικίστα ἐσθλὸν αἰξας,
 220 Ὠκιμίδην δ' ἄχος εἶλε, καὶ ἤλασεν ὀξείῃ σχοίνῳ,
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἔσπασεν ἔγχος, ἐφώρμησαν δὲ ἐπ' αὐτῷ.
 Οὐ δ' αὖ ἦκεν ὃ γ' ἔγχος ἐναντίον, ἤριπε δ' εὐθύς.
 Λειχήνωρ δ' ἄρα Κωστοφάγοιο τιτύσκετο δουρὶ.
 Οὗτος δ' ὡς ἐνόησεν φεύγων ἔμπεσεν ὄχθαις,
 225 Ἀλλ' οὐδ' ὡς ἀπέληγεν, ἐν ὕδασι δ' ἤλασεν αὐτὸν.
 Κάππεσε δ', οὐδ' ἀνένευσεν· ἐβάπτετο δ' αἵματι λίμνη
 Πορφυρέῳ, αὐτὸς δὲ παρ' ἥϊον ἐξετανύσθη,
 Χορδαῖσι λιπαραῖσιν ἐπορνύμενος λαγόνεσσι.
 Τυρογλύφον δ' ἐπ' ὄχθαις Λιμνήσιος ἐξενάριξε.
 230 Πτερογλύφον δὲ ἰδὼν Καλαμίνθιος εἰς βάθος ἤλθε,
 Ἦλατο δ' ἐς λίμνην φεύγων, τὴν ἀσπίδα ῥίψας.
 Φιτραῖον δ' ἄρ' ἔπεφνεν ἀπύμων Ἑμβασίχυτρος.
 Ἰδρόχαρις δ' ἔπεφνε πτεροφάγον βασιλῆα.
 Χερμαδίῳ πλήξας κατὰ βρέγματος· ἐγκέφαλος δὲ,
 235 Ἐκ ῥινῶν ἔσταζε, παλάσσετο δ' αἵματι γαῖα.
 Λειχοπίναξ δ' ἔκτεινεν ἀμύμονα Βορβορκοίτην,
 Ἐγχει ἐπαίξας· τὸν δὲ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψε.
 Πρασσοφάγος δ' ἐσιδὼν, ποδὸς εἴλκυσε νεκρὸν ἑόντα

στήθει τὸ στερεὸν δόρυ, πεσόντα δὲ αὐτὸν κατείλη-
 φεν ὁ σκοτεινὸς θάνατος, ἡ ψυχὴ δὲ ἀπέπτη, καὶ
 ᾤχετο ἐκ τοῦ σώματος. Σευτλαῖος δὲ τρώσας Ἐμ-
 βασίχυτρον παρὰ τὴν καρδίαν ἀνεῖλεν. Ἀρτοφάγος
 δὲ ἐπληξε κατὰ τὴν γαστέρα Πολύφωνον, ἔπεσε δὲ
 ἐπὶ πρόσωπον, ἡ ψυχὴ δὲ ἀπέπτη καὶ ᾤχετο ἀπὸ
 τῶν μελῶν. Λιμνόχαρις δὲ ἐπειδὴ ἐθεάσατο τὸν Πο-
 λύφωνον ἀννημένον, ἐπελθὼν ἐπληξε τὸν Τρωγλο-
 δύτην κατὰ τὸν ἀπαλὸν τράχηλον λιθῷ στρογγύλῳ
 τε καὶ τραχεῖ, σκότος δὲ αὐτὸν κατὰ ὀφθαλμούς
 περιεκάλυψε. Τρωγλωδύτης δὲ ἐφορμήσας ἀπέκτεινε
 Βρεκαίκιστα ἀγαθὸν καὶ ἀνδρεῖον. Ὠκιμίδην δὲ κατεί-
 ληφε λύπη μεγάλη, καὶ ἔβαλε τῷ ὄξει σχοίνῳ, ἀλ-
 λ' οὗτος ἔσπασε μὲν τὸ δόρυ, ὥρμησαν δὲ ἐπ' αὐ-
 τὸν οὐδ' αὐθις ἀφῆκεν οὗτός γε ἐναντίον τὸ δόρυ
 παραχρῆμα γάρ τοι κατέπεσε. Λειχίνωρ δὲ Κωστο-
 φάγου κατεστοχάζετο δόρατι. οὗτος δὲ ἐπειδὴ ἐθεά-
 σατο, φεύγων ἐνέπεσε εἰς τὰς ὄχθας, ἀλλ' οὐδὲ οὐ-
 πως ἐπαύετο αὐτός· ἀλλ' ἐν τῷ ὕδατι ἔτρωσεν αὐτὸν.
 κατέπεσε δὲ, οὐδὲ ἀνέκυψεν ἔτι, ἐβάπτετο δὲ ἡ λί-
 μνη τῷ αἵματι τῷ πορφυρῷ· αὐτός δὲ ἐπὶ τὴν πα-
 ρειὰν πεσὼν ἐξήπλωτο, ἐπὶ χολάσι πίοςιν ἐπισα-
 λεύων τοῖς λαγόσιν. Τυρογλύφον δὲ παρὰ ταῖς ὄχ-
 θαις Λιμνήσιος ἀπέκτεινεν, Πτερνογλύφον δὲ θεασά-
 μενος ὁ Καλαμίνθιος κατέδυ εἰς τὸ βάθος, ἐπήδησε
 δὲ εἰς τὴν λίμνην φεύγων, τὴν ἀσπίδα ἀπορρίψας.
 Φυτραῖον δὲ ἀπέκτεινεν ὁ βέλτιστος Ἐμβασίχυτρος.
 Ἰδρόχαρις δὲ ἀνεῖλε Πτερνοφάγον τὸν βασιλέα,
 παίσας αὐτὸν λίθῳ χειροπληθεὶ κατὰ τὸ ὑπερμετώ-
 πιον· ὁ ἐγκέφαλος δὲ κατεστάλαξεν ἀπὸ τῶν ρινῶν.
 διεβρέχετο δὲ καὶ ἐφύρετο ἡ γῆ τῷ αἵματι. Λειχο-
 πίναξ δὲ ἀνεῖλε τὸν ἄμεμπτον Βορβοροκοίτην δόρα-
 τι ἐφορμήσας· σκοτία δὲ αὐτὸν κατὰ τοὺς ὀφθαλμούς
 περιεκάλυψεν. Πρασοφάγος δὲ θεασάμενος εἴλκυσεν
 αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ποδὸς νεκρὸν ὄντα, καὶ κατέθηκεν ἐν

- Ἐν λίμνῃ δ' ἀπέθηκε, κρατήσας χειρὶ τένοντα.
 240 Φιχάρπαξ δ' ἤμυν' ἐτάρων περὶ τεθνεώτων,
 Καὶ βάλε Πρασσοφάγον, μήπω γαίης ἐπιβάντα,
 Πίπτε δέ οἱ πρόσθεν· ψυχὴ δ' Ἀϊδόςδε βεβήκει·
 Πηλοβάτης δ' ἐσιδὼν, πηλοῦ δράκα ρίψεν ἐπ' αὐτῷ,
 Καὶ τὸ μέτωπον ἔχρισε, καὶ ἐξετύφλου παρὰ μικρὸν.
 245 Ὀργίθη δ' ἄρ' ἐκεῖνος, ἐλὼν δέ γε χειρὶ παχείῃ
 Κείμενον ἐν γαίῃ λίθον ὄβριμον, ἄχθος αἰούρης,
 Τῷ βάλε Πηλοβάτην ὑπὸ γούνατα, πᾶσα δ' ἐκλάσθη
 Κνήμη δεξιτερὴ, πέσε δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι.
 Κραυγασίδης δ' ἤμυνε, καὶ οὕτω βαῖνεν ἐπ' αὐτῷ·
 250 Τύψε μέσσην δ' αὐτὸν κατὰ γαστέρα, πᾶς δέ οἱ εἶσα
 Ὀξύσχοινος δύνε· χαμαὶ δ' ἔχυντο ἅπαντα
 Ἐγκατ' ἐφελκομενῶ ὑπὸ δούρατι χειρὶ παχείῃ·
 Σιτοφάγος δ' ὡς εἶδεν ἐπ' ὄχθησιν ποταμοῖο,
 Σκάζων ἐκ πολέμου ἀνεχάζετο, τείρετο δ' αἰνῶς·
 255 Ἦλατο δ' ἐς τάφρον, ὅππως φύγῃ αἰπὺν ὄλεθρον·
 Τρωξάρτης δ' ἔβαλεν Φυσίγναθον ἐς πύδα ἄκρον·
 Ἔσχατος δ' ἐκ λίμνης ἀνεδύσατο, τείρετο δ' αἰνῶς·
 Πρασσαῖος δ' ὡς εἶδεν ἔθ' ἡμίπνου προπεσόντα,
 Ἦλθε δια προμάχων, καὶ αἰκόντισεν ὀξέϊ σχοίνῳ·
 260 Οὐδ' ἔρρηξε σάκος, σχέτο δ' αὐτοῦ δουρὸς ἀκωκὴ·
 Τοῦ δ' ἔβαλε τρυφάλειαν ἀμύμονα, καὶ τετράχυτρον
 Δῖος Ὀρηγανίων μιμούμενος αὐτὸν· Ἄρῃα,
 Ὅς μόνος ἐν βατράχοισιν ἀρίστευεν καθ' ὄμιλον·
 Ὀρμησαν δ' ἄρ' ἐπ' αὐτὸν· ὁ δ' ὡς ἶδεν οὐχ ὑπέμεινεν
 265 Ἦρωας κραταιοὺς, ἀλλ' ἔδυ βένθεα λίμνης·
 Ἦν δέ τις ἐν μύεσσι νέος παῖς ἔξοχος ἄλλων,

τῇ λίμνῃ· περιλαβὼν τὸν τένοντα αὐτοῦ τῇ χειρὶ·
 Ψυχάρπαξ δὲ ἐπεβοήθει μαχόμενος ὑπὲρ τῶν ἀπο-
 θανόντων φίλων, καὶ ἔτρωσε τὸν Πρασσάγον μήπω εἰς
 γῆν ἐλθόντα· ἔπεσε δὲ ἔμπροσθεν, αὐτοῦ δὲ ἡ ψυχὴ
 ᾤχετο ἔξω. Πηλοβάτης δὲ θεασάμενος πηλοῦ ὅσον
 δρᾶσαι τῇ χειρὶ, ἔρριψεν ἐπ' αὐτὸν, καὶ ἔχρισε τὸ
 μέτωπον, καὶ παρ' ὀλίγον ἐξετύφλωσεν. ἐθυμώθη δὲ
 ἐκεῖνος, καὶ λαβὼν τῇ παχείᾳ καὶ ἰσχυρᾷ χειρὶ λί-
 θον κείμενον ἐν τῇ γῇ, μέγα βάρος γῆς, Τούτῳ ἔ-
 παισε τὸν Πηλοβάτην κατὰ τὰ γόνατα· πᾶσα δὲ συν-
 ετρίβη ἡ δεξιὰ κνήμη, ἔπεσε δὲ ἐπὶ τὰ μετὰφρενα
 ἐν τῇ κόνει. Κραυγασίδης δὲ ἐπεβοήθει, καὶ οὕτως
 ἐπῆλθε κατ' αὐτοῦ· ἔπαισε δὲ κατὰ τὸ μέσον τῆς
 γαστροῦ αὐτοῦ· πᾶς δὲ αὐτῷ εἰς τὸ ἔνδον ὁ ὀξύς
 σχοῖνος εἰσῆλθεν· ἐπὶ τὴν γῆν δὲ ἐξεχύθη πάντα
 τὰ ἐντὸς ὑπὸ τοῦ δόρατος ἀποσπαιμένου χειρὶ παχείᾳ
 καὶ ἰσχυρᾷ. Σιτοφάγος δὲ ἐπειδὴ ἐθεάσατο παρὰ
 ταῖς ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ ὁρμῶν ἐκ τοῦ πολέμου ἀνε-
 χάρει, κατεπονείτο δὲ χαλεπῶς. ἐπήδησε δὲ εἰς τὴν
 τάφρον, ἵνα διαφύγῃ τὸν ἀφανιστικὸν θάνατον. Τρω-
 ξάρτης δὲ ἔτρωσε τὸν Φυσίγναθον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ
 ποδὸς· τελευταῖος δὲ ἐκ τῆς λίμνης ἀνέβη, κατεπονείτο
 δὲ χαλεπῶς. Πρασσαῖος δὲ ἐπειδὴ ἐθεάσατο προπε-
 σόντα ἔτι τὰ τελευταῖα πνέοντα, ἐπορεύθη διὰ τῶν
 πρωταγωνιστῶν, καὶ ἔβαλε σχοῖνον ὅξεϊ· οὐδ' ἔσχι-
 σε τὴν ἀσπίδα, ἀλλ' ἐπεσχέθη αὐτόθι ἡ τοῦ δόρατος
 αἰχμή· τούτου δὲ ἀμώμητον καὶ τετράχυτρον ἔπαισε
 κράνος ὁ ἔνδοξος Ὀριγανίων, μιμούμενος τὸν Ἄρεα
 αὐτὸν τὸν Θεόν, ὃς δὴ μόνος ἐν τοῖς βατράχοις ἠν-
 δραγάθει κατὰ τὸν στρατὸν. Ὀρμησαν δὲ οὖν ἐπ'
 αὐτὸν· οὗτος δὲ ἐπειδὴ ἐθεάσατο οὐκ ἔτλη καρτερῶν
 τοὺς ἀνδρείους ἥρωας· ἀλλὰ κατέβη εἰς τὸ βάθος
 τῆς λίμνης ἣν δὲ τις ἐν τοῖς μυσὶ νέος διαφέρων τῶν
 ἄλλων δόρατι μαχόμενος αἰεὶ, υἱὸς ἀγαπητὸς τοῦ

Ἀγχέμαχος, φίλος υἱὸς ἀμύμονος Ἀρτεπιβούλου,
Μεριδάρπαξ ὄρχαμος αἰνῶ Ἴσος Ἄρηι.

Ὅς ρα ἰὼν πολέμοιο μετασχεῖν παῖδ' ἐκέλευσεν.

270 Ἀυτὸς δ' ἐστήκει μεγαλοφρονέων κατὰ λίμνην.

Οὗτος ἀναρπάξαι βατράχων γένος ἐπηπείλει
Καὶ ῥήξας καρύου μέσσην ῥάχην εἰς δύο μέρη
Φράγδην ἀμφοτέροισιν ἐν ὥμοισι χερσὶν ἔθηκε.

Οἱ δὲ τάχος δείσαντες ἔβαν πάντες κατὰ λίμνην,

275 Καὶ νῆ κεν' ἐξετέλεσεν, ἐπεὶ μέγα οἱ σθένος ἦεν,
Εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Καὶ τότε ἀπολλυμένους βατράχους ᾧκτειρε Κρονίων.
Κινήσας δὲ κάρη, τοῖν δ' ἐφθέγγετο φωνήν.

ὦ πόποι, ἦ μέγα ἔργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶμαι,

280 Οὐ μικρὸν μὲ ἐπληξε Μεριδάρπαξ, ὃς κατὰ λίμνην
Ἐνναίρειν βατράχους βλεμεαίνων· ἀλλὰ τὰχιστα
Ααλλάδα πέμψωμεν πολεμόκλονον, ἠδὲ καὶ Ἄρηα,
Οἱ μιν ἀποσχέσουσι μάχης κρατερόν περ ἑόντα.

ὦς ἄρ' ἔφη Κρονίδης· Ἄρης δ' ἀπαμείβετο μύθῳ.

285 Ὅυτ' ἄρ' Ἀθηναίης, Κρονίδη, σθένος· οὔτε Ἄρηος
Ἰσχύσει βατράχοισιν ἀρηγέμεν αἰπὺν ὄλεθρον.
Ἄλλ' ἄγε πάντες ἴωμεν ἀρηγόνες, ἦ τὸ σὺν ὄπλῳ
Κινεῖσθω, οὔτω γὰρ ἀλώσεται ὃς κεν ἄριστος·

ὦς Τιταῖνάς ποτε πέφνες ἀρίστους ἔξοχα πάντων,

290 ὦς ποτε κατὰ νῆα κατέκτανες ὄβριμον ἄνδρα,

Καὶ Κελάδοντ' ἐπέδησας ἰδ' ἄγρια φῦλα γιγάντων

ὦς ἄρ' ἔφη· Κρονίδης δ' ἔβαλε φολόεντα κεραυνόν.

Πρῶτα μὲν ἐβρόντησε, μέγαν δ' ἐλῆλυξεν Ὀλύμπῳ,

Ἄυτάρ ἔπειτα κεραυνὸν, δειμαλέον Διὸς ὄπλον

βελτίστου Ἀρτεπιβούλου, Μεριδάρπαξ ἡγεμὼν ὁμοί-
 ος τῷ φοβερῷ Ἄρει, ὃς δὴ ἐπελθὼν ἐκέλευσε τὸν υἱὸν
 μετασχεῖν τοῦ πολέμου, αὐτὸς δὲ ἵστατο μέγα φρο-
 νῶν καὶ ἐπαιρόμενος κατὰ τὴν λίμνην, οὗτος ἀφα-
 νίσαι τὸ γένος τῶν βατράχων διετείνετο, καὶ σχί-
 σας ἀναμέσον τὴν ῥάχην τοῦ καρύου εἰς δύο μέρη,
 ἔθηκε ταῖς χερσὶν ἐπίφραγμα ἐν ἀμφοτέροις τοῖς
 ὤμοις. οὗτοι δὲ παραχρῆμα φοβηθέντες ἔδραμον πάν-
 τες πρὸς τὴν λίμνην, καὶ δὴ ἐτέλειώσεν ἂν τὸ ἔργον
 ἐπειδὴ μεγάλη αὐτῷ δύναμις ἦν, εἰ μὴ τάχως εἴ-
 ден αὐτὸν ὁ πατὴρ τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν θεῶν, καὶ
 τότε δὴ ἀπολλυμένους τοὺς βατράχους ἐλέησεν ὁ τῷ
 Κρόνου υἱὸς. κινήσας δὲ τὴν κεφαλὴν, τοιαύτην ἀφ-
 ῆκε φωνήν. Φεῦ φεῦ· ὄντως που μέγα θαῦμα τοῦτο
 θεῶμαι τοῖς ὀφθαλμοῖς, οὐ μετρίως με δάκνει καὶ
 λυπεῖ Μεριδάρπαξ, ὃς παρὰ τὴν λίμνην ἀποκτείνειν
 τοὺς βατράχους γαυριᾷ καὶ ἐπαίρεται· ἀλλ' ὅτι τά-
 χος Παλλάδα ἀποστείλωμεν τὴν πολεμικὴν, καὶ τὸν
 Ἄρεα, οἱ ἀποστήσουσιν αὐτὸν τοῦ πολέμου καί περ
 ὄντα ἰσχυρὸν καὶ γενναῖον· οὕτω δὴ εἶπεν ὁ τοῦ
 Κρόνου υἱὸς· ὁ Ἄρης δὲ ἀπεκρίνατο λέγων· οὐχ ἡ
 τῆς Ἀθηνᾶς δύναμις, ὧς υἱὲ τοῦ Κρόνου, οὐδὲ τοῦ
 Ἄρεος δυνησεται βοηθῆσαι τοῖς βατράχοις καὶ ἀπο-
 σοβῆσαι τὸν χαλεπὸν θάνατον ἀλλ' ἄγετε πάντες πο-
 ρευθῶμεν εἰς βοήθειαν, ἢ τὸ σὸν ὄπλον κινήθῃτω.
 οὕτω γὰρ κρατηθήσεται ὅστις ἂν κράτιστος ἦ, ὥσπερ
 καὶ τοὺς Τιτάνας τὸ πάλαι ἀνείλες κρατίστους ὄντας
 ὑπὲρ ἅπαντας, ὥσπερ καὶ ἐν νηὶ τὸ πάλαι ἀπέκτει-
 νας ἄνδρα ἰσχυρὸν, καὶ Κελάδοντα ἐδέσμευσας καὶ
 τὰ ἄγρια γένη τῶν Γιγάντων. Οὕτω δὴ εἶπεν· ὁ τοῦ
 Κρόνου δὲ υἱὸς ἀφῆκε κεραυνὸν καυστικόν. Πρῶτον
 μὲν οὖν ἐβρόντησε, καὶ τὸν μέγαν οὐρανὸν συνετάρα-
 ξεν, ἔπειτα δὲ κεραυνὸν φοβερὸν ὄπλον Διὸς ἀφῆκε,

- 295 Ἦκ' ἐπιδινήσας, ὃ δ' ἄρ' ἔπτατο· χειρὸς ἄνακτος.
 Πάντας μὲν ῥ' ἐφόβησε βαλὼν βατράχους τε μῦάς τε.
 Ἀλλ' οὐδ' ὥς ἀπέληγε μυῶν στρατὸς, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
 Ἐλπετο πορθέσειν βατράχων γένος αἰχμητῶν,
 Εἰ μὴ ἀπ' Οὐλύμπου βατράχους ἐλέησε Κρονίων,
 300 Ὃς τις τειρομένοισιν ἀρωγὸς αὐτὸς ἔπεμψεν.
 Ἦλθον δ' ἐξαίφνης Νωτάκμονες, Ἀγκυλοχῆλαι,
 Λοξοβάται, Στρεβλοὶ, Ψαλιδόστομοι, Ὀστρακόδερμοι,
 Ὀστοφυεῖς, Πλατύνωτοι, ἀποστίλβοντες ἐν ὤμοις,
 Βλαισσοὶ, Χειροτένοντες, ἀπὸ στέρνων ἐσορῶντες,
 305 Ὀκτάποδες, Δικάρηνες, Ἀχειρέες, οἱ δὲ καλεῦνται
 Καρκῖνοι· οἳ ῥά μυῶν οὐρὰς στομάτεσσιν ἔκοπτον,
 Ἦδὲ πόδας καὶ χεῖρας, ἀνεγνάμptonτο δὲ λόγχοι.
 Τοὺς δ' ὑπέδδισαν μῦες ἅπαντες, οὐδ' ἐτ' ἔμειναν
 Ἐς δὲ φυγὴν ἐτράποντο· ἐδύετο δ' ἦλιος ἤδη,
 310 Καὶ πολέμου τελετὴ μονοήμερος ἐξετελέσθη.

συστρέφας· οὗτος δὲ ἀπέπτη ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ βασι-
 λέως· Πάντας μὲν οὖν εἰς φόβον ἐνέβαλε κεραυνώσας
 ἐπὶ μόνους τοὺς μύας· οὐ μὴν, ἀλλ' οὐδ' οὕτως ἀπε-
 παύετο ὁ στρατὸς τῶν μυῶν, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον ἠλπίζε·
 ἀφανίσειν τὸ γένος τῶν βατράχων τῶν πολεμιστῶν·
 εἰ μὴ ἔξ οὐρανοῦ ἠλέησε τοὺς βατράχους ὁ τοῦ Κρό-
 νου υἱός· ὃς τις καταπονουμένοις βοηθοὺς αὐτὸς ἀπ-
 έστειλεν· ἀφίκοντο γὰρ αἰφνιδίως τινὲς νῶτα ἔχον-
 τες ὅμοια ἄκμοσι καὶ καμπύλους ὄνυχας, πλαγίως
 πορευόμενοι, σκολιοὶ, φαλιδόσομοι, καὶ ἔχοντες δέρ-
 ματα στερεὰ καὶ ὀστρακώδη, ὀστώδεις τὸ ὅλον σῶμα,
 εὐρεῖς τὰ νῶτα, μαρμαίροντες ἐν τοῖς ὤμοις, σρεβλόπο-
 δες, χεῖρας ἐκτεταμένους ἔχοντες, ἀπὸ τοῦ σήθους ὀρῶν-
 τες, ὀκτῶ πόδας ἔχοντες, δύο κεφαλὰς, πολλὰς χεῖ-
 ρας· οὗτοι δὲ ὀνομάζονται Καρκῖνοι· οἳ δὴ τὰς οὐ-
 ρὰς τῶν μυῶν ἔτεμνον τοῖς στόματιν, καὶ τοὺς πό-
 δας καὶ τὰς χεῖρας, ἐκάμπτοντο δὲ καὶ κατερῆγγυν-
 το τὰ δόρατα, τοὺτους δὲ ἐφοβήθησαν ἅπαντες οἱ μῦες,
 οὐδ' ἔτι παρέμειναν, εἰς φυγὴν δὲ ἐτράπησαν· ὁ ἡ-
 λιος δὲ ἔδυνε, καὶ τὸ τοῦ πολέμου τέλος εἰς μίαν
 ἡμέραν ἔτελεσισυργήθη·

Ἀναπλήρωσις τοῦ κειμένου
ἐκ τῶν δύο Ἀντιγρ. 3.
καὶ 10. τῆ Plut. 32.

σιχ.

Τ

155 - - - - -

475 - - - - -

Φ

71 αὐτὰρ ὁ τῇ ἐτέρῃ μὲν
ἐλὼν ἐλλίσσεται γουίων
215 ἀνδρῶν· αἰεὶ γάρ τοι
ἀμύνουσι θεοὶ αὐτοί.

225 - - - - -

292 - - - - -

352 - - - - -

541 - - - - -

Χ

102 - - - - -

509 - - - - -

Ψ

85 - - - - -

122 - - - - -

296 - - - - -

336 - - - - -

403 - - - - -

426 - - - - -

425 - - - - -

698 - - - - -

Ω

73 - - - - -

192 - - - - -

299 - - - - -

312 Δεξιόν· ὅφρα μιν αὐ-

τὸς ὀφθαλμοῖσι νοήσας,

Ἀναπλήρωσις τῆς πα-
ραφράσεως ἐκ τῆς τοῦ
Ψελλοῦ.

Τ

ὁδὲ ζεὺς ἐφ' ὕψει καθήμε-
τος ἐκέλευε.

λαβὴν ἔχοντι.

Φ

λαβόμενος τῶν γονάτων ἐ-
λιτάνευε, τῇ δὲ ἄλλῃ
τῶν ἀνδρῶν· αἰεὶ δέ σοι βό-
ηθοῦσιν οἱ θεοὶ αὐτοί.

τῷ Ἑκτορος πείραν λαβεῖν

σὺ δὲ αὐτὸς γνώσῃ

ἐφύετο

ἔλαβον

Χ

ὀλεθρίαν

φάγονται.

Ψ

τοῦ Ὀποῦντος

καὶ τῶν συνεχῶν φριγάνων

ἡσύχως ἐπὶ τὰ ἀριξερὰ τέ-
των τὸν δὲ δεξιὸν ἵππον
καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς ἐκτείνε-
ται πάνυ ταχύτατα

τούς ἵππους

αἱ ταχύποδες.

ἐντεῦθεν λείπει πλέον ἢ

παράφρασις τοῦ Ψελλοῦ

Ω

Τὸ κείμενον τῆς Ἀντιγράφου

Τὸ κείμενον τοῦ Heyne

Τ

Υ

σιχ.

11 ἐφίζατον
 16 ἀγορὴν δ' ἐκάλεσας
 42 τέως Ἀχαιοὶ
 — μέγ' ἐκύδατον
 57 ἐνερθε
 59 πολυπιδάκου
 64 φακείη
 84 ἄς
 77 γε
 95 ἠδ' ἐκέλ ...
 135 ἦμεν
 147 ἀλέαιτο
 156 ἐλάμπετο
 155 ὤκνεον
 195 σ' ἐρύ...
 218 πολυπιδάκου
 212 ἐξαπονέεσθαι
 228 ὅτε δὴ
 247 ἐκατόνζυγος
 240 δ' ἔτεχ'
 254 ἀγυῖαν
 272 χρυσῆν
 312 λέιπει
 370 τῷ δ'
 384 Ἰλῆς
 392 ὡς ἔφατ' εὐχόμε...
 419 ἐρύσατο

ἐνίζανον
 ἀγορὴν δὲ κάλεσας
 τέως ἄρ' Ἀχαιοὶ
 μέγα κύδατον
 νέρθε
 πολυπίδακος.
 φακῆν
 τὰς
 ἔ
 ἠδὲ κέλ...
 εἰμὲν
 ἀλέαιτο
 λάμπετο
 ὄκνεον
 σὲ ῥύ...
 πολυπίδακος
 ἐξ ἀπονέεσθαι
 ὅτε δὲ
 ἐκατόζυγος
 δὲ τέχ'
 ἀγυῖαν
 χρυσῆν
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῆϊ δαμῆμα-
 ναι ἐσθλὸν εὐόντα
 τρῷδ'
 Ἰλῆς
 ὡς φάτ' ἐπευχόμε...
 ἐρύσατο

51χ.

453 νῦν δὲ τοὺς ἄλλους
ἐπιείσ...

485 πνεύμονι

νῦν δ' ἄλλους Τρώων ἐπι-
είσ...

νῆδ' ὕϊ

Φ

Φ

4 οἱ ἄλλοι
 12 ὑπαί
 33 κατακτάμεναι
 38 ἔρπηκας
 42 δ' ἔδωκεν
 78 μ' ἐπ...
 87 ὑπὸ
 101 τί μοι
 105 συμπάντων
 106 αὐτως
 110 καί μοι
 111 δείλη
 112 ἄρη
 122 ὠτειλῆς
 141 Ἀξίος
 157 ἐμὴ γενεὴ ἐξ Ἀξίου
 158 Ἀξίου
 176 ἐρύσσεσθαι
 210 Θράσιόν τε
 235 ἄλῃς ἔσαν
 248 θεὸς μέγας
 251 ἐρωὴν
 279 τέτραφ'
 282 ἐρχθέντ'
 301 δαίκτημένων
 323 τυμβοχοῆς
 357 ἰσοφαρίζειν

Ἀχαιοὶ
 ὑπὸ
 δαϊζέμεναι
 ὄρπηκας
 δέ δῶκεν
 μέ π...
 ἐπὶ
 δέ μοι
 καὶ πάντων
 οὕτως
 καὶ ἐμοὶ
 δείλης
 ἄρει
 ὠτειλὴν
 Ἀξίος
 ἐμοὶ γενεὴ ἐξ Ἀξιοῦ
 Ἀξιοῦ
 ἐρύσσεσθαι
 Θρασίον τε
 ἔσαν ἄλῃς
 μέγας θεὸς
 ἐρωή
 γ' ἔτραφ'
 ἐρχθέντ'
 δαῖ κταμένων
 τυμβοχοῆς
 ἀντιφαρίζειν

91χ.

394 κυνόμεια
 411 ἰσοφαρίζεις
 414 ἀρήγεις
 416 φιλομνηδής
 421 κυνόμεια
 427 προσνύδα
 434 λείπει

 454 ἀποκόψειν
 462 πτολεμίζω
 479 λείπει

496 γὰρ
 508 λείπει

521 δ' ἔθηκε
 522 κήδε' ἔθηκε
 526 γίνεθ'
 527 ὀτρυνέων
 533 ἄληται
 578 πρόσθ' ἔσχετο
 600 στρέψας
 605 πόλεως
 607 ἀσπασίως

X

13 κτανέεις
 28 ἄστρασι
 51 ὀνομάκλυτος
 85 ἰών
 113 ἀντίον
 117 τ'

κυνάμυια
 ἀντιφαρίζεις
 ἀμύνεις
 Διὸς θυγάτηρ
 κυνάμυια
 ἀγόρευε
 "Ὡς φάτο· μῆδυσεν δὲ θεὰ
 λευκώλενος" Ἥρη.
 ἀποκοψέμεν
 πτολεμίζω
 Νείκησεν Ἰοχέαιραν ὄνει-
 δίοις ἐπέεσι

δὲ
 Μαψιδίως ὥσεί τε κακὸν
 ῥέζουσιν ἐνοπῇ·
 δὲ θῆκε
 κέδεα θῆκε
 γίγνεθ'
 ὀτρύνων
 ἄληται
 πρόσθε σχέτο
 τρέψας
 πόλιος
 ἐσσυμένως.

X

κτενέεις
 ἄστρασι
 ὄνομα κλυτὸς.
 ἰών
 ἀντίος
 δ'

51χ.

126 μὴν

164 ἵππος

346 ἀνέη

357 ἐνδοθι

386 ἀκλαυστος

400 ἄκοντε

— ρ

402 πίλναντο

414 δ' ἐλλιτάνευε

479 ὑπὸ Πλάκῃ

480 μὲ ἔτρεφε

μὲν

ἢ τρίπος

ἀνη

ἐν φρεσὶ

ἀκλαυτος

ἀέκοντε

δ'

πίτναντο

δὲ λιτάνευε

ὑποπλάκῃ

μὲ τράφε

‡

‡

26 ἕκαστοι

45 χεῦσαι

61 κλύζεσκον

82 Ἰφιδάμαντος

89 με δεξάμενος

90 ἔτρεφε

120 διαπλήσσοντες

198 τ' ἐσσεύε...

240 διαγιγνώσκοντες

243 μὲν ἐν

244 Ἀἶδος

264 δύο καὶ εἰκοσίμετρον

280 ἡνιοχῆος

282 ἐσταότε

287 ἔγερθεν

288 Εὐμηλος

327 ὄργυι

334 ἐγχρίψας

338 ἐγχριφθῆτω

ἕκαστος

χεῦαι

κλύζεσκον

Ἀμφιδάμαντος

μὲ, δεξάμενος

ἔτραφε

διαπλήσσοντες

τε σεύε...

διαγιγνώσκοντες

μὲν

Ἀἶδι

δυσκαίεικοσίμετρον

ἡνιόχοιο

ἐσταότες

ἄγερθεν

Εὐμηλος

ὄργυι

ἐγχρίψας

ἐγχριμθῆτω

91χ.		
354	δ' ἔλαχε	δὲ λάχε
362	ἵπποισιν	ἵπποισι
376	Αἰφρητιάδαο	αἰ Φιρητιάδαο
391	κοτέουσ' ἐβεβήκει	κοτέουσα βεβήκει
436	ἀνατρέψαιαν	ἀναστρέψαιαν
440	φάμεν	φάμεν
483	νείκει	νείκος
554	χερσὶ	χείρεσσι
568	χερσὶ	χειρὶ
581	εἰ	αἰ
614	τάλαντα, τέταρτος	τάλαντα τέταρτος, ὥς
	ὥς	
622	ἐνδύσεαι	ἐσδύσεαι
623	ἐπεισιν	ἐπείγει
678	Ταλαονίδαο	Ταλαῖονίδαο
693	ἐπι	ἐν
733	ἀναΐξαντ' ἐπάλαιον	ἀναΐζωντε πάλαιον
750	λοισθῇ	λοισθῇ
772	δ' ἔθηκε	δὲ θῆκε
777	στόματε ῥῖνές τε	στόματε ῥῖνὰς τε
797	δ' ἐδέξετο	δὲ δέξατο
800	Σαρπηδόντος	Σαρπηδόντος
810	παραθείσωμαι	παραθείσωμαι
866	αὐτὰρ ὁ μήρινον τά-	αὐτὰρ ὁ μήρινθον βάλε
	με πικρὸς οἷσός	παρ πόδα, τῇ δέδειτ'
		ἔρρις
		Ἄντικρυ δ' ἀπὸ μήρινον
		πάμε πικρὸς οἷστός

Ω

Ω

20 τεθνηῶτα
26 Ποσιδάωνι

τεθγειότα
Ποσιδάων

51χ.		
39	ὠτρύνεσκον	ὠτρύνεσκον
48	ὀδυρόμενος	ὀδυράμενος
79	ἐπεστονάχισε	ἐπεστενάχισε
109	ὠτρύνεσκον	ὠτρύνεσκον
175	σ' ἐκέλευσεν	σὲ κέλευσεν
179	ἄμαξαν	ἄμαξαν (κ. τ. λ. οὔτω)
270	ἐκ δ' ἔφερον	ἐκ δὲ φέρον
316	μορφιὸν	μόρφον
320	ὑπὲρ ἄστεος	κατὰ ἄστεος
331	Ζῆν' — Ν' ἐς	Ζῆν' Ἐς
344	ἐθέλει	ἐθέλη
347	αἰσυμητῆρι	αἰσυμητηῖρι
370	καὶ δέ	ἠδὲ
385	παῖς ἐπεδευέτ'	παῖς ἐπιδευέτ'
388	ὥς μοι	ὥς μοι
397	Πολυήτωρ	Πολύκτωρ
403	οἷ γε	οἷδε
411	τόν δε	τόν γε
417	φανείη	φανήη
418	θειοῖο	θιοῖο
428	ἀπεμνήσαντο	ἐπεμνήσαντο
793	κασίγνητοι ἑταροί τε	κασίγνητοι θ' ἑταροί τε
801	τ' ἀναγειρόμενοι	συναγειράμενοι

Εἰς τρία, τέσσαρα μέρη ἡ παράφρασις διαφω-
νεῖ ἀπὸ τοῦ κείμενου, ἀλλ' οὕτως εὐρίσκεται ἐν τῷ
ἀντιγράφῳ, καὶ οὕτως ἐφυλάχθη· μάλιστα δὲ ὅτι
ὁ νοῦς ἀμφοτέρως ἑρῶται.

Τῶν σφαλμάτων τοῦ κειμένου διόρθωσις.

σοιχ. σίχ.		Γράφε
Υ	9 ποίηνεντα	ποιήεντα
	17 ἦ	ἦν
	104 ἀλλά γε	ἀλλ' ἄγε
	161 δὲ ἐπεβήκει	δὴ ἐβεβήκει
	171 ἔε	ἐέ
	263 δ' ἐλ	διελ . . .
	438 πνοιῇ Ἀχιλῆος	πνοιῇ, Ἀχιλῆος
	489 βαθέ	βαθέ
	501 ἀπ'	ἀπ'
Φ	106 τίν	τῖν
	172 μεσοπαλές	μεσοπαγές
	261 κελαρύζει	κελαρύζει
	349 φλόβα	φλόγα
	353 οἱ	οἶ
	391 οὔτι	οὐκέτι
	536 Τρῶων	Τρώων
Χ	87 τέκος	θάλος
	104 ἀτασθαλίῃσιν	ἀτασθαλίῃσιν ἐμῇσιν
	190 ἄγχεα	ἄγχεα
	273 δολιχόσκον	δολιχόσκιον
	275 ἔγχος	ἐγχος
Ψ	27 ἐριαύχενας	ὕψηχέας
	42 στυγερώς	στερεῶς
	47 ἴλετ'	ἴξετ'
	272 Ἀτρεΐδῃ	Ἀτρεΐδαι
	102 συμπατάγ	συμπλατάγ . . .
	199 μετ' ἄγγελος	μέτ' ἄγγελος
	219 ἔχων	ἐλὼν
	573 οἱ	ὅτι οἱ
	801 Ἀργείοισιν	Ἀργείοισιν
Ω	267 πρωτοπαγῇ	πρωτοπαγῇ
	312 ἐφθαλμοῖσι	ὀφθαλμοῖσι
	377 νόον	νόφ

Τῶν σφαλμάτων τῆς Παραφράσεως διόρθωσις.

σελ. σιχ.

123 13 ἀνδρὸς ὁ Ἄςυ...

239 26 ἡγεμονούντων

Γράφε

ἀνδρὸς, ὁ Ἄςυ...

ἡγεμονευόντων

Γίνεται γνωστὸν εἰς τοὺς ἀγοραστὰς τῆς παρούσης ὁμηρικῆς ἐκδόσεως ὅτι ἀκολουθήσει καὶ εἰς τόμος ἐν εἵδει συντόμου λεξικοῦ, περιέχων τὰ ἐν τῇ Ἰλιάδι Μυθολογικὰ καὶ Ἱστορικὰ μετὰ καὶ Γεωγραφικοῦ πίνακος, ἀλλ' ἡ τιμὴ αὐτοῦ ἔσται ἰδίᾳ.